

EMBERMERE SOYLULARI

PERİ VÂRİSİ

LUCÍA ASHTA

sonsuz

KOKULU
KİTAP

Peri Varisi

Duzenleme
Ny.ozlem

1. BÖLÜM

YARAMAZ BİR EJDERHA VE KÖTÜ ADAMLAR

Güneşin azalan ışıkları, birbirine çarpan kılıçlar ve hançerlerden yansırken silahların sesleri aradaki cam tarafından bastırılıyordu. Bıçağımı sıkıca tutup kendimi daha fazla patates dilimlemeye zorladım. İçi dolup taşan bir kâse patates kesmiştim bile. Saat başı olmadan birkaç tane daha dolduracaktım. Ejderhalar ne zaman üzerimizden geçse karanlığa gömülüyorduk. Ejderhaların muhafızları da en az onlar kadar iştahlıydı.

Altın sarısı pulları nedeniyle Saffron¹ ismini verdiğim bir ejderha yavrusu ayaklarımın önüne oturup bana baktı, dili ağzından sarkıyordu. İnledi.

Ona somurtarak baktım. “Yemeğini yedin, yalvarmak sana yakışmıyor ayrıca.”

Son kısım yalandı tabii ki... Büyük, koyu gözleri; ileri geri salladığı kuyruğu, tatlı bir şekilde gülümseyerek keskin dişlerini gösteren ağzıyla akıl almayacak kadar tatlıydı. Bu haksız avantajını her fırsatta kullanıyordu.

Bir kez daha inledi, onu şımartmamaya kararlı olmama rağmen içim parçalandı. İlerleyen zamanlarda bu yumuşak başlılığın cezasını ben çekerdim. “Ciddiyim. Bu akşam daha fazla yemek yok.”

Bıçağın kesme tahtasına vururken çıkardığı süregelen tok ses rüyalarımın girişiyordu. Yoksa onları kâbusa çeviriyordu mu demeliydim?

Dikkatim dışarıya, işlerimi bitirdikten sonra Xeno'nun pratik yapmaya söz verdiği bahçeye odaklanınca Saffron daha da yaklaştı. Bu motivasyon, tüm görevlerimi aceleyle yapmama yetmiş olsa da hava kararmadan işimin bitmesi mümkün değildi. Hava kararınca zaten soğuk olan dağların havası dondurucu oluyordu.

Gözlerim her zaman olduğu gibi Xeno'ya kaydı. Güneşin tepelerin üstünde sadece birkaç saat ısıdığı bu dondurucu yerde tek bir arkadaşım vardı, o da Xeno'ydu. Gerçi son zamanlarda arkadaştan fazlası olmak istiyordu. Bu durumun Malessa'nın gözünden kaçması mümkün değildi. Kadın, kapı eşiğini kapatacak kadar iriydi ve liderler gittiğinde sorumluluk ondaydı. Malessa bana Xeno'dan uzakta, iç karartıcı görevler vermeye başlamıştı, Xeno'yu göremez olmuştum. Çevresinde yükselen dağlar nedeniyle *Gece Kalesi* olarak adlandırılan bu kasabanın bir ucundan diğer ucuna on beş dakikada yürünebildiğini düşünürsek Malessa'nın yaptığı hiç kolay değildi.

Her zaman yanımda olup beni koruyamayacağını söylediği için babam Zako bana kendimi savunmayı öğretmişti ama o gittiğinden beri burada muhafız olmayan tek kişi bendim. Muhafızların tek bir amacı vardı: Ejderhaların kalesini korumak. Ben de diğer muhafızlar kadar iyi savaşabildiğim hâlde aşçılık ve bebek ejderhalara bakıcılık yapıyordum. Hiçbir zaman dönüşmeyeceğim için onlar gibi ejderha muhafızı olamayacaktım.

Zako ve ben tek istisnalarđık.

Parçalanmış cesedini tekrar bulmuşçasına nefesim kesildi.

Sendelediğim sırada bıçak parmağımı kesti. Hırdayarak bıçağı kesme tahtasının üstüne attım. Akan kan damlaları patates dilimlerinin üstüne düştü, Saffron'un kuyruğu bir kez daha bacaklarıma çarptı.

Bu sefer irkildim ama sendelemedim. Dikkatli olsam ilk sefer de sendelemezdim. Ejderha yavrusu hep aynı numaraları yapıyordu.

Kendime olduğu kadar kafası belime gelen yavruya da kızmıştım. Ona sert bir bakış attım ve, "Kes şunu," dedim. Haftalardır biriken sinirim dışarı taşmaya başlamıştı.

Gülümsemesi birkaç saniye öncesi kadar masum değildi, kolum kalınlığındaki kuyruğunu sallamaya devam etti. Kuyruğu bacaklarıma çarptı. Kuyruğu bir tur atamadan botumun yıpranmış topuğunu indirip kuyruğunu yere yapıştırdım. Canını yakacak kadar sert bastırmıyordum, ona asla öğrenmeyeceğinden emin olduğum bir ders vermeye çalışıyordum.

"Bana *vurma*... Ne istediğini almak için ne de başka bir nedenle..."

Saffron inleyip kuyruğunu kurtarmaya çalıştı. Zımpara kâğıdına benzeyen dilini, dudakları ve burnu üstünde gezdirdi, kendi söyleyemediğı kelimeleri gözleriyle söyleyerek yalvardı.

İnleyerek kuyruğunu bıraktım. Hızla ayağa kalkarken kuyruğunu benden uzaklaştırdı, daha şimdiden zaferini kutlamaya başlamıştı.

"Bana böyle davranamazsın. Ben kölen değilim."

Sert ses tonum, neşeyle sallanan kuyruğunun yavaşlamasına neden oldu ama bu gerekliydi. Onun için değil. Hayır, yarın gelip yine aynı şeyleri yapacaktı. Aynı zamanda, aynı iğrenç yerde...

Benim için gerekliydi.

Belki köle değildim ama hizmetkâra dönüşmediğimden de emin olamıyordum. Bu izole olmuş adadan yılda bir kez, kısa bir süreliğine çıkabiliyordum. Hayatımın her günü bana söylenenini yapmakla geçiyordu. Neydim ben? Ejderhalar ve muhafızlar, iliklerince kadar büyüye sahipti. Büyü onların kimliği idi. Onlara eşit olmam nasıl mümkün olabilirdi?

Kanlı patates dilimlerinden bir avuç alıp ejderha yavrusuna fırlattım. Onları havada yakaladı ve yüksek sesle ısırarak etrafımın yırtıcılarla dolu olduğunu hatırlattı.

Saffron arkadaş olabileceğimizi düşünüyor gibiydi.

Küçük olduğu için gerçekten haberi yoktu.

Kısa süre içinde aynı olmadığımızı fark edecekti. Her zaman olduğu gibi...

Parmağımı sebzeleri yıkadığım kovada temizledikten sonra bulaşık bezinden bir parça yırtıp kesğin etrafına sardım. Kumaş hemen kıpkırmızı oldu. Ofladım. Hançerlerimin kabzasına sürtünecekti ama sabahları pratik yapmaya, görevlerime başlama zamanı gelene kadar çalışmaya devam edecektim. Uyumak dışında gün içinde istediğimi yapabildiğim tek zaman dilimi gün doğmadan önceydi.

Saffron dudaklarını yalayıp gülümseyerek bana baktı. Tatlılığını silah gibi kullanıyordu. Kafamı iki yana sallayarak başının yumuşak üst kısmını okşadım. Buradaki pulları hâlâ yumuşaktı, neredeyse tüy gibiydi. Ona bütün bir patates verdim.

Yaramaz ejderhanın varlığını unutmadan bir kez daha pencereye baktım ve hemen Xeno'yu gördüm. Muhafızların en gençiydi, henüz *koruyucu* olmasa da zamanı gelince onlara katılacak, hayatını ejderhalardan geri kalanları korumaya adayacaktı.

Yaşlarımız yakın olduğu için birlikte büyümüştük. Muhafızlar bizi ayrı tutmak istese de arkadaşlığımıza engel olmamışlardı, Zako hariç... Zako artık romantik girişimlerine engel olamadığı

için Xeno daha atik davranıyordu. Gerçekten birlikte olmamız mümkün değildi. Onun kaderinde daha büyük bir görev vardı. Benim... yoktu. Ama Xeno bu gerçekle yüzleşemeyecek kadar hayalperestti. Benimse etrafıma toz pembe gözlüklerle bakma lüksüm yoktu.

Bu durumdan kaçışım yoktu. Hayır, ayaklarıma prangalar bağlanmamış, kimse gidemeyeceğimi söylememişti. Hayatımda gördüğüm en büyük canavar olan Ejderha Anası bile bir şey dememişti ama tek bir bakışı hepimizin korkudan tır tır titremesine neden oluyordu. Yine de dış dünya hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve insanların yaşadığı en yakın yer birkaç günlük mesafedeydi. Ejderhaların Gece Kalesi Dağları'na taşınmış olmalarının nedeni de buydu.

İnsanlar tehlikeliydi. Ön yargıları, açgözlülükleri, cahillikleri onları kontrol ediyordu; birçoğu karanlık tarafından yozlaştırılıyordu ve ejderhalar kadar tehlikeli olmalarının yanında büyü-lü varlıklar için bile sakıncalıydı.

Herkesin, her şeyin zayıf bir noktası vardı. Bunu Zako'dan öğrenmiştim. Fiziksel açıdan muhafızlar kadar güçlü olmaya bilirdim ama hızlı ve atıktım, bu avantajımı kullanmaktan da çekinmiyordum.

Xeno birlikte olabileceğimiz konusunda ısrarcı olsa da benim fırsat kolladığımı biliyor olmalıydı. Bir gün Gece Kalesi'nden gidecek ve kendi yolumu çizecektim.

Tanıdık düşünceler içinde gömülünce ellerimin durduğunu fark ettim ve yüzüme düşen saçlarıma üfledim. Bıçağı tekrar bırakıp zayıflayan ateşe bir odun daha attım. Vadideki hava büyüyle ısınırsa da normal şartlarda *o kadar soğuk ki göğüs uçların birkaç saniyede donar, acı çekersin ama göğüs uçlarına bir şey olmaz* seviyesinde bir soğuk vardı. Ama muhafızların aksine benim içimde portatif ısıtıcı görevi gören bir canavar yoktu. Odunla-

rı düzelttiğim sırada havada kıvılcımlar uçtu, sonra yerime döndüm. Yıllardır burada çalışmaktan ayaklarım ahşap zeminde hafif oyuklar açmıştı. Zako'nun bile muhafızlarla pratik yapmasına izin veriliyordu, ben ise sadece izleyebiliyordum.

Buna rağmen ondan hızlıydım. Ve onun kadar ölümcüldüm.

Bir kâse daha patates dilimledikten sonra kendimi tekrar Xeno'ya bakarken buldum. Ondan iyisini bulmam zordu, orası doğruydı. Güçlü ve hızlıydı, iri bir göğsü vardı, kaslı, yakışıklıydı; düz bir burnu ve dolgun dudakları vardı, güler yüzlüydü. Tüm muhafızlar Malessa kadar sert ve buyurgan olmasa da Xeno içlerindeki en kibar muhafızdı.

Kılıcı, antrenman eşiyle buluştu. İki kılıç da birbirine çarpıp ve Xeno'nun rakibi saldırıyı savuşturdu. Xeno önünden çekildi, muhafızın sonraki hamlesini tahmin etmeye çalışarak hareket etti ve kılıcının ucunu adamın kazağına değdirdi. İkisi de bir adım geri atarak Xeno'nun puan aldığını kabul ettiler.

Xeno sık sık yaptığı gibi bana baktı, kararan havaya ve aramızdaki mesafeye rağmen gözleri benimkileri buldu. Gülümsemesi gözlerini aydınlatacak kadar parlaktı.

Evet, Xeno'dan iyisini bulmam zordu. Muhafızlar da korudukları varlıklar kadar tutkulu ve alevliydi. Xeno'nun hayatıma hareket katacağı kesindi. Onu arkadaştan fazlası olarak sevmenin kolay olacağını düşünüyordum.

Düşüncelerimi okumuş gibi gülümsemesi genişleyerek yırtıcı bir sırıtışa dönüştü. Yanakları soğuktan ve egzersizden pembeleşmişti, saçları şapkasının altında kalıyordu ama birkaç tutam siperliğinin altından dışarı çıkıyordu. Parlak dişlerini gösterdi ve kıkırdadım, benim de yüzüm kızarmaya başladı.

Bana göz kırptuktan sonra tüm gücüyle saldıran takibine döndü. Benzer karşılaşmalarla dolu taş bahçe içindeki danslarını izledim, etraflarındaki çoğu muhafız da aynı egzersizi yapı-

yordu ama birbirlerinden başka yere bakmıyorlardı.

Saffron inleyerek daha fazla yemek isteyince ona hiç bakmadan bir patates daha attım. Buruk bir şekilde iç geçirdim. “En azından sıcak mutfaktayım, değil mi?”

Saffron yemeğini parçalarken homurdandı.

“Evet, ben de inanmadım zaten,” diye homurdanarak tezgâhın başına bir tabure çektim.

Mutfak vardiyamın sonuna yaklaştığımda hep olduğu gibi patateslerin patlamasını dilemek üzereydim ki şaşırtıcı bir kükreme alacakaranlığı böldü.

Egzersiz yapanlar bir anda gözcülerin alarm verdiği yöne döndü. Birkaç tanesi kılıçlarını kılıflarına koyup kemerlerini çıkarıyor, silahlarını yere atıyorlardı. Birçoğu ise kazaklarını çıkarıyor, pantolonlarını indirip botlarını bir kenara atıyorlardı. Üstlerinde yükselen taşların koruduğu ejderhaları savunmak için canavarlarını çağırmaya hazırlanıyorlardı.

Büyük yemek odasının kapısını açtığım sırada kalbim kulaklarımda atıyordu. Peşimden gelen Saffron’u neredeyse düşünüyordum. Parmaklarım belimdeki kılıfa gitti, kendi bedenim kadar iyi tanıdığım bıçaklarıma dokundum. Bir sonraki çağrıyı duymak için kulak kesilmişti.

Birkaç saniye sonra ses yeniden duyuldu, bu sefer sakindi. Muhafızlar etrafa dağılan giysilerini alıp giyinmeye başladılar.

Saffron zıplayarak dışarı çıktıktan sonra kapıyı arkamdan kapattım ve ısınmak için kollarımı göğsüme sardım. Biraz gerirsem bu şekilde de bıçaklarımı çekebilirdim.

Birkaç dakika geçti ama kimse tamamen rahatlamamıştı. Sonra birkaç gardiyanın eşliğinde gelen bir grup adam görüldü; iri paltolar, eldivenler ve kulaklarını kapatan şapkalar giymişlerdi. Malessa’ya yaklaştılar. Adamlar konuştuğu sırada muhafızlardan birkaçı etraflarını sardı. Muhafızlar gibi hassas

duyularım olmadığı için ne konuştuklarını duyamıyordum.

Dikkat çekmeyeceğimi umarak etraflarında daire çizdim, yavaş yavaş yaklaştım. Söylenenleri duyacak mesafeye gelmeden Malessa arkasını döndü ve karanlıkta parlıyormuşum gibi yüzüme baktı. Birbirine fazla yakın olan gözleri merakla parlıyordu. “Elowyn, gel,” dedi.

Herkesin gözleri bana döndü ve olduğum yere çivilenip kaldım.

“*Dedim ki, gel,*” diye tekrarladı Malessa, eğitime ihtiyacı olan yeni bir ejderha yavrusuymuşum gibi.

Çenem kasıldı ve burun deliklerim genişledi.

“Elowyn, *hemen.*”

Ne yapacağımı bilemedim, Xeno’yu aradım. Dudaklarını sıkıca kapatmıştı, çağırılmamdan o da benim kadar huzursuz olmuştu.

Zako ne yapması gerektiğini bilirdi, milyarınca kez yanımda olmasını diledim.

Kimdi bu adamlar? Gece Kalesi’ne kimse gelmezdi. Hem de hiç kimse...

Muhafızlar ayda bir kez en yakın kasabaya gidip alışveriş yapıyorlardı ama mesafeyi kısaltmak için ejderhalarına dönüşüp uçuyorlardı. Zako yılda iki kez giderdi ve yeterince yalvarırsam bir tanesinde beni de yanında götürürdü. Gece Kalesi hiçbir yolun üstünde değildi. Hatta konumu gizliydi.

Malessa’nın gözlerinin kısıldığını, dudaklarının sinirli bir şekilde seğirmeye başladığını görünce ayaklarım kendi kendine hareket etti. Bana el kaldırmazdı ama boş vaktimin yok olmasını sağlardı. Pratiğe devam edemezsem, bir parçam yok olurdu. Sadece ve sadece bana ait olan tek şey buydu.

Malessa’nın yanına yaklaştığımı sırada herkesin bakışları soğuk cildimi ısıttı. Yabancılar odaklanıyordum. Göze çarpan hiçbir özellikleri yoktu. Uzun paltolarının altından kılıçlar ve hançerler görünüyordu ama silahlarını çekmek ister gibi bir

hâlleri yoktu. Bunlar... insan mıydı? İnsan olsalar ejderhaların onlara açıklama fırsatı bile vermeden saldırabileceği bir yerde ne işleri vardı?

Baştaki adamın gözleri fırtınalı gökyüzü kadar griydi. Aynı zamanda taş gibi sertti. Dost olmadığı belliydi.

“Bu kız mı?” diye sordu Malessa, yanında durmuyormuşum gibi.

“Ever,” dedi adam. Malessa beni süzdü ve adamın bana umursamaz bir ilgiyle bakan bakışları midemi bulandırdı.

Boylarımız yakın olduğu hâlde bana yukarıdan bakarak eldivenini çıkardı ve solgun elini uzattı. Parmağında kan renginde, devasa bir mücevher vardı.

Ne anlama geldiğini bilmem gerekiyormuş gibi bakıyordu bana. Bir şey yapmadığımı görünce homurdandı, sonra taşın üstüne kazınmış armayı gösterdi. Mücevherin üstüne mükemmel bir işçilikle birbirine bakan iki ejderha kazınmıştı.

“Majesteleri Kraliçe’nin eşi, Embermere Kralı Oren Amadeo sizi huzuruna çağırıyor,” dedi kendini beğenmişlikle dolup taşan bir ses tonuyla.

Ben de homurdandım ve tüm grup kasıldı. *Huzuruna çağırıyor. Gerçekten mi?* Sanki bunu duyunca koşarak gidecektim.

“Kim?” diye sordum dudaklarımı şeytani bir şekilde kıvrarak. Ne kadar umursamadığımı anlamamışlardır diye sahte bir masumiyetle gözlerimi kırptım.

Adamın kaşları öfkeden, şaşkınlıktan ya da ikisinden birden çatıldı. “Majesteleri *Embermere Kralı*,” dedi. Ses tonu etrafımızda yükselen kayalar kadar soğuktu.

“Neresi?” dedim. Orası hakkında pek bir şey bilmiyordum ama Zako biraz bahsetmişti. Yine de adamın işini kolaylaştırmam için yeterli bir sebep değildi.

Adam bana pis bir bakış attıktan sonra Malessa’ya döndü. Malessa iri omuzlarını silkti. “Onu saklayacağız diye anlamıştık, eğitimi vereceğiz diye değil.”

“Ne anlaşması?” diye sordum, sorum da şaşkınlığım kadar barizdi.

“Peki Zako Shade nerede?” dedi adam. Mücevher beni boyun eğmeye zorlayacakmış gibi yüzüğünü burnuma doğrultmuş, beni suçlar gibi konuşuyordu.

“Zako öldü,” diye hırladım. “Sen kimsin, kralın kimdir bilmiyorum ama sizinle hiçbir yere gitmem.”

Hırlayarak eldivenini tekrar taktı. “Nasıl istersen,” dedi.

Gerilemeye başladım, yabancılara sırtımı dönmemeye özen gösteriyordum. Birkaç adım atmıştım ki içlerinden biri bana bir şey fırlattı.

Yalnızca ayaklarım önünde parçalanmış camı görebildim, bir çeşit iksir şişesiydi. “Ne?”

Yüzüklü adam, “Herkes uzaklaşsın,” diye bağırdı.

Açık, büyülü bir maviye boyanmış dokunaçlar duman gibi yükseldi. Geri çekildim, sonra koşmaya başladım ama sallanan ejderha kuyruğu gibi hızla peşimden geldiler, dikenliymiş gibi üstüme yapıştılar.

Sise benzer madde, kopmaz bir halatın gücüyle beni sardı ve dudaklarımdan boğuk bir çığlık yükseldi. Göğsüme sarılıp beni kavrarken çırpınıp kurtulmaya çalıştım.

Hâlâ bıçaklarıma ulaşabilirdim. Parmaklarım çoktan kabzalarına dokunuyordu ama gözlerim bulanıyor, kararıyordu, gece yarısının karanlığı üstüme acımasızca çöküyordu.

Gördüğüm son şey bana doğru zıplayan Saffron’un altın sarı rengi ve kılıcını çekip koşan Xeno idi. Yayından çıkan bir okun ısıltığı duyuldu, ok doğrudan kalbine saplandı. Yaranın etrafı kıpkırmızı oldu, kazağını kızıla boyamaya başladı.

Gözleri benim hissedemediğim bir dehşetle büyüdü, şişenin içindeki şey bilincimi yok etmişti.

Parmakların bıçaklarımdan kabzasını kavrayamadan olduğum yere yığıldım.

2. BÖLÜM

SİKTİR GİT SARAYINDAN GELEN GÖTLER

İrkilerek uyandım, gözlerimi aniden açtım. Yastıklı bir şeyin üstünde uzanıyordum, hemen oturur pozisyona geçtim. Gözlerim fırıl fırıl dönerek tüm çevremi algılamaya çalıştı. Yanağımdaki kurumuş salyalar çok derin uyuduğumu kanıtlasa da düşüncelerimde bulanıklık yoktu. Panik ve adrenalin aynı oranda içimi dolduruyor, ağzımda acı bir tat bırakıyordu.

Kral seni huzuruna çağırıyor, diyen yabancılardan üç tanesi benimle birlikte kapalı bir yerde oturuyordu. Bir tanesi yüzüklü, harika kişiliği olan adamdı. Sırtarak bana baktığında sıksa yüzüne yumruğumu indirdiğimi hayal ettim.

İçerisi iki duvara yaslanmış banklara birkaç kişinin sığabileceği kadar genişti. Bir yanda ben tek başıma yatıyordum, görünüşe göre akşam boyunca uyumuştum.

Güneş zirvedeyken Gece Kalesi'ni birkaç saatliğine aydınlatan parlak ışık pencerelerdeki perdelerden içeri süzülüyordu. Düzenli, monoton *tukır tukur* sesleri at arabasında olduğumuza işaret ediyordu.

Bu şerefsizler beni nereye götürüyordu? *Embermerc'e* mi? Zako oraya yalnızca portalla gidildiğini söylemişti.

Adamlar kalın paltolarını çıkarmışlardı, üstlerinde süslü ceketler, dar pantolonlar ve Gece Kalesi'ne giderken giyemeyecekleri derecede parlak botlar vardı. Yüzleri temizdi, saçları taranmıştı ve dikkatleri bana odaklanmıştı. Yüzüklü adamın yanağında su damlalarına benzeyen üçlü bir mücevher vardı.

Bacaklarımı aramızdaki boşluğa uzatarak bıçaklarıma uzandım. Ama Gece Kalesi'nde sık sık giydiğim atlet, uzun kollu gömlek ve iki yün kazak yüzünden belime kemer gibi bağladığım kılıfta bıçak olup olmadığını anlamamı engelliyordu.

Öne eğilerek kalçamı kaşır gibi yaptım.

"Silahlarını aldık," dedi yüzüklü. Kıvırdığı dudakları silahlı olduğum için ona saygısızlık ettiğimi ima eder gibiydi ama silahlı olmak için çok geçerli nedenlerim vardı.

Elimi botumun içine sokup söylediklerini teyit ettim ve çenem kasıldı. "Bunu ne hakla yaptınız?" diye hırladım, diğer botumdaki bıçağı da buldular mı diye kontrol ettikten sonra ellerimi giysilerimin altına sokup en sevdiğim bıçaklarımın da yok olduğunu gördüm.

Koltuğuma yapışıp kollarımı göğsümde birleştirdim. Bana koşarak bile kaçamayacağım büyülerle saldırabileceklerse yaptığım bu hareketin hiçbir anlamı yoktu.

Olanların tek açıklaması buydu.

Ejderha alevleri aşkına, büyüye karşı nasıl savaşıacaktım? Hem de silahım yokken?

İlk sorum hâlâ cevaplanmamıştı, bu yüzden ikinci sorumu sormak için kaskatı olmuş çenemi zorla açmam gerekti: "Beni hangi hakla kaçıırırsınız? Arkadaşımı yaraladınız! İyi mi?"

Yüzüklü ilgisiz bir şekilde omuzlarını silkti. "O bir muhafız... Muhtemelen toparlanacaktır."

Evet, Xeno muhafızdı, hem de güçlü bir muhafızdı. Ama ok tam kalbine saplanmıştı. “Toparlanmazsa sizi öldürürüm,” dedim. Ejderha ateşi aşkına, toparlanmasa bile bu adamı ilk fırsatımda öldürecektim. Yüzüklü, kurtlara meydan okuyan bir fareymişim gibi şaşkınlıkla güldü. Sinirlenerek gözlerimi kusabildiğim kadar kısıtım. Beni ciddiye almıyordu demek? Sorun değildi. Onu öldürmem kolaylaşırdı. Beni hafife almak yaptığı son hata olacaktı.

Perdeyi açıp rahat bir şekilde dışarı bakınca homurdanarak, “Evime gelip istediğinizi yapamazsınız,” dedim.

Ama Gece Kalesi gerçekten evim miydi? Öyle olsa beni *evimden* kaçıtırırken muhafızlar durup izler miydi? Muhafızların görevinin *ejderhaları* korumak olduğunun farkındaydım ama yine de... Malessa olduğu yerde durmuş, bu şerefsizler beni tutarken Xeno dahil hiç kimsenin bu işe karışmamasını mı emretmişti?

Yirmi iki yıldır benden istenen her şeyi yapmamın karşılığı bu muydu?

Demek ki buydu.

Sıcaklık cildimi gıdıkladı ve üstümdeki kazaklardan birini çıkarıp yanıma attım. Hiç bu kadar sıcaklanmamıştım, yatağımda yorganların altındayken bile. Kaçırılmış olmama rağmen birkaç saniye sıcaklanmanın tadını çıkardım ve ikinci kazağımı, sonra da uzun kollu gömleğimi çıkarıp kolsuz atletimle kaldım.

“Bitirdin mi?” diye sordu yüzüklü sıkılmış bir ses tonuyla. Burnundan çıkan sesi parmaklarımı germeme, silahlarım olmamasına rağmen ellerim çalışıyor mu diye kontrol etmeme neden oldu.

“Hayır. Daha yeni başladım. Sorularıma cevap vermediniz. Rızam olmadan beni ne hakla götürürsünüz?”

Bir kez daha devasa kınınızı mücevherli yüzüğüne dokundu. “Söyledim ya, Kral’ın otoritesini taşıyorum,” dedi ve konuşur-

ken beni süzdü. Sonrasında somurttu. "Sen de Kral'ın komutası altındasın."

"Hayır, değilim. Kral kim onu bile bilmiyorum."

Yüzüklünün yanında oturan adamı bu lafım üstüne sinirlenerek kıpırdandı. Uzun, bakımlı bir şekilde ördüğü saçı tek omzundan aşağı sarkıyordu. Kaşları alımlı kemer şeklindeydi ve onları çatarak söylediklerime kızdığını belli ediyordu.

Yüzüklü, bacak bacak üstüne attı ve kan rengi mücevherli elini dizinin üstüne koydu. "Kral'ın yetkisinden haberdar olmaman, yetkisi altında olmadığın anlamına gelmez. Sen onun tebaasındasın ve emirlerini yerine getireceksin. Tercihen sorgulamadan..."

"*Hayır, öyle bir şey yapamazsınız. Birden gelip suratıma yüzük sallayıp yetkiniz altında olduğumu söyleyemezsiniz. Ben karşı çıkınca da beni bayılıp kaçıramazsınız.*"

"Yapabiliyormuşuz ki yapmışız," dedi yüzüklü, ilk defa gülümseyerek. Gülümsemesi Gece Kalesi kadar soğuktu.

Onları süzdüm. Onlar da beni süzdü.

Homurdandım. "Beni Embermere'ye mi götürüyorsunuz?"

"Emredildiği gibi," dedi yüzüklü.

"Ne kadar kaldı?"

"Kısa süre içinde başkenti görürüz."

"Portala ne oldu peki?"

"Ne olmuş?"

"Ne zaman geçeceğiz?"

Yüzüklü bana, *daha ne kadar aptal olabilirsin*, diyen bir bakış attı. Ah, demek ben uyurken geçmiştik. Ne kadar rahatlatıcı...

Yüzüklü, elini havada sallayarak genel görünüşümü işaret etti. "Varmadan önce tenizlenirsen iyi olur."

"Nasıl yapacağım peki? Yalanacak mıyım?"

Saçı örgülü adam nefes verdi. "Seninle düşündüğümüzden

daha çok uğraşacağız.”

Şaşkınlıktan alnım genişledi. “Kaçırılmaktan *mutlu olacağımı* mı sandınız?” diyerek homurdandım. “Tabii ki olmayacağım.”

“Önemli değil,” dedi yüzüklü. “Majesteleri Kraliçe seninle ne yapacağını bilir.”

Örgülü bunun üstüne karnı doymuş bir ejderha gibi gülümsemi. Bana zehri fırlattığından şüphelendiğim adam ise hemen dönüp pencereden dışarı baktı. Onu profilden, saçını kulaklarının arkasına atmış hâlde görünce kulaklarının tuhaf şekli dikkatimi çekti. Kulakları Zako gibiydi! Uçları sivriydi.

“Siz perisiniz,” diye fısıldadım kendimi kulaklarıma dokunmamaya zorlayarak. Benimkiler bu kadar sivri değildi ama muhafızları gibi yuvarlak da değildi.

Yüzüklü somurttu. “Tabii ki öyleyiz. Soylu Embermere Kralığı’nın tebaasıyız, tıpkı senin gibi... Başka ne olacaktık?”

“Siktir Git Sarayı’ndan gelen görler olmayasınız...”

İksiri fırlatan peri kafasını hızla çevirip bana pis bir bakış attı. Yüzüklü ve örgülü, bakışlarıyla kafamı delip geçmeye çalışıyorlardı.

Yüzüklü kafasını iki yana salladı. “Değersiz... Yüce majestelerinin huzuruna çıkmaya layık değilsin. Ama yine de çıkacaksın.”

“Bence Kraliçe’nin hoşuna gitmeyecek,” diye yorum yaptı örgülü.

“Daha da iyi,” dedi yüzüklü.

Bu kadarı yeterdi. Onlara bir kere bile bakmadan, planımı ele vermek için irkilmeden en yakındaki kapıya doğru fırladım. Neredeyse tek hareketle hem kolunu çektim hem de kapıyı ittim.

Beni tutmalarına ya da başka bir büyü fırlatmalarına izin vermeden hızla hareket eden at arabasından aşağı atladım ve geçtiğimiz yolun çamuruna bulanarak yuvarlandım. Bir ağaç gövdesine çarptım. Omzumu o kadar sert vurmuştum ki nefesim kesildi.

İleriden bağırmalar duyuldu, atlar aniden durmaya zorlandıkları için homurdandılar ve toynak sesleri hızla yavaşlamaya başladı. At arabasının tekerlekleri gıcırdadı.

Acıyla sızlayan koluma rağmen ayağa kalktım, boşalan ciğerlerimi doldurdum ve yolun iki yanını çevreleyen ormana koşmaya başladım. Yeterince uzaklaşabilirsem yoğun bitki örtüsü beni saklayacaktı. *Öyle umuyordum.* Daha iyi bir planım yoktu.

Arkama bile bakmadan tüm hızımı kullandım. Kondisyonumu korumak için güneş doğmadan yataktan kalktığım onca sabaha minnettardım. Zako hayattayken beni Gece Kalesi Dağları'nın eteklerinde koşuya çıkarırdı. Ölümünden sonra devam ettim; yorgunluk, kederimi bastırmaya yarıyordu.

Ormandaki ağaçlar sonunda kavuşmayı bekleyen eski dostlardan oluşuyor gibi birbirlerine doğru uzanıyordu. Dalları alçaktı, kökleri ise yerden çıkmıştı, sanki dostlarını ziyaret etmelerine bir adım kalmış gibiydi.

Güneş ışığı yukarıdaki yoğun yaprakların içinden sızıyor, ancak geceyi aydınlatmaya çalışan titrek bir mum kadar etki yaratabiliyordu. Sürüyle ağacın yanından geçiyor, çalıların üzerinden atlıyordum. Birkaç kez köklere takılıp düşecek gibi olsam da beni kaçıran adamlardan olabildiğince uzaklaşmaya odaklanmıştım. Nefesim hızlansa da hâlâ düzenliydi. Yalnızca kaçmaya odaklandığım için kalp atışlarım sakinleşti. Paniğim zayıflayarak arka planda kaldı.

Kurtulmam gerekiyordu. Sonra durup düşünebilirdim. Sonraki adıma o zaman karar verebilirdim.

Koştuğum yolun iki yanı tabure büyüklüğünde mantarlarla kaplıydı, ağaçlar giderek zayıflıyor, mantarlar ise giderek sıklaşıyordu. Değişim o kadar yavaş olmuştu ki düzinelerce adım atuktan sonra ormanın geniş bir açıklığa dönüştüğünü ancak fark edebildim.

Çok kötü, diye düşündüğüm sırada arkamdan bir adamın bağırdığını duydum. "İşte! Şu tarafta..."

Açıktaki kalmıştım, *kahretsin!* Burada ejderha varsa beni rahatlıkla avlayabilirlerdi.

Güçlü ayaklarım üstünde dönerek farklı bir yöne koşmaya başladım, çapraz yönde ormana en yakın noktaya doğru ilerledim. Açıklığın kenarından koşup ağaçların arasına karışmam gerekiyordu. Daha uzun sürecekti ama gecikmeye değecekti. İçimden ağaçların dallarını bana doğru uzatıp beni yutmalarını diledim.

Havada boğuk bir ısıklık duyuldu. Ne olduğunu hemen anladım, bu bir oktu. Bedenimi daha da hızlı gitmeye zorladım. Arkamdan bir yerden geliyordu ama hangi taraftan geldiğini tam bilemiyordum. Yuvarlanmak için eğildim, tam pozisyonumu almıştım ki...

Ok hedefine isabet etti ve kalçam alev alev yandı. Tökezledim ve kalçam gerçekten alev aldı mı yoksa dayanılmaz acının etkisi mi diye hızlı bir şekilde kontrol etmek zorunda kaldım.

Yanmıyordu. Ama gözlerim sulanıyordu.

Topallayarak kendimi ağaçların yönünde ilerlemeye zorladım. Sakat bacağımı her oynattığımda kemiklerim ve kaslarım yeniden alev alıyordu. Ama yürümeye devam ettim. Az kalmıştı.

Neredeyse gelmiştim.

Ağaçların sevecen koruması o kadar yakındı ki yapraklarıyla beni çağırıyorlardı. O sırada ikinci bir ok, aldatıcı derecede neşeli bir şekilde ısıklık çalarak yaklaştı.

Yüz ejderhanın gücüyle vücuduma saplandı, şaşkınlıktan nefesim kesildi. Mızrak kadar geniş ve ağır olduğunu hissettiğim ok, sanki kaburgalarımı parçaladı ve göğsümü ikiye ayırdı.

Çaresiz kaçışımın hızı beni birkaç adım daha ileri taşıdı, sonra dizlerimin üstüne çöktüm, kalçama saplanan ok yine alev aldı.

Ama hiçbir şey kalbimi, akciğerlerimi ya da kesinlikle hayati olan başka bir organımı parçalayan ahşap parçası gibi değildi. Yoksa hepsini parçalamış, yaşamak için ihtiyacım olan her şeyi yok mu etmişti?

Bildiğim rek şey muhtemelen sonumun geldiğiydi. Bu dünyada beni umursayan tek kişiden koparıp alınmışım. Tamam, belki Saffron da Xeno gibi yaşamamı istiyordu ama bunun tek nedeni onu beslememdi. Muhafızlardan birkaç tanesi, tek evimden uzakta, yabancı bir ormanda öldüğümü duyunca birkaç saniyeliğine üzülmüydü belki. Bir daha arkadaş canlısı bir yüz göremeyecektim.

Güç toplamak için nefes almaya çalıştım. Eğer ölümü yalnızca beni kaçıranlar göreceksen önce en azından kendimi toparlamak istiyordum. Aldığım nefes, beni rahatlatmak yerine içimi daha da büyük acıyla doldurdu.

Sırtımdan saplanan okun girdiği noktaya dokundum ve parmaklarımın o şerefsizin yüzüğü gibi kıpkırmızı olduğunu gördüm. Keşke ölmeden önce yüzüne yumruk atabilseydim.

Elimi boyayan kan bir anlığına beni büyülemişti, kafamı kaldırıp katilimle göz göze geldim.

O kadar uzaktaydı ki koyu giysilerinin dış hatlarından başka bir şey göremiyordum. Perilerden biri at arabasının üstüne çıkmıştı, yayına bir ok daha sürmüştü, fırlatmaya hazırды.

Yenildiğimi; nemli, çamurlu yere yapışarak pantolonumun dizlerini sıırıslıklam ettiğimi görmüş olmalıydı. Oku yerde duran sadağın içine koyarak yayını indirdi.

Sonum nasıl böyle olabilir, diye düşündüm; ta ki çalılarının hışırtıları beni Gece Kalesi'nden kaçıran perilerin geri döndüğünü bildirene kadar...

Ama bu sefer iksirin içindeki o şeyi seve seve kabul ederdim, sadece ölene kadar... Hissettiğim acıyı biraz da olsa yok etsin diye...

3. BÖLÜM

UYURKEN BİR GÖZÜN AÇIK OLSUN DOSTUM

Yüzüklü, örgülü ve iksirli; şahin gözlü okçu olduğu yerden inmeden yanımda belirdiler. Üç peri başımda toplandı. Örgülü ile iksirli beni yere yatırdı, dikkatli fakat kaba bir şekilde bacaklarımı ayırdılar. Bacağımın en ufak bir hareketi bile yaramın sızlamasına neden oluyordu.

Yüzüklü kollarını bağlamış, parmaklarını dirseğine vuruyordu, sanki ölmem rahatsız edici bir durummuş gibi davranıyordu. Bu sinir bozucu şerefsizden intikam alma duygusu beni hayata bağlıyordu.

İksirli yaralarımı incelediği sırada örgülü, “Dayan,” dedi.

Beni vurmasalar dayanmama gerek olmayacağını söylemek istiyordum ama o kadar acı içindeydim ki konuşamıyordum. Ayrıca umurlarında olur muydu? Yüzüklünün can sıkıntısına bakılırsa en ufak bir nedenden beni tekrar vurmalarını emredebilirdi.

Gözlerim ağırlaşmıştı, kalp atışlarım düzensizdi. Bedenim

teslim olmakla savaşmak arasında gidip geliyor, birkaç dakika daha hayatta kalmak için kendimi zorladıkça yaralarım yeniden alev alıyordu. Kalbim o kadar sert çarpıyordu ki okun kalbimi delmiş olamayacağını düşündüm.

Örgülü omuzlarımı tutarken öksürüyor, nefes almaya çalışıyordum. İksirli hiçbir uyarıda bulunmadan, sırtımdan çıkan oku sert bir şekilde çekti. Ok tüyünü bir kenara attı, elini göğsüme dayadı ve tutacak başka bir şey yokmuş gibi sıkmaya başladı. Kırık okun ucuna vurmaya başladı ve gözlerim güneş kadar parlak bir ışıkla kamaştı. Bedenim bir kez daha ikiye yarılmış gibi hissediyordum.

İksirli, göğsümden çıkan ucu çekip oku bedenimden çıkardı ve midem ağzıma geldi. Kusmamak için kendimi zor tuttum. Duygusuz götler tarafından kaçırılıp vurulmaktan daha kötü ne olabilirdi? *Vurulmak, kaçırılmak ve kismukla kaplanmak...* Yüzüklü, üstümü temizlemem için süslü mendillerinden birini bile vermezdi, kesin...

Ağzımdaki acı tadı yutarak hırıltılı nefesler aldım, gözlerimi hızla kırptırdım. Bu kör edici acıyı atlatmak dışında bir şeye odaklanamıyordum. Gözlerimdeki yanma durduktan sonra yüzüklünün bıkkın bir şekilde parmaklarını vuruşuna odaklanıp kendimi onu izlemeye, bu duruma dayanmaya zorladım.

Göğsümdeki yarayı ele geçiren ritmik sızlama yok olmuştu, ta ki yerine nefesimi kesen başka bir acı gelene kadar.

Beni tutan adamların elinden kurtulmaya çalıştığım sırada iksirlinin cildime sıvı bir alev sürdüğünü fark ettim. Yaralarımın daha çok can yakıyordu. Parmağıyla atetimdeki deliği genişleterek merheme benzeyen şeyi geniş bir halka hâlinde sürüyordu.

Uzun, işkence gibi anlar geçtikten sonra yanma hissi sonunda azalmaya başladı.

Rahatlayarak ciğerlerimi havayla doldurdum.

Örgülü arkama geçti, beni kucağına çekip sırtımı göğsüne yasladı. İksirli, yere minik, parıldayan bir şişe koydu ve elini belime dayadı, diğer eli bacağıma saplanmış oka doğru ilerliyordu.

Olamaz. Kutsal ejderha ateşi aşkına, hayır!

Hazırlanmak için elimden geleni yaptım ama olacakları bildiğim için bir işe yaramadı.

İksirli bir kez daha oku kırdı, ucundaki minik tahta parçalarını temizledi, sonra eliyle belimden destek alarak dizimi bük-tü. Bana hazırlanma fırsatı vermeden elinin dibiyle okun ucuna vurdu.

Atmamaya kararlı olduğum hâlde çığlık attım.

“Yapma,” dedi yüzüklü. “Kendi düşen ağlamaz.”

Acıma rağmen, belki de acım yüzünden kafamı ona kaldırıp gülümsedim.

Önce irkildi, sonra da irkilmemiş gibi yaptı.

Gülümsemem ona karşı hissettiğim nefretin bir kısmını bile ifade edebildiyse irkilmesine şaşmamak gerekiyordu.

Uyurken bir gözün açık olsun dostum. İntikamımı alacağım.

Merhem yaktı, sonra rahatlatı ve gücümü toplayacak fırsat bulamadan örgülü ve iksirli ayağa kalkmama yardım ediyordu. İkisi de bir yanımdaydı, kollarını omuzlarımın altından geçirip destek oluyorlardı.

“Seni arabaya kadar taşıyalım mı?” diye sordu iksirli. Sorusu tıpkı yüzüklü gibi merhametten çok kendi çıkarından kaynaklanıyor gibiydi. Embermere’de gideceğimiz yere doğru yola koyulmak için beni arabaya götürmenin en hızlı yolu neydi?

“Hayır,” diye cevap verdim yüzüklüye pis bakışlar atarak. Gözlerinde... neşe mi vardı? Buna çok pişman olacaktı. Dizine, hatta daha da iyisi, bacaklarının arasına var gücümle tekme atmamak için kendimi zor tuttum.

Beni kaçıranlara hiçbir şey için teşekkür etmeyi kabul etmediğimden iksirliye döndüm. “Yardımanız iyi oldu,” dedim.

Sürdüğü merhem her neyse yeterince yardımcı olmamıştı. Her adım attığımda canım yanıyordu ama hiçbir şey için onlardan destek almayacaktım, onların esiri gibi görünsem de...

Şimdilik...

Bacağımy banka kaldırıp sırtımı at arabasının duvarına yasladım ve boynumu çevirip pencereden dışarı baktım. Bir nedeni başta yüzüklü olmak üzere arabadakilerle konuşmaktan kaçınmaktı, diğer nedeni ise Embermere şehrine yaklaşmamızdı. Şehre yaklaştıkça yolun iki yanındaki ormanlar seyrekleşiyordu. Bir süre sonra neredeyse hiç orman kalmadı ve yerlerini evler almaya başladı. Başta evler küçük ve köhneydi, kulübelerden oluşan minik gruplardı. Ne var ki hepsi bakımlıydı, sahipleri ne kadar fakir olsalar da durumlarından memnun gibilerdi. Aklima Gece Kalesi'ndeki muhafız kampları gelmişti, büyülü hayvanlara bakma görevini üstlenmiş insanların gereksiz lükslere ihtiyacı yoktu.

Geriye kalan ağaçlar da bana evimi hatırlatmıştı. Soğuk havalarda ancak dayanıklı bitkiler hayatta kalabiliyordu, Gece Kalesi'ndeki ağaçların koyu renkli, iğne yaprakları vardı. Ama bu sıcaklıkta yemyeşil renklerle, rüzgârda çiçek kokularıyla dolu bir ülke bulacağımı düşünmüştüm. Neşeli gülümsemeler ve oyun oynayan çocukların kahkahalarıyla dolu bir yer... Ölümün normalden daha soğuk bir gün kadar uzakta olduğu Gece Kalesi'nden daha canlı hissedeceğim bir yer bulacağımı sanmıştım.

Ama manzara genellikle iç karartıcı kahverengiler ve grilerle kaplıydı, arada sırada görünen renkler karanlıktaki deniz feneri gibi dikkat çekiyordu.

İrkilerek beklentilerimden koptum. Bundan daha fazla yanılmış olamazdım.

Araba tuhaf bir yaratığın yanından geçti, boyumun üçte biri kadardı. Dağınık saçları belinden aşağı kadar sarkıyordu, gaga gibi bir burnu vardı, köhne tuniği boğumlu dizlerine uzanıyordu ve dudaklarında somurtkan bir ifade vardı. Dar verandasını süpürürken durup arabaya pis bir bakış attı, ben de gözlerimi kaçırdım. Yanımızda usulca akan bir nehir vardı. Su bile nehir yatağının boyutu için fazla zayıf görünüyordu.

Bir çift çocuk önümüze fırladı, oyun oynayıp birbirlerini kovalasalar da beklediğim kahkahaları duyamıyordum. Ürkütücü derecede sessizlerdi.

Güneşin ışığı, çok farklı hayal ettiğim bu şehrin çarpıcılığını vurguluyordu. Buradaki büyü, hiç büyü gibi değildi.

Ejderhalar acımasız ve genellikle duygusuz, mesafeli, vahşi varlıklardı. Ama güçlerini ya da özel doğalarını inkâr etmek mümkün değildi. Işıl ışıllardı, gölgelerinde çalışmaktan ne kadar mutsuz olsam da görkemli olduklarını hiçbir zaman inkâr etmemiştim. Büyünün vücut bulmuş hâliydi, muhafızlar da onların başka bir versiyonuydu.

Ergene benzeyen bir çeşit peri bize taş attı. Taş arabadan sekti ve atları süren iki adamdan biri, "Defol git, yoksa seni saraya götürüp cezalandırırım," diye bağırdı.

Genç adam, şoför onu kırbaçlıyormuşçasına kaçmaya başladı.

Somurttum, Zako'nun bana hayalperestken, hayat ve dünyadaki rolüm hakkında umutlu olduğum dönemlerde anlattığı masalları hatırladım. Kalabalık, her yanı büyüyle dolu bir dünya anlatmıştı. Kalbindeki başkent, kraliyet soyuna ve Embermere'yi çevreleyen sekiz peri klanına ev sahipliği yapıyordu. Bu klanlardan her biri topraktan eşit bir payın sahibiydi, hepsi de kral ve kraliçenin yönettiği sarayın otoritesi altındaydı.

Beni kaçıran adamlarla zorunlu olmadıkça konuşmak istemiyordum ama bilgi güç demekti ve anlaşılan ben cahildim.

"Embereme'ye geldik mi?" diye sordum ortaya.

"Evet," dedi yüzüklü, ilk defa sesi ekşi limon yalıyormuş gibi çıkmıyordu. "Bunlar dış kısımlar... Yakındaki Kraliyet Sarayı'nı göreceğiz."

"Neden daha... parlak değil? Daha neşeli değil? Hep böyle bir yer miydi?"

İksirli, yüzüklüye gizli bir bakış attıktan sonra ilgilenmiyormuş gibi yaptı, bana yardım ederken dizlerine bulaşan çimen lekelerini sildi. Örgülü ağzını açtı ama bir şey demeden kapattı.

Bekledim.

Yüzüklü limoni ekşiliğine geri dönmüştü. "Çok parlak ve neşeli bir yer," dedi kibirli bir şekilde. "Ne bekliyordun? İnsanların anlattığı peri masallarındaki gibi sabah akşam dans edip şarkı söylemelerini mi?" dedi ve homurdandı. "Dağlardan gelen bir prenses mi olmak isterdin?"

"Evet! Evet, çok isterdim. Ne de olsa beni *kaçırdınız*, ben gelmeyi kabul etmedim."

Bana öfkeyle bakarak yavaş çekimde gözlerini kırptı. "Retik bir soruydu. Kimse Majesteleri Kral'a karşı gelemmez. Ya da Majesteleri Kraliçe'ye... Tabii ki yarını görmek istiyorsan."

"Öğrendiğim iyi oldu," diye çıktım. "Peki Kral benden ne istiyor?"

Yüzüklü, bacaklarını açtı, sonra diğer yönde bacak bacak üstüne attı. "Bilmen gereken bir şey olsaydı söyledim."

Arabadan atlarken çarptığım omzumu ovarak sesli düşündüm, "Yani sen de mi bilmiyorsun?"

Yüzüklünün duraksaması uzadı, sonunda konuştuğunda sesinde tehlikeli, yüksek bir tıslama vardı. "Yani dilini seviyorsan söylediğine dikkat edersin," dedi ve daracık alanda bana doğru eğildi. "Yoksa dilini koparırım."

Ona inanmama rağmen gözlerimi kaçırmadım. Elindeki gücü silah olarak kullanan bu tür insanlar, tüm zayıflık göstergelerini suiistimal ederdi. Beni iksir ya da oklarla bayıltıp emir-

lerini zorla uygulatabileceklerini öğrenmişlerdi zaten.

Gülümsememin zayıf olduğunu hissediyordum, yine de dişlerimi gösterdim. “Annen sana nezaket öğretmedi mi? Soru sorduğum için beni tehdit edemezsin. Yaşadıklarımın nedenini bilmeye hakkım var. En azından bu kadarını borçlusunuz.”

Yüzüklü bana daha da yaklaştı. Ondan olabildiğince uzaklaşmamak için kendimi zor tuttum.

“Beni anlamadığın belli,” dedi. “Daha basit anlatayım,” dedi. Yavaşça konuşmaya başladı, sinirden burun deliklerim büyümüştü. “Kralımızın söylediği şeyler dışında hiçbir hakkın yok. Bana seni canlı getirmem dışında hiçbir emir vermedi. *Canlı* olmanın birçok çeşidi var,” dedi ve sözlerini sindirmemi beklerken gözlerini bile kırpmadı. “Kralıma her şeyi borçluyum, sana ise hiçbir borcum yok. Hem de hiç... Kafan *hiç mi* çalışmıyor?”

Kibrim köpürmeye başlamıştı, ona nefretle baktığım sırada sırf zihin gücümünden kafasının patlamamasına şaşırdım. Çenem o kadar kasılmıştı ki buz kırabilirdi.

“Anladım de,” dedi.

“Anladığım tek şey seninle asla dost olmayacağımız.”

Korkutucu bir şekilde gülerек arkasına yaslandı. “Ayna Dünya’ya şükürler olsun,” dedi.

Tereddüt ettikten sonra, “Ne aynası, ne dünyası?” diye sordum.

İksirli, yüzüklüye bir kez daha baktıktan sonra hemen gözlerini kaçırıldı. Bakışlarında bir şey vardı ama ne olduğunu bilmiyordum.

Yüzüklü, pişmanlıkla, belki de tiksintiyle kafasını iki yana sallıyordu. Kızıl kahverengi saçlarının oynaması gerekse de tek teli bile hareket etmiyordu. “Ayna Dünya nedir bilmiyor musun?”

“Hayır... Fark etmediyseniz buralı değilim.”

Yüzüklü beni çok uzun bir süre süzdükten sonra tarafsız bir homurtu çıkardı.

Ejderha alevi aşkına, bu da ne demekti? "Ayna Dünya nedir?" diyerek zorladım.

Yüzüklü yüksek sesle nefes verdi. "Olduğumuz yer... Gördüğün her şey Ayna Dünya'nın parçası..."

"Ne?"

"Embermere, başkenti ve sekiz peri klanının topraklarını barındırıyor. Hepsi ve Embermere dışındaki ormanlar Periler Diyarı isimli Ayna Dünyayı oluşturuyor."

"Ah... Periler Diyarı'nın Ayna Dünya olduğunu bilmiyordum. Artık o ne demekse..."

"Çünkü *Periler Diyarı*, ayna dünya değil. Bizim dünyamız onun aynası..."

"Ne? Neden?"

Ellerini havaya kaldırdı ve süslü yüzüğündeki yakut ışığı yansıttı. "Ben senin tarih öğretmenin değilim. Artık sus."

İsrar etmenin sonuçlarını düşündüm ama vazgeçip tarih öğretmeni *bulacağımı* umdum. Keşke biri bana cevap verseydi! Kutsal alev topları aşkına, burada ne işim vardı? Daha önce hiç gitmediğim, sözde bir Ayna Dünya'nın kralı *beni* neden görmek istiyordu?

Aklımdan benzer sorular geçerken manzara bir kez daha değişti. Evlerin boyutu büyüdü, daha süslü ve daha parlak bir hâl aldılar. Daha renkli oldular denemezdi ama en azından eskisi kadar iç kararucu değillerdi, kulübelerde olmayan süslemeleri ve işlemleri vardı. Birinin kapısında yeşil ve kırmızı böğürtlenlerden çelenk asılıydı, bir başkasında ise gök mavi bir kurdele vardı. Evlerin arasında daha fazla boşluk vardı, bazılarının ikinci katı bile vardı. Sonrasında neredeyse tatlı bir dükkânlar dizisi gördük. Önlerinde ne olduğunu belirten tabelalar yoktu ama öğrenme fırsatımın olacağını umuyordum. Gece Kalesi'nde yaşayanların sayısı çok az olduğu için tek bir dükkânımız bile

yoktu. Ama burada yüzlerce, belki de daha fazla kişi yaşıyor olmalıydı.

Ağzımı açtım, nüfusu soracaktım ama vazgeçtim. Dükkânlar ve konutlar birden sona erdi ve yolun iki yanını kaplayan taş sütunlar gideceğimiz yeri göstermeye başladı. Boynumu çevirip sütunların gittiği noktaya ve aralarında uzanan süslü işlemelere baktım.

Kalbim bir an duracak gibi oldu, özellikle göğsüm ve bacağım sızladı.

“Bu...” dedim ve daha iyi görmek için o yana dönerek acıyla yüzümü ekşittim. “Bu sütunun üstünde... ejderha kafası mı var?”

Örgülü ve iksirli bana baktılar ama bir şey söylemediler. İkisi de bu manzara karşısında dehşete düşmüş görünmüyordu.

“Evet,” diye cevap verdi yüzüklü, tek kelime etmesine rağmen tiksintisini hissettirmeyi başarmıştı.

Yetenekli bir adamdı.

“Ama neden? *Neden* kesik bir *ejderha kafasını* sergiliyorsunuz?”

Dudaklarını bir kez daha büzerek tiksintisini belli etti. “Ejderhalar iğrenç, katil canavarlar,” dedi.

“Şaşırtıcı bir şey söyleyeyim. Daha yeni tanıştık ama bence sen de öylesin.”

“Ölü bir ejderha görüyorsan hak ettiğini bulmuş demektir.”

“Peki rızam olmadan beni evimden kopardığınız ve sonra beni vurduğunuz için *siz* ne hak ediyorsunuz?”

“Olağanüstü bir sabır sergilediğim için mükâfatlandırılmayı,” dedi dudağını büzüp elini burnuna götürerek. “Tekrarlıyorum, majestelerinin emirleri sorgulanmadan yerine getirilmelidir. Bunu yakında sen de öğreneceksin.”

“Hiç sanmıyorum,” diye mırıldandım. Başka bir sütun daha

görüş alanıma girince ağzım açık kaldı. Bir ejderha kafası daha... Bu ejderhanın pulları silik bir açık kahverengiye dönmüştü, muhtemelen ölümden ve sürekli güneş altında kalmaktan rengi açılmıştı. Ama bir zamanlar o çok tanıdık altın sarısı olduğunu düşündüm.

Saffron... Tüm şımarıklıklarına rağmen onu şimdiden özlemiştim. Bu insanlar, bu iğrenç *katiller* muhtemelen kafasını kesip herkese sergilemek isterlerdi.

"Bu iğrenç," dedim ve ejderhaların görkemli olmalarına rağmen neden gizlendiklerini daha iyi anladım. Gece Kalesi Dağları gibi izole bir yerde neden dünyadan saklandıklarını kavradım.

Bunun yüzünden... Ve yüzüklü gibi şerefsizler yüzünden.

"Adın nedir?" diye sordum yoğun bir tiksintiyle.

Yüzüklü bir anlığına bana baktı. "Neden?"

"Çünkü içimden sana lanet okurken adını söylemek istiyorum."

"O zaman bana *lordum* diyebilirsin."

"Asla öyle bir şey yapmam."

"Yakında zorunda kalacaksın."

"Beni tanımadığın belli..."

Birkaç saniye boyunca beni süzdü, bakışları huzursuzluk vericiydi. "Gece Kalesi'nde hizmetkârdın," dedi. Soru sormuyordu.

"Hayır, değildim." Tabii ki öyleydim, en azından bir bakıma...

"Ejderhalara ve muhafızlara hizmet ediyordun."

"Hayır, kimseye *hizmet etmiyordum*. Üstüme düşeni yapıyordum, herkesin görevi vardı."

"Öyle diyorsan..."

Parmaklarımı kasıp tekrar gevşettim. Yaralarımın iyileşmiş olmasını diledim, böylece tekrar kaçabilirdim. Tekrar kaçacağım, beni yine vurmaları umurumda değildi. En azından onları uğraştıracaktım. En azından savaşıacaktım.

"Silahlarımı ne zaman alacağımı?" diye sordum çenemi kasarak.

“Almayacaksın,” diye cevap verdi Şerefsizler Lordu. “Majestele-ri emretmediği sürece...”

“O zaman siktiğimin kralına gidelim artık.”

Yüzüklü, ejderha muhafızları kadar hızlı hareket ederek ileri eğilip yüzüme tokat attı. O kadar güçlü vurmuştu ki gözlerimin önünde havai fişek festivali belirdi. Ağzıma kan tadı geldi.

Gözlerimdeki bulanıklık geçsin diye gözlerimi kırdım, kulaklarım çınılıyordu. Öne eğildim, tüm yaralarım itiraz etse de karşılık verecektim. Elimi yüzüklünün suratına doğru savurdum ama göğsüm ve omzum kasıldı, normalden daha yavaş hareket ettim. Elim kulağına teğet geçti, bileğimi yakalayıp torna gibi sıktı.

“Bana bir daha dokunursan *çok* pişman olursun. Son kez uyarıyorum. Unutma, Kral seni canlı getirmemi emretti. O kadar... Belki Finnian ya da Sandor seninle eğlenmek ister...”

Diğer iki adama baktı ama onlar böyle bir şey istediklerine dair hiçbir işaret vermedi, şerefsizin ne kastettiğine dair de...

“Bırak... beni...” dedim dişlerimi sıkarak.

O kadar uzun süre bırakmadı ki tekme mi atmalıyım, yoksa pişman mı olurum diye düşünmeye başladım. Bedenimin iyileşmeye ihtiyacı vardı, daha fazla darbe yemeye değil.

Ağır nefesler almaya başlamıştım ki sonunda beni bıraktı. Arkama yaslandım, ondan olabildiğince uzaklaştım.

“Kral’a bana vurduğunu söyleyeceğim.”

“Nasıl istersen...”

Yüzü bir kez daha ilgisizlikle doldu ve pencereden dışarı baktı. Yol, ejderha kafalarıyla süslenmiş sütunlarla doluydu, Emberme-re’nin nasıl bir yer olduğunu ve ne tür bir kral tarafından yönetildiğini merak ediyordum.

4. BÖLÜM

AÇ BİR EJDERHANIN İNİ KADAR GÜVENLİ BİR SARAY

“İşemem lazım,” dedim bir anda, daha gösterişli bir plan yapacak vaktim yoktu. Aniden zamanımın tükenmek üzere olduğunu fark etmiştim. Atlar tırmanmaya, arabayı peşlerinden tepenin zirvesine doğru sürüklemeye başlamışlardı.

“Senin... *işemen* mi lazım?” dedi yüzüklü, saçlarından birkaç ton daha koyu olan kaşlarını kaldırarak.

“Evet. Si-dik,” diye vurguladım. “Sen de işemiyormuşsun gibi burnu büyük davranma. Hepimiz yapıyoruz,” dedim. Aslında perilerin ne yapıp yapmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tanıdığım tek peri Zako idi ve bu adamların ona benzediğini düşünmüyordum. Hiçbirinin onun gibi kahkaha atmayı bilmediği belliydi. Gerekçesi olmasa bile büyük lütuflarından vazgeçerek ejderhalara hizmet etmeyi seçmişti. Zako, yalnızca benim görmeme izin verdiği duygusal tarafını dengelemek için fazla hırçın davranırdı ama aynı zamanda olağanüstü biriydi. Yüzü anılarımda belirince bir anlığına

göğsümde bir sıcaklık hissettim.

Yüzüklü ofladı. “Bekle. Neredeyse saraya geldik.”

“Farkındayım,” dedim. Bu yüzden hemen inmem gerekiyordu. Olduğum yerden görebildiğim tek şey tuhaf şekilde susuz kalmış koyu manzara ve Gece Kalesi’nin görevini daha iyi anlamamı sağlayan kopuk ejderha kafalarıydı. Gelecekteki kaçış planımı oluşturmama yardımcı olacak bir şey görmediğim kensindi.

Saraya geldikten sonra şehir manzaralı bir odaya yerleştirilsem harika olurdu. O zaman plan yapabiliirdim. Ama zindanlarda bir hücreye kapatılırsam ki durumuma bakılırsa bu daha olasıydı, sarayın yapısı hakkında bilgi toplamak çok önemli olurdu.

“Süslü koltuğuna işesem daha mı iyi?” diye sordum yüzüklüye bakarak. Bankın üstündeki yastık hiç görmediğim kadar detaylı işlemelerle kaplıydı. İpeksi bir kumaştan yapılmıştı ve yumuşacıktı, satene benzeyen, parıltılı ipliklerle işlenmişti. Tabii ki üstündeki resimler ölü ejderhaların üstünde duran bir adamı tasvir ediyordu. Hemen Gece Kalesi’ne dönmem için bir neden daha... Saffron’u gördüğümde gözleri pörtleyene kadar ona sarılacaktım. Ne tür bir canavar, ejderhalar gibi büyümlü canavarları soyları tükenene kadar avlardı ki?

Ah, evet... *Katiller...*

Bilgi toplama ihtiyacım daha da arttı.

“Yaparım,” dedim. “Her yere işerim. Bedeninin ihtiyaçlarını görmezden gelmek iyi bir şey değil.”

Atlar takır tukur sesler çıkararak ilerlemeye devam ettiler, bu sırada yüzüklü bana ifadesiz bir biçimde bakıyordu.

“Kaliteli ayakkabılarına da bulaştırırım,” dedim. Botları neredeyse banktaki yastıklar kadar parlaktı.

“Ben bebek bakıcısı mıyım?” diye mırıldandı ve örgülüye acı

dolu bir bakış attı. Örgülü arkalarındaki duvara iki kez vurdu.

Araba hafifçe yavaşlayıp durdu. Kalktığımda yaralarımın etrafındaki deri nahoş bir şekilde kasıldığı için olabildiğince hızlı kalktım, inleyip yüzümü ekşitmemek için kendimi zor tuttum. Kapıyı açmıştım ve merdivenlerden iniyordum ki iksirli kolumu tutarak beni durdurdu.

“Kaçarsan seni yine vurmak zorunda kalırız. Ya da başka bir iksir kullanırsın,” dedi. Yüzüklünün tersine uyarısında zevk algılayamamıştım. Gri gözleri ciddiydi. “Kaçacak yerin yok.”

Kafamı salladım ve tuhaf, aynı zamanda mantık dışı bir şekilde ortaya çıkan teşekkür etme dürtümü bastırdım.

“Finnian, onunla git,” dedi yüzüklü. “Gözün üstünde olsun.”

Kafamı eğerek kolumun altından ona pis bir bakış attım. “İşerken elimi tutmasına gerek yok,” dedim.

“Umarım yoktur. Ama ihtiyacını gidermek istiyorsan başka yolu yok.”

Gözlerimi kısarak bakum ama Saffron’a pis bakışlar atmak gibiydi, hiçbir işe yaramıyordu.

“İyi,” diye hırladım.

Yüzüklü pis bir koku almış gibi gülümsedi. “/yi... Acele et. Bebek gibi çişini tutamıyorsun diye Majesteleri Kral’ı bekletemem.”

Dilimin ucuna okkalı bir küfür geldi ama yutup dışarı çıktım. Yüzüklü, renkli kişiliğinin bedelini ödeyecekti.

Yüzümü güneşe çevirdim, yeni keşfettiğim sıcaklığının tadını çıkardım. Omuzlarım ve boynumu gevşetirken okların ne kadar hasara neden olduğunu fark ettim. Finnian ne yaptıysa iyileşme sürecimi hızlandırmıştı ama yine de uzak mesafeden, kudurmuş ejderhalar kadar güçlü bir şekilde saldırmışlardı.

“Neden bu kadar uzun sürüyor?” diye bağırdı yüzüklü oturduğu yerden.

“Utaniyorum. Bana bakarken yapamam.”

“O zaman geri gel. Devam ediyoruz.”

Arabanın ejderha pulu kadar parlak ve renkli olan kırmızı duvarlarına baktıktan sonra Finnian’a döndüm.

“Kusura bakma,” dedi. “Ama emir belli... Başka tarafa dönemem. Ama belden aşağına bakmayacağım. Söz veriyorum.”

“Finnian, kibarlık yapacak zamanımız yok,” diye hırladı yüzüklü. Bu sırada periye sessizce gülümseyerek teşekkür ettim.

Şoförler ileri bakıyordu, sarayın son düzlüğünde olduğumuz için çok trafik olacağını düşünmüştüm ama yolda kimse yoktu. Yolda geçtiğimiz biri dönüp soluk renkli kuçıma bakabilirdi ama önemi yoktu. Arkasında saklanabileceğim bir kaya ya da bitki yoktu.

Eğilip pantolonumu olabildiğince az indirdim ve gördüklerimi hafızama kaydetmeye çalıştım. Devasa bir saray, kendisi başlı başına bir dağmış gibi tepenin üstünde yükseliyordu. Pek çok kulesi ve katı vardı, taş, ahşap ve devasa cam parçalarından yapılmış gibi görünüyordu ama bu malzemeleri nereden bulmuş olabileceklerini tahmin edemiyordum.

Yol ise tepeden aşağı kıvrım çizmek yerine dümdüz ilerliyordu. Ağaçların arasında yükselen, tepelerinde ölü varlıklar olduğunu tahmin ettiğim sütunlar ise tepede sıklaşıyordu. Ağaçların zirveleri tepeye doğru daha kocamandı; sonunda manzarayı yeşil, lila, sarı ve turuncuya boyuyorlardı.

Ama en çarpıcı şey sarayın parlaklığıydı. Uzaktan bile birkaç saattir gördüğüm her yerden daha renkli olduğu belli oluyordu. Kulelerden kırmızı ve gök mavisi flamalar sallanıyordu. Çatıları neşeli bir maviye boyanmıştı. Üst katlardaki büyük cam paneller ise ayna gibi parlıyordu. Etrafında hendeğe benzer bir şey vardı, içindeki su güneş ışığını yansıtırıp yıldız gibi parlıyordu.

Zako’nun hikâyelerinden sonra gözümde canlanan Embermere

buydu işte.

“Yeter,” dedi yüzüklü. “Hemen geri dön yoksa Finnian’a seni geri getirmesini emrederim.”

Homurdandım ama bunun tek nedeni yüzüklünün albenili sözleri değildi. Saray, çevresinden çok izole olmuş durumdaydı. Gizlice dışarı sızdığım sırada saklanabileceğim bir yer göremedim. Kalenin dibinde buradan göremediğim kalabalık bir şehir olmadığı sürece saklanabilecek alan yok demekti.

“Geliyorum, geliyorum,” diye homurdandım. “Patlama.”

Kitaplar Gece Kalesi’nde büyük bir lükstü ama Zako bana küçük de olsa güzel bir koleksiyon toplamayı başarmıştı. En sevdiğim kitaplardan biri *Prenses ve Ejderha* idi. Prenses, *binlerce ejderha büyüklüğünde* bir sarayda yaşıyordu. Küçükken evini hayal ederdim, benim evimden çok farklı, bu saray ile çok benzer bir yerdi. Ama Embermere’nin sarayına girdikten sonra prensesin bin ejderhalık evinin, bu saray yanında küçücük bir kulübe gibi kaldığını fark ettim. Daha önce Zako tarafından bile tasvir edildiğini duymadığım bir lüks vardı burada ki o beni bebekken Gece Kalesi’ne getirirken buraları görmüş olmalıydı.

İsminin Dougal olduğunu öğrendiğim yüzüklü, Finnian, Sandor ve beni boyumun birkaç katı yüksekliğinde geniş bir kapıdan geçirdi. Sonu gelmeyen, yankı yapan koridorlardan ve geçitlerden geçtik, duvarlar portrelerle doluydu. Yine gülünç derecede büyük bir kapıya geldik, bunlar biraz daha küçükrü ama çok daha süslüydü. Diğerlerinden daha dar bir koridordan geçtik, sonra koridorun sonundaki bir kapıyı açıp başında bekledi, bana baktı.

“Ne bekliyorsun?” diye hırladı kukla gibi içeri girmediğimi görünce. “İçeri gir.”

Tereddüt ederek içeri baktım ve saten, tereyağı renkli duvar-

ları olan bir yatak odası gördüm, beyaz kaplamaların önünde bir tuvalet masası ve tabure duruyordu. Hiç bu kadar büyük bir yatak görmemiştim. Ejderhasıyla uyumak için odasını genişletmeden önce prensesin yattığı odanın neredeyse aynısıydı.

Dougal ofladı ve başka hiçbir uyarıda bulunmadan sırtıma sertçe vurarak beni içeri itti, kapanmak için uğraşan yaramdan sadece birkaç santimetre uzağa vurmuştu. Sendeledim ama dengemi korumayı başardım, ona döndüm ve gözlerim onu delip geçsin, olduğu yerde ölsün diye pis bakışlar attım.

“Biri gelip seni alana kadar burada bekleyeceksin,” dedi. “Birazdan bir goblin gelip yıkanmana, üstündeki hayvan kokusunu atmana yardım edecek. Oyalanma. Kral seni bir an önce görmek isteyecektir.”

“Bu... bu kadar mı?” diye sordum kapıyı arkasından kapamaya çalışınca. Finnian’ın cildinin sıcak esmerliğini gördükten sonra kahverengi gözlerine baktım. Ne ile karşılaşacağım konusunda hiçbir ipucu vermiyorlardı.

Dougal kapıyı bir kez daha sonuna kadar açtı. “Ne bekliyorsun? Trompetler çalacak, şerefine ziyafetler mi düzenlenecekti? Evet, bu kadar...”

Bir kez daha kapıyı kapatmaya başladı.

“Silahlarım,” dedim aceleyle. “Silahlarıma ihtiyacım var.”

“Burada gerek yok. Sarayda güvendesin.”

Homurdanmamak için kendimi zor tuttum. Onun gibiler sarayda olduğu sürece güvende değildim. “Yine de istiyorum,” dedim.

“Hayır...”

“Benim için duygusal değerleri var,” dedim. Zako, onları hak ettiğime karar verdiğinde o silahları bana hediye etmişti. Dahası üstüme iksir ya da ok atılmadan sabahı görebilmek konusunda *duygusal* davranıyordum.

"Kadınların burada silaha ya da kendilerini savunmaya ihtiyacı yok. Kapının önünde gece gündüz muhafız olacak."

Gülümsememle dal kırabilirdim. "Çok memnun oldum," dedim. *Olmamıştım*. "Ama onlar *benim* ve onları almak istiyorum."

"Artık Kraliyet Ailesi'nin malı," dedi ve beni baştan ayağa süzerek yıpranmış atletimi, üstündeki kuru kan izlerini, yıpranmış pantolonum ve botlarımı, sırtımdaki boş silah kınlarını inceledi. Üst dudağı burnuna doğru kıvrıldı. "Sen de öylesin."

Kapıyı arkasından kapattı ve aralıktan bana baktı. "Ha, sakın pencerelerden kaçayım deme. Sana açılmasınlar diye büyü yapıldı. Ayrıca bu yükseklikten düşüp hayatta kalamazsın."

Tabii *düşersem*. Güç ve becerimi geliştirmek için arada sırada Gece Kalesi Dağları'nın eteklerine turmanıyordum.

"Bu odadan tek çıkış bu kapıdan. Çağırılmadıysan kapıyı açmayacaksın. Anladın mı?"

Cevap vermeye tenezzül bile etmedim.

Kapıyı çarparak sözlerini noktaladı. Yavaşça uzaklaşan üç kişinin adımlarını dinledim. Hepsi benden uzun olduğu sürece boylarının yarısında biri kadar ses çıkarıyorlardı.

Koridora sessizlik çöktükten sonra birkaç dakika daha bekledim, kapıyı açıp dışarı baktım.

"Ah," dedim tiz bir sesle ve boğazımı temizledim. "Merhaba..."

Benden birkaç yaş büyük bir adam kafasını salladı ama hiçbir şey söylemedi. Cildi güneşten bronzlaşmıştı, çıkuk elmacık kemikleri, çarpıcı gözleri ve iri dudakları vardı; vücudunun iri tek parçası dudaklarıydı. Şakağında eski, silinmiş bir yara vardı. Kafasının arkasında topladığı uzun saçları, yarasını ya da sivri uçlu kulaklarını gizlemiyordu. Üstündeki tunik kalçalarına kadar uzanıyordu, kemerinin bir yanında kısa bir kılıç vardı, diğer yanında ise bir dizi bıçak asılıydı. Bıçakların ahşap kabzaları eli-

nin şeklini almıştı, ahşabın rengini kaybetmiş verniğine bakılırsa bıçaklarla sık sık egzersiz yapıyor olmalıydı.

“İlgini çeken bir şey mi gördün?” diye sordu, sesi neşeyle derinleşmişti.

Kafamı kaldırıp gözlerine baktım; koyu, çarpıcı bir griydi, ay ışığı huzmesi gibi...

“Evet,” dedim. Tekrar beline baktığımda bacaklarının arasındaki manzarayı görmeden edemedim, pantolonunda harırı sayılır bir çıkıntı vardı. Ofladım. “O değil. Kılıcın...”

Beni süzdüğünü hissedince gözlerimi devirdim. “O kılıç değil. *Silahın...*”

“Benim *kılıcıma* da silah denebilir.”

“Tekrarlıyorum, o kılıç değil.”

“Sen bilirsin,” dedi. Zayıf, botlu bacaklarını omuz genişliğinde açtı, kollarını kaslı göğsü üstünde birleştirdi. Kolları tuniğini zorlayarak kıvrımlarını belli ediyordu.

“Ben bilirim tabii,” diye homurdandım.

Kaşını kaldırdı.

Somurttum. “Kemerin silahlarla dolu olduğu için ona bakıyordum,” dedim. Bıçakları ve kılıcının arkasında bir dizi ince, küçük bıçak duruyordu.

Arkamı dönüp kuyruk sokumuma işaret ettim. “Gördün mü? Benim kınım boş,” dedim ve umutlu bir şekilde gülümse-dim. “Yardım edebilir misin? Üstümdeki her şeyi aldılar. Bıçak-larımı almaya hakları yoktu.”

Kaşlarını çattı ve beni tekrar süzdü, bu sefer gözleri ilgiyle parlıyordu. “Silahlarını kaybetmenin ne kadar üzücü olduğunu biliyorum ama seni temin ederim ki burada silaha ihtiyacın olmayacak.”

“Katılmıyorum.”

“Seni ben koruyacağım.”

"Çok becerikli görünüyorsun," dedim ve gözlerimi hayranlıkla bedeninde gezdirdim. Adam *hareket edebilecek* gibi duruyordu. "Ama ben kendimi koruyabilirim."

"Bu... değişik..."

"Nesi değişik?"

Cevap vermeden beni bir kez daha süzdü.

Belimi bir yana kıvırdım. "Farkında mısın bilmiyorum ama kaçırıldım," dedim.

Koyu, kalın kirpiklerini kırpma dışında hiçbir tepki vermedi.

"Anladın mı? Evimden zorla alındım yani? Bir çeşit uyku ikiriyle uyutuldum ve baygınken buraya getirildim hani?"

"Kraliyet Ailesi'nin haklı sebepleri vardır," diye mırıldandı ama gözlerindeki bakış çok da emin olmadığını gösteriyordu.

"Neden burada olduğumu bile bilmiyorum."

"Yakında anlatılacaktır. Majesteleri Kraliçe seninle görüşecektir."

"Buraya gelmemi Kral'ın emrettiğini söylediler."

"Kral'ın nu?"

"Evet... Neden? Tuhaf mı?"

"Hayır, hem de hiç değil."

Yalançı...

"Hızlı bir şekilde temizlensen iyi olur. Yakında seni almaya gelecekler," dedi beceriksizce konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Goblinin seni bekliyor."

"Goblinim beni mi bekliyor? Böyle bir şeyi duyacağımı hiç sanmazdım..."

"Acele edin hanımefendi," dedi arkamdan biri. Arkamı döndüğümde boyu belime gelen bir canlı gördüm. Daha önce fark etmediğim bir nişten çıkmıştı, girdiği kapı açık duruyordu. Goblin okluğunu düşündüğüm şey ince, buğunlu parmaklarını

oynatıyordu ve akan suyun sesi şaşkınlıktan düştüğüm sessizliği yok etti.

“Geç kalamazsınız. Asla geç kalamazsınız,” dedi goblin. Sesi hem tiz hem de boğuktu, bana kurbağaların vraklamasını hatırlatmıştı. “Sizden temiz ahırlar gördüm.”

“Hey! Uzun bir gün geçirdim ve kaçırıldım. Evet, bu sürenin bir kısmında ahırlara benzeyen inlerdeydim ama...”

“Zaman yok. Geç kalamazsınız.”

Goblin bana doğru gelip botlarımın ipini çözmeye başladı. “Acele edin. Giysilerinizi çıkarmazsanız kelleniz gider. Bir de kurumuş kan var,” dedi tuhaf canlı. Bu sırada adını bile öğrenemediğim muhafıza döndüm. Anlaşılan Embermere’de insanlar kendilerini tanıtmıyorlardı.

Ama kapı kapanmıştı, muhafız ortadan kaybolmuştu, muhtemelen dışarıda bekliyordu.

Goblin kemerimi çözüp yere bıraktı.

“Dikkat et,” diye uyardım.

“Dikkate zaman yok. Ayrıca boş... İşe yaramaz,” dedi goblin ve pantolonumu çekmeye başladı. Eline tokat attım.

“Ben yaparım.”

“O zaman yap,” dedi goblin ve biraz geri çekilerek bana pantolonumu çıkaracak boşluk yarattı. Çıplak ayağını yere vuruyor, takıntılı olduğu saniyeleri sayıyor gibiydi.

Durdum, bir bacağım pantolonun dışında, biri içindeydi. “Sende ejderha ayağı var,” dedim.

“Hayır, *benim* ayaklarım var. Giysilerini çıkar.”

Goblin tekrar pantolonuma doğru uzanınca geri sendeledim. “Ben yaparım.”

“O zaman yap hadi.”

Yüksek sesle nefes vererek kumaşı kalçamdaki yaranın üstünden çıkarırken büyük özen gösterdim, sonra hızlı bir şekilde

pantolonu çıkardım. Gömleğimi de aynı şekilde çıkardım. “Tamam, şimdi ne yapacağım?”

Ama goblin çoktan nişe girmiş, tuhaf, ejderha ayaklarını yere vuruyordu. “Acele et, acele et,” diye seslendi. “Banyoya giriyorsun.”

Güç toplamak için nefes aldım, Embermere’deki herkes emir yağdırmaktan zevk mi alıyordu yoksa şimdiye kadar karşılaştıklarım mı öyleydi merak ediyordum.

5. BÖLÜM

GÖRÜNTÜ NEREDEYSE GERÇEK KADAR ÖNEMLİDİR

Gece Kalesi'ndeyken banyoya benzer tek şey dağlardan akan zayıf, buz gibi bir şelalenin altında yıkanmaktı. Arada sırada yapmak zorunda olduğum bir şeydi ve soğuktan bağırmamak için kendimi zor tutardım.

Ama Embermere'de bir çeşit su ısıtma büyüsü vardı, bir kere gördükten sonra ömrümde bir daha onsuz kalmamayı diledim. Sıcak akan suda yaptığım banyonun her anı çok zevkliydi, yaralarımı ve kaslarımı gevşetiyordu.

Daha doğrusu goblin sabırsızlıkla bana bakıyor, ayaklarını yere vuruyor olmasa gevşetecekti.

Ben de ona aynı şekilde baktım.

"Herhâlde kabul edilebilir," dedi zevksiz şey, gözlerini kısıp beni son kez süzerken.

"Kabul edilse iyi olur," diye hırlayıp zorlukla nefes verdim. "Bu elbisenin içinde nefes bile alamıyorum. Kırık kaburgaları-

ma çok iyi geldi,” dedim ve goblinin üstüme geçirdiği korseyi işaret ettim.

“Nefes alabiliyorsun, yoksa şikâyet etmezdin. Şikâyet etmekten zevk aldığın belli ama zamanımız yok.”

Duvara gömülü bir dolaba yürüyüp kapısını açtı. Dolabın içi her boy, şekil ve renkte, saten kaplı ayakkabılarla doluydu.

“Botlarımı giysen olmaz mı?” diye sordum ama sorar soramaz pişman oldum. Goblinin içeri girip *acele et, acele et* demesi ve emirler yağdırması ondan izin almam gerektiği anlamına gelmiyordu.

Yumuşak yatağın önündeki banka oturduğumda normalde olduğu gibi eğilemediğimi fark ettim. Kasılarak bedenimi aşağı indirdim, nefes alınca canım yanana kadar büküldükten sonra botlarımın benden uzakta durduğunu fark ettim.

Homurdanarak eteğimin katmanlarını elime aldım ve bana Gece Kalesi’ni, orada göğüs gerdiklerimi hatırlatan botlarıma özlemle bakım. Bu botlar hızlı hareket etmek için yapılmıştı ve ilk fırsatta kaçacaktım.

“Saçmalama,” dedi goblin kafasını dolabın içinden çıkarmadan. Sonrasında elbiseme birebir uyan, gök mavisi babet ayakkabılarla yanıma geldi. “Sarayda görüntü her şeydir. Bunu hiç aklından çıkarma.”

Goblin bana bakıp oflayınca somurtarak ayağımı uzattım.

“Görüntümle ilgilenmiyorum,” dedim. “Burada tutsağım. Görüntümün ne önemi var?”

“Çünkü...” dedi ikinci ayakkabıyı giydirirken, “...Periler Diyarı’nda ve Ayna Dünya’da, görüntü neredeyse gerçek kadar önemlidir.”

“O ne demek?”

Goblin geri çekilip beni tekrar inceledi. “Sorularına cevap verecek zamanımız yok demek. Ayrıca cevap vermek bana düşmez.”

“O zaman kime düşer?”

“Kim olduğuna ve buraya neden geldiğine göre değişir.”

Bunun üstüne saçlarımı kaldırdım. “Bilmiyor musun?”

Goblin gözlerini kaçırdı. “Hayır... Biz hizmetkârlara yalnızca görevimizi yapmak için gerekli bilgileri veriyorlar.”

“Bence büyük saçmalık...”

Goblin, kafasını o kadar hızlı kaldırdı ki insanüstü hızı mı var diye merak ettim. Gözlerinde şaşkınlık, belki de neşeye benzer bir şey parladı ama o kadar hızlı kayboldu ki acaba ben mi yanıldım diye düşünmeden edemedim.

“Senin yerinde olsam bunu başkalarının yanında söylemem,” dedi goblin ve banka tırmanıp boğumlu parmaklarıyla kolumu sararak beni kendine çekti.

“Ah... Yaralı olduğumu göz önünde bulundurur musun? *Rica ediyorum*. Her fırsatta yaralarımı zorlamana gerek yok,” dedim. Ne kadar hızlı toparlanırsam buradan o kadar çabuk kaçabilirdim. Tamamen kendime gelmeden önce kaçmaya çalışmak aptallık olurdu.

Goblin, saçlarımı sertçe taramaya başladı. “Çok sızlanıyorsun,” dedi.

“Sen de kışkımda çıkan çıbanlar kadar eğlencelisin.”

Goblin kıkırdadı.

Ona doğru dönmeye çalıştım ama parmakları hareket etme izin vermedi. “Güldün mü sen?”

“Hayır.”

“Evet, güldün.”

“Gülmedim.”

“Neden komik olduğunu itiraf etmiyorsun ki?”

Goblin tereddüt ettikten sonra birbirine dolaşan saçlarımı tarakla düzeltti, muhtemelen saçlarımın çoğunu koparıyordu. “Goblinlerin hizmet ettikleri kişilerle arkadaş olması yasak,” dedi.

Göğsümü bir sıcaklık kapladı. “Yine de arkadaş olabiliriz. Burada bir dosta ihtiyacım olacak.”

“Arkadaş falan olmayacağız,” dedi goblin öfkeli bir şekilde ve içimdeki sıcaklık rüzgâra yakalanmış gibi kayboldu.

Kollarımı göğsümde birleştirdim, derim ve kaburgalarım zorlandıkça yüzümü ekşittim, sonra kollarımı kucağıma koydum. Yaralarım kesinlikle normalden hızlı iyileşiyordu. Finnian kaburgalarıma bir şey sürmemiş olduğu hâlde onlar bile hızlı iyileşiyordu. Sanki kullandığı büyü, ihtiyacı olan yere gidiyordu ya da öyle şeyler oluyordu. Gece Kalesi’nde etrafımız büyülü yaratıklarla dolu olsa da çok az büyü kullanılırdı, onlar da ziyarete gelen cadılar tarafından yapılırdı. Daha önce hiç büyü yapıldığını görmemiştim.

“En azından adını öğrenebilir miyim?” diye sordum. “Böylece seni *sinir bozucu*, *huysuz goblin* olarak düşünmek zorunda kalmam.”

“Hayır,” dedi goblin ve belime kadar gelen, gür saçlarımı örmeğe başladı. İşi asla bitmeyecektri.

“Toplama,” dedim.

“Sarayda hiç kimse saçı açık dolaşamaz, Kraliçe’nin emri...”

“Neden?”

“Sadece kendi saçı açık kalabilir.”

“Çok aptalca...”

“Canını seviyorsan bunu bir daha söylemezsin.”

Homurdandım. “Neden adını söylemiyorsun? Sana *şu* mu diyeyim yani?”

Goblin’in parmakları hızlı örgüsüne devam etmeden önce bir saniye duraksadı. Örgü makinesi gibiydi. “Ayna Dünya’da isimlerin gücü var,” dedi.

“Burası orası mı?”

“Evet, burası orası...”

“Ben adımı söyleyeyim.”

“Söyleme. Senin üstünde güç sahibi olmamı sağlar.”

“Ha... Evet, zaten pantolonuna sığamıyorsun,” dedim. Goblinin pantolonu yoktu.

“Pantolon giymek isterdim,” dedi goblin hüzünlü bir şekilde, sonra boğazını temizledi.

“Tahmin edeyim. Yasak...”

“Evet, hanımefendi. Hizmetkâr goblinler giyemiyor, en azından kadınlar giyemiyor. Etek giymek zorundayız.”

Ah, demek bu goblin *dişiydi*. Öğrendiğim iyi olmuştu.

“O zaman sana hitap edebileceğim bir isim söyle,” dedim. “Yoksa sana... Prunella derim.”

“Prunella,” dedi goblin duygusuzca.

“Evet,” dedim ve çok uzun zamandır ilk defa gülümsedim. “Kararın nedir Pru?”

“Hanımefendi nasıl istiyorsa öyle olsun.”

“Aman be... Bugünün sonu gelmeyecek, değil mi?”

“Gelmeyecek,” dedi Pru, homurdanmasını bariz bir şekilde bastırarak.

Pru, boynuma parlak, süslü bir fiyonk bağladığı sırada kapı çaldı. Hiçbir silah kını takmama izin vermemişti ama gereksiz, tamamen işe yaramaz bir kumaş parçası? Evet, onu kesinlikle kabul etmişti.

“Geç kalamayız, geç kalamayız,” dedi Pru, fiyongu o kadar sert bağladı ki boğuluyordum. Sonra hızla kapıyı açmaya yöneldi.

Gözlerimi devirip fiyongu tekrar bağladım, bu sırada kaburgalarımı daha fazla zorlamamak için ayağa kalktım.

Muhafız aynı adamdı ama kapı açıldığında durup onu baştan ayağa süzdüm, bunu yaptığımın da farkındaydım. Yine de

kendime engel olamıyordum. Olmak istemiyordum.

Gece Kalesi'nde güçlü, becerikli, erkeksi ve gerçekten yakışıklı birçok ejderha muhafızı vardı. Hepsini küçüklüğümden beri tanıyordum, bu yüzden çoğunu fonksiyonsuz geniş ailemin bir parçası sayıyordum.

Bu muhafız yeni ve farklıydı. Gözleri beni yutuyor gibiydi.

Bir anlığına gözlerime baktıktan sonra gözlerini açık açık bedenimde dolaştırdı, kollarımın üstündeki yaralarda duraksadı, Pru'nun boğazıma doğru yükselttiği göğüslerimi inceledi, karnıma indi ve fırfırlı eteğimle sonlandırdı.

"Majesteleri Kraliçe ve Kral sizi huzurlarına çağırıyor," dedi boğazıma bakarak, sonra bir kez daha onu bekleyen gözlerime baktı.

Sırıttım. Pru uzandı, ellerini belime koyduktan sonra itti.

"Acele et, acele et," dedi boğuk bir sesle. "Geç kalırsak cezalandırılırız."

Somurtarak ona baktım. "*Biz mi? Ben geç kalırsam sen niye ceza alıyorsun?*"

Bir kez daha itti ve öne doğru sendeledim, neredeyse muhafızın kollarına düşüyordum. Adam kollarını açtı ama bana dokunmadı.

"Zaman yok. *Git.*"

"Tamam Prunella, gidiyorum. Döndüğümde burada olacak mısın?"

Suratını buruşturdu. "Tabii ki hanımefendi. Başka nerede olacağım?"

"Bilmiyorum. Kendi istediklerini yapabilirsin belki?"

Dudaklarını büzmesine neden olan kafa karışıklığı daha da büyüdü. Kafasını iki yana salladı, omuzlarına gelen zayıf saçları savruldu. "Gidin hanımefendi," dedi ve bir kez daha itti. Bu sefer muhafızın kollarına düştüm. Kolları sert ve güçlüydü, kendime

bir anlığına bekleme izni verdikten sonra doğrudum.

Prunella, *beni kaçıranların* söylediklerini yapmak için acele etmediğimi görürse delirecekti. Katılmayı asla kabul etmediğim bir görüşmeye geciktiğim için onun cezalandırılması ne kadar saçma bir fikir olursa olsun ceza almasını kabul edemezdim.

“Önden buyur yakışıklı,” dedim muhafıza ve yüzündeki yarım gülümsemenin yarattığı gamzeyi tamamen görebilmek için yanıp tutuştum.

“Hemen git yoksa kellen gider,” dedi Pru, muhafız kapıyı kapattığı sırada.

“Ne abartıyor ama,” diye mırıldandım ama Pru beni duymazdı. En azından duyabileceğini sanmıyordum. Ejderha muhafızı olsa duyardı, ayrıca hayatımda ilk defa goblin görüyordum.

Muhafız elini uzatarak önden gitmem için işaret etti.

“Yolu bilmiyorum.” *Herhâlde bilmiyorum.* Burada tutsakum.

“Benim görevim arkanızdan gelip bedeninizi hayatım pahasına korumak.”

“O zaman Pru’nun aklını kaçırmasından da sorumlu olacaksınız. Nereye gideceğimi bilmiyorum.”

“Pru?” diye sordu, sonra kafasını iki yana sallayarak soruyu aklından çıkardı.

“O zaman yanımda yürü,” diye öneride bulundum. Ayrıca bu şekilde bıçaklarından birini fark etmeden alma şansım olabilirdi. Bu lanet korseyi kullanıp göğüslerimle dikkatini dağıtabilirdim.

“Yasak...”

İki elimi de havaya kaldırdım. “Buradaki kurallar daha saçma olabilir mi acaba?”

Kafasını aniden çevirip koridorda bizi dinleyen var mı diye bakrı.

Kurallar aptalca olabilirdi ama ben aptal olduğumu düşünmüyordum. Söylediklerimin cezası her neyse her hareketi saldırıya dönüşebilecek gibi duran bu adamı bile korkutuyordu.

İçimde biriken sabırsızlığı yutarak yüzüme zoraki, narin bir gülümseme takındım. “Ben *önden gidersem* arkadan bana nereye gideceğimi fısıldar mısın?”

“Tabii ki Leydim. Nasıl isterseniz.”

“Formaliteye gerek yok,” dedim ama bana, “Koridorun sonundan sağa dönün,” diye cevap verdi.

Bu şekilde birkaç büyük koridordan geçtik, bazılarına yüzlerce insan sığardı. Cilalı taşların üstünde o kadar çok yol aldık ki tek başıma odama ve huysuz Pru’ya tekrar dönemeyeceğimden emindim.

Sonunda iki yanında muhafızların durduğu büyük bir kapıya geldik ve korumam kasıldı, derin bir nefes alıp kendini hazırladıktan sonra kapıyı çaldı.

Kapı hemen açıldı, zırh yerine lüks, hoş bir takım giymiş bir adam bekliyordu. Kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra dikilip, “Majesteleri, misafiriniz geldi,” diye anons etti.

Çok gereksiz bir anonstu çünkü gözlerim önümdeki uzun, zayıf kadına yapışmıştı. Açık saçlarının siyah tonu benimkiyle birebir aynıydı. Beni karşılamak için gülümsemeye bile tenezzül etmedi.

6. BÖLÜM

ONLARIN DÜNYASINDA BİR KIZ

Kraliçe'nin gözlerinin içine baktım, odadaki herkes kayboldu. Şaşırtıcı derecede mavi olan gözleri açık, güneşli bir yaz günü kadar sıcak olmalıydı. Ama buz gibi soğuklardı. Gece Kalesi Dağları'nda bakışlarından daha sıcak olan dağ zirveleri vardı.

Takım elbiseli adam boğazını temizledi ama ben gözlerimi kaçırmadım.

"Hükümdarların huzurundasın," diye azarladı takımılı. "Bu kadar saygısızca baktığın kişi, Embermere Kraliçesi Majesteleri Talisa Zafira Tatiana..."

Ne uzun isimdi.

"Eğilmelisin," diye ekledi tartışmaya izin vermeyen bir ses tonuyla.

Merakım daha da güçlenmişti. *Beni kaçıran ve rızama karşı alıkoyan birine neden eğiliyordum?*

"Hemen," diye hırladı takımılı, ejderha muhafızları kadar korkutucuydu. "Yoksa zorla yaptırırım."

"Bekle, Bekle, Ivar," dedi Kraliçe. Gözleri bana ölümcül bakışlar

atıyordu ama sesi bal gibi tatlıydı. “Çok sevdiğin bıçaklarını çıkarmana gerek yok,” dedi ve dondurucu gözlerini kıstı. “Henüz...”

“Eğil,” diye fısıldadı arkamda duran muhafızım.

“Nasıl isterseniz majesteleri,” dedi Ivar. Bu sırada sonunda odanın diğer tarafına baktım, bir çeşit oturma odasına benziyordu; geniş koltuklar, sedirler, küçük masalar vardı.

“Bu Embermere Kraliçesi’nin eşi Majesteleri Kral Oren Amadeo, ona da eğilmelisin,” dedi Ivar, efendisinin gözleri kadar soğuk bir sesle.

Gece Kalesi’nde hizmetkârdan farkım yoktu ama kimseye eğilmem söylenmemişti. Tüm gün çalışıyordum ama kimseye boyun eğmiyordum, özellikle de hizmetimi hak etmiyor gibi görünen insanlara.

Buna rağmen belimi kırarak eğildim, kaburgalarım nefesimi kestiği için düzgün nefes alamadım. Doğru fırsatı kolluyordum, hepsi buydu.

Ivar, bariz bir tiksintiyle homurdandı.

Ona bakıp, *al sana* der gibi kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedim. Kraliyet Ailesi’nin ayaklarını öpmemi falan mı istiyordu?

Kral da uzundu, geniş omuzları, büyük bir yük taşıyormuş gibi hafifçe eğilmişti. Onun da saçları koyuydu ama sırtının yarısına gelen örgülerinde gümüş renkler de vardı. Kraliçe’nin üstünde de bana benzer bir elbise vardı ama üstüne o kadar inci dizilmişti ki bunu dizen kişinin ne kadar zaman harcadığını düşününce başım dönüyordu. Kral ise sade, jilet gibi bir takım elbise giymişti. Hükümdar olduğunu belli etmek için bir nişan lazımmış gibi omzundan beline çaprazlamasına kırmızı bir kuşak bağlamıştı.

“Ivar, bizi yalnız bırak,” diye emretti Kraliçe, gözlerimi tekrar üstüne çekerek. “Sen de Rush ama kapının önünde bekle.”

Muhafızım *Rush*, belini kırıp büyük bir selam verdikten sonra Ivar'dan önce dışarı çıktı. Ivar da aynısını yaptı ama kapıdan çıkıp beni buzlar kraliçesi ve kralıyla yalnız bırakmadan önce bir saniyeliğine bana baktı.

“Otur,” dedi Kraliçe.

Kasıldım.

Somurtarak önüme geçti, daha önce hiç görmediğim bir endamla koltuklardan birine oturdu ve ayak bileğini diğer dizinin üstüne koyarak bacak bacak üstüne attı. Elbisesinin bol eteği dökülen bir şelale gibi sallandı.

Çenemi kaldırarak ondan en uzaktaki koltuğa oturdum ve ona baktım. “Adamlarınız beni kaçırdığı sırada beni yaraladılar,” dedim. Oturmamın tek nedeni buydu.

Tek kaşını kaldırdı. “Evet, bilgim var,” dedi. Havadan sudan konuşur gibi konuşuyordu. “Oren,” diye ekledi Kral’a bakmadan.

Kral salonun diğer tarafından yaklaştı ve aramızdaki boş koltuğa oturdu. Aramızda çok küçük görünen, cilalı bir masa vardı. Üstüne parlak çiçekler oyulmuştu. Başka bir zamanda görmüş olsam işçiliğinin çok güzel olduğunu düşünürdüm.

“Demek bu o,” dedi Kraliçe beni süzerek. Kral’a hitap ettiği açıktı.

“Öyle demek,” dedi. “Hayal ettiğim gibi değil.”

“Birini çok uzun süre görmeyince böyle oluyor. İnsanı şaşırtıyorlar,” dedi ve Kral’a baktı. “Bazen hayatını paylaştığın kişiler bile seni şaşırtıyor.”

Kral yutkundü; ince, yuvarlak yakaları arkasındaki boğazı görünür şekilde oynadı.

“En azından görüntüsü güzel,” diye ekledi Kraliçe. Kolumdaki eski yaraları ve göğsümde, yanağımda olan daha silik izleri inceledi. “Yaralarına rağmen...”

Çeneni kasıldı. “Benim büyüdüğüm yerde birine hitap etmeden onun hakkında konuşmak ayıptır,” dedim. Aslında Gece Kalesi’ndeki kimse kibarlık ya da nezaketi umursamıyordu. Ona rağmen bu ikisinden daha naziklerdi.

“Seni görmezden gelmiyorduk,” dedi bir kez daha bal gibi tatlı konuşarak. Cildimi silmek istesem de bastırdım. “Ama yorumuna gerek yok.”

“Neden yokmuş?”

Kraliçe gülümsedi ve gülümsemesinin hemen yok olmasını diledim. “Kaderine ben karar vereceğim. Sadece ben...”

Eşine baktı ve adam yine yutkundu.

“Hayır, ben...”

“Hayır diye bir şey yok. Sessiz ol!” dedi öfkeyle. “Dikkatimi dağıtıyorsun.”

“Kusura bakmayın ama...”

“Sessiz ol yoksa seni saygısızlığından dolayı pişman ederim.”

Bir an tereddüt ettikten sonra istediğimden daha çekingen bir şekilde, “Neden?” diye sordum.

Gülümsemesi genişledi. Ürperdim. Ürperdiğimi fark edince mide bulandırıcı bir şekilde sırtıttı. “Hayatta kalman gerekebilir... en azından şimdilik. Ama canın yanmayacak diye bir şey yok. Burada itaatsizlik hemen cezalandırılır.”

“Duydum. Ama size itaat etmek zorunda değilim.”

“Öylesin.”

“Tebaanızdan değilim.”

“İşte o konuda yanılıyorsun. Anlaşılan...” dedi terlemeye başlamış olan eşine bakarak, “...krallığın bir üyesisin.”

“Ben...”

Kafası bana o kadar hızlı döndü ki açık pencereden süzülen sıcak havanın sessizliğinde boynunun çıtırdadığını duydum. “Bir kere uyardım, konuşarak kendini tehlikeye atıyorsun. Teh-

dit ederek istediğim etkiyi yaratamazsan canını yakıp seni doğru söylediğime ikna edecek birini ayarlarım. Hatta...”

Oturduğu yerde Kral’a döndü. “Adamlarını Gece Kalesi’ne yolla. Kızın en yakınlarını getirsinler.”

Kral yarım saniye kadar tereddüt ettikten sonra kafasını evet anlamında salladı.

“Gerek yok,” dedim aceleyle. “Ayrıca kız değilim. Neredeyse yirmi üç yaşındayım.”

Buz gibi gözleri bir kez daha bana dönmüştü. “Bizim dünyamızda bir kızsın,” dedi.

Ağzımı açtım. Bakışlarının ve tehditlerinin acımasızlığı ağzımı kapattı.

“Görüyorum ki tavırlarını babasından almış,” dedi Kraliçe. “Bunun düzeltilmesi gerek.”

Yüz kaslarım gevşedi ve kaşlarım yukarı kalktı. “Babamı tanıyor muydun? Zako Shade’i?”

Dudaklarından yükselen gülümseme neşeli olabilirdi ama aklıma Crestshine Gölü’ndeki elektrikli yılan balıklarım getirmişti.

“Hayır canım... O adam baban değildi.”

Kalbim durdu. Kalçamdaki ve kaburgalarımındaki acı bir an göğsümdeki kan pompalayan şeyin acısıyla boy ölçüşemez hâle geldi.

“Ne?” dedim zorlanarak, zayıflığımı bana karşı kullanacak bir kadına karşı böyle konuşmam umurumda bile değildi.

“Zako Shade, *eşimin* favori korumasıydı. En güvendiği hizmetkârıydı.”

“Peki sonra?” ama ne soracağımı bilmiyordum. Zako benim *babamdı*. Kendi ağzıyla söylemişti. Bana tam bir baba gibi davranmıştı, beni korumuştı, üstüme titremişti, yaşadığımız zorlu koşullarda benim için güvenli bir alan yaratmıştı.

Beni korumak içim Embermere'den kaçmıştı. Babalar böyle yapardı, kendi ihtiyaçlarından önce çocuklarını düşünürlerdi.

Kafamı iki yana salladım. "Hayır, Zako babamdı," dedim.

"Maalesef durum öyle değil. Kral, *eşim*, baban olduktan sonra seni sakladı."

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır...

Bakışlarım Kral'a yöneldi. Çekingen bir şekilde gülümsüyordu ama gözlerinde utanç ve pişmanlık vardı.

Onu yakmak istiyordum. Biri bana kibrit verse ikisini birden yakardım.

"Zako iyi bir adamdı," dedi Kral. "Emirlerimi uyguluyordu."

"Emirlerini," dedim duygusuzca.

"Evet... Sırrımı kimseye söylemeyeceğine onuru üstüne yemin etmişti. Ona verdiğim emirleri uyguladı," dedi Kral oturduğu yerde kıpırdayıp bacak bacak üstüne atarak. Aptal pantolonunun kumaşıyla oynuyordu. "Öldüğünü duyunca çok üzuldüm."

"Üzüldün."

Yüzünü astı. "Evet, öyle dedim ya... Yıllık bildirimini göndermeyince bir terslik olduğunu anladım."

Zar zor bir şekilde nefes aldım. Zako her sene Crestshine Gölü kasabasına gidiyordu. Kendimi bildim bileli yanında gitmek için izin istiyordum. Yolculuk boyunca hayatta kalabileceğime ikna olunca geleceğini söylemişti ama çoğunlukla bu yolculuğun ruhsal egzersiz olduğunu söylüyordu. Aslında *yıllık bildirimlerini* yaptığını görmemi istemiyordu.

Dönüp pencereden dışarı baktım. Bu ikilinin yalan söylebileceğini düşündüm ama ne çıkarları vardı ki? Kral'ın o kadar iyi bir oyuncu olabileceğini düşünmüyordum. Fazla gergindi.

"Aklından geçenleri tahmin edebiliyorum," dedi Kraliçe. "Embermere Kraliçesi'nin *eşi* Majesteleri Kral Oren Amadeo'nun piçi

olduğunu duyunca dehşete kapıldın. Ne onur ama...”

Yüzümü ekşiterek ona döndüm.

“İyi ya da kötü...” dedi arkasına yaslanarak, “...ki büyük oranda kötü gibi görünüyor, Embermere tahtının potansiyel vârisisin.”

“Ne dedin?” dedim bir anda.

Kraliçe, dudaklarını hoşnutsuzlukla büzdü. “Ataların... sayesinde yarışmaya girip... tahtıma oturma hakkını kazandın,” dedi. Burnunu birinin kışını kokluyormuş gibi büzdü.

Kral, iki ayağını da önündeki halıya sertçe indirdi. “Bir saniye... Yarışmak mı? O benim kanımdan... Tahta oturma hakkı için yarışmasına gerek yok. Saturn’e olandan sonra...”

Kraliçe o kadar hızlı ayağa kalktı ki ben de içgüdüsel olarak ayağa kalktım, saldıracağını sandım. Ellerim alışkanlık gereği belime fırladı ama bıçaklarımın orada olmadığını hatırladım. Gerçi kaburgalarım ve ok yaralarım eskisi kadar ağrı mıyordu, ilerleme kaydetmiştim.

“Oğlumun adını ağzına alma,” dedi Kraliçe ayağa kalkın Kral’a tıslayarak.

“Nedenmiş? Benim de oğlum...”

“Hayır, artık değil,” dedi ve parmağını suçlayıcı bir şekilde doğrulttu. “Bana ihanet ettin, yani ona da ihanet ettin. *Benim* oğluma ihanet etmene tahammül edemem. Bir daha adını sakın ağzına alma.”

Kraliçe’nin göğsü hızla inip çıkıyordu. Kral’ın da...

Birbirlerine baktıkları sırada sessizce odadan çıksam fark ederler mi diye düşündüm. En azından bu aptal babet ayakka-bılar bir işe yarardı. Yok gibi olan topukları ses çıkarmazdı ama kavgada hiçbir boka yaramazlardı.

Kraliçe sonunda tekrar konuştu. “Senin kanından olabilir ama *benim* kanımdan değil. Bildiğin gibi bu krallığın mirası-

na, gücüne sahip olanlar *benim* atalarım, senin değil. Diğer peri klanlarından gelenler gibi o da yarışmaya girecek."

"Ama," dedi Kral. "O bir kız..."

Ee?

"Kaderinde Embermere'yi yönetmek varsa erkek kadar güçlü olması gerek."

"Yani son kategoride yarışacak diyorsun..."

"Hayır, dört kategoride de yarışacak."

"Ama Talisa... O bir kız..."

Sinirlerim taşıyordu.

"Kızlar Gladius Probatio'da savaştırmaz," diye karşı çıktı Kral, sesi çok şaşkın çıkıyordu. "Hiçbir zaman savaştırmadılar ki çok haklı sebepleri var. Periler Diyarı'nda bile yapılmadı. Dişi elflerin bile silah kuşandığı Altın Orman'da bile böyle yapılmıyor."

"Bu senin eserin..."

"Ama ölür..."

"O zaman ölsün," diye çıkıştı Kraliçe.

7. BÖLÜM

HALKIN KAHRAMANI FALAN FİLAN

Kral, Kraliçe'nin karşısına dikildi. "Ciddi olamazsın," dedi. Kraliçe'nin kaşları hafifçe kalktı, aralarındaki bu etkileşimin olağandışı olduğunu anlamıştım. Kral, eşinden birkaç santim uzun olduğu hâlde Kraliçe yine de üstünde yükseliyor gibi duruyordu.

"Neden ciddi olmayayım?" diye sordu.

Kral'ın burun delikleri bir anlığına büyüdü, boğazından alçak bir hırıltı yükseldi. "Vârise ihtiyacımız var. O da vâris... Evet, senin kanından değil ama benim kanımdan, bu da ikinci en iyi seçenek..."

Kraliçe kafasını geri çekti, kendinden uzun adama yukarıdan bakmayı başardı. Mesajını dillendirmemiş olsa da anlamıştım. Kral, Kraliçe'nin ikincisi değildi. Ona göre aynı inci işleme li kürsüye ait bile değillerdi.

Kral dudaklarını sıkıca kapattı. Birkaç saniye geçti. "Benim hakkımda istediğini düşün ama tek vârisimizi reddedemezsin. Artık olmaz. Özellikle..."

"Seni uyardım," diye hırladı Kraliçe. "Adını söyleme."

Kral ona sert bir bakış attı. "Ben Saturn'ün babasıyım. Böyle..."

"Bu konuyu sonra konuşuruz," dedi ve sinirini bana yönlendirdi. "Yalnızken."

Kral'ın şakağında bir damar belirdi. "İyi... Ama vârisleri güvene almamız lazım. Bunu sen de biliyorsun. İdeal olmayabilir, o konuda sana karşı çıkmıyorum ama elimizde başka vâris yok."

Vay be. Çocuğuyla ne kadar gurur duyuyordu. Göğsüm sızladı, Zako'yu özledim. Bunca yıldır bana gerçekten yalan mı söylemişti? Kendimi bildim bileli güvendiğim tek insan aslında bana ihanet mi etmişti?

"Rush'da potansiyel var," dedi Kraliçe. "Bir gelin alacak ve ben tahttan çekilmeye hazır olana kadar hükümdarlığımızı destekleyecek."

"Ama Rush kanımızdan değil."

"Değil ama güvenime sahip..."

Kral'ın gözlerinde bir an merak oluştu, ben de meraklandım. Kapımın önünde nöbet tutan Rush'tan mı bahsediyorlardı?

"O zaman kızla evlensin," dedi Kral. "İki problemi birden çözmüş oluruz."

"Benden bahsetmiyorsunuz, değil mi?" diye sordum. Daha fazla sessiz kalamazdım. "Kız değilim, kimseyle de evlenmiyorum. O yüzden benden bahsetmiyorsunuzdur dedim ama yine de..."

İki hükümdar da bana bakmadı.

"Hayır," dedi Kraliçe ve beni rızama karşı alıkoyup *üstüne* evlenmeye zorlamayacaklarını öğrenince içim rahatladı.

"Ona güvenmiyorum," dedi Kraliçe. "Rush'a güveniyorum."

"Rush ne yaptı da güvenini kazandı?" diye sordu Kral, anlaşılan o da beni görmezden gelecekti. Hatırladığım kadarıyla Zako beni bir kez bile görmezden gelmemişti. Meşgul olduğunda bile en azından durup sonra konuşacağımızı söylüyordu.

Kraliçe döndü, eteği etrafında savrulmaya başladı. Pencereye

yürüyüp dışarı baktı.

“Talisa?” diye sordu Kral ve yavaşça ona yaklaştırmaya başladı.

Kraliçe döndü, parmakları kafasındaki ince tacın üstünde gezdi. Narin bir şeydi, incilerle süslenmişti ve yüzünü sarması için feminen detaylarla işlenmişti. “Dediğin gibi, tatlım, o kız senin kanından... Eğer değerini kanıtlarsa onu Rush ile evlendirmeyi düşünürüm. Ama yalnızca krallığın iyiliği içinse... Başka hiçbir koşulda kabul etmem. Bu evlilik senin bir piçe olan duygularını değerlendiremeyeceğim kadar önemli...”

Kadın olduğum hâlde kız denmesi mi daha sinir bozucuydu yoksa piç denmesi mi? Karar veremiyordum.

“Peki,” dedi Kral ve omuzları benim artık hissetmediğim bir rahatlamayla çöktü. “O zaman yalnızca ikinci kategoriden itibaren yarışacak, o zaman bile sırf gösteri için... Görüntünün ne kadar önemli olduğunu ikimiz de biliyoruz,” dedi. Muhtemelen çekici bir şekilde gülümsüyordu, taşaklarına tekme atmak istediğim için bana öyle görünmüyordu. Böylece daha fazla piç yaratamazdı.

“Bu yüzden Galdius Probatio’da yarışmalı zaten.”

“Öleceğimi düşündüğünüz yarışmada,” diye ekledim.

Kraliçe bana pis bir bakış attı. “Bölme,” dedi.

“O zaman ben burada değilmişim gibi hayatımı planlamayın.”

“Burada değilsin demiyoruz,” diye hırladı bana tepeden bakarak. “Seni aklımdan çıkaramıyorum,” dedi somurtup eşine dönerek. “Ve onun ihanetini...”

“Sessiz ol çocuk,” diye bağırdı Kral ve bedenimdeki tüm kaslar kasıldı. Yüzüne bıçak fırlatmayı o kadar istiyordum ki parmaklarımı kastım.

Kraliçe’ye mahcup bir şekilde gülümseye ve kollarını iki yana açarak yalvarmaya devam etti. “Kızların kolezyumda yarışmasının haklı bir sebebi var. Paramparça edildiğini görmek isti-

yorsan bunca zorluğa ne gerek var?”

“Oren, paramparça edildiğini görmek istemiyorum,” dedi Kraliçe gülümseyerek. Gülümsemesi samimi görünüyordu ama gözlerindeki parıltı öyle değildi. “Kendini kanıtlamaya gerek olmasa daha iyi olurdu. Ama omuzlarımdaki sorumluluğun yükünü biliyorsun. Tüm Embermere ve Ayna Dünya’dan ben sorumluyum. Krallığım ve içindeki tüm periler adına en iyi kararları vermek için yemin ettim, bu kararın da kişisel tercihimle hiçbir ilgisi yok.”

Yorum yapmamak için öksürdüm.

Kraliçe salonun etrafında dolandı, Kral ile arasına mesafe koydu. “Krallığın ve bu toprakların büyüünün kaynağı, vârislerin gücünden geliyor. Âdetlerimiz hakkında hiçbir şey bilmeyen bu yabancının becerilerinin kanıtını görmeden onu onaylamam mümkün değil,” dedi ve yavaşça halka çizerek Kral’a döndü. “Mantıklı değil mi canım?” dedi ve bariz bir feminen abartıyla göz kırptı. “Başka çarem yok. Yapılması gereken bu. Kararı kader verdi, ben değil.”

Kral bu saçmalığı yutuyor olamazdı.

Kral derin bir nefes alıp verdi ve göğsü şişti. İnce örgüsünü omzunun arkasına attı. “Büyük bir yük taşıyorsun canım. Neden unutuyorum bilemiyorum.” Ona yaklaşıp dudaklarını kulağına yaklaştırdı. “Bırak da hafifleteyim,” dedi.

Kraliçe kafasını eğip koyu kirpikleri altından ona baktı. Yüzünde toy bir gülümseme vardı. “Endişelerimi hafifletiyorsun.”

“Evet,” dedi Kral ve onu öpmek için yaklaştı.

Kraliçe geri çekildi, elini göğsüne götürdü, boğazından yükselen kıkırtı, şeytani bir kuştan çıkıyor gibiydi. “Önce görev canım,” dedi ve uzun, zorlu bir şekilde iç geçirdi. “Hep öyle olmuyor mu zaten?”

Kraliçe yerine oturdu ve tekrar bacak bacak üstüne attı. Yü-

zündeki şuh maske düştü. “Kimse kızın kimliğini ya da seninle bağlantılı olduğunu öğrenemez. Senin piçin olduğunu bilmemeliler.”

Dilimi dişlerimde gezdirdim, daha sivri olmalarını diledim.

Kral'ın çenesi boynuna çekildi. “Neden? Bu onur sayesinde soylular arasında yer edinir. Saturn'ün ölümünün yarattığı boşluğu doldurur.”

Kraliçe ölümcül bir sessizliğe gömüldü. Zekâmı babamdan almadığım belliydi.

“Gizli olmalı,” diye devam etti Kraliçe, atan bir kalbi buza çevirebilecek bir soğuklukla. “Kendi güvenliği için,” dedi ve dudaklarını sıktı. “Ve seninki için...”

Kral tekrar yerine oturdu, sandalyenin ucuna oturup ellerini dizleri arasında birleştirdi. “Ne demek istiyorsun? Varlığı beni nasıl tehlikeye atacaktır ki?”

“Yani, sevgili eşim,” dedi Kraliçe ve rahatlayan bir ejderhanın aldatmaca dolu rahat hareketleriyle ona doğru döndü. “Bizi hayal kırıklığına uğrattırsa ve vâris olabilecek kadar güçlü değilse başarısızlığının yarattığı skandal seni de etkiler. Başarısızlık nasıl bir şey biliyorsun.”

Kral'ın burnu akordeon gibi büzüldü. “Evet, biliyorum. İnsanın etrafındaki her şeyin üstüne sinen kötü bir koku gibi...”

“Kesinlikle. Senin iyiliğini düşündüğümü biliyorsun Oren. Eğer kaybedip yarışma sırasında ölürse kimsenin haberi olmaz.”

“Periler yine de konuşacak.”

“Bu yüzden onu göndermeden önce Braque'u çağıracağım.”

“Göndermek mi?” dedim aniden. “Cidden mi? Şimdi gitsem de herkesin istediği olsa?”

Kapalı kapıya doğru yürümeye başladım. “Daha fazla dinlemek istemiyorum. Bana nesneymiş gibi davranamazsınız. Şimdilik tutsağınız olabilirim ama değerimi ben belirlerim.”

Kapı koluna uzandığım sırada hiç yaşamadığım bir kuvvet beni durdurdu. İlerlemek için kendimi zorladım ama ayaklarım taş zemine çivilenmişti.

Belimden döndüm ve yaralarım acıyınca yüzümü acıyla ekşittim. Arkama baktım.

Kraliçe çok samimi görünen bir şekilde gülümsüyordu. “Seninle işim bitene kadar hiçbir yere gidemezsin.”

“Bırak,” dedim.

Kraliçe, Kral'a döndü. “Görüyor musun? Bu derece asi biriyle ilişkilendirilmek istiyor musun? Haftalarca dillerden düşmez.”

İki parmağıyla gelmemi işaret etti. Tüm irademle karşı koymama rağmen bedenimin ona doğru döndüğünü, ayaklarımın kendi kendine hareket ettiğini fark ettim. Üstümdeki etkisiyle beni koltuğa oturtunca gülümsemesi acımasız bir hâl aldı. Kiminle karşı karşıya olduğumu fark ettim ve korkudan irkilecektim ama onu bile yapamıyordum.

Koltukta o kadar ileri kaydı ki neredeyse üstünde bile oturmuyordu. “Ben perilerin kraliçesiyim. Tüm Ayna Dünya'nın kraliçesiyim. Bu diyarın büyüğü *bana* ve sadece bana ait. Senin...” dedi ve eşinin hatırı için ağzına gelen hakareti yutar gibi yaptı, “...*zihninin* hayal bile edemeyeceği kadar güce sahibim. Dünyamıza ve geleneklerimize yenisin, bu yüzden bir kereliğine, canım eşimin hatırı için çıkışlarını affediyorum.” Bakışlarında düzinelerce ejderhanın gücü vardı. “Ama bir dahakine bu kadar affedici olmam.”

Parmaklarını sallayıp beni serbest bıraktı. Koltuğa yığıldım.

“Kral ya da benimle ilişkin olduğunu kimseye söylemeyeceksin. Diğerlerinin gözünde peri klanlarından gelen bir leydi den farkın olmayacak.”

“Peki onu hiç görmemelerini nasıl açıklayacağız?” diye sordu Kral. Cesaretimi de annemden aldığım belliydi, artık o kimse.

“Forzantos’tan gelecek. Bilinmeyen bir kontes olacak, kendisine turnuvaya katılma ayrıcalığını sundum. Forzanto klanı bunu onur olarak görecektir, bu yüzden hangi aileden geldiğini çok araştırmayacaklardır.”

“Hmm, evet, işe yarar,” dedi Kral. “Senin kişisel davetle gelen birinin varlığını kimse sorgulamaz.”

“Kesinlikle... Ben dikkatlerini dağıttığım için kimse onu yakından incelemesin.”

“Dikkat dağıtmakta hep çok başarılıydın.”

Kraliçe güldü. “Değil mi?” dedi ve eliyle eteğini düzeltti. “Ayrıca kendisi de korunmuş olur. Kraliyet Ailesi’yle bağlantısı olduğu keşfedilirse hayatı tehlikeye girer.”

Kral dişlerini dudaklarına değdirdi. “Özellikle hedef alınacağını mı düşünüyorsun?”

Kraliçe ona baktı, manalı bir şekilde gözlerini kırptı.

“Evet, haklısın sanırım,” diye itiraf etti Kral. “Eğer prens...” dedi ama cümlesini tamamlamadı.

Kraliçe, dillendirmediği düşünceyi kafasıyla onayladı. “Güvenliğini sağlamanın tek yolu kimliğini gizli tutmak... Kimse bilemez. Şüphe bile edemezler.”

“Gladius Probatio’nun kadın şampiyonu olmadığı sürece tabii,” dedi, önerisi çok güçsüzdü.

“Tabii ki... Kazanmadığı sürece... Kazanırsa bildiri uygun bir şekilde halledilir.”

“Gerçekten de savaşmasını istiyor musun?”

Kraliçe koyu kaşlarını kaldırıp ona baktı. “Bir piçi, yeteneklerini test etmeden tahta kabul etmemi mi bekliyorsun? Safkan peri bile değil Oren. Vâris olma ihtimali daha baştan düşüktü, onu bilgim olmadan... yaratmış... olsan bile.”

“Peki. O zaman dövüşmeyi öğrenmesi lazım.”

“Dövüşmeyi biliyorum,” dedi. “Dougal denen adam bıçak-

larımı aldı. Geri istiyorum.”

İki hükümdar da bana baktı.

“Ne? Herhalde dövüşen *kadın* görmüşsünüzdür,” dedim sinirle.

“Hayır, hiç görmedim,” dedi Kral.

“Biz kadınlar farklı bir yoldan dövüşüyoruz,” diye açıkladı Kraliçe. “Savaşlarımızı kazanmak için kas gücüne ihtiyacımız yok.”

Gece Kalesi’nde ejderhaları koruyan muhafızlardan bazıları kadındı. “Ama,” dedim ve sonra ekledim, “kadınların savaşması çok nadir bir şeyse bu... turnuva şeysinde dövüşmem tuhaf olmaz mı?”

Kraliçe beni süzdü. “Belki de kızın bir nebze akli vardır Oren,” dedi. Kafasını salladı ve tacını tutan toka görmediğim hâlde tacı bir santim bile oynamadı. Yine mi büyü? Emberme-re’de büyü ne sık kullanılıyordu? Zako’ya burası hakkında çok daha fazla soru sormam gerekirmiş.

“Braque ona kılık değiştirme büyüü yapacak,” diye devam etti Kraliçe. “Başka kılıkta dövüşecek.” İnce parmağıyla dudağına dokundu. Serçe parmağı dışındaki tüm parmakları mücevherli yüzüklerle kaplıydı. Göz kamaştırıcı mavi, kırmızı, mor ve yeşil mücevherler etrafa yayılan güneş ışığında parlıyordu.

Kraliçe dudaklarına dokunmaya devam etti ve yüzü aydınlandı. “Zayıf seçimlerden biri olacak. Halk kahramanı, herkesin yükselebileceğine dair bir umut falan filan. Eşitlik gibi saçmalıklar işte...”

“Peki kazanırsa?” diye sordu Kral.

Kraliçe homurdandı. “Mucize gerçekleştirip kazanırsa ben ona avantaj vermemek için kimliğini gizlemiş adil hükümdar olacağım. Mükemmel bir plan...”

Kral çenesine dokundu. “Onu Rush’ın eğitmesini istiyorum.”

“Hayır,” dedi Kraliçe hemen. “Kaybedenlere bakıcılık yapmaktan başka işleri var.”

“Diğer görevlerine rağmen onun muhafızlığını yapıyor ama.”

“Ben durumdan emin olana kadardı. Piçini korumak için hemen harekete geçmiş olmam yanlış mı? Kendi çıkarımı değil, senin çıkarını korumam hata mıydı?”

“Tabii ki değildi Kraliçem. En iyi adamını göndermiş olmanın ne kadar değerli olduğunun farkındayım.”

“Bu yüzden onu en iyi işlerde kullanmaya devam edeceğim.”

Demek nesneymiş gibi konuşulan tek kişi ben değildim.

“Savaşması gerekiyorsa,” diye ısrar etti Kral, “...o zaman en iyilerden eğitim almasını istiyorum. Ne kadar küçük de olsa bir şansı olsun.”

Kraliçe sessiz kaldı ve tüm bedenimi süzdü. Bakışları altında sırtımı dikleştirdim.

“Rush’ın ona muhafızlık yapması gerekmiyorsa,” diye ekledi Kral, “ona eğitim verecek zamanı olur.”

“Kendisinin de turnuvaya hazırlanması gerekiyor,” dedi Kraliçe ama her zamanki agresifliğinden eser yoktu.

Kral homurdandı. “Rush’ın daha iyi olması mümkün değil, bunu sen de biliyorsun Talisa. Tüm bahisçiler şampiyon olacağını söylüyor.”

“Peki o zaman. Rush onu eğitecek. Ama o bile kim olduğunu bilmeyecek.”

“Pekâla,” dedi Kral ayağa kalkar gibi yaparak. “Bitti mi?”

“Şimdilik...”

Kral ayağa kalkıp ceketini düzeltti.

“Durun,” dedim. “Aklımda çok soru var.”

Bana o kadar ifadesiz baktılar ki aradığım cevapları alamayacağımı anladım.

Aceleyle ekledim. “Hâlâ tutsak mıyım? Tutsaksam ne kadar?”

Değilsem sarayı ve şehri gezmeme izin var mı? Annem kim? Ayrıca Zako'nun babam olmadığına emin misiniz?" dedim ve hayal kırıklığımı saklamak istemediğim için Kral'a baktım.

Kraliçe, gerçekten çocukmuşum ve yaramazlık yapıyormuşum gibi ofladı. "Kralının zekâsının yarısına sahip olsan tüm sorularının cevaplandığını anlardın. Bir tanesi dışında..."

Kraliçe ayağa kalkıp Kral'a baktı. "Annesi," dedi.

Kral, Kraliçe'nin onu bekleyen gözlerine baktı, sonra aceleyle Kraliçe'nin ve taç giymiş genç bir adamın portreleri arasında duran pencereye döndü: *Saturn*.

"Annesi insandı. Önemsiz biriydi. Hiçbir önemi olmayan bir eğlenceydi, şimdi daha da önemsiz..."

"Vay be," diye çıktım. "Ciddi misin? *Annem* hakkında böyle mi düşünüyorsun?"

Onu daha önce *annem* olarak düşünmemiştim. Zako varken düşünme ihtiyacı duymamıştım.

"Seni tüm hayatım boyunca tanımadıktan sonra," diye devam ettim, "en azından beni tanışmaya *davet edebilirdin*, kaçırıp zorla getirmene gerek yoktu. En azından *merhaba* deyip adımı söyleyebilirdin. Sonuçta benim de adım var."

Kral bana döndü, pencereden gelen ışık yüzündeki ifadeyi vurguluyordu. Yüzüne düşen gölge bile küçümsemesini gizleyemiyordu. "Adını biliyorum kızım. Ben koydum."

"Ama..." Zako, ismimi o kadar sevgiyle söylüyordu ki adımı onun koyduğunu düşünmüştüm. Gerçi babam olduğunu da düşünmüştüm. O kadar büyük bir yalandı ki kalbimi paramparça etmişti. "Öyle mi?" diye sordum sonunda Kral'a.

"Elowyn Xiomara..." Kraliçe irkildi. "Ashira... Bu büyük krallığa layık bir vâris ismi..."

"Xiomara," dedi Kraliçe nefes nefese. "Ona... annemin adını koymuşsun."

Kral ona doğru yürüdü, sırtını bana dönüp dizleri üstüne çöktü ve Kraliçe'nin ellerini tuttu. Kraliçe ona baktı, gözlerindeki art niyet yok olmuştu.

"Tabii ki annenin adını verdim," dedi. "Yaptığım her şeyde seni onurlandırmak için yaşıyorum."

Kraliçe somurttu, art niyeti geri geldi. "Başka bir kadınla sevişirken beni *onurlandırdığını* öğrendiğim iyi oldu."

Kraliçe ellerini çekip aldı.

"Hata yaptım," diye yalvardı Kral. "İnkâr etmeyeceğim. Ama farkına vardım ve düzelttim."

"Piçine annemin adını koyarak," diye cevap verdi Kraliçe.

Zekâmı *gerçekten de* bu adamdan almamıştım. Annem nasıl biriydi bilmiyordum ama bana bu iki periden daha yuvarlak kulaklar dışında birçok şey vermişti.

"Tabii ki," dedi Kral, tekrar ellerine uzanarak. Kraliçe ellerini kucağında birleştirdi ve ona narin bir şekilde gülümsedi.

"Bu kız senin kanın olabilir ama önünde yeterince konuştuk. Ivar'a söyle Braque'u getirsin."

"Şimdiden kılık değiştirme büyüsü mü yaptıracaksın?"

"Sen güzel canını sıkma Oren. Her zaman olduğu gibi ben icabına bakarım. Git gününün tadını çıkar."

Çok bariz bir şekilde postalanmış olmasına rağmen bocaladı.

Kraliçe kaşlarını kaldırıp ona bakınca Kral ayağa kalktı ve yavaşça kapıya yürüdü.

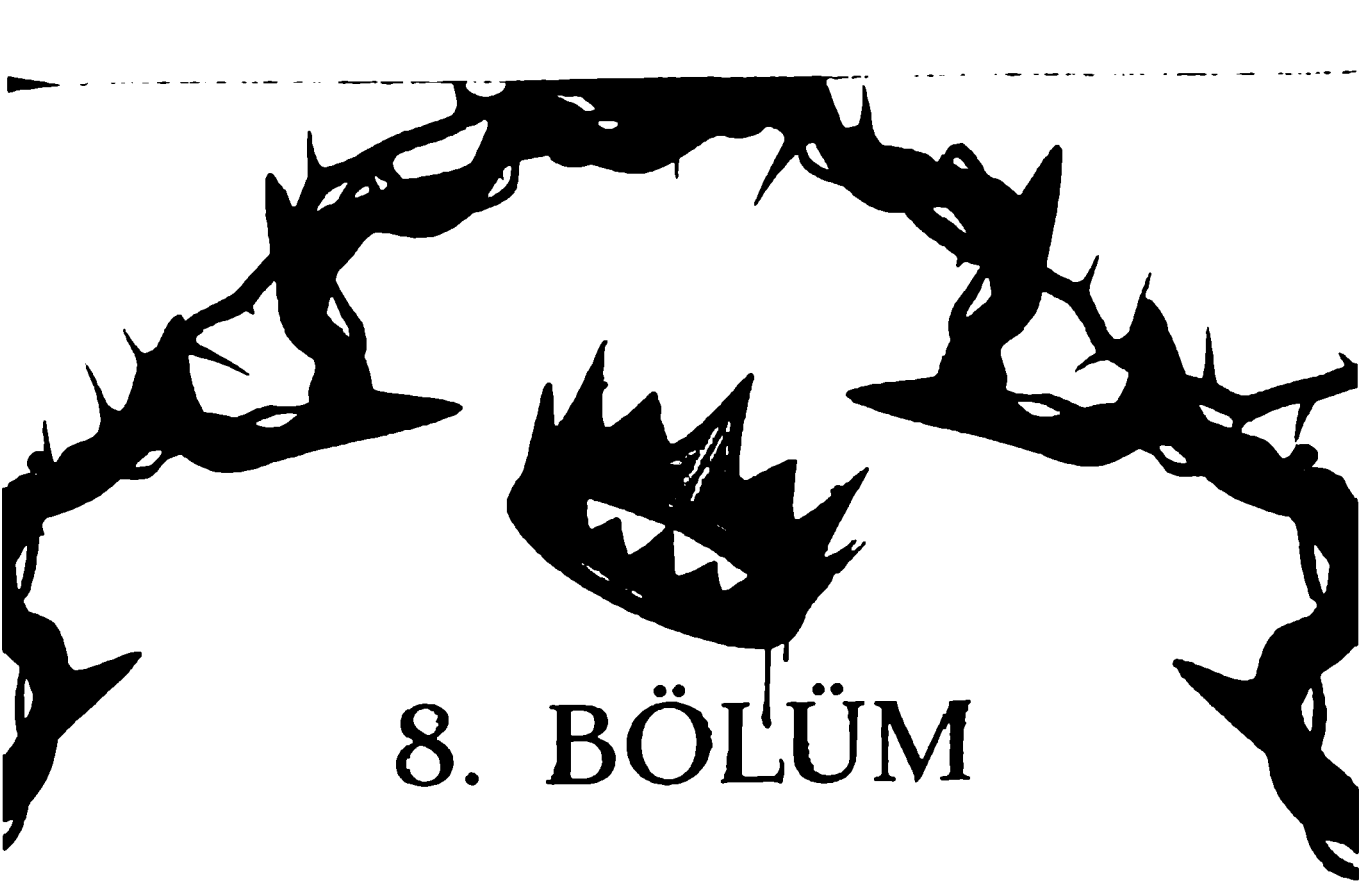
Soru soracağımı fark edemedi kelimeler ağızdan çıkmaya başlamıştı. Kral neredeyse kapıya ulaşmıştı. "Zako ölmeseydi..." Saturn'ün adını söyleyecek kadar düşüncesiz değildim. "...beni almak için adam gönderir miydin? Beni görmeyi planlıyor muydun?"

Kral durdu, parmakları kuşağıyla oynuyordu. "Hayır," dedi

ve arkasına bile bakmadan kapıdan çıktı.

Kaybolduğu noktaya boş boş baktım ve birkaç dakika sonra Braque olduğu anlaşılan adam girdi.

Hemen ona döndüm, gardımı indirecek değildim. Etrafına güç saçıyordu.

8. BÖLÜM

YERİN KULAĞI VAR

Braque, Kraliçe ile yanımıza geleli oruz saniye olmamıştı ki yanında olmamak için elimden gelen her şeyi yapmaya karar vermiştim. Kraliçe'ye eğilerek selam verdikten sonra keskin bakışları üstümde gezdi.

Gidemediğim için bakışlarına karşılık vererek oturduğum yerden ona baktım. Ondan en az bir karış uzundum ama boydan kaybettiğini iriliğiyle telafi ediyordu. Tombul bir adamdı, üstündeki aşırı resmi takım elbise kendine özel dikilmiş olmalıydı. Göbeği bedenine büyük geliyor, ön kısımdan taşıyordu. Gizli düğmeleri ve göbeğinin çıkıntısı üstüne hoş bir şekilde dökülen kumaş bile bu görüntüye engel olamıyordu, adamın yediği her şey yalnızca göbeğinde toplanıyor gibi duruyordu.

Küçük, parlak ayakkabıları, çıkık kalçalarını saran parlak çorapları, koyu sarı saçları, yuvarlak, pespembe yanaklarıyla bana sarhoş bir meleş hatırlatmıştı; topaç da olabilirdi.

Ne var ki masumane görüntüsünü yok eden şey gözleriydi. Volkan camından kopmuş parçalara benziyorlardı. Ejderha gözlerinden bile karaydı, tek nedeni de rengi değildi.

“Bana bahsettiğiniz bu muydu Majesteleri?” diye sordu gözlerini benden ayırmadan. Sesi aynı anda hem yalaka hem de kibirli çıkıyordu. Şimdiden kene gibi derimin altına girmeye başlamıştı.

Kraliçe koltuğunda arkasına yaslandı, Kral yanındayken bu kadar rahat değildi. “Evet,” dedi ve yeterince bakmamış gibi bana bakmaya devam etti. “Zaten konuştuğumuz şekilde devam edebilirsin.”

“Tabii ki, Kraliçem. Şimdi mi başlayayım?”

“Evet.”

İleri atıldım. “Bir dakika. Tam olarak ne yapacak? Ayrıca Kral’la daha yeni konuştuğumuz hâlde nasıl önceden yönerge vermiş olabilirsin?”

Yüce Majesteleri Kral, annemi hamile bırakmış olabilirdi ama baba olmak için bundan fazlasını yapmak gerekiyordu.

Braque göz ucuyla Kraliçe’ye baktı, kiraz rengi dudaklarını büzerek kıkırdadı. “Ciddi mi bu?” diye sordu.

Kraliçe iç geçirip saçlarından bir tutamla oynadı. “Maalesef. Başıma açılan işi görüyor musun?”

“Gerçekten adaletsiz bir durum, Majesteleri.”

“Hey,” dedim, “Soru sordum.”

Kraliçe’nin dudakları canı sıkın iki çizgiye dönüştü. “Aslında iki tane sordun.”

“Tamam, iki tane sordum. Cevap verecek misin?”

“Hayır. Sana cevap borçlu değilim.”

“Öyle mi?” dedim. Midem kasıldı, bıçaklarımdan en azından birinin yanımda olmasını bile dim. “Arkadaşlarımin yakalanmasını emrediyordun, beni burada zorla tutuyorsun, üstüne bir de tehdit ediyorsun. Sonra da bana bir şey borçlu değilsin. öyle mi?”

Braque, manikürlü tırnaklarına bakarak yine kıkırdadı. Onu boğasım vardı...

Kraliçe, koltuğunun önüne doğru kaydı, üstüne birkaç çay bardağından başka bir şey sığmayacak minik masanın üstünden bana doğru eğildi. “Sonunda anlıyorsun. Embermere’de ben ne istersem o olur.”

“Tüm Ayna Dünya’da ne isterseniz o olur, Majesteleri,” dedi Braque, kadına hayranlıkla gülümseyerek. Utanmasa bir de eğilip kıcını öpecekti.

“Hepsi benim komutamda,” dedi Kraliçe, “yani sana açıklama borçlu değilim, gerekli olduğunu düşündüğüm kadarını söylerim o kadar. İstersem seni şuracıkta öldürtürüm, hiç de rahatsız olmam.”

“Ben Kral’ın kızıyım.”

“Kocamın işgüzarlığının neden olduğu bu sorunu ortadan kaldırırsam hayatım çok daha kolay olur. Cömert davrandığım için sevinmen gerek.”

“Nedenmiş o?” diye sordum.

“Sarayda misafirim olacaksın, ta ki...” dedi ve akşam yemeğinde ne olduğunu konuşuyormuşuz gibi can sıkıntısıyla parmağındaki yüzükleri inceledi. “Anladın işte.”

“Ta ki ölene kadar, öyle mi?”

Kraliçe gülümsedi. “Sonunda birbirimizi anlıyoruz.”

Kafamı iki yana salladım. “Zako’nun buradan gitmesine şaşırmmamalı.”

Gülümsemesi yok oldu. “Kral emrettiği için buradan gitti. Embermere perileri yerlerini bilir. Emirlerini sorgulamadan uygularlar, sen de öyle yapacaksın.”

“Öyle bir şey yapmayacağım.”

Elini Braque’a doğru salladı. “Başla.”

Ayağa fırladım. “Bir dakika. Turnuvayı kazanırsam ne alacağım?”

Braque neşeyle ciyakladı, sesi kreşendo yaptıktan sonra ke-

sildi. Elime geçen ilk fırsatta onu da Dougal ile birlikte boğazlayacaktım.

Öfkeden burun deliklerim şişti. Konuşunca ya da gülünce daha da küçülen bodur adama pis bir bakış attım. “*Kazandığımda...*” Kraliçe’ye döndüm “...özgürlüğüme kavuşacak mıyım?”

Kafasını yana yatırdı, düşünüyor gibiydi.

İsrar ettim. “Hayatımı riske atacaksam karşılığında bir şey almam gerekir,” dedim omuzlarımı düzelterek. “Kazanırsam buradan giderim, Gece Kalesi’ne döner ya da istediğim yere gidebilirim.”

“İyi girişim ama hayır. Olur da bir şekilde kazanırsan...”

“Ki kazanamazsın,” diye araya girdi Braque.

“Ki kazanamazsın,” diye katıldı Kraliçe ve bana döndü. “Ama bir mucize *olur da* kazanırsan şaşkınlığımı kazanmış olacaksın.”

“Şaşkınlığınızı kazanacağım,” diye tekrarladım.

“Evet, ayrıca tacıma vâris olmak için yarışmaya devam etme hakkın olacak.”

“Ben vâris ya da kraliçe olmak istemiyorum,” dedim.

“Güzel,” dedi Kraliçe ayağa kalkarak. “O zaman birbirimizi anladık demektir.”

“Hayır, birbirimizi hiç anlamadık. Sırf Kral yüzünden neden burada kalmak, dediğinizi yapmak zorundayım...”

“Yeter,” dedi Kraliçe elini bir kez daha savurarak. “Bu konudan yorulдум. Braque...”

“Hemen, Majesteleri. İnsanı bezdiriyor, değil mi? Ne kadar çabuk giderse o kadar iyi olacak.”

Belinde küçük bir kese vardı, göbeği altında zar zor görünüyordu. Kesenin uzun kayışı göğsünün üstünden geçiyordu. Kesenin ağzını açıp içeri karıştırdı. Sandor'un bana karşı kullandığına benzer minik bir iksir şişesi çıkardı. İncecik bir camdan yapılmıştı ve içinde girdap gibi dönen sıvı öğlen güneşi gibi

parlıyordu. Braque şişenin ağzını açtı, iksirin dokunaçlarının duman gibi yükselmesine izin verdikten sonra yüzüme üflledi.

Bir anda sağır olmuşum gibi sesler kesildi. Sessizlik yüksek, dehşet vericiydi.

Braque'un dudakları oynuyordu ama hiçbir şey duyamıyordum. Kafasını geri attı ve sinir bozucu kahkahasını atar gibi hareketler yaptı ama neyse ki onu da duyamıyordum.

Kraliçe parmaklarını şıklattı ve bacaklarım geri geri yürüyerek kığım sandalyeye çarpana kadar durmadı. Olduğum yere çivilenip kalmıştım, pembe yanaklı peri kesesinden şişe üstüne şişe çıkarıp yüzüme farklı renklerde dokunaçlar üflerken hiçbir şey yapamıyordum.

Sonunda güneş ışığıyla dolu şişeyi tekrar açtı, sessizce bir şeyler mırıldandı ve dokunaçları tekrar şişeye çekti. Dokunaçlar büyülenmiş ejderhalar gibi birbirleri etrafında dolaşırlar ve iksirin geri kalanının bulunduğu cam şişenin içine döndüler.

Kulaklarım aniden duymaya başladı. Önceden fark etmediğim sesler yüksek geliyordu; açık pencerenin dışında cıvıldaayan kuşlar vardı; kapalı kapıların arkasında yürüyen insanların ayak sesleri, fısıltıları duyuluyordu; uzakta bir yerlerde tabaklar birbirine değiyordu ve bir kedi mırıyordu.

Kraliçe'nin etkisinden kurtulur kurtulmaz ayağa fırladım, ona, sinir bozucu bodur adama, herhangi birine saldırmak istiyordum. Ama hareketlerimin sonuçlarını bilmeden yapacak bir şey yoktu. Konuşmak kolaydı, önemli olan deneyimdi. Kraliçe, tehditlerini gerçekleştirmeye çekinen birine benzemiyordu. Elinde önem verdiğim birileri olmayabilirdi henüz ve Kral ona verdiği emre uymayıp Gece Kalesi'nden sevdiklerimi getiremeyebilirdi. Ama bana bir katkısı olması ihtimali düşükken bu riski almanın anlamı var mıydı? Yeterince sabırlı olursam daha iyi bir fırsat bulacaktım. Bir fırsat eninde sonunda gelecekti.

“Bana ne yaptınız?” diye sordum ikisine de bakarak, parmaklarım kendi kendilerine kasılıp yumruğa dönüştü.

Braque kıkırdadı ve Kraliçe’ye selam verdi. “Rush’ı gönderiyorum,” dedi.

“Teşekkür ederim, Braque.”

Kraliçe bana sırtını dönüp pencereden baktı, Rush içeri girip Kraliçe’den bile önce bana bakana kadar sorduğum rüm soruları duymazdan geldi.

...

Odama dönerken yaptığımız yürüyüş, Kraliçe’nin salonuna gelirken yaptığımız yürüyüşe çok benziyordu. Arada tek bir fark vardı. Bu sefer koridorlarda dolanmış saray ahalisinin içinden geçiyorduk, yeni gelen yabancıya bakmak için toplandıkları belliydi.

Elbiseleri fazla gösterişli ve rahatsız ediciydi, yüzleri de aynı koyu tonlarda boyalıydı, saçları karmaşık, şekilli örgülerle toplanmıştı. Bana bakan, sürmeli gözlerin sayısı o kadar fazlaydı ki. Dikkatleri her adımımın peşinden dondurucu soğuk gibi geliyordu. Bitmek bilmeyen böcek vızıltısı gibi gelen fısıltıları ben görüş alanından çıktuktan sonra bile kesilmiyordu.

Bana bakanlar sadece onlar değildi. Rush yine önden gitmesinin uygunsuz olacağı konusunda ısrar ettiği için önden gitmek zorunda kalmıştı. Ama yolu bilmeyen kişinin önden gitmesi konusunda ısrarının altında başka bir neden olduğundan şüpheleniyordum.

Bakışları sırtımda alev alev yanıyor, kendini diğerlerin merakından farklı bir şekilde belli ediyordu. Gözleri nereye değse rüylerimi diken diken ediyordu, sanki gözleri değil de elleri cildimde dolaşıyordu. Sanki iri elleri eteğimin alundan kalçalarımı tutuyordu.

Boş bir koridora girdiğimizde kafamı çevirip arkama bak-

tım. “Braque denen adamın işi ne? Bana bir iksir üfledi ve...”

“Burada olmaz.”

Gözlerimi devirdim, homurdanmamak için kendimi zor tuttum. “İyi. Şimdi nereye?”

“Bu koridorun sonundan sola.”

Sonunda odanın kapısına geldiğimizde bakışları cildimdeki sıcaklığı içime yaymıştı. Ayrıca sabrım o kadar azalmıştı ki neredeyse tükenmek üzereydi.

Sonunda önüme geçip kapıyı açtı. İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapatmaya çalıştı.

Dönüp kapıyı elimle tuttum. “Dur. Olmaz. Seninle konuşmam lazım.”

Rush koridoru taradı. Neyse ki meraklı periler bizi buraya kadar takip etmemişti.

“Kimse yok,” dedim gerek olmadığı hâlde.

Ama dudaklarını sıkıca kapattı, dudakları bembeyaz kesildi ve kafasını iki yana salladı. “Yerin kulağı var,” diye fısıldadı.

“Siktir. Cidden mi? Yani gerçekten var mı?”

Gözleri benimkilerle buluştuğunda yanaklarında bir gamze belirtisi vardı. “Gerçekten değil ama öyleymiş gibi düşünsen daha iyi olur.”

“Şimdiye kadar gördüklerimden sonra tuhaf gelmezdi,” dedim ve geri çekildim. “O zaman içeri gel.”

“Olmaz. Kraliçe...”

“Bir dakikalığına,” dedim ve tekrar koridora baktığını görünce ekledim, “Lütfen. O kadar kafam karışık ki hiçbir şey anlayamıyorum. Mesela ejderha kafalarını neden sütunlara koyuyorlar? Barbarca.”

“Şşşş,” diye üsladı. Son kez etrafına baktıktan sonra hızla içeri girip kapıyı arkasından kapattı. Gözleri kocamandı, kaşlarını çatmıştı. “Başkaları ejderhaları savunduğunu duymasın.”

"Neden? Onları neden böyle öldürüyorlar? Nedeni nedir? Onlar iyi varlıklar," dedim ve yaralanma anlarım gözlerimin önüne geldi. "Tamam, neyse. İyi değiller ama korkunç, acımasız da değiller," dedim. Aklıma bir anı daha geldi ve tekrar düzeltmemek için dilimi ısırđım. "Öldürölüp bu şekilde sergilenmeyi hak etmiyorlar."

"Bunu başkasına söyleme."

"Ama..."

"Canını seviyorsan bir daha ejderhalardan bahsetmezsin."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Ama onlarla büyüdüm!"

Kafasını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Evet."

"Peki... nasıldı? Neyse, boş ver. Burada olmamam lazım. Gidiyorum."

"Beni koruyacaksın sanıyordum."

"Artık değil. Kraliçe'nin yanına dönüp yeni emirlerimi almam lazım."

"Galiba şey diyecek..." deyip somurttum. "Şey..." Beni söyleyecek. Galiba beni korumaya devam etmeni söyleyecek ama diğer beni. Hayatımda duyduğum en gülünç yalandı.

Ama kelimeler ağızımdan çıkmıyordu.

Farklı bir taktik denedim. "Kral..." benim babam. "Kraliçe bana..." turnuvada dövüşmemi söyledi, öleceğimi düşünüyor. Evet, çok tatlı biri.

Rush gözlerini kırptı. "İyi misin?"

"Hayır. Kesinlikle değilim."

Nefes verdi. "Peki, nasıl yardım edebilirim bilmiyorum ama hemen Kraliçe'nin yanına gitmezsem kellemi alır."

Gergin bir kahkaha atım. "Herhâlde ciddi değilsin," dedim.

"Tabii, değilim," dedi sarkastik bir şekilde gülererek. "Sana bir nasihat vereyim. Kraliçe'ye ejderha gözüyle bak. Yapabiliyorsan

uzak dur, sana bir şey yapmanı söylerse de yap. İkinci bir şans vermez, verirse de çok ağır bir bedeli olur.”

Arkasını döndü, sonra durdu. “Sana ejderhalar hakkında söylediklerimi de kimseye anlatma.”

“Orası kolay. Çünkü hiçbir şey söylemedin.”

“Güzel. Öyle kalsın.”

Kapıyı açtı.

“Ama hâlâ bir sürü sorum var,” dedim aceleyle.

“Pardon, şey... Adını bilmiyorum.”

“Elowyn. Adım Elowyn. Sen de Rush’sın.”

Gülümsedi ve bir anlığına gözleri parladı. Hükümdarların önünde eğildiği kadar eğilerek selam verdi. “Rush Vega, hizmetindeyim.”

“Sorularımı cevaplamak dışında herhâlde.”

Kahkaha attı. Ayaklarım kendi kendilerine hareket eder gibi ona bir adım yaklaştı.

“Sonra görüşürüz, Elowyn.”

Gülümsemesindeki yaramazlığa doyamadan kayboldu ve kendimi kapıya bakarken buldum.

“Acele et, acele et,” dedi tiz, boğuk bir ses ve irkilip bağırdım. Arkamı döndüğümde biraz önce orada olmayan bir goblin gördüm.

Elimi göğsüme koyup nefes aldım. “Pru, insanları böyle korkutma. Bıçaklarım olsaydı canını yakabilirdim.”

“Sanmam. Senin gibi dişiler savaşmıyor.”

“Evet, herkes öyle diyor,” diye homurdandım ve yatağın başındaki banka oturdum.

“Hanımefendi ne yapıyor?” diye sordu Pru.

“Çok zor bir gün geçirdim. Bu aptal ayakkabıları çıkarıp biraz uyuklayacağımı.”

Goblin kısa, boğumlu bacaklarıyla bana doğru koştu. Ejder-

ha ayakları yeri dövdü. Yanıma yaklaştığı anda elini eteğimin altına sokup tüm gücüyle bacağımı cımcikledi.

“Ah! Ne yapıyorsun be?”

“Oturacak zaman yok. Dinlenecek zaman yok. Acele etmemiz lazım. Geç kalırsak kellelerimiz gider.”

“Daha yeni geldim. Nereye gidiyoruz?”

“Duvarların içine. Acele et, acele et, duvarların içine gidiyoruz.”

9. BÖLÜM

ACELE ET ACELE ET YOKSA GİDER KELLELER

Pru'ya şaşkınlıkla baktım. “Duvarların içine mi? Ne içtiysen bana da verir misin? Her şeye anlam vermeye çalışmaktan yoruldum. Aklım sorularla dolu. Kraliçe'nin bedenimi kontrol edebilen bir çeşit büyüsü olduğunu biliyor muydun?”

Bedenimin başkasının isteğine göre hareket ettiğini düşünüp ürperiyordum ki Pru elimi kendisinden katlarca büyük bir savaşçının gücüyle tutup beni odanın diğer tarafına sürüklemeye başladı.

Karşı koymak için ağırlığımı yere verdim ama işe yaramadı. İşe yaramaz ayakkabılarım cilalı parka üstünde paten gibi kaydı. Bir kez daha işe yarar ayakkabım olmasını istedim; silahlarımla birlikte alınan botlarım gibi, *kahretsin*.

Minik goblin hiç zorlanmadan beni dolabın içine soktuk-tan sonra elimi bırakıp muhtemelen dolabımı düzenlemesi için konmuş taburenin üstüne zıpladı. Dolabın açık kapısına yaslandığım sırada birkaç elbiseyi kenara çekti, askıları kenara itti ve dolabın arkasındaki duvarda açılmış geçidi ortaya çıkardı. Giri-

şin eşiği yoktu, sıvanın içinde bir delikten ibaretti.

Kapıdan çekildim. "Ahhhhhh."

Delğin iki katıydım ama eğilirsem içinden geçebilirdim.

"Hadi, hadi, hadi," dedi Pru tiz bir şekilde tıslayarak. "Yoksa gide..."

"Kellelerimiz. Evet, evet. Söyledin ya."

Pru'nun farkına varmadığı şey bu delikten geçmemek için hiçbir nedenim olmadığıydı. Kaçış yolu olabilirdi.

Gizemli delikten geçtim ve kendimi yuvarlak bir tünelde buldum. Pru kapıyı arkamızdan kapattığı anda tünel zifiri karanlık oldu.

Nefesim kesildi, duvarlar üstüme geliyordu. Zemin bile yükseliyor, beni kâğıt gibi katlamaya çalışıyordu.

Pru arkamdan nefes verdi ve avcumun içi kadar bir küre parlayarak havalandı, önümüzde süzölmeye başladı.

"Ah..." Göğsüm genişledi, toprağın yükü üstümden çekildi. "Çok havalı. Çok da güzel."

"Kraliçe oyalandığımız için kelleimizi uçurduğunda güzel olmayacak ama. Acele et."

Tek bir yön olduğu için arkamdan gideceğim yönü fısıldayan bir Rush'a ihtiyacım yoktu. Eğilerek olabildiğince hızlı bir şekilde koştum. Aynı zamanda Rush'ın hikâyesini merak ediyordum. Duymak istediğim bir hikâye olduğuna şüphem yoktu. Gözleri henüz anlamadığım birçok şey anlatıyordu.

Pru kısa yönergeler veriyor, tüm sarayı dolaşılıyor gibi görünen devasa tünel sisteminde beni yönlendiriyordu.

"Bu tüneller nereye kadar gidiyor?" diye sordum.

"Soru soracak zaman yok. Acele et, acele et."

Sinirimi göremediği hâlde ona somurttum, kor renginde ışıldayan küresini takip etmeye devam ettim.

Goblinin nefesi bükölmüş sırtımı ısıtıyordu. "Acele et yoksa

kellelerimiz gider, Hanımefendi.”

Eteğimi tekrar toplayıp yukarı çektim. “Elimden geldiğince hızlı gidiyorum. Farkında mısın bilmiyorum ama tünellere sığmakta zorlanıyorum. Nereye gidiyoruz ki?”

“Kraliçe’nin salonuna.”

Durdum, boynumu büküp ona baktım. “Ama... biraz önce oradaydım.”

“Embermereli Hanımefendi Elowyn Xiomara Ashira olarak, evet, biliyorum.”

Kaşlarımı çattım. “Nereden biliyorsun?”

Ben atmışım da dörtlüye gitmemi istiyormuş gibi bacağıma vurdu. Öfkeli olduğumu anlayana kadar duraksadıktan sonra dönüp yürümeye devam ettim. Sırtımı düzeltemediğim için omurgam sızlamaya başlamıştı.

“Nereden biliyorsun?” diye ısrar ettim.

“Goblinim.”

“Eveeet. Fark ettim zaten. Ve?”

“Ve dikkat etmek konusunda başarılıyım. Keşke sen de olsan.”

“Ne demek istiyorsun? Dikkat ediyorum. Şu anda bir tüneldeydin, biraz önce olduğum bir odaya gitmeye çalışıyorum, bana söylediklerini yapıyorum,” dedim dudaklarımı sıkıca kapatarak. “Aptal gibi.”

“Daha hızlı hareket etmezsek Kraliçe kellelerimizi alır.”

Homurdandım. “Tabii, tabii. Sana yeni replik lazım.”

“Yeni... replik mi?” diye sordu Pru.

“Evet. Parmaklarını şıklatıyor ve dinlememizi bekliyor, şu anda koşarak yanına gitmemizin başka bir nedeni yok. Geç kaldığımız için kelleimizi uçurmayacağı belli. Ne düşünürse düşünsün, ben onun ayakçısı değilim,” dedi. Malessa’nın ayakçısı olduğum gibi onun da ayakçısı olmayacaktım. Malessa koruduğu ejderhalar kadar sert ve acımasız olabiliyordu ama ejderha

pençesinden bile zayıf ciyaklayan Shou-shou'yu çok severdi.

Kendi nefesimden başka ses duymuyordum. "Pru?"

Bu sefer konuştuğunda komutan gibi konuşmamıştı. Eşini kaybettiği için yas tutan bir kurbağa gibi yumuşak bir tonda konuşuyordu. "O zaman Kraliçe'yi tanımıyorsun demektir."

"Tabii ki tanımıyorum. Nasıl tanıyacağım ki? Bildiğim tek şey beni burada zorla tutmaktan çekinmediği."

"Sağdan," dedi Pru.

Sağa döndüm. "Bir dakika, Kraliçe gerçekten kellelerimizi keser demek istemiyorsun değil mi?" diye sordum. Pru cevap vermeyince güldüm. Sessizliği uzayınca tekrar dönüp baktım ama bana tokat attı. İlerlemeye devam ettim.

"Ciddisin," dedim. Artık soru sormuyordum.

"Kraliçe ne isterse onu yapar," diye fısıldadı Pru, burada duyulmamız mümkün olmadığı hâlde.

Duyulabilir miydik yoksa? Rush yerin kulağı var demişti ama gerçek anlamda söylememişti...

"Embermere'de ne dilerse gerçekleşir," dedi. Sözleri kulaklarıma zar zor ulaşıyordu.

Kalbim aniden taş gibi ağırlaşmıştı. "Peki Kral?"

"Çok bile söyledim. Az kaldı."

"Tamam. Ama beni merakta bırakamazsın."

Anlaşılan bırakabilirdi.

"Ne?"

"Şşşş," diye tısladı. "Yeter. Koş, koş, koş."

"Koş, koş, koş," diye tekrarladım tatsız bir şekilde. Onu sinir bozucu bir şekilde taklit ederek ne kadar rahatsız olduğumu belli ettim.

Yemi yutmadı, durmam için bacağıma çekene kadar hiçbir şey söylemedi.

"Hey," diye karşı çıktım ama önüme geçmişti, tünel duvarına

hızlı *tak, tak, tak* diye üç kez vurdu. Işıldayan küresine rağmen neden öylece dikildiğini anlayamamıştım... duvar içeriye doğru açılana ve içeri temiz hava girene kadar.

Ağzım açık kalmıştı, önümde oluşan kapıya bakakaldım. “Bu büyü mü?”

Pru her zaman olduğu gibi beni itti. Eğitim ve pratikle geçen yıllar sayesinde kafamı son anda eğerek taşa çarpmaktan kurtuldum. Diğer tarafa geçer geçmez arkamı dönüp goblina baktım, gözlerim öfke doluydu.

“Geç kaldın,” dedi arkamdan gelen bir ses ve bunun yalaka Ivar’ın sesi olduğunu anladım. Gözlerimdeki hazır öfkeli bakışlarla ona döndüm.

Burnunu buruşturarak bana baktı ve *yapma, çocuğum* der gibi ellerini çırpıttı.

Gözlerimi kısıp ona baktığım sırada Pru aceleyle gelip yanımda durdu, sırtını dikleştirdi.

Kraliçe bir sedirin ucunda oturuyor, cilalı ahşap ve inci işlemlerden yapılmış dikdörtgen bir masaya eğiliyordu. Elindeki narin çay bardağını yudumluyordu. “Bana itaat etmediğinde neler olacağını tekrar mı hatırlatayım?” diye sordu Kraliçe. Sesindeki ilgisizlik o kadar büyüktü ki benimle mi konuşuyordu yoksa Pru’ya mı hitap ediyordu anlayamamıştım.

Pru ise yanımda kasıldı, ejderha ayaklarından biri seğirdi. Abartılı bir selam verdi. “Hayır, Majesteleri. Bir daha geç kalmasım sağlayacağım.”

“Öyle olsa iyi olur, Primrose.”

Primrose mu? Kırk yıl düşünsem goblinin adının bu olduğunu bilemezdim. İsmiyle hiç uyuşmuyordu.

Kraliçe, çayından endamlı bir yudum daha aldıktan sonra hâlâ açık olan pencereden dışarı baktı. “Edsel’in durumu nasıl?”

Primse bir kez daha kaskatı kesildi, yutkunduktan sonra ce-

vap verdi. "Hâlâ aynı, Majesteleri." Kelimeleri telaffuz etmekte zorlanıyor gibi görünse de ekledi, "Sorduğunuz için teşekkür ederim."

"Ne demek," dedi Kraliçe bize dönerek. Yüzünde *cömert olduğunu gösteren* bir gülümseme vardı. O kadar kusursuzdu ki bunu aynada deniyor olmalıydı. "Çekilebilirsin."

Primrose eğiliyordu ki aniden araya girdim, "Odama girdiğinden beri beni sürekli koşturuyor, onu suçlayamazsın."

Ivar şaşkınlıkla bağırdı, Primrose tükürüğünü yuttu ve sessizce öksürmek için elinden geleni yaptı.

Yine de devam ettim, "Buraya kadar koşturmuş olmamıza rağmen geç kalmamız *nasıl* mümkün oluyor onu bile anlamadım. Hiç mantıklı değil."

Kraliçe'nin dudaklarındaki cömert gülümseme kaybolmuştu, yerine o kadar sert ve tehlikeli bir somurtma gelmişti ki diğer söyleyeceklerim aklımdan gitti.

Kraliçe bana delici bakışlar atmakla yetinince Ivar boğazını temizleyerek aramıza girdi. "İzninizle, Majesteleri," dedi ve bana döndü. "Davranışların korkunç. Kabul edilemez. Rahatsız edici. Kimse Embermere Kraliçesi Yüce Majesleteri ile böyle konuşamaz, hiç kimse," dedi ve hiçbir şey yokmuş gibi arkasına dönüp sordu, "Kellesini uçuralım mı?"

"Hmmm," dedi Kraliçe, soruyu düşünüyormuş gibi.

"Ciddi... değilsiniz değil mi," dedim bir anda. Yüzümün bir yanı ısmmaya başladı. Sanırım Primrose telepatik bir şekilde bana çenemi kapatmamı söylemeye çalışıyordu.

Kendimi bildim bileli emir almak konusunda iyi değildim. Gece Kalesi'ndeki ejderha muhafızlarının da buna katılacağına şüphem yoktu.

Kraliçe, divanın üstünde saldırmaya hazırlanan bir yılan gibi gerindikten sonra ayağa kalktı. Bana diktiği gözlerinde o kadar

büyük bir acımasızlık vardı ki büyüünün ne derece etkili olduğunu merak ettim. Olduğum yerde beni yakabilir miydi? Gözlerimi kızartabilir miydi?

Zako, bana onun hakkında hiçbir şey anlatmamıştı. Kral'ı bile üstünkörü anlatmıştı, Embermere hakkındaki bilgilerden biri süsünü vermişti.

Bilgi, paradan daha değerliydi. Ve hayatımda hiç bu kadar fakir olmamıştım.

Kraliçe o kadar yaklaştı ki göğüslerimiz neredeyse birbirine değiyordu. Nefesleri düzenliydi. Beni korkuttuğunu belli etmeye kararlı olsam bile benim nefeslerim hızlanmaya başlamıştı.

Ona ne borcum vardı ki? Kesinlikle hiçbir şey! Saygımı kazandı hiçbir şey yapmamıştı.

Gözleri sertleşip buz küplerine dönüştü ve eli saldıran bir yılan kadar hızlı bir şekilde yüzüme fırladı. Kafamı uzaklaştırdım ama hiçbir şey olmadı.

Bedenim emirlerimi dinlemeyi reddetti. Üstümdeki etkisine karşı koymak için var gücümle çabaladım. Parmakları etimi delmek ister gibi yanağıma ve çeneme saplandı.

Gözlerindeki mavi renk, korkutucu bir *ölüm* tonuna bürünmüştü.

Çenemi neredeyse parçalayacak gücünü hiç azaltmadan burnu neredeyse benimkine değecek şekilde yaklaştı.

"Ne istersem *yapabilirim* ve *yapacağım*. Ben Embermere, peri klanları, Vahşi Ormanlar'daki her şeyin *kraliçesiyim*... tüm Ayna Dünya'nın kraliçesiyim. Buna sen de dahilsin."

Daha da güçlü sıktı. Yutkunmakta zorlanıyordum, dilim uyuşuyordu. Yanaklarım sızlıyordu, kesinlikle moraracaktı.

Titreyen, buz gibi gözleriyle bana baktı. Pis bakışlarına karşılık vermekten başka bir şey yapamıyordum.

Bedenimdeki tüm kaslar karşılık vermek, savunma yapmak,

saldırmak için kasılıyordu. Kendini dünyadaki en büyük insan sanabilirdi ama o da ölümlüydü. İyi bir bıçak darbesi yeterliydi, herkes gibi onun da kanı akardı.

En azından öyle olduğunu umuyordum. Öyle olmalıydı. Değilse... değilse herkesin ondan neden korktuğunu anlamış olacaktım.

Kapı çalınınca Primrose'dan hıçkırığa benzeyen kısık bir çığlık yükseldi. Ivar koşar adım kapıyı açtı, bir şeyler fısıldadıktan sonra kapıyı hemen kapattı. Sonra Kraliçe'ye dönerek, "Geldi, Majesteleri," dedi.

Kraliçe'nin burun delikleri bir nefesliğine büyüdü. Yanaklarımı o kadar sıktı ki derimin hem görünür hem de görünmez anlamda çökmeye başladığını hissettim. Tam zamanında yanagımı bıraktı.

Çenemi kaldırdım, beni ne kadar etkilediğini göstermek istemiyordum. Bedenimde biriken titremelerin ortaya çıkmaması için tüm irade gücümü kullandım.

"Kral'ın hatırı için kelleni almayacağım," dedi ve beni baştan ayağa süzdü, dudakları zevksizlikle büzüldü. "Şimdilik."

"Nasıl da yakında ölecek," diye araya girdi Ivar, ölümüm hakkında neşeli bir tahminde bulunarak. "Yarışmadan canlı kurtulamaz."

Kraliçe'nin omuzları gevşedi ve uzaklaşarak salonda gezinmeye başladı. "Haklısın. Sabırlı olmam yeterli."

"Saygısızlık etmek istemem ama sabırlı olmak zorunda değilsiniz. Bu kız, size hak ettiğiniz saygıyı göstermeli."

"Gösteriyorum zaten," diye mırıldandım.

Mırıldanmama rağmen herkes kaskatı kesildi.

Kraliçe arkasını döndü ve insanüstü bir hızla yanıma geldi. "Kimse benden kaçamaz. Sen de öyle. Bugün, Kral'a iyilik olarak seni bağışlıyorum. Bana bir kez daha borçlanmış olacak.

Ama beni bir kez daha zorlarsan pişman olursun. Kral bile seni koruyamaz.”

Görürüz, kelimesi dilimin ucuna geldi, çıkmak için yalvarıyordu. Kendimi tutmayı başardım. Başka bir şey söylersem goblin bayılabilirdi.

Kraliçe bana pis bakışlar atarak Ivar’a hitap etti: “Goblin’in kellesini al.”

“Emredersiniz, Kraliçem,” dedi Ivar hareket etmeye başlayarak. Bir dolabın içinden kafa boyunda bir kova ve havlu çıkardı. Havluyu açmaya başlamıştı ki düşüncelerim şokumu bastırmayı başardı.

“Yapamazsın...”

Kraliçe’nin yüzünde sadece Ejderha Anası’nda gördüğüm bir ifade vardı. Verdiği mesaj apaçıktı; *İtaat et yoksa pişman olursun*.

“Özür dilerim,” dedim teslim olmamın yarattığı tiksintiyi bastırmaya çalışarak. “Lütfen benim hatam için onun canını yakmayın demek istedim.”

Primrose çoktan idam edileceği noktaya doğru yürümeye başlamıştı, ejderha ayakları yerde patırtılar çıkarıyordu. Sözlerim üstüne durdu, bana döndü, ağzı açık kalmıştı, göz bebeği olmayan gözleri büyümüştü.

Ivar, kovayı gösterişsiz bir şekilde kumaşın üstüne düşürdü, ağzı bir anlığına açık kaldı ama kendini toparladı.

“Davranışlarının bedelini biri ödemeli,” dedi Kraliçe. “Neden o olmasın?”

Bunu söylemek zorunda kaldığıma inanamıyordum. Embermere kaçınıcı yüzyılda kalmıştı? Zako kadar ilgili biri nasıl burada büyümüş olabilirdi? “Çünkü yaptığımın sorumlusu o değil.”

“Ama o bir goblin,” dedi Kraliçe.

Eeeee? Yüksek sesle, “Lütfen beni affedin. Kraliyet Sarayı’nın ve Embermere’nin geleneklerine henüz alışmadım. Yarı hay-

van yarı ejderha barbarlar arasında büyüdüm. Kibarlığı ve buradaki düzeni yeni öğreniyorum. Öğrenmek istiyorum,” dedim. En azından son cümleyi samimi bir şekilde söylemiştim ama kelimeler ağızımda sülfür gibi bir tat bırakıyordu. Primrose’un omuzları biraz gevşemişti, belki de umutlu denebilecek bir şekilde gevşemişti.

Ivar, Goblin’i işaret etti ve Primrose kovanın önünde dizleri üstüne çökerek boynunu kovanın kenarına dayadı. Ivar kılıcını çekti ve çıkardığı sssssuuuunngg sesi midemin kasılmasına neden oldu.

“Lütfen, Majesteleri,” diye yalvardım. “Canını bağışlayın. Dersimi aldım.”

Daha fazla konuşmamak için kendimi zor tuttum, ellerimi ovuşturarak gözlerimi eğdim, pişman gibi görünmek için elimden geleni yaptım.

Sessizlik o kadar yükselmişti ki kulaklarımda yankılanıyor, etrafımı duymamı engelliyordu. Kraliçe sonunda iç geçirdi ve elini Ivar’a doğru salladı. Anlaşılan bu sefer büyü yapmıyor, merhamet göstereceğini işaret ediyordu. Tabii buna merhamet denebilirse.

Ivar kılıcını kınına soktu ve Primrose sırtı kapıdaki açık geçide çarpana kadar geriledi. Sonra beklemeye başladı.

“Dersini gerçekten aldığını kanıtlaman lazım,” dedi Kraliçe, “yoksa Primrose kendini aynı yerde bulur. Kafası olgun karpuz gibi kovaya düşer.”

Aklımda canlanan görüntüye yüzümü ekşittim.

Kraliçe gülümsedi. Gözlerindeki buzlar biraz eridi, bu düşünce onu neşelendirmiş gibiydi.

Zako’nun beni buradan kaçırdığına şaşmamak gerekiyordu. Embermere sınırları yakınında güvenli bir yer yoktu.

“Sonra Ivar kafasını kazığa oturtacak,” diye devam etti Kra-

liçe, “ve kazığı ailesinin evinin önüne dikecek, tüm goblinlere ibret olsun diye.” Dedi ve kıkırdadı. “Tüm fırsatları değerlendirmeyi severim. Zıyan etmek korkunç bir şey.”

Yanlış bir şey söylememek için dudaklarımı büzdüm, kafamı sallayarak kafasında taç, elinde fazla güç ve kalbinde yeterince merhamet olmayan kadına boyun eğdim.

“Pekâlâ,” dedi. “Primrose, gidebilirsin.”

Primrose, tünele açılan küçük kapıyı yarı yarıya geçmişti ki Kraliçe ekledi, “Şimdilik.”

Ivar kapıyı kapattığı sırada Primrose’un çığlığı hızla uzaklaşan ayak seslerine karıştı.

Ivar, Kraliçe’ye yaklaştı. “Majesteleri sıradaki misafirini görmek ister mi?”

Misafir mi? Neredeyse homurdanıyordum. Adı o muydu?

“Evet, Ivar,” dedi Kraliçe tekrar oturmak için eğilerek. Aldatıcı derecede feminen ve yumuşak hareket ediyordu. “Yorulдум. Bitirelim de gitsin,” dedi ve çayından bir yudum alıp tükürdü. “Çayım da soğumuş.”

“Hemen getiriyorum, Kraliçem.”

Kraliçe’nin Primrose’u tekrar çağırmasını engelleyebilmek için ne yapacağımı bilmiyordum. Bu yüzden Ivar kapıyı açıp bir şeyler fısıldadıktan sonra Rush’ı içeri alırken öylece bekledim.

Rush, Kraliçe’nin sırtına bakıp eğilirken bile dikkati bendeydi; sonra kumaşın üstündeki kovaya baktı.

Beni bir kez daha inceledi ve dudaklarını sıkıca kapattı, kopuk uzvum olmadığından emin olmaya çalışıyor gibiydi.

“Rush, bu Zinnia.” *Zinnia da kim be?* “Etherantos’un dışından, ormanın yakınlarından geliyor. Peri Vârisi Yarışmaları’na katılacak.”

Rush’ın tüm bedeni ürperdi. “Gladius Probatio’da da mı, Majesteleri?”

“Evet. Cömertlik ederek halkına turnuvaya giriş izni verdim. Tabii ki Zinnia asla tacı giyemeyecek ama adil olmak için bu lütfu verdim.”

“Tabii ki, Majesteleri,” dedi Rush ama Kraliçe’nin güneş ışığında uçan bir yarasa kadar delirmiş olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Kraliçe, kolunu divanın kenarına uzatıp Rush’ın meraklı gözlerine baktı. “Onu eğiteceksin,” dedi.

Yakışıklı yüzü bir kez daha şaşkınlıkla doldu, dudaklarındaki gerginlik yok oldu. “Savaşmak için mi?” diye sordu.

“Evet. Kral, yarışmada bir şansı olsun diye onu eğitmeni istiyor. Ama senden mucize gerçekleştirmeni beklemiyordum. Yine de sözümü tutarım. Açılış maçında ölmesini engellemek için elinden geleni yap. Ama olmazsa da anlarım.”

“E-eyet, Majesteleri.”

“Yarışma yakında başlayacağı için her gün çalışacaksınız. Gün doğumundan öğlen yemeğine kadar. Sonrasında Leydi Elowyn’i koruyacaksınız. Kral’ın uzak bir akrabası, bu yüzden gözünü üstünde tutacak ve bana rapor vereceksin,” dedi Kraliçe. Rush, Kraliçe’nin beklenti dolu gözlerine baktı. “Çok yakından koruyabilmek için odasının içinde uyuyacaksınız,” diye devam etti.

“Kaçma riski mi var?”

“Hayır, aruk yok. Braque sayesinde.”

Ellerim işe yaramaz bir şekilde yumruğa dönüştü ama aceleyle yumruklarımı gevşettim. Braque, onu duyamadığım sırada bana ne yapmıştı?

“Dikkat etmem gereken bir şey var mı?” diye sordu Rush. “Spesifik bir risk var mı?”

“Sıradan şeyler,” dedi Kraliçe, korsesindeki inciyle oynayarak. “Bu arada kız kardeşin nasıl?”

“Durumu daha iyi, teşekkür ederim.”

“Saraya bir dahaki gelişinde onu görmek isterim. Bana eşlik etmesi hoşuma gidiyor.”

Rush dikkatli bir şekilde nötr kalsa da yüzünde bir işaret aradım. “Tabii ki, Majesteleri. Ona haber veririm.”

“Bu kadar, Rush. Zinnia’yı ahırlardaki odasına götür.”

“Emredersiniz. Bir soru daha sorabilir miyim?”

“Sor.”

“Zinnia’nın silah taşımaya izni var mı?”

Muhtemelen benden bahsettiklerini anlamam bir saniye sürdü...

Kraliçe’nin tek kaşı kalktı ve sırtarak beni süzdü. Kıkırdadı. “Tabii, neden olmasın? Nasılsa işine yaramayacak.”

Rush selam verdi. “Teşekkür ederim, Majesteleri,” dedi. Gerçi ne için teşekkür ettiğini anlamamıştım.

Ivar’ın sert bakışları cildimin hızla ısınmasına neden oldu. Reverans yapmayı bildiğimin farkında değildim ama yine de yaptım. İnce, kum rengi saçları yakalarına düşen adam kafasını sallayarak tasvip ettiğini gösterdi. Önce somurttum, sonra kendimi hiç hissetmediğim bir ifadesizliğe zorladım.

“Çekilebilirsin, Zinnia,” dedi Kraliçe. Bu sırada içeri elinde tepsi olan bir hizmetkâr girmişti. Tepside tek bir bardak ve çay tabağı vardı, yanına insanın ağızını sulandıran lezzetli hamur işleri dizilmişti. “Kader sana gülsün, hayatın uzun olsun, yolun açık olsun,” dedi. İyi dilekleri bile tüy kadar hafif ve değersizdi.

Ne büyük saçmalık ama.

Olanları anlayamadan kendimi kapının diğer tarafında buldum. Rush uzun adımlarla koridorda ilerliyor, “Bu taraftan,” diyordu.

10. BÖLÜM

KÜÇÜK BİR DOMUZ VE LÜKS ELBİSELİ ZORBALAR

Şaşkınlık zihnimi yoğun bir sis gibi kaplamıştı, adımlarımı yavaşlatıyordu. Her adımımı atmak için akıl almaz bir çaba göstermek zorunda kalıyordum.

Durum nasıl bu kadar tersine dönmüştü? Canı istediğinde kelle uçuran bir diktatöre nasıl bağlanmışım? Kısacık bir sürede Gece Kalesi'nin göreceli güvenliğinden *buraya* nasıl gelmiştim?

Gece Kalesi'ndeki hayatım lüks değildi ama en azından rutinim rahatlatıcıydı, sürekli yaptığım egzersizlerin beni zorlamasından, Xeno, hatta Saffron ile arkadaşılığımın zevk alıyordum. Ejderha muhafızlarının en huysuzları, en sertleri bile beni hiçbir zaman tehdit etmemişti. Birkaç ejderha boyunda olan Ejderha Anası bile geçerli bir sebebi olmadığı sürece beni yemezdi. Medeniyet görmemiş, hayvani doğalarına rağmen ejderhalar ve muhafızları tahmin edilebilir kurallara göre hareket ediyordu. Embermerce'de ise Kraliçe istediğini yapabiliyor gibiydi. Benim... *babam* bile ona karşı çıkmıyordu.

Midem bulanmaya başladı ve Zako'nun bana ihanet ettiği düşüncesini aklımdan çıkardım. Babamın Kral olmasını istemiyordum. Evim olarak gördüğüm tek yere dönmek istiyordum o kadar.

Önümde yürüyen, yakışıklılığı inkâr edilemez adamın görüntüsü bile rahatsızlığımı bastırmaya yetmiyordu. Rush'ın peşinden gittim, Zinnia kimliğimle önümden gidebildiğine seviyordum. "Peri halkından" olmakla "Kral'ın uzaktan akrabası" olmak arasında bu kadar büyük bir fark var mıydı? Anlaşılan vardı, aradaki farkı tam olarak kavramış değildim.

Braque'un üstümde kullandığı büyü gizemini korumaya devam etse de yaptığı kılık değiştirme büyüsünün Rush'ın beni odama bıraktıktan sonra etki gösterdiği belliydi. Rush'ın beni geçirdiği koridorda pencere ya da ayna yoktu ama görebildiğim yanlarımı incelediğimde; kollarımı, ellerimi, göğüslerimin şeklini ve kimse bakmıyorken eteğimi kaldırıp bacaklarımı ve ayakkabılarımı incelemiştim. Hepsi farklıydı. Kolumdaki yaralar tamamen kaybolmuştu. Daha silik olan birçok yaramın da kaybolduğunu düşündüm. Belime kadar sarkan örgüyü salladığımda saçımın her zamanki siyah renginde olmadığımı gördüm. Ne kırmızı ne de kahverengi denebilecek bir bakır rengiydi, iki renk arasında olağandışı bir karışımdı. Yabancı ellerimle yüzüme dokunduğumda yüzümün çok değişmiş olduğunu fark ettim, parmaklarım da daha kısa ve iriydi. Dudaklarım daha incedi, burnum hafif yukarı kıvrıktı, yüzüm ve yanaklarım daha doluydu.

Rush önde, ben arkada yürümeye devam ettik. Saatlerce yürüdük gibi hissediyordum ama muhtemelen sadece birkaç dakika yürümüştük. Kendimi bir yabancıнын bedeninde bulmak su alrında kalmak gibiydi, tuhaflığı tarif edilemezdi.

Rush beni sonunda duvarların çoğunda aynaların olduğu

bir koridora soktu, peri erkek ve kadınları üçlü gruplar hâlinde toplanmıştı. Anladığım kadarıyla tek amaçları gelip geçenleri izlemekti. Süslü elbiseler giymiş saray ahalisi bana Elowyn olduğum zamanki gibi merakla bakmıyordu, bu sefer bana bakan gözlerde tiksinti ya da kibir dolu bakışlar dışında bir şey yoktu. İçlerinden biri ayaklarını yalamamı istese şaşırmayacaktım. Benim hakkımda açık açık dedikodu yapıyorlardı, renkli yelpazeleri, kıvrımlı bıyıkları ve düşecek gibi duran saç modelleri saçtıkları zehri gizleyemiyordu.

Kadınlar Rush'a bakmak için gelmiş de olabilirdi. Kadınların çoğu, hatta erkeklerden bazıları, biçimli vücuduna aç gözlerle bakıyordu. Aynı gözler bana yöneldiğinde bir anda yıkıcı oluyordu, uzatılmış kirpiklerini kırptırarak sahte mahcubiyet ile kıkırdıyorlardı. Rush'ı tanımıyordum ama nedense içim ani bir korumacılıkla doldu. Rush kafasını kaldırmış, omuzlarını dik tutuyordu ama kendisine yemeklik bir sosis gibi baktıklarının farkında olmalıydı.

Bize bakan periler ile aramızda yeterince boşluk açılınca kendime ilk defa baktım, *Zinnia*'ya ilk defa baktım. Üstüme istenmeyen bakışlar çekmeden önce yansımama bakmak için sadece birkaç saniyem vardı. Sonrasında yeni bir yılan grubu yansımamla arama girdi.

Eskiden Kraliçe ya da Kral kadar olmasa da uzundum ama artık çok kısalmıştım. Dövüşürken yararlandığım uzun kol boyumdan eser kalmamıştı. Bacaklarım daha bodurdu, demek Rush'a ayak uydurmak için koşar adım ilerlemek zorunda kalmamın nedeni buydu. Dövüş stilimi bu beklenmedik kısıtlamaya göre adapte etmem gerekecekti. Daha yakın mesafeden saldırmaktan başka çarem yoktu, yani karşımdaki rakip tarafından yaralanma riskim daha yüksekti. Gerçi rakibimin kim olacağı da henüz bilmediğim gerçekler arasındaydı. Turnuvada

“erkekler” dışında kimin yarışacağını bilmiyordum. Ne derece yeteneklilerdi? *Babamın* turnuvarının açılış dövüşünde öleceğimi söylemesi zihnimde yankılandı.

Hiçbir şey için çok teşekkürler, Babacığım, Şerefsizler Kralı.

Tanımadığı kızına, bana olan inancı akıl alır gibi değildi.

Büyülü olarak kusalmam bir yana, her anlamda daha topluydum. Göğüslerim birkaç beden büyümüştü, hareketlerime engel olacaktı. Belim daha genişti, en azından bacaklarım ve kollarım hâlâ kaslıydı.

İdeal bir durum değildi. Ama en azından Braque beni zayıf birine dönüştürmemişti. Herkesin bahsini ettiği turnuva başlamadan bu forma alışmak zor olacaktı ama başarılı olmak için elimden geleni yapacaktım.

Hep yaptığım gibi.

Ama yüzüm...

Sonbaharda kızaran yapraklar gibi renkli saçları tacının üstünde bir metre yükselen bir kadın bana bakarak yüksek sesle, “Küçük bir domuza benziyor,” diye fısıldadı. Saçları birkaç kez örölüp birbirine dolanmış, saldırmaya hazırlanan yılanlar gibi yukarı dikilmişti. Saçlarıyla aynı renkte olan dudakları zevkle kıvrıldı ve yelpazesini kıvılcım çıkarmak istiyormuş gibi hızla salladı.

Yanında duran mavi saçlı kadın ise Zako’nun bana zalim efendilerini yenen beş domuzcuğun hikâyesini anlatırken yaptığı gibi homurdandı. Masaldaki zalim adam domuzlara çok acı çektiyordu, domuzlar ise onu uykusunda öldürüp cesedini yiyordu.

Yüzümde oluşan gülümsemenin yanaklarımı kastığını hissettim. Kırmızı ve mavi saçlı kadınlar tokat yemiş gibi geri çekildiler, bu yüzden gülümsememin büyümesine izin verdim.

“Aman tanrım,” dedi Kızıl Yılanlı. “Çok canı değil mi?”

“Öyle görünüyor,” diye cevapladı diğeri. Tuhaf bir şekilde

seslerinde hayranlığa benzer bir duygu seziyordum.

Burası *nasıl* bir yerdi böyle?

Rush önüme geçti. Ancak o zaman durduğumu, “hanımefendilerin” incelemesine karşılık verdiğimi fark ettim.

Rush kafasını bana doğru eğip “Acele etmeliyiz,” dedi.

Gülümsemem yok oldu. *Acele* kelimesi hızla en nefret ettiğim kelimeye dönüşüyordu.

Kırmızı ve Mavi omuzlarını gevşetti, gülünç derecede uzattıkları kirpiklerini kırıştırıp boş yere kıkırdadılar. Kırmızı dişlerini alt dudağı üstünde gezdirdi, rujunu silip silik bir renge çevirdi.

Rush ikisine de baktı ama yapmacıklıklarına tepki vermiyor gibi görünüyordu. Kırmızı’nın kafasındaki saç devirmeme ramak kalmıştı.

“Gel, Zinnia,” dedi Rush. Yabancı ismi duyunca irkilerek kendime geldim.

Birlikte koridordan çıktık, artık perilerin arkasındaki aynalardan yansıyan bakışları bilerek görmezden geliyordum. Altmış ya da yetmiş peri vardı ve olağandışı derecede yer kaplamaya çalışsalar da Aynalar Koridoru daha büyüktü.

Büyük odadan çok daha küçük, neyse ki boş olan başka bir odaya girdiğimizde içeride bir tepsi yemek taşıyan bir hizmetkâr olduğunu gördüm. O kadar derin bir nefes aldım ki perilerin bakışları altında neredeyse hiç nefes almadığımı fark ettim.

“Ne eğlenceli bir kalabalık,” diye mırıldandım.

Rush kıkırdarak beni şaşırttıktan sonra duvarlarda görünmez kulaklar var mı diye bir kez daha etrafını kontrol etti.

Açık havaya çıkana kadar tek kelime etmedi. Lanet sarayın içinde nefessiz kalmışım gibi ciğer dolusu nefes aldım. Çok güzel bir manzaraydı ama görüntünün yanıltıcı olabileceğini öğrenmeye başlamıştım.

Saraydan uzaklaşınca yolumuzun çevresi ağaçlarla doldu ve Rush yavaşlayarak yanımda yürümeye başladı. "Söylediklerine aldırış etme," dedi.

Şaşıracak ona baktım. O kadar yakındı ki kirpiklerinin doğal kalınlığını, sabah tıraş olmasına rağmen çıkmaya başlamış sakalını görebiliyordum. Gözlerindeki ay ışığında saray ahalisinde olmayan bir derinlik vardı.

Homurdandım. "Merak etme. Alınacak hâlim yok," dedim.

Gözlerini kısmasına neden olan endişe, bu tuhaf bedende bile olmak istediğimden daha transparan olduğumu gösteriyordu.

Ona yetişmekte zorlanmayayım diye adımlarını yavaşlattı. Çakıl taşlarıyla yapılmış patikanın etrafını saran, her adımımızla daha da sıklaşan ormana baktı. "Aileleri onlara önemli olan tek şeyin başkalarının düşünceleri olduğunu öğretiyor."

Bir süre ormanın diğer tarafına baktıktan sonra ona döndüm.

Kusursuz elmacık kemiklerinden yemek bile yenird, yiyen ben olsam daha iyi olurdu. Tüm kırıntıları yalar, dertlerimi unutturdum.

Rush ekledi, "İyi hissetmek için başkalarını aşağılamayı öğreniyorlar."

"Çok acınası bir yaşam şekli," dedim. Dikkat edince sesimin tınısının bile farklı olduğunu fark ettim, biraz daha tizdi. Braque her özelliğimi değiştirmişti.

Şerefsiz!

"Evet, evet öyle," diyordu Rush.

Onu tam anlamıyla inceledim. Rahat ve etkili adımları, sürekli tetikte oluşuna, çattığı kaşlarına baktım.

"İlk elden deneyimin varmış gibi," diye tahminde bulundum.

O da beni süzdü ve kafasını evet anlamında sallayıp tekrar

ormana baktı. “Neden muhafızlık yapıyorum sanıyorsun?”

Kaşlarımı kaldırdım. “Yapmazsan onların yanında olacaksın diye mi?” dedim ve sinir bozucu bir şekilde kirpiklerimi kırptırıp elimle kendimi yelledim.

Güldü ve bu sıcak ses bir anda en sevdiğim sese dönüştü.

“Durumun ne kadar kötü olabileceğini anlamıyorsun,” dedi.

Somurttum. “Galiba öyle,” dedim.

“Etherantos’ta yaşamak nasıl? Nerotti Ormanı çevresi gerçekten de söyledikleri kadar tehlikeli mi?”

Ben Embermereli de değilim Ayna Dünyalı da, artık o ne demekse. Ben Elowyn’im, Zinnia değilim. Üstümde zalim bir kılık değiştirme büyüsü var. Beni ejderhaların korunduğu, kafalarının iğrenç eserler gibi sergilenmediği Gece Kalesi’nden zorla aldılar. Buradan hemen gismem lazım, hem de hemen. Kaçmama yardım eder misin?

Normal konuşmada olduğu gibi düşüncelerimi kelimelere dökmeye çalıştım ama tek bir kelime bile edemedim. Ağzım açılıp kapandı ama inleme dışında hiçbir ses çıkmadı.

“Zinnia?” dedi Rush ve ‘acele etmemiz’ gerektiği hâlde durup şaşkınlıkla bana baktı. “İyi misin?”

Gözlerimi kapatıp yüksek sesle nefes verdim. “Hayır, iyi değilim. Hem de hiç değilim,” dedim. Zinnia’nın sesini duyunca gözlerim aniden açıldı. *Braque bana bir şey yaptı,* diye ekledim ama ağzımdan yine inlemeler çıktı.

“Siktir. Buradan nefret ediyorum,” diye hırladım.

Kafasını geri atıp yine kahkaha attı. Midemde bir sıcaklık hissettim. Ejderha ateşi aşkına, içim gıcıklandırıyordu. Hemen onu tekrar güldürmek için plan yapmaya başladım.

“Kraliyet Sarayı’ndan mı bahsediyorsun? Yoksa Etherantos’un eteklerini, yani evinden mi?” diye sordu.

“Hepsi,” diye homurdandım. “Her birinden nefret ediyorum. Şey, senin dışında.”

“Aa? Beni seviyorsun, öyle mi?”

Sırıttım. “Kellemi uçuracağını söylemedin. Ayrıca geç kalmadığım hâlde geç kaldığım için başkasını cezalandırmakla da tehdit etmedin.”

Bunun üstüne Rush’ın adımları hızlandı ve ona yetişmek için koşar adım ilerlemek zorunda kaldım.

“Bana domuz da demedin,” diye ekledim. “Yani ikide iki gidiyorsun.”

Omzu üstünden bana baktı ama yavaşlamadı. “Domuza benzemediğinin farkındasın, değil mi?”

“Tabii ki,” dedim. Gerçi yeni rombul yanaklarım, yukarı kalkmış burnum, pörtlek gözlerim, zayıf çenem ve ince dudaklarım domuz benzetmesini destekliyordu. “Normalde böyle görünmüyorum.”

Bunu söyleyebildiğimi fark edince gözlerim faltaşı gibi açıldı.

“Ondan değil...” diye homurdandı ve cümleye tekrar başladı. “Düşünüyorsundur diye dedim. Kardeşim de böyle şeylerden etkilenmiyormuş gibi yapıyor ama etkileniyor,” dedi ve kardeşine hakaret edenler yumruk mesafesindeymiş gibi gözlerini kıstı.

“Kardeşin nasıl biri?” diye sordum.

Yüzü kaskatı kesildi. “Geldik,” dedi.

Küçük tepenin üstündeki ahırları göremesem bile kokusunu alabilirdim. “Evet, öyle,” dedim.

Dar patikada ilerlediğimiz sırada, “Dövüş konusunda ne kadar deneyimin var?” diye sordu.

“Normalde olsa çok derdim ama... artık emin değilim.”

Bana *o ne demek?* Bakışı attı. Cevap verebilmeyi o kadar istiyordum ki. Cevap vermeyi denediğimde ağzımdan sadece iniltiler çıkıyordu ve her seferinde domuz sesine daha da benziyordu.

“Peeki,” dedi. “Artık yarın görürüz.”

“Görürüz. Peri Vârisi Yarışmaları hakkında da bilgi verecek-

sin değil mi?"

Kafasını aniden bana çevirdi. "Bilmiyor musun? Nasıl bilmezsin? Krallıktaki herkes biliyor sanıyordum. Yarışmalar ilk defa Ayna Dünya'da düzenleniyor."

"Vâris prens Saturn öldüğü için mi?"

Kafasını hızla çevirerek ağaçların arasında bizi dinleyen var mı diye baktı. "Şşşş," diye tısladı. "Turnuvayı görene kadar yaşamak istiyorsan ismini söyleme. Hiçbir zaman."

Boğazım kupkuru oldu. "Anladım," dedim.

Rush, açık ahırın kapılarından girerek gördüğü ilk kişinin yanına gitti; benim yaşlarımda genç bir adamdı, omzuna gelen saçları karışık şekilde örülmüştü, nazik bakışları vardı.

"Burada sorumlu sen misin?" diye sordu Rush.

Adam homurdanıp incelediği toynağı bırakarak ayağa kalktı. "Hayır. Ne lazım?"

"Bu Zinnia Turnuvada halkın kahramanı olarak yarışacak."

Nazik gözleri çay tabağı kadar büyüdü.

"Kraliçe burada kalmasını emretti," dedi Rush, Çay Tabağı'na katılıp bana bakarak. Rush elbisemi inceliyor gibiydi. Kesimi Elowyn'in elbisesine benziyordu ama kumaşı daha basit, daha zayıf, daha inceydi. İşlevsellik için yapılmıştı, tabii korseler ne kadar işlevsel olabilirse. Dağlarda giydiğim basit pantolon, tunik ve botları o kadar özlemiştim ki.

"Dövüş eğitiminde kullanabileceği uygun kıyafetiniz var mı?"

Çay Tabağı'nın gözleri o kadar büyüdü ki beyazları görünmeye başladı. "Bu kadın... dövüş için... eğitim mi alacak? Turnuvada dövüşmek için mi?" Rush ona başka bir gezegenden geldiğini, insan kıyafetinin altında aslında yeşil pembe olduğunu söylemiş gibi davranıyordu.

"Evet. Kraliçe'nin emri."

Çay Tabağı bu söz üzerine etrafındaki gölgeleri taradı, kafa-

sını yaylıymış gibi ileri geri salladı. “Evet, evet, olur tabii. Kraliçe ne derse o.”

“Güzel. Her gün doğumunda gelip onu eğitime götüreceğim,” dedi. Sonra bana döndü ve “Hazır ol. Boşa zaman harcamaktan hoşlanmam,” dedi.

Homurdandım. “Ben de öyle. Bana öğrenmeye değer bir şeyler gösterirsin diye umuyorum,” dedim ve kollarımı göğsümde bağladım. Kollarımın altında ne kadar fazla et olduğunu görünce öfkeyle somurttum. Bu göğüsler yay çekmemi engellerken nasıl dövüşecektim?

Çay Tabağı’nın gözleri bir kez daha kocaman olmuştu. “Millicent buna bayılacak,” dedi.

“Millicent kim?” diye sordum, Rush “Potesantoslu Millicent mi?” derken.

Çay Tabağı, kafasını salladı ve gözleri normal boyuna döndü.

Rush homurdandı. “Demek Kraliçe onu buraya göndermiş...”

Çay Tabağı arkasına baktıktan sonra fısıldadı, “Evet. Kellesini uçurup Potesantos klanını kızdırmaktan iyidir. Gerçi Millicent öyle düşünmüyor.”

“Beni mi çağırdınız?”

Millicent, ahırın dibindeki gölgelerden belirdi. Burada saklanıp bizi dinlemiş olabilirdi. İnsanların burada neden sürekli arkasına baktığını anlamıştım.

Benimkine benzer, parlak, neşeli krem renginde bir elbisesi vardı ama bunun kişiliğiyle *uyuşmadığı* çok belliydi. Ahırda olmasına rağmen giysileri kusursuzdu. Benim fasulye yeşili elbiseimin etekleri sırf burada durmaktan kirlenmişti.

Gözleri bana odaklandı. “*Bu kim?*” dedi. Nasıl becerdiyse uzaktan bile bana tepeden bakıyordu, içinde bulunduğu durumun saraydan sürgün edildiğini bariz bir şekilde ortaya koymasına aldırmadan bana meydan okuyordu.

Zorbalara lüks elbise giydirmek mümkündü ama bir fark yaratmıyordu.

Rush cevap vermek için ağzını açmıştı bile, bu yüzden hızla araya girdim. "Kim *olmadığımı* söyleyebilirim."

Rush ve Çay Tabacı'nın önüne geçerek onu karşıma aldım. "İtip kakabileceğin biri *değilim*. Hakkımda bir şeyler mi düşünüyorsun? Güzel, engel olamam. Ama duymak istemiyorum. Hatta söylediğin hiçbir şeyi dinlemek istemiyorum."

Şaşkınlıkla bağırdı, incinerek elini göğsüne koydu. "Ben..." diye tekledi. "Ben... ne kadar kabasın," dedi sonunda. "Arkadaş olmak istedim o kadar."

"Evet, eminim öyledir. Daha dün doğmadım."

"Bu durum kabul edilemez. Kraliçe'ye gidip bunları anlat..."

Maskenin arkasındaki acı çeken kadına şeytani bir gülüş attım. "Anlat bakalım," dedim. *Ama ikimiz de seni huzuruna almayacağımızı biliyoruz, değil mi?* Son kısmı kendime sakladım. Onu gafil avlamıştım o kadar. Zorbalarla uğraşacak sabrım ya da zamanım yoktu. Buradan kaçmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Akıl oyunları oynamak planımda yoktu.

Maskesi biraz bozuldu ve ellerini indirdi. Bu kadar kızgın bakmasalar güzel olabilecek gözlerini kısıtı. "Nasıl konuştuğuna dikkat et," dedi.

"Olur, ederim," dedim neşeyle gülümseyerek.

Burun delikleri birkaç saniyelğine büyüdü ve kendini toplamaya çalıştı. "Rush Vega," dedi fazla tatlı bir sesle. "Bunca zaman sonra seni görmek güzel."

Rush başını eğerek selam verdi. "İyi durumda olmana sevindim."

Gülümsemesi birkaç saniye donup kaldıktan sonra yüzü tekrar hareket etmeye başladı. "Evet, çok iyi durumdayım, teşekkür ederim. Peki buraya neden geldin... *bunun gibi biriyle?*"

Tiksintiyi o kadar abartıyordu ki gözlerimi devirdim.

“Artık... *domuz* muhafızı mı oldun?” diye ekledi ve boyalı kir-piklerini sahte bir masumiyetle kırptırdı.

Rush çenesini sıkı. “Olmadım. *Zinnia’ya* dövüş eğitimi vereceğim. Gladius Probatio’da yer alacak.”

Millicent bunu duyunca sesi kesildi. Ağzı sinek yutmaya çalışıyormuş gibi açıldı. Bunu söylememek için zorlukla yutkundum.

“Sen... o... ne?” dedi sonunda.

Rush çoktan ona kafasını sallıyordu, sonra bana döndü. “Yarın görüşürüz,” dedi ve dışarı yöneldi. Ahırda da lüks sarayda hareket ettiği kadar rahat hareket ediyordu. Fazla hızlı ilerleyerek tepenin arkasında gözden kayboldu.

Millicent hemen öfkeleni, “Seni...”

Dönüp ona baktım, bu manzara Rush’ın sıkı kucından ve kaslı sırtından çok daha kötüydü. “Biraz önce boşa konuşmadım. Senin oyununu oynamayacağım.”

Nefes aldı ve ellerini beline koydu. “Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Ben senden yukarıdayım!”

“Kraliçe olsan bile umurumda değil,” dedim. Ama bugün yaşadıklarımın sonra kesinlikle umurumda olurdu. “Kendi işine bak. Buraya seninle oynamaya gelmedim.”

Çay Tabacı, konuşmamızı ilgiyle izliyordu.

“Akıl alır gibi değil,” diye mırıldandı Millicent tekrar sesini yükselterek. “Ben...”

İç geçirdim. “Millicent, numarayı bırak. Arkadaşım olmak istemiyorsun. Ben farkındayım, bu çocuk da farkında. Bu arada, adın nedir?” diye sordum Çay Tabacı’na.

“Şey,” dedi bir Millicent’a bir bana bakarak. “Reed, adım Reed.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Reed,” dedim.

“B-bende.”

Zorba Milli'ye döndüm. "Kendi işimize bakalım, birbirimizi rahatsız etmeyelim. Olur mu?"

"Öyle olmuyor. Buradaki en yüksek rütbeli..."

"Vıdı vıdı vıdı. Umurumda değil. Anladın mı?"

"Hayır, öyle bir şey yok."

"Benim için var," dedim Reed'e dönerek. "Bana yatacağım yeri gösterir misin?"

Tam o sırada elimde bir çimdik hissettim. "Ah," dedim ve arkamı dönüp yalnızca birkaç kez hissetmiş olmama rağmen çimdüğünü her yerde tanıyacağım goblina baktım.

Primrose hemen arkamda duruyordu, koyu gözlerinde hiç pişmanlık yoktu.

"Nerden çıktın sen?" diye sordum. "Ayrıca dikkatimi çekmek için çimdik atacağına 'merhaba' demek aklına gelmedi mi?"

"Soru soracak vakit yok," dedi. Ne büyük sürpriz ama. "Acele et, acele et, gidiyoruz."

Homurdandım. "Bu sefer nereye? Yine Kraliçe'yi mi göreceğiz?"

Millicent'in bakışları cildimi yakıyordu ama ona şeytani bir bakış atma fırsatını bulamadım. Primrose çoktan elimi tutmuştu ve beni ahırın arka kapısına doğru yarı çekip yarı sürüklüyordu.

"Sonra görüşürüz, Reed," diye seslendim köşeyi döndüğümüz sırada.

"Acele et, acele et, yoksa gider kelleler."

"Öyle mı? Deme be?" dedim bıkkın bir şekilde. "Ne beklenmedik bir olay."

11. BÖLÜM

KİMSEYE GÜVENME

Primrose, ejderhalar hariç hayatımda gördüğüm en güzel hayvanlarla dolu bir ahırın ötesindeki büyük ağaca koşturdu. Arkasından koşarken kafamı çevirip atlara biraz daha baktım. Güneş ışığı altında duran atlar dayanıklı, güçlü ve kusursuz derecede bakımlıydı; yeleleri parlıyordu.

Goblin, devasa, boğumlu bir ağaç gövdesine yaklaştı ve normalde görmeyeceğim bir kapı açtı. Ben atlara bakmaya doymadan kapının arkasında kayboldu. Kapıya yaklaştığım sırada bir kez daha arkamı döndüm ve şaşkınlıkla irkildim.

“Bu... oha, oha, vay bee. Gerçek, değil mi? *Tek boynuzlu at.*”

Kraliçe Zalime’nin elinden kaçmışım gibi gülümsedim ve şaşkınlıkla kafamı iki yana salladım. “Tek boynuzlu at. *İnanılmaz* havalı.”

Primrose’un sesi karanlık, nemli tünelden yükseldi. “Acele et, acele et yoksa gider...”

“Tamam, tamam! *Anladık.* ‘Acele et’ ve kelle uçurma olayından bıktım,” dedim ve peşinden gitmek üzereydim ki bir şey gördüm. “Bu atın *kanatları* mı var?”

Kapının içinden bir el uzandı ve beni Zinnia'nın bedeni için bile küçük olan deliğe sürükledi. Alnımı ağacın gövdesine çarptım.

"Ahhhhh," diye tısladım. "Dikkat etsene, Pru!"

"Acele et," dedi ve tekrar bileğimi çekti ama eline vurup alnımı ovdum.

"Sakin ol, Pru. Gözlerim kamaştı."

"Gözlerinin kamaşması iyi. Kellen uçarsa kamaşamaz..."

"Artık *yeter*. Şu cümleyi bir daha duymamak için kendi kellemi keseceğim şimdi," dedim ve oluşmaya başladığını hissettiğim şişliği ovdum. "Ayrıca mantığının hatalı olduğuna eminim."

"Hatalı olması daha iyidir..."

"Pru," diye hırladım ve sonunda omuzlarımı içeri çekerek kendimden birkaç beden küçük deliğe girdim. Bu yolların goblinlere göre yapıldığı belliydi. Delikten içeri girdiğimde Primrose'un dik durduğunu gördüm.

Ona hak ettiği pis bakışı attım. "Olanlardan sonra sana 'Primrose' demeyi reddediyorum."

"Demeni istemedim. Bana istediğin şekilde hitap edebilirsin, önemli olan..."

"Pru," diye uyardım. "Şaka yapmıyorum. Son zamanlarda akıl almayacak saçmalıklar yaşadım. Hâlâ yaşadıklarına anlam veremiyorum. Dünyam altüst olmuş gibi hissediyorum."

"Ayna dünyalardan birindesin. Alışık değilsen tuhaf gelmesi normal."

"Açıklaman gereken bir şey daha," dedim çenemi sıkarak. Gece Kalesi'nden kaçırıldığımdan beri bedenimdeki hiçbir kas gevşememişti. En azından kılık değiştirme büyüsü yaralarımı yok etmişti, tek iyi yanı buydu.

"Ee?" dedi goblin. "Kapıyı kapat. Yola çıkmamız lazım."

Ona pis bakışlar atarak küçük alanda tuhaf bir şekilde dönüp kapıyı kapattım. Tekrar döndüğümde kıvılcım renkli küresinin yavaş yavaş ilerlediğini gördüm. Pru da hemen arkasındaydı, ejderha ayakları yeri dövüyordu.

“Yine başladık,” diye mırıldandım ve ayak uydurmak için acele ettim.

Primrose, daha önce söylemediği farklı büyülere de sahipti. Sürekli olarak mırıldandığı “acele et, acele et,” sözleri hezeyanlı bir seviyeye ulaştı ve bu dar yeraltı tüneline aklımı kaçırdığımda ne olacağını merak etmeye başladım. Tam o sırada parmaklarını şıklattı ve insanüstü hızla ilerlemeye başladık. Yol gösteren küresiyle aynı renkte soluk, turuncu bir ışık etrafımızı sarmıştı. Başta ayaklarımı oynatmaya çalışsam da altımızdaki toprağın üstünde kayıyorlardı.

Başta bu uçuş mucizesini istediği zaman başlatıp durduruyor diye düşündüm. Ama başka bir goblinin önümüzden geçeceği anları bekliyor, onlara çarpmamak için tam zamanında yavaşlıyor gibiydi. Tüneller iki goblinin zar zor geçebileceği boyutlardı ama genç bir kadının geçebileceği kadar geniş değillerdi. Primrose bana eteklerimi kaldırıp bacaklarımın üstüne çıkarmamı söyledi. Zinnia'nın giydiği gülünç iç çamaşırlarına hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Huysuz görünen birkaç goblinin bacaklarımın arasından geçmesine izin vermek Embermere'ye geldiğimden beri yaşadığım en tuhaf şey değildi ama birinciliğe yakındı. En azından hiçbirisi bana domuz demiyordu. Belki de o kadar aceleleri vardı ki söyleyecek fırsatları yoktu.

Tünel yokuşa dönmeye başladığında Primrose bizi yine ileri yönlendirdi ve gücünü aniden bırakınca sırtına çarpıp onu ileri ittim. Yüzünü vurmamak için ellerini yere koydu, ayağa kalkarken kafasını sallıyordu.

“Hanımefendi, dikkatli olman gerek.”

“Pru, bana neler olduğunu *anlatman* gerek. Hiçbir şey anlamıyorum.”

Sıradan hızıyla yürümeye devam ettiğini görünce onun di-

linden konuşmayı denedim. “Ne yaptığımı bilmiyorsam Kraliçe'nin kellemi uçurmasına nasıl engel olacağım?”

Dönmedi, yavaşlamadı ama omuzlarının dikilmesinden onu ikna ettiğimi anladım. Yanlış düşündüğümü sanmama neden olan birkaç adımdan sonra tünelin kulağı varmış gibi fısıldadı; “Sorularını sor. Cevaplayabildiklerimi cevaplarım. Ama yine de acele etmemiz lazım, neredeyse geldik.”

O zaman hiç zaman kaybedemezdim. “Ne tür bir büyün var? Nasıl işliyor? Tüm goblinlerin büyülerini aynı mı?”

Homurdandı. “Çok kişisel bir soru,” dedi.

“Öyle mi? Neden?”

“Ben sana iç çamaşırının ne renk diye soruyor muyum?”

“Hayır ama iç çamaşırının ne olduğunu biliyorsun. Giysilerimi sen seçtin ve giyinemiyormuşum gibi beni giydirdin,” dedim. Aslında Zinnia olarak beni giydirmemişti. Bir anda Elowyn iken Zinnia'ya dönüşmüştüm. Ama detaylara takılacak vaktim yoktu. “Bacaklarımın arasından geçen goblinler de iç çamaşırımın rengini biliyor.”

“Hayır, bilmiyorlar. Bakmadılar.”

“Nereden biliyorsun?”

Yine homurdandı ve başka bir şey söyleyemeyeceğini fark edince farklı bir yaklaşım denedim. Bedeniyle kapattığı küresinin loş ışığında dikkatle adım atarken düşündüm.

“Kılık değiştirme büyüsü nasıl işliyor? Normal hâlimden bir anda nasıl Zinnia oldum? Hiçbir şey hissetmedim. Gıcıklandım bile olmadı. Kimse büyü yapmadı, bana iksir falan fırlatmadı. Nasıl işliyor ve bundan Rush'a bahsedemezken sana nasıl anlatabiliyorum? Ona anlatmaya çalıştığımda sesim domuz gibi çıku.” Ve ağzımdan çıkan sesler Crestshine Gölü'ndeki domuz yavruları gibi tatlı değildi.

Çekindiğini hissettim ama sonunda cevap verdi. Arkasını

dönmeden konuştuğu için kelimeleri biraz boğuk çıkıyordu. Söylediği her şeyi duyabilmek için kulaklarımı dört açtım.

“Benimle konuşabiliyorsun çünkü ben goblinim.”

“Evet? Goblinsin. Ne olmuş?”

Bir anlığına duraksadıktan sonra yürümeye devam etti. “Goblinler önemsizdir. Bize söyleneni hiç sorgulamadan yerine getiririz. Tüm soylular ve saray ahalisi arkasında bir goblin vardır. Peri hizmetkârların arkasında da muhtemelen goblinler var. Biliyoruz çünkü bilmek zorundayız. Bilmezsek işler ters gidebilir.”

“Neden önemsiz olduğunu söylüyorsun?”

“Gerçekleri görmezden gelen biri değilim, Hanımefendi.”

“Edsel kim?”

Bir kez daha duracak gibi oldu ama hızla toparlandı. Bu hızla yürüdükten sonra gittiğimiz yere gelmemize az kalmıştı herhâlde. Artık nereye gidiyorsak.

“Edsel seni ilgilendirmez,” diye sert bir cevap verdi.

“Kim olduğunu bilmiyorum ama Kraliçe onu sana karşı kullanıyor gibiydi.”

Goblinin nefesleri o kadar ani bir şekilde hızlandı ki sert nefes alıp verdiğini duyabiliyordum. “Kraliçe güç toplamakta ve her avantajı değerlendirmekte çok başarılı,” dedi.

“Demek kelle uçurmaktan başka şeyler de yapıyor.”

“Kelle uçurmaktan başka çok şey yapıyor, evet,” dedi. Söylediğinden pişman olmuş gibi önümüzde uzanan tünellerde biri var mı diye baktı.

Daha konuşmayacağını düşünüyordum ki ekledi, “Braque ve Ivar neredeyse Kraliçe kadar tehlikeliler. Kraliçe ne zaman bir plan yapsa onlar da içinde oluyor. Kraliçe’den uzak durduğun kadar onlardan da uzak durmalısın.”

“Braque bana büyü yaparken söylediklerini duymamı engelledi.”

“Evet, bununla ünlü. Ne yaptığının bilinmesini istemiyor.”

“Bunu kimse sorgulamıyor mu?”

“Sorgulayamıyorlar, Hanımefendi. Sana ne yaptığını bilmiyorum ama düşündüğünden kötü olduğunu varsaysan iyi edersin. Elowyn'den Zinnia'ya dönüştüğünde hiçbir şey hissetmediysen büyüünün pençesinde sin demektir.”

Bağırsaklarım bir an kasıldı ve aniden rahatladı.

“Muhtemelen gerektiğinde otomatik olarak dönüşmeni sağladı,” diye ekledi Primrose.

Islık çaldım. “Bu kadar ileri bir büyü olduğunu bilmiyordum,” dedim. Aslında muhafızların yapabildiği büyüler dışında hiçbir şey bilmiyordum ki bu genellikle onların otomatik olarak yaptığı bir şeydi. Zako'nun hiçbir gücü yoktu.

Primrose yavaşladı, sonra durdu. Tünelin iki yanına da baktım ama kapı göremedim.

“Braque çok güçlü olabilir ama Kraliçe ondan çok ama çok daha güçlü. Ivar da en az Braque kadar güçlü. Ne yaparsan yap, Braque'un seni tekrar büyülemesine izin verme.” Uyarısında o kadar ciddiydi ki yüzü buruş buruş olmuştu.

Yenilgi hissi bedenimde girdap gibi yayılmaya başladı. Bu his yabancı ve son derece nahoştu. “Bunu nasıl engelleyeceğim? Kraliçe sadece beni değil, başkalarını da tehdit ediyor. Neredeyse kelleni uçuracaktı!”

Primrose iç geçirdi. “Öyle biri.”

“O zaman kendimi nasıl koruyacağım?”

“Korumayacaksın. Biz goblinlerin yaptığını yapacaksın; sesini çıkarmayacaksın, sana söylenenleri yapacaksın ve Kraliçe, Braque ve Ivar'ın seni görmesi için neden yaratmayacaksın.”

“Kulağa berbat geliyor.”

Cevap vermedi.

“Acaba... sana Pru, Prim ya da başka bir şey diyebilir miyim?”

Lakabın var mı?” Kendisine hiç gösterilmeyen saygıyı hak ediyordu.

“Bana istediğini söyleyebilirsin, Hanımefendi,” dedi ve ellerini tünelin sıradan gibi duran bir yanına bastırdı. Kafasını eğip gözlerini bana çevirdi. “Kraliçe’nin önünde beni savunmana minnettarım. Daha önce kimse böyle bir şey yapmamıştı.”

Karanlık bir kahkaha attım. “Zorundaydım. Benim yüzümden cezalandırılacaktın. Bir şey yaptığım için de değil, sırf öylesine. Kral ona hiç karşı çıkmıyor mu?”

“Hayır, Hanımefendi. Embermere’de işler öyle yürümüyor. Kraliçe soylu kandan geliyor, Kral gelmiyor.”

Kendi kanımın donduğunu hisseder gibi oldum.

Pru, üzgün bir şekilde omuzlarını silktilti. “Toprakla, büyüyle bağlantısı olan tek kişi o.”

Farkındalık yüzüme tokat gibi indi. “Sarayın dışı o yüzden mi bu kadar iç karartıcı? Ejderha kafalarının olayı nedir? Benim büyüdüğüm yerde ejderhalara saygı gösterilir.”

Pru dudaklarını büzdü. “Çok konuştum,” dedi ve duvarı itmeye başladı, bölümler arasından kısık bir gıcırtı yükseldi.

“Dur! Nasıl o kadar hızlı hareket etmemizi sağladın? Ayrıca sürekli acelemiz varsa neden daha önce yapmadın?”

Teslimiyet dolu bir nefes aldı. “Goblinlerin güçlerini kullanabilmesi için Kraliçe’nin izni lazım. Kimse bunu bilemez. Diğer goblinler bile.”

“Çok kötüymüş.”

Omzu üstünden bana baktı, gözlerine düşen karanlık gölgeler tepkisini gizliyordu. “Bu akşam saray ahalisiyle resmen tanıştıracaksınız, Hanımefendi,” dedi ve açıklama bekleyen bakışlarımı görünce devam etti. “Dikkatli ol. Kimseye güvenme.”

Yutkunarak kafamı salladım. “Uyarın için teşekkürler.”

Işığı kapattı, kapıyı açtı ve bizi yeni bir odaya soktu. Bu

odanın duvarları yumuşak, satene benzeyen lila renklerine boyanmıştı; içerideki büyük boşluğu kalın perdeleri olan sayvanlı bir karyola ve lüks halılar kaplıyordu.

Tünelden çıktığım ve yeni yatak odam olduğunu düşündüğüm yere girdiğim sırada tekrar kendime dönüştüm. Cildim rahatlamayla ısınmaya başlamıştı ki kapı çalınca irkildim.

“Bir saniye, Ejder Rush Vega,” diye seslendi Pru kapıya dönerek. “Hanımefendinin giyinmesi lazım.”

Rush’ın sert sesi ahşap kapının diğer tarafından yükseldi. “Pekâla. İç odada bekliyorum. Ama acele edin.”

Tabii, onun gözünde saatlerdir oyalanıyordum.

Pru beni kapalı bir dolaba doğru iteklemeye başlamıştı bile. “Acele et, acele et, yoksa gider kelleler.”

Bu sefer uyarısına kulak verdim ama bunu onun ve muhtemelen Rush’ın iyiliği için yapıyordum. Pru bir taburenin üstüne çıkıp büstiyerimi tutan ipleri çözdüğü sırada ben de ayakkabılarımı çıkardım.

12. BÖLÜM

KRALİÇE İSTEDİĞİ SÜRECE

Pru, sarayda sosyalleşmek için yeterince uygun göründüğümü düşünüp Rush'ı içeri aldığı sırada o kadar gergindim ki aç bir ejderhadan bile huysuzdum. Pru elbisemin iplerini bağladığı sırada parmakları gerginlikten titriyordu. Üstümdeki göz kamaştırıcı mercan rengi elbisenin beni prenses gibi gösterdiğini ben bile itiraf etmek zorundaydım. Korsesi o kadar sıkıydı ki sadece hayatta kalacak kadar nefes alabiliyordum. Göğüslerim köprücük kemiklerime yapışmıştı, olduklarından birkaç beden büyük görünüyordlardı. Finnian'ın ok yaralarımı ve kırık kaburgalarımı rekor sürede iyileştiren merhemine minnettardım. Aynı renkte parlak saten kurdeleler önümden çapraz bir şekilde salınıyor, korsemi sıkarak sırtımın tepesine doğru devam ediyordu. Etek ise çok katlı, şişkin bir tül den yapılmıştı. Pru mercan rengine tam uyan ayakkabılarımı çıkardığımda düz, şekilsiz babet ayakkabılarımı özledim. Yapacağımı hiç düşünmediğim bir şey daha. Bu narin topukluların boyu o kadar uzundu ki parmak ucunda durmak zorundaydım. Bu ayakkabılarla işe yarar bir şey yapmam mümkün değildi -iğneye benzeyen topuğu birinin boğazına batırmadığımı sürece ken-

dimi savunamazdım- gerçi tekme atmaya çalışsam muhtemelen dengemi kaybedip düşerdim.

Pru saçlarımın örgüsünü bozmuş, hızla çalışarak saçlarımı spiral hâle getirip enseme toplamış, mücevherlerle tutturmuştu. Bana opal küpeler, küpelerin eşi olan bir gerdanlık ve iki bileklik verdikten sonra yüzüme daha önce hiç kullanma ihtiyacı hissetmediğim bir makyaj yaptı. Yaptıklarını görmek için aynaya bakmak istiyordum ama çok zaman harcayacağından Pru'nun olduğu yere yığılıp öleceğini, Kraliçe'yi kellesini kesme zahmetinden kurtaracağını düşündüm.

Ama Rush'ın gözleri bana yöneldiğinde bir yanıma aynaya bakma riskini almış olmayı diledi. Bakışları alevlendikçe gözlerinde dalgalanan gümüş renk parlamaya başladı. Tepkisini gizlemeye tenezzül etmedi, yeni görüntümü uzun uzun inceledi.

Pru beni giydirirken kapıyı defalarca kez çalan, Pru'ya geç kalacağımızı söyleyip onu daha da geren adam gitmemiz gerektiğini unutmuş gibiydi.

Bakışları, sıcak bir dokunuş gibi gözlerimde, yanaklarımda dolandı, dudaklarımda duraksadıktan sonra süslü saçlarımın açtığı çıplak boynuma indi. Köprücük kemiklerim boyunca ilerledi ve bir kez daha göğüslerimin dolunay şeklindeki dekoltesinde duraksadı. Bakışları göğsümden belime indi, eteklerimi inceledi, sonra tekrar yükselerek ardında bir ürperti yaratmaya başladı.

Pru cıkladı. "Acele etmeniz lazım yoksa Kraliçe hepimize kızacak."

Rush bu hatırlatma üstüne aklını boşaltmak ister gibi kafasını iki yana salladı. O sırada ne düşündüğünü bilmeyi çok istiyordum. Beni incelediği sırada gözleri ve çenesi gevşemişti. Yüzünün sık sık bu ifadeye büründüğünü düşünmüyordum.

Rush, dövüşürken giydiği deri zırhı çıkarmış, yerine sıkı bir

pantolon ve kalçalarına kadar uzanan bir tunik giymişti. Bol gömleğinin bile gizleyemediği iriliğini biraz da olsun örtmüştü. Kaslı kalçalarını saran pantolonu siyah, cilalı botların içine tıkmıştı. Bu bodarın rahatlığına imrenmeden edemedim. Uzun saçını yine toplamıştı ama omuzlarına düşen örgüler yeni yapılmış gibi duruyordu.

“Git hadi,” dedi Pru ve beni kabaca iterek dengemin bozulmasına neden oldu.

Şaşkınlıktan bağırdığım sırada Rush beni tuttu ve ağır ağır düzeltti. Tunığı altındaki kasları sertti ve yakınlaşınca aldığım tatlıçım, tutsü ve mür karışımı kokusu ilgimi çekti. Zako, Crestshine Gölü’ne gittiğinde bunlardan satın alıyordu.

“Göz kamaştırıcı görünüyorsunuz, leydim,” diye homurdandı Rush, gözlerine baktığımı fark edince.

Gülümsedim. “Teşekkür ederim. Siz de öyle.”

Pru boğazını temizleyerek bize yalnız olmadığımızı hatırlattı. “Artık gitmeniz lazım,” dedi sert bir yalvarışla.

Kafamı sallayarak tekrar dikildim ve Rush’ın bana uzattığı koluna girdim. Odadan çıkmadan önce küçük goblina dönüp baktım ve bana göz kırptı.

O kadar şaşırmıştım ki bir şey yapamadan Rush kapıyı arkamızdan kapattı.

Yeni odam Ayna Koridoru’na daha yakındı ve *Rush’in kalacağı* bir ön odası vardı. Buradan epeyce uzun bir yol yürümemiz gerekiyordu.

“Kadınlar bu ayakkabılarla nasıl yürüyorlar anlamıyorum. İşkence aleti olarak yapıldıkları belli,” diye bir kez daha şikâyet ettim. Rush cevap olarak bir kez daha güldü. “*Düz* ayakkabılar rahatlığı varken bunları kim giymek ister ki?”

Kafasını çevirip destek aldığım koluna baktı. “Saraydaki tüm

kadınlar.”

“O zaman hepsi aklını kaçırmış. Bu ayakkabılar beni öldürmeye çalışıyor. İki ok yarası ve kırık kaburga atlatmam gerekti, o kadarı yeter. Ayak bileğimi... ya da boynumu da kırmak istemiyorum.”

Her adımında ayak bileklerimi dik tutmak için olağandışı bir çaba göstermem gerekiyordu.

Rush'ın bakışlarını üstümde hissedince kafamı kaldırdım. “Ne?”

“Ne zaman vuruldun?”

“İl, şey.” Ne söyleyecektim? Buraya geleli daha bir gün olmuştu ve Kraliçe şimdiden aklımda tutamadığım kadar yalan uydurmuştu.

Dişlerimi sıktım. Lanet olsun, istediğimi söyleyebilme hakkım vardı! Kraliçe'nin hayatımın her yönünü kontrol etmeye çalışması zaten kötüydü. Braque'un büyüleri konuşmamı engelleyecekse karşı koymayacaktım. Ama kendini beğenmiş majestelerinin keyfi için özel konuşmalarımı sansürlemeye hiç niyetim yoktu. İnsanları kandıran oydu, ben değildim.

“Kral'ın adamları beni almaya geldiğinde,” dedim inlemeyi bekleyerek.

Kol kasları kolumu sıktı. “Seni vurdular mı?”

“Evet. Hem de nasıl.”

Çenesi kasıldı ve burun delikleri büyüdü. Sonra yanağı seğirdi. “Neden vurdular?”

“Onlardan kaçıyordum,” deyince kaşları kalktı. “Ama yine de beni *vurmalarını* haklı çıkarmıyor.”

“Tabii ki çıkarmıyor.”

“Silahlı bile değildim.”

Kaşları alnında daha da yükseldi.

“Leydim, çok... beklenmedik birisiniz.”

Güldüm. “Evet, daha önce de duydum,” dedim. Aslında duymamıştım, en azından bu kadar kibar bir şekilde söylendiğini duymamıştım. Ejderha muhafızları, saray hayatının kibar konuşmasını umursamıyorlardı. Dobra dobra konuşuyorlar, karşındakilere ne düşündüklerini söylüyorlardı. Gerçi orada gizlice kalmama “izin vermişlerdi”, benim hakkımda benden çok şey biliyorlardı.

Somurttum.

“Leydim, sizi üzdüm mü?”

“Hayır, hayır üzmedin.” Onu rahatlatmak için eline dokundum, dengemi kaybettim ve dengemi tekrar bulana kadar birkaç saniye ona yaslandım.

“Lanet ayakkabılar,” diye mırıldandım.

Güldü.

“Peki sen,” dedim, “neden farklı görünüyorsun? Silahların ve zırhın nerede... gardiyan üniforması mı?” *Prenses ve Ejderha*’da prenses kendini kurtarıyordu ama yanında onu baştan çıkarmaya çalışan bir şövalye vardı.

Rahatlamış tavır bir anda yok oldu. “Majesteleri istemediği sürece üniformam yok,” dedi.

Devam etmesini bekledim.

“Senin gibi ben de peri klanlarından geliyorum. Aslında ejderim.”

Dudaklarım ve gözlerim aynı anda büyüdü. “Siktir. Ciddi ciddi ejder misin?”

Gözlerini kırıp bana baktıktan sonra kıkırdadı. “Konuşman çok olağandışı,” dedi ve bedenimi süzdü. “Aslında her yanın öyle. Daha önce hiç Forzantos’a gitmedim. Belki de tavırların o yüzden bu kadar şaşırtıcı geliyor.”

“Şaşırtıcı, öyle mi?”

“Ve... büyüleyici.”

"Tamam, bu daha iyi oldu. Ben Forzantos'tan geliyorum, sen nereden geliyorsun?"

"Amarantosluyum."

"Ah," dedim neşeyle. "Duyduğuma sevindim, ejderim."

Kafasını iki yana salladı. "Öyle söylemene gerek yok. Kimse söylemiyor. Sarayda olmamın tek nedeni Kraliçe'nin istemiş olması."

Dalga geçiyordum ama yine *Kraliçe'nin isteği* diyordu. Bir anlığına somurtup o kadını kendi silahıyla vurmanın nasıl olacağını hayal ettim. "Sen ejdersen, ben de Kral'ın uzak akrabasıysam neden beni korumak için seni atadılar? Tam tersi olması gerekmez mi?"

"Sen beni mi koruyacaksın?" diyerek güldü. "Çok komiksin."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Çok ciddiydim."

"Sarayda kendi odam var, Kraliçe'nin kanadında," dedi. Boğazında bir damar belirmiş olmasına rağmen yüzünde hiç ifade yoktu. "Normalde orada kalıyorum. Ama Kraliçe bana tersini emredene kadar senin ön odanda kalacağım. Pratik yapmak için gittiğim zamanlar olacak ama onun dışında gözüm üstünde."

Sırıttım. "Kraliçe emir yağdırmayı çok seviyor, değil mi?"

Bana baktı, gözlerini kırptı, sonra kafasını çevirdi.

Koridordan uğultular geliyordu, yavaş adımlarıma rağmen Ayna Koridoru'na yaklaştığımız için koridor genişlemeye başlamıştı.

"Ön odamda ne kadar kalacaksın?" diye sordum.

Çenesi yine kasıldı.

"Tahmin edeyim," dedim. "Kraliçe istediği sürece mi?"

"Tabii ki," dedi yine başkalarının dinliyor olabileceğine işaret eden ifadesiz bir ses tonuyla konuşarak. Boynuma dokunarak hayatımda ilk defa söylediklerime dikkat etmeye zorladım kendimi.

"Kraliçe ne emrederse onu yapacağım," diye vurguladı. "Emin değilim ama turnuvanın Glaidus Probatio ayağı bitene kadar seni korumamı emredeceğini tahmin ediyorum. Nuptalis Probatio başladığında muhtemelen seni koruyamayacak kadar meşgul olacağım."

“Neden?”

Kafasını şaşkınlıkla salladı. “Burası hakkında hiçbir şey bilmiyorsun değil mi? Geleneklerimiz hakkında?”

“Hayır ama öğretirsen çok sevinirim.”

Bir köşeden döndük ve Rush beni ardına kadar açılmış devasa kapılara doğru yöneltti. İçeriden bitmek bilmeyen bir konuşma uğultusu geliyordu, telli çalgı orkestrasının çaldığı neşeli müzik ve yapmacıklığıyla sinirimi bozan kahkaha sesleri de vardı.

“Belki sonra,” dedi içerideki herkesin gözleri bize dönünce, orkestra dahil. Konuşmalar kesildi, şarkı daha da yükseldi.

“Burada tetikte olman lazım,” dedi.

Üstümüze, bedenlerimizin dokunduğu noktaya yönelmiş bakışlardan dikkatimi alamıyordum. “Kişisel deneyimin var gibi konuşuyorsun,” dedim.

“Öyle. Oynayacağın en ölümcül satranç maçı olacak. Ama burada tüm hareketler Kraliçe’nin hayatta kalması için. Şahın değil. Akranın olduğunu biliyorum ama bunu unutmasan iyi edersin.”

“Anladım.”

“Satranç oynuyor musun?” Onun bakışları da ilerideydi, yüzleşeceğimiz zorluğa baktığı belliydi.

“Biraz. Uzman değilim.”

Düzgün bir şekilde nefes verdi. “O zaman yanımdan ayrılmaman daha iyi.”

“Ayrılmayı düşünmüyordum zaten.”

Yavaşça bizi büyük odaya doğru yöneltti, içerisi tekrar organize edilmiş, ortaya büyükçe bir dans pisti konmuştu. Pistin etrafı yemek ve içkilerle dolu masalarla çevriliydi, diğer uçta ise orkestra vardı. Duvarlardaki küçük nişlere minik, rahatsız oturma alanları kurulmuştu. Pru’nun kürelerine benzeyen parlak, soluk mavi kürelerle bezenmiş devasa kristal avizeler katedral büyüklüğündeki tavandan sarkıyor, etrafı aydınlatıyordu. Işık

aynalardan yansıyor, sonsuzluğa uzanıyordu.

“Kimsenin yanına fazla yaklaşmasına izin verme,” diye ekledi Rush bir saraylıya başıyla selam verdikten sonra beni gözlemlerimden çekip alarak.

“Ne? Onu nasıl yapacağım?”

“Yakında öğrenirsin. Tüm duyularına güven, Nuptialis Probatio’yu göreceksin kadar yaşarsın.”

“Ne demek istiyorsun? Nuptialis Probatio nedir?”

Çok uzun ve bir o kadar zayıf bir adam boğazını temizliyordu. üstünde ışıklarla aynı tonda kaliteli bir takım elbise vardı. “Rush Vega, Amarantos Ejderi ve beraberinde Embermere Kraliyet Sarayı’na ilk defa gelen Forzantos klanı üyesi Leydi Elowyn Ashira,” diye gelişimizi anons etti.

Kalabalıkta sessiz bir hayret oluştu ve adamın “Xiomara” kısmını söylemediğini fark ettim, Kraliçe’nin emri olduğuna şüphem yoktu.

13. BÖLÜM

HER ŞEYİN İLKİ VARDIR

Çok sayıdaki avizenin soluk mavisi altında yüzümde bir gülümseme izi belirdi. Hissettiğim kadar acılı göründüğünü tahmin ettim. Rush'ın kolundan destek alırken almıyormuş gibi yapmaya çalıştım –hiç alışık olmadığım ayakkabılarla adım atmak için odaklanmak zorunda kalıyordum– ve beni geren, tembel bir hızla salonda gezdirmesine izin verdim. Saraylıların geçen sefer gördüğüm abartılı kostümleri, öyle bir hâle dönüşmüştü ki üstlerinde görmesem bunları insanların giyemeyeceğini düşünürdüm. Doğada bir hayvan ne kadar renkli, dikkat çekici ve güzelse o kadar ölümcül oluyordu. Yürüdüğümüz sırada ne kadar gülümseme ve selamlama ile karşılaşırırsak karşılaşalım, yılanlarla dolu bir inde ilerlediğimiz hissini üstümden atamıyordum.

Zako, Kral'ın en sevdiği koruması ise bu tür manzaralarla çok karşılaşılıyor olmalıydı. Beni saray hayatına hazırlayabilirdi. En azından bana *anlatabilirdi*, böylece pulları sertleşmeye başlamamış ejderha yavrusu gibi zayıf olmazdım.

Zayıflık, hissetmemek için çalıştığım tek duyguydu. Ama Zako beni birçok açıdan yarı yolda bırakmıştı. Her şeyi biliyor-

du ve -yalan söylemişti- hazırlanmama yardım edebilecekmış gibi bana sonu gelmeyen fantastik hikâyeler anlatmıştı.

Göğsümde o kadar büyük bir sıkışma hissettim ki dikkatimi gereken yere toplamak zorunda kaldım, şimdinin tehlikesine. Gözlerim tekrar odaklandı, perilerin zevksiz giysilerinin detaylarını fark etmeye başladı; genç bir adam üstüne kolları kabarık, ayçiçeği yaprağı renginde bir gömlek giymişti, pantolonu ise ayçiçeklerinin ortasındaki renkle aynıydı. Saçları bakır rengiydi ama o kadar parlıyordu ki benzerini sadece metallerde görmüş-rüm; dudakları, kirpikleri ve kaşları turuncuya boyanmıştı. Yanındaki kadın da bana benzer giyinmişti, eteği o kadar genişti ki içine birkaç çocuk birden saklanabilirdi. Saçları fazla mücevher kullanarak toplanmıştı, birçoğu yukarıdan gelen ışığı yansıtıyor, aynaların göz kamaştırıcı etkisini güçlendiriyordu.

Rush, bakır saçlı adama zoraki bir şekilde gülümsedi. "Lennox."

Lennox'un kahverengi gözleri karardı, Rush'a öldürücü bir şekilde gülümsedi. "Ringde sana hak ettiğin yenilgiyi tattırmak için sabırsızlanıyorum."

"Meydan okumayı o zaman yaparsın," dedi Rush huzursuzluğumu sezer gibi, sonra kolumu daha sıkı tuttu ve beni tanıştırmadan uzaklaştı.

Rush çok rahatmış gibi yavaş yavaş yürüyor, etrafımızda toplanıp koridor oluşturan insanlara başıyla selam veriyordu.

Koridorun görünmez duvarları iki yandan üstüme geliyor gibiydi. Aniden ayakkabılarımı çıkarıp olabildiğince hızlı bir şekilde kaçma isteği duydum. O kadar güçlüydü ki nefesim kesiliyordu.

Ejderha alevi adına, neyin var? Kendime zihinsel bir tokat atıp derin bir nefes aldım, omuzlarımin gevşediğini hissettim, göğsümü kabarttım ve yüzümden zoraki gülümsememi asla eksik etmedim. Kendimi savunmak için saldıranları bıçaklamak so-

run değildi ama süslenip bir odaya doluşmuş peri karşısında titriyor muydum? Evet, silahlarımı kopmuş bir kol kadar özlüyordum ama onlar olmadan da savunmasız sayılmazdım. Rush, saray ahalisinin ölümcül hamleler yaptığını söylemişti. O zaman ben de kuralları öğrenip onları kendi oyunlarında yenecektim. Alternatifi düşünmeyecektim bile.

Kafamı kaldırarak ne kadar rahat olduğumu gösterdim; bu ortamda, bu elbise içinde, her hareketimi izleyen binlerce gözün önünde. Sonra dikkatimi üç kişilik bir kadın grubu çekti, kulakları normalden daha da sivriltilmişti. Birçok özellikleri gerçekdışı görünürken üstüne bir ekleme daha yapmışlardı. Saçları birleşince meyve tabağına benziyordu; turuncu, limon sarısı ve elma yeşili rengindeki saçları o kadar kıvrımlıydı ki yanlış bir hareketlerinde düşecek gibi duruyordu. Elma Yeşili'nin aynı renkteki elma yeşili dudakları kibar olduğunu varsaydığım bir şekilde genişleyince onu sonunda tanıdım. *Bu*, ben Zinnia'nın bedenindeyken bana *domuz* diyen kadındı. Artık Kral'ın "uzak bir akrabası" olduğum için zorbalık yapmıyordu. Ama bu radikal değişim bile aslında nasıl bir kişi olduğunu gizleyemiyordu. Yanından geçeceğimiz sırada adımlarım yavaşlayınca bunu sözsüz bir davet olarak aldı, elini elbisesine götürdü -elbisenin gölgeli tonları eteğindeki göz kamaştırıcı, mücevherlerle dolu turkuazdan büstiyerin ucundaki deniz yeşiline kadar ışıldıyordu- ve bana doğru eğildi. Rush duraksadı, beni kendine daha da mı çekmişti yoksa bana mı öyle gelmişti? Daha dün tanıştığım bir yabancı olmasına rağmen burada bir arkadaş bulma isteğim beni yanıltıyor muydu?

Elma Yeşili gerildikten sonra yelpazesini kaldırdı, becerikli bir şekilde sesini görüntüsüyle eşleştirdi. "Daha sonra kişisel olarak sizi tanımayı sabırsızlıkla bekliyorum, Leydi Elowyn. Ben Bendisantos'tan Dul Kontes Dayana Tempest. Bu da kızım,

Bendisantoslu Kontes Natania Tally."

Başka bir şey söylemeyince bana bakmakta olan Turunculu'ya manalı bir bakış attım. Ama "dul kontes" görmemiş gibi yaptı.

Peki o zaman. Tekrar ona döndüm ama gülünç derecede uzun ve kalın -deniz yeşili- kirpiklerini Rush'a kırıştıırıyordu. "Seni görmek de büyük bir zevk, her zaman olduğu gibi, Ejder Rush," dedi ve ona doğru eğilerek Turunculu'nun önünü kapattı. "Yakında birbirimizi daha sık göreceğimizi hissediyorum," dedi ve gülünç kirpiklerinden birini kapatarak göz kırptı. Bir anlığına kirpikleri birbirine yapışır gibi oldu ama ben gafının tadım çıkaramadan gözlerini açtı. "Bahis oynayan biri olsam ki öyle olduğumu biliyorsun," dedi ve boğuk bir kahkaha attı. Boş elim ses tellerini koparma isteğiyle yumruğa dönüştü. "Gladius turnuvasında birinci olacağını, Natania ile de Nuptialis turnuvasını kazanacağınıza bahse girerdim."

Rush'a daha da yaklaştı. "Hatta, bahsine *girdim*. Natania'nın gelinliği için harika fikirler buldum ve terzimiz fikirlere resmen *âşık oldu*," yeşil dudakları kelimeleri uzun uzun telaffuz etti. *Âşık olmak* kelimelerini bir daha bu kadar mide bulandırıcı bir hâle getirememesini sağlamak için yanıp tutuştum. "Natania'cığım harika bir gelin olacak, sence de öyle değil mi?"

Limon Sarısı'nın koluna girdi ve onu ileri çekti.

Kızına az da olsa hak vermem gerekiyordu. Yüzü çekici bir ifadeyle donup kalmıştı, annesinin imalarına verdiği tepkiyi gösteren hiçbir işaret yoktu. Belki de benim tersime, kadının kafasındaki gülünç yeşil halatları alıp kafasını yere vurmak, sonra da üstüne basmak istemediği içindi.

"Merhaba, Ejder Rush," dedi Natania, sarı dudakları hem şuh hem de ağırbaşlı bir gülümsemeye dönüştü. Bunu uzun süre çalışmış olmalıydı. "Turnuvada senin renklerini giyip tezahürat

yapacağım.”

“Teşekkür ederim, Natania,” dedi Rush kibarca kafasını sallayarak. Bedenim kendi kendine onunkine yaklaştı.

“Ne güzel bir çift olacaksınız,” diye mırladı dul kontes. “Düğününüz onlarca yıl konuşulacak,” dedi ve belinde yelpazesini için özel dikilmiş cepten yelpazesini alıp yüzünü yellemeye başladı. “Hatta,” dedi sır verir gibi, “yüzyıllarca desem?”

Güldü ve kimse ona katılmayınca Turuncu’ya dirsek attı, kim olduğunu bilmediğim kadın bir anda sahte bir kahkaha atmaya başladı.

Dul kontes yelpazesini bir kez daha cebine koydu. “Sizi tutmayalım. Majestelerinin bizi daha ilginç bulduğunuzu düşünmesini istemeyiz, değil mi? Natania için bir dans sakla, Rush. Çok pratik yaptı.”

“Anne,” diye inledi Natania sessizce. Annesi olmasa açık kah-verengi cildi, canlı yeşil gözleri ve hoş yüzüyle güzel bir kız olduğunu düşünürdüm.

“Maalesef bu akşam kontesle dans edemeyecek kadar meşgulüm,” dedi Rush ve Dayana’nın gözleri bir yılan kadar hızlı ona döndü. Rush kafasıyla beni işaret etti. “Leydi Elowyn ile olacağım.”

Dayana’nın bakışları bana doğru yöneldiğinde *Ever, hâlâ buradayım, sürtük* dememek için kendimi zor tuttum.

Dayana hızla toparlandı ve Rush’ın kolu üstünde duran kolunu sıkarken Rush’ın kolunu hafifçe okşadı. “İçimden bir ses çok iyi arkadaş olacağımızı söylüyor, Elown. Şanslı birisin,” dedi ve dikleşip beni kenara çektiğinden beri ilk defa etrafına baktı. Kibri cildinden dökülen boya gibi üstünden akıyordu.

“Hayır, teşekkürler,” dedim.

Natania ve Turuncu şaşkınlıkla nefeslerini tuttular.

Dayana, yanlış duymuş gibi kafasını iki yana salladıktan son-

ra bana bakıp gülümsedi. "Pardon?"

Rush kolumu iyice sıkarak beni uyardı.

Daha da tatlı bir şekilde gülümsedim. "Hayır, teşekkürler," dedim."

"Hayır, teşekkürler... ne?" dedi. Deniz yeşili kaşları gerçek bir kafa karışıklığıyla çanılmıştı.

Gözlerimi kırıp ona baktım ama birinin onu reddedebileceğini anlamıyor gibiydi, bu yüzden açıklama yapmak zorunda kaldım. "Arkadaş olmak istemiyorum."

Bana bakıp kaldı, o kadar uzun süre şok oldu ki Rush'ın koluna dokundum. "Hadi gidelim," dedim.

"Dur," dedi Dayana. "Kimse benim arkadaşlığımı reddedemez," dedi ve cömert bir şekilde kolunu açarak koridordaki diğer insanları işaret etti. "Herkes benim arkadaşım olmak istiyor. Kraliçe'nin bile gözdesiyim."

"Olabilir," dedim, "her şeyin ilki vardır. Rush, Kraliçe'yle görüşme vaktimiz geldi. Ve Kral'la," diye ekledim.

Rush başıyla Dayana, Natania ve Turuncu'ya selam verdikten sonra birlikte uzaklaştık.

Bizi duyamayacakları mesafeye geldiğimiz anda Rush, "Öyle dememen hataydı," diye hırladı.

"Yapma. Hak etmişti."

Cevap vermedi, yanından geçtiğimiz insanları selamlamaya devam etti. Ben artık tenezzül etmiyordum. Dayana ile olan etkileşimim hepsine karşı soğumama neden olmuştu.

"Senin de ağzına gelmediyse söyle," diye zorladım.

Ama Rush dudaklarını büzdü. Bakınca ne kadar dolgun, güzel dudaklar olduklarını fark ettim.

Sonrasında, "Kraliyet Sarayı'nda isteğe yer yok. Yapmamız gereken neyse onu yapıyoruz. Ne eksik ne fazla."

"Çok boktan bir yaşam."

“Hayatta kalmanın tek yolu bu,” dedi. Cevabı daha yumuşaktı, nedense uzaktan geliyor gibiydi. *Bu iğrenç yerden kaçma-
ma yardım edecek misin?* Gibi sorular sormaya fırsatım olmadan koridorun ucundaki yüksek platformu gördüm. Tüm koridorda ayna olmayan tek yer buydu, önünde yansıyan ışıklar dikkatimi dağıttığı için fark edememiştim. Ama artık gözlerimi alamıyordum.

Hükümdarlar işlemeli ahşap tahtlarında oturuyorlardı, bu devasa tahtların üstündeki şekilleri henüz seçebilecek kadar yakında değildik. Altı metre öteden bile Kraliçe’nin tahtının Kral’ın tahtından biraz önde olduğunu görebiliyordum. Çok ileride değildi ama hiç de gizli olmadığını anlamaya başladığım mesajı ima edecek kadar ilerideydi; bu mekânın kontrolü Kraliçe’nin elindeydi, yanındaki adamın değil. Yalnızca kâğıt üstünde birlikte hüküm sürüyorlardı.

Kraliçe’nin elbisesi benimkine benziyordu ama on kar daha çarpıcıydı. Etekleri oturduğu yerden bile savruluyordu; soluk mavi tonları, çok sayıdaki avizenin verdiği ışıkla birebir uyuyordu. Eteğinden yukarı doğru işlenmiş elmasların sayısı bini aşıyor olabilirdi. Bir anlığına Pru gözümün önüne geldi ve sadık bir goblinin bunu yapması ne kadar uzun sürer diye merak ettim. Kraliçe’nin elbisesinin üstü gövdesini, göğüslerini sarıyordu, boynu ise el değmemiş kar kadar beyaz ve parlaktı. Saçı omuzlarından aşağı sarkıyordu, ait olduğu kadından daha parlak ve daha yumuşaktı. Kafasının üstünde var olamayacak kadar büyük elmaslarla bezenmiş bir taç vardı, saçları ise elmasla süslenmiş altın zincirlerle örülmüştü. Rüya gibi görünüyordu ama bana hâlâ buzdan yapılma bir heykeli hatırlatıyordu.

Rush ile benim gelişimi anons eden uzun, zayıf adam arkadan bir yerden başka birinin gelişini anons etti ve orkestra sonunda tekrar çalmaya başladı. Hızlı bir melodu çalıyorlardı, ne-

şeli olması gerektiği belliydi ama nedense ürkütücü geliyordu.

Rush'ın kolu beni sertçe aşağı çekti ve Kraliçe'ye baktığım sırada onun eğildiğini fark ettim.

"Majesteleri," dedi Rush. Ben de onu taklit ettim, ona ayak uydurmaya çalışırken Kraliçe'nin beni nasıl büyülediğini düşünüyordum. Güzelliğinin tartışmasız olduğu belliydi evet ama ben görüntü tarafından büyülenecek biri değildim, özellikle de bu maskenin altındaki kişi çürük olduğunda. Yine büyü mü yapmıştı? Sorularıma cevap verecek birine ihtiyacım vardı.

Kafamı kaldırmadan Kral'a baktım. *Babama* baktım. İki hükümdarın da bana baktığının farkındaydım, bu yüzden bu adamla herhangi bir bağım olduğu için hissettiğim pişmanlığı bastırmaya özen gösterdim.

Tıpkı Kraliçe gibi o da geçen seferkinden daha süslü giymişti. Ama soluk, deniz köpüğü takımı gösterişli olmasına rağmen Kraliçe'nin yanında sönük kalıyordu. Amacın da bu olduğunu düşünüyordum. Kafasında sapsarı altından yapılmış bir tacı vardı, ön tarafında üç adet büyükçe zümrüt bulunuyordu. Göz kamaştıran bir tacı olsa da Kraliçe'nin tacı buna da gölge düşürüyordu.

"Kalkabilirsiniz," dedi Kraliçe ve kalkınca Rush'ın beni ne kadar sıkı tuttuğuna baktığını fark etmeden edemedim. Rush da bunu fark etmiş olacaktı ki beni bıraktı, aramıza birkaç santimetrelik mesafe koydu.

Kraliçe'nin gözleri benimkilerle buluştu. "Sarayda yaşamaya alışıyor musun, Flowyn?" diye sordu. Tatile gelen bir misafirmiğim de hoş vakit geçirmeye çalışıyormuşum gibi konuşuyordu.

"Beklendiği gibi, Majesteleri," diye cevap verdim. Rush'ın parmakları etime saplanacak gibi olunca eklemeye yaptım. "Yani hâlâ alışıyorum. İtiraf etmem gerekir ki hâlâ biraz... kafam karışık."

“O kadarı normal, canım,” dedi Kral. Sesi çok gür çıkıyordu, ilk görüşmemizdeki sesinden çok farklıydı.

Ah, yanakları kızarmıştı ve gözleri hafif camsıydı. Burada ne tür içki vardı bilmiyordum ama anlaşılan Gece Kalesi’ndeki içkiler kadar güçlüydü.

“Kendine alışmak için zaman tanı,” diye ekledi neredeyse babacan bir tavırla.

Gözlerim tahtındaki işlemeleri taradı. *Ejderhalar*.

Hayır, tam olarak ejderha değillerdi. Ejderha *parçalarıydı*. Alt kısmın önünde, Kral’ın kalçaları arasında taç giymiş, elinde kılıç tutan bir adam vardı, bir ejderhanın kafasız bedeni üstünde duruyordu.

Tekrar Kral’ın gözlerine baktım. “Tahtlarındaki işlemlerin ejderha öldürmekle ilgili olduğunu fark ettim. Bana onları hayatım pahasına korumam öğretildi.”

Kral’ın gülümsemesi yok oldu ve gözleri bir an Kraliçe’ye kaydı. Bekledim, aynı yere bakmayı reddediyordum.

“Evet, şey...” dedi Kral tahtı üstünde kıpırdayarak. Peri hizmetkârlardan biri gölgelerin arasından belirip tacını düzelttikten sonra tekrar geri çekildi. Ancak o zaman dört hizmetkâr olduğunu fark ettim. Her hükümdarın arkasında iki tane hizmetkâr duruyordu. Baştan ayağa soluk mavi giymişlerdi, açık mavi duvar kâğıdıyla süslenmiş duvara karışsınlar diye hareket-siz duruyorlardı.

“Yakında halkının geçmişini ve hayat biçimini öğreneceksin,” dedi Kral. “Öyle değil mi, Kraliçem?”

Burun deliklerimin büyüdüğünü fark edip büyümemeye zorladım ve sonunda Kraliçe’ye döndüm. Mavi gözleri alev alev yanıyordu.

“Evet,” dedi. “Yakında yerini öğreneceksin.”

“Yapma sakın,” dedi Rush kimsenin duymayacağı bir sesle.

Uyarısını dinlemek için elimden geleni yapıyordum, kellemi olduğu yerde seviyordum. Kraliçe'yi tanıımıyordum ama ben bile o şeytani, soğuk bakışlarındaki kana susamışlığı görebiliyordum.

Koridorda tiz bir çığlık yankılandı.

Orkestra bir anda sustu ve çığlık tekrarlandı. Çığlığı atan kişi nefes almak için durakladıktan sonra duvarlardan yankılanan bir çığlık atmış gibiydi... bunun tek bir anlamı olabilirdi.

Uğultular dalga gibi yükseldi. Sonra çığlıkların sayısı arttı, daha sessizlerdi ama yine de geniş koridoru dolduracak kadar yüksek çıkıyorlardı.

Hükümdarlara döndüğümde aramızda muhafızlardan bir duvar olduğunu gördüm. Nereden çıkmışlardı, yaklaştıklarını nasıl duymamıştım? Yarı kılıçlarını çekmişti, diğer yarısı ise çoktan yaylarına ok sürüyorlardı.

Kraliçe ileriye bakıyor, bekliyordu. Saniyeler sonra Kraliçe'nin muhafızlarına ait üniformayı -Kraliçe'nin gözlerinin renginde mavi tunik ve deri zırh- giymiş bir peri hızla yaklaştı. Diğer muhafızlar açıldı ve yeni gelen muhafız Kraliçe'yi selamladı. "Kraliçem" Kralım demediğini fark etmiştim. "Leydi Alceza öldürüldü."

Kalbim yerinden çıkacak gibi çarpıyordu, Rush'a baktım. Dudaklarını hafifçe büzmüştü, eli kılıcının kınında duruyordu, tüm bedeni harekete geçmek izin hazırdı.

"Nasıl öldürülmüş?" diye sordu Kraliçe. *Vay be, soğukkanlı kalma* sanatında uzmandı.

Muhafız dikildi. "Kalbine buz kıracağı saplanmış, Majesteleri. Satir şeklindeki buz heykelinin boynuzlarından birine benziyor."

"Ah," dedi Kraliçe kafasını sallayarak. "O boynuzlar sivriydi." İç geçirdi. "İşte bu yüzden güzellikten anlamıyorlar," dedi.

Bir çığlık daha yankılandı, Kral ayağa kalkarak muhafız duvarının üstünden kafasını uzattı. “Rush,” diye bağırdı, “Elowyn’i güvenli bir yere götür. Hemen.”

Rush, somurtan Kraliçe’ye baktı. “Git hadi,” dedi Kraliçe.

Rush bana itiraz fırsatı vermeden beni kollarına aldı ve platformun arkasına doğru koşarak kendisi kadar bir kapıdan geçti. Kalenin duvarlarında gizlenen tünellerden birinde hızla ilerlemeye başladı.

14. BÖLÜM

ÖYLE BİR ŞEY

Rush beni kollarına alıp koşmaya devam etti, insan boyunda bir tünelden çıkıp duvardaki bir kapıdan geçti ve sarayın labirente benzer koridorlarına geldi. Bu sırada duygularım savaş hâlindeydi. Daha önce hiç kurtarılması gereken bir kadın muamelesi görmemiştim. Tüm hayatım boyunca bu durumda olmamak için çabalamıştım. Bana ihtiyacım olan saygıyı göstermeyen ejderha muhafızları bile kendimi savunabildiğimin farkındaydı.

Bir yanım Rush'a bağırp beni bırakmasını söylemek istiyordu. Daha büyük bir yanım ise ayaklarımda gülünç topuklu ayakkabılar olduğunu, silah kullanmayı bilmiyormuş gibi yapmam gerektiğini hatırladı. Ayrıca Rush'ın göğsü sıcak ve sıkıydı, etrafımı saran kolları bana büyük zevk veriyordu. Muhtemelen bir katilden kaçmamıza rağmen cildinin cildime değdiği her yerde tüylerim diken diken olmuştu.

Zako'yu suçluyordum. "Nedime" olarak kalmam için beni Gece Kalesi'ndeki erkeklerden uzak tutmakta bu kadar ısrarcı olmasaydı Rush'ın yoğun tatlıcı kokusu yerine ölmüş kadını düşünecektim. Xeno ile birkaç gece geçirsem Rush'a ağaç gibi

tırmanıp üstüne yatma isteğim olmazdı.

Xeno. Hâlâ hayatta mıydı? Ejderha muhafızıydı, bu yüzden kolay kolay ölmüyordu ama kalbinden okla vurulmaktan kurulabilir miydi emin değildim. Okun üstünde ejderha muhafızlarını yok etmek için bir zehir ya da büyü olabilir miydi? Bu sorular aklımdan çıkmak bilmedi, ta ki Rush'ın hızlı adımları beni sarsıp aklımı boşaltana kadar.

Unutmamam gereken şey, Rush'ın Kraliçe'nin emirlerini hiç sorgulamadan yerine getirmesiydi. Anlaşılan Kraliçe'nin gözdesiydi, tahtına geçirmeyi planladığı kişiydi. Yaklaşmayı isteyeceğim son kişi olmalıydı. Kraliçe'nin ona benim ön odamda uyumasını emretmiş olması da kollarından kaçmak için yeterli bir nedendi.

Kıvrandım ama beni göğsüne daha da sıkı bastırdı. Ona bakmadığım için pis bakışlarımı eteğime yönelttim. Yüzü çok yakındı, dolgun dudakları fazla yakındı...

"Neredeyse geldik, leydim," dedi sesini rahatlatıcı bir tonda kullanarak. Gözlerimi devirdim, gözleri etrafta yabancı var mı diye baktığı için bunu gördüğünü düşünmüyordum. Otuz saniyede bir arkasına bakıyordu. "Endişelenme. Güvendesin."

Ağzımı açtım, ne diyeceğimi bilemeyince kapattım. Kraliçe ve tüm yalanlarının cehenneme kadar yolu vardı. Kendi bedenimde bile kendim olamıyordum. Kraliçe'yle yeni tanışmıştım ama bir şeyden emindim, tehditlerini gerçekleştirirdi. En yakınımdakilere zarar vererek bana zarar verirdi. Sayıları az olabilir ama artık Zako olmadığına göre başka kimsem kalmamıştı.

Yine de... yeni hücremin sınırlarını test etmenin zamanı gelmişti.

Rush, odamın kapısını kapatıp sürgüledi. Kapıya dayandığı sırada göğsü kaburgalarımın altında alçalıp yükseliyordu. Dışarıda ses var mı diye dinliyor gibiydi.

Bir dakika geçtikten sonra dışarıdaki koridorda hızla yürüy-en ayak sesleri ve sinirli yorumlar duyuldu.

“Artık bırakabilirsin,” dedim ve sonrasında gelecek *e yani* kelimelerini yuttum.

Beni daha da sıkı tuttu. “Güvende olduğundan emin olunca,” dedi.

Somurttum. “Kapı kilidi, içeride kimse yok. Bence güvenderim,” dedim. Tabii ki Pru’nun ne zaman ortaya çıkacağını bilemezdim ama goblini tehdit olarak görmeyecekti herhâlde. Hizmetkârlar sarayın her yanında görünmeden hareket ediyorlardı, kumaş, tepsi ve sepetler taşıyarak ayak altında koşturuyorlardı.

Rush ön odayı hızla geçip odamın oturma kısmına girdi. Rush’ın yatacağı yatağın önünden geçtiğimiz sırada gözlerim kendi kendine hareket ederek yatağa baktı.

Camdan yapılmışım gibi beni divana koydu, sonra odanın tüm köşelerini inceledi. Yatağın bile altına baktıktan sonra, “Oda temiz,” dedi.

“Harika,” dedim ve ayakkabılarımın bağını çözüp çıkardım. Tekrar kalktığımda Rush’ın gözleri hızla başka tarafa yöneldi. Büyük bir hızla. Büstiyerimden çıkmaya çalışan göğüslerime bakıyor olmalıydı.

Yakalandın. Gülümsememeye çalıştım. En azından ihtirasa karşı koymaya çalışan tek kişi ben değildim.

Bacaklarımı divana uzattım, arkama yaslanıp inledim ve başımı yastıklı tarafa dayadım. “Güneş ışığı adına, bu ayakkabılardan kurtulmak *o kadar güzel ki.*”

Gözlerimi kapattığımı fark ettiğimde gözlerimi açtım, Rush’ın bakışlarının boynumdan aşağı indiğini fark ettim. Bir anlığına gözlerini kaçırdıktan sonra tekrar bana baktı. Tek eli kılıcının kabzasında duruyordu. Bedeni ne gevşek ne de kasılmıştı,

becerikli bir savaşçı bile olsa bu duruşundan saldırı beklediği belliydi.

Düzelip yanımı işaret ettim. “Gel. Otur.”

Kaşlarını kaldırdı. “Vazifedeyim.”

“Vazifede olmak başımda böyle dikilmek mi oluyor?”

Birkaç saniye bana baktı. “Rahatlayamam.”

“İyi. O zaman otur ama rahatlama.”

Birkaç saniye daha geçti. “Olmaz. Kraliçe’nin kulağına giderse...”

“Kraliçe burada değil.”

Bakışları odada gezdi, bir yerlerden gelen yumuşak ışığın yarattığı gölgeleri tarıyordu. Hiç lamba, parlayan küre, mum ya da meşale yoktu. Oda duvarların içinden gelen bir ışıkla aydınlanıyor gibiydi.

“Bir saniye, Kraliçe burayı görebiliyor mu?” diye sordum. “Çünkü görebiliyorsa bu büyük bir problem olur.”

“Burası saray.”

“Ve?” dedim.

“Ve bu da Kraliçe olmak istediği yerde olabilir demek.”

Arkamdaki yastığa gömüldüm. “Ejderha ateşi adına, bu ne demek?”

“Yani sürekli Kraliçe’nin huzurundaymış gibi davranmalısın. Kişiliğinin ve konumunun gerektirdiği saygıyla davranmamız gerekiyor.”

Burnumu buruşturdum. “Saygıyla davranmak mı? Ciddi misin? Ya çıplak dolaşmak istersem? Ya cildimde... çıplak vücudumda... kıvrımlarımda rüzgârı hissetmek istersem?”

Gözleri parladı. Fark etmeden dudaklarını yaladığını görünce içten içe gülümsedim. Zako’nun istediği gibi hâlâ nedime olabilirdim ama düşüncelerim bedenim kadar lekesiz değildi.

“Ne zaman istersem soyunup gezemem yani, onu mu söylüyorsun?” diye sordum, gözlerinde beliren ışığın tadını çıkararak.

“Günah olur.”

Kafamı ona doğru çevirdim. “Hangisi, çıplak olmam mı bana çıplak olmamamı söylemen mi?”

Gözlerinin içine baktım ve o kadar uzun baktım ki düşüncelerini okuyabilmeyi dilemeye başladım.

Boğazını temizledi. “Bence konudan uzaklaştık, leydim.”

Cıkladım. “Bana Elowyn de lütfen.”

“Senin de bana Rush demen şartıyla.”

Güldüm. “Başka ne diyecektim ki?”

O da güldü, benim kadar kendisi de şaşırılmış gibiydi. “Saray hayatına gerçekten alışık değilmişsin.”

“Yeni doğmuş bebek gibiydim,” dedim göz kırparak. “Belki bir o kadar da çıplağım.”

Yine güldü, kılıcının kabzasında duran parmakları gevşedi, parmaklarını deri kemerine sardı. Onu tekrar güldürmek istiyordum, içimi ısıtan o boğuk sesi tekrar duymak istiyordum.

“Lütfen, otur,” dedim. “Sorularıma cevap vererek vazifeni yerine getirebilirsin.”

Terreddüt etti.

“Yapma, kimseye söylemem. Söz veriyorum.”

Sonunda benden çok kendini ikna etmek için kafasını salladı ve koltuklardan birine geçip oturdu.

“Yanımda olunca kendine güvenemiyor musun?” diye sordum, dobralığım beni bile şaşırtmıştı. Ağırbaşlı bir kadın olmadığım doğrudu ama Xeno ile flört etmekten öteye geçmemiştim ve bu onunla yaptıklarımın çok ötedeydi. Rush içimde daha önce hissetmediğim duygular uyandırıyor gibiydi. Onun yanındayken cesur olmak istiyordum.

Onun yanındayken çok dikkatli olmalıyım, diye hatırlattım kendime. *Kraliçe ne isterse onu yapıyor.*

Rush öne eğildi, birkaç santim yaklaştı ve kollarını dizleri

arasına indirdi. “Öyle bir şey,” dedi.

Gözlerindeki ışık alevle oynadığıma işaret ediyordu. Burada tutsak olduğumu unutursam yanacaktım.

Gözlerimi kaçırdım, dikkatimi oturduğum yerin yanındaki komodine yönlendirdim. Kristal bir sürahi ve boş bir bardak duruyor, ihtiyacımı bekliyordu. Su koymakla meşgul oldum.

“Sana da vermek isterdim ama sadece bir bardak var. Tabii paylaşmak istersen başka.”

“Hayır, teşekkür ederim.”

Kafamı yukarı aşağı salladım, içmeden önce berrak suyu inceledim. “Leydi Aleeza kim?”

“Dul Kontes Dayana ve Kontes Natania’nın arkadaşı.”

Hemen ona döndüm. “Turuncu saçlı kadın mı?”

“Evet, o.”

“Güneş ışığı adına. Biraz önce onunla konuşuyorduk. Yani onunla konuşmuyorduk. Dayana konuşmasına izin vermedi.”

“Evet, Dul Kontes Dayana...”

“Unvanları bırakabilir miyiz? Yemin ederim başım dönüyor. Bu saçmalıklar olmadan tüm oyuncularını tanımaya çalışmak zaten zor.”

Bir kez daha bana tuhaf, ilginç bir eşyaymışım gibi baktı. “Saçmalık öyle mi?”

“Dikkat dağıtıcı,” dedim.

“Embermere’de unvan her şeydir. Güç her şeydir.”

“Yavaş yavaş fark ediyorum,” dedim ve somurtarak suyum içtikten sonra bardağı bıraktım.

“Leydi Aleeza... Aleeza, Dayana ve Natania’dan çok aşağıdaydı. Dayana’nın izni olmadan konuşması yasaktı.”

“Çok kötü.”

Pişmanlıkla gülümsedi ama ifadesi hızla normale döndü. “Burası böyle.”

"Aleeza diğerlerinden çok aşağıda ise neden onu öldürsünler ki? Neden Dayana'yı öldürmesinler? Hatta sana ödül olarak verdiği kızını öldürseler daha iyi değil mi?"

Arkasına yaslandı, bacaklarını araladı. Bakışlarım hemen oraya odaklandı; sanki bacak arası hedef tahtasıydı, gözlerim ise oktu.

Farkına varamadan gözlerimi yüzüne yönelttim. Şansım yaver gitmişti. Odasının kenarındaki sayvanlı karyolaya bakmakla meşguldü.

"Çok güzel bir soru," dedi bana bakmadan önce. "Aleeza'yı öldürmenin politik bir kazanç sağlayabileceğini düşünmüyordum ama yaptığı işleri de çok iyi bilmiyorum."

"İşleri mi yoksa işleri mi?"

İki kaşını da kaldırdı.

Daha dik oturarak ayaklarımı altıma aldım. "Yani seksten mi bahsediyorsun? Yanlış kişiyle mi yapıyordu diyorsun?" Rush bana bakmaya devam etti. "Ejderha sürmek? Yatay dans? Etki ve tepki? Giriş ve çıkış?"

Gözlerini kırptı.

"Cevap verecek misin?"

"Forzantos'taki herkes böyle mi konuşuyor?"

"Hayır, ben tamamen özelim," dedim duygusuzca. *Barbar muhafızların klanında büyümüş birinden ne bekliyorsun?*

"Orası bariz," dedi hayret dolu bir sesle.

Öne eğildim, daha yakında olsak onu sarsıp daha hızlı cevap alabilirdim. "Neden onu öldürsünler?" diye ısrar ettim. "Burada sık sık cinayet işleniyor mu?"

"Sık sık denebilir."

İrkildim. "Ne? Gerçekten mi?"

"Kraliçe üç yüz yıldır ilk defa neden Peri Vârisi Yarışmalarını düzenliyor sanıyorsun? Vâris Prens Saturn iki ay önce öldürül-

dü. O zamandan beri tahtı isteyenler buraya geliyor. Turnuva bir sonraki yeniayda başlayacak.”

“Yeniaya ne kadar var?”

“Sekiz gün.”

Rush'ın bana perilerin geleneklerini öğretmesi ve turnuvada kendimi savunabilmem için sekiz gün vardı.

“Dayana kazanacağını ve Natania ile evleneceğini düşünüyor,” dedim.

Ağır bir şekilde nefes verdi. “Evet,” dedi.

“Pek mutlu değil gibisin.”

Omuzlarını silkip gözlerime baktı. “Konu ben ya da isteklerim değil. Turnuvayı kazanıp son üç turnuvadan sonra kazanan kadınla evleneceğim, Kraliçe kime onay verirse.”

“Peki o kadını sevmezsen?”

Yine omuzlarını silkti. “O zaman halka karşı görevimizi yerine getirir ama onun dışında ayrı hayatlar yaşarız.”

“Kulağa... acınası geliyor.”

“Embermere'nin ihtiyacı olan bu.”

“Yoksa Kraliçe'nin isteği mi bu?” diye sordum.

Gülümsemesi bakışlarındaki ağırlığı gizlemiyordu, gözleri normalde olduğundan daha karanlık görünüyordu. “İkisi de aynı şey,” dedi.

“Benim için değil.”

“Tekrar ediyorum, saray hayatına yenisin. Öğreneceksin.”

“Öğrenmek istemiyorsam?”

“Öğreneceksin.”

Karanlık bir kahkaha attım. “Seçimim olmadığı için mi?”

“Krallık her şeyden önce gelir.”

Onu düzeltmeye tenezzül etmedim, Embermere'nin aslında *kraliçelik* olduğunu bile söylemedim.

Koridorda hızla ilerleyen ayak sesleri duyuldu, o kadar yük-

sekti ki bize kadar geliyordu.

“Neler olduğuna bakmayacak mısın?” diye sordum.

“Hayır. Kraliçe seni korumamı emretti,” dedi. Kral emretmişti, Kraliçe ise gönülsüz bir şekilde onaylamıştı o kadar. “Başka bir şey yapmamı istediğinde bana haber verir. Şu anda ilk önceliğim sensin.”

Bir kez daha söylediklerindeki boşlukları belirtmemek için kendimi zor tuttum. “Kimse benim peşime düşmez. Saray ahalisiyle yeni tanıştım. Beni tanımıyorlar bile.”

“Burada haber hızlı yayılır.”

“Tamam ama öyle olsa bile önemli biri değilim.”

“Öylesin, yoksa ben burada olmazdım.”

“Yoksa ne yapardın? Kraliçe’yi mi korurdun?”

“Kraliyet muhafızları yeterli. Bana ihtiyacı yok.”

“Ama turnuvayı kazanacağına eminsin.”

“Evet.”

Sırıttım. “Hep bu kadar kibirli misin?”

“Hayır. Bu kibir değil. Gerçek.”

“Ayna Koridoru’nda silah kullanmayı bilen birçok muhafız vardı. Peri klanlarından gelen kimsenin seni yenemeyeceğini mi söylüyorsun yani?”

“İyi dövüşçü olan birkaç ejder var,” dedi bacaklarını açıp dirseklerini bacakları üstüne koyarak. Bakışlarındaki kuvvet beni kendine çekti ve aramızdaki mesafe bir anda yok oldu. “Ama ben daha iyiyim.”

Yutkundum, cevap vermeye bile çalışmadım. O sırada Ayna Dünya’da ya da Gece Kalesi’nde kimsenin onu yenemeyeceğine ikna etmişti. Hatta belki de büyük insan nüfusundaki kimse de yenemezdi.

“Anladım,” diye mırıldandım. “Turnuvanın ilk kısmını, dövüş kısmını kazandıktan sonra ne olacak? Gelinin sonraki ku-

sımda mı seçilecek?”

“Tam olarak değil. Savaşçılık ve komutanlık becerisini ölçen Gladius Probatio’yu kazanacağım, gelinim olacak kadın ise Peri Vârisi Yarışmasının diğer üç kısmında yarışacak.”

“Nasıl yani?”

“Galdius Probatio’dan sonra Nuptialis Probatio geliyor, sonra Regius Probatio, son olarak da Magicus Probatio. Bu dört yarışma Peri Vârisi Yarışmalarını oluşturuyor. Hepsinin sonunda Kraliçe evlenecek erkek ve kadına rızasını veriyor, resmen kendi tahtının ve Kral’ın tahtının vârisleri olduğunu dikte ediyor.”

“Yarışmanın ilk kısmında dövüşüyorsun. Peki diğer üçünde?”

“Nuptialis yarışması için tüm peri klanlarından gelen kadınlardan bana en iyi eş olacak kadını seçiyorlar. Sonra Ayna Dünya’yı yönetecek siyasi gücümüz var mı diye test ediliyoruz. Sonra da son ve en önemli test yapılıyor. Toprak büyüyle uyumlu olduğumuzu, Perilerin Ayna Dünyası’nı koruyacak kadar güçlü olduğumuzu doğrulamalı.”

“Siktir,” diye homurdandım. “Baya... zormuş.”

“Kesinlikle.”

“Yani Nuptialis yarışması... randevu yarışması, çiftleşme yarışması gibi bir şey mi?”

“Ben olsam öyle demezdim ama olabilir. *Kader* yarışması desek daha iyi. Kaderin büyük bir rolü var.”

“Eminim,” deyip somurttum, Kraliçe’nin “kader” üstündeki kontrolünü düşünmeden edemiyordum. “Peki turnuvanın savaş kısmında bir kadın savaşırsa ne oluyor?”

Kahkaha attı. “Halkın kahramanından mı bahsediyorsun? Zinnia’dan mı?”

Çenemi gevşeterek kelimeleri zar zor telaffuz ettim. “Evet, ondan.”

“Kadınlar savaşmaz... en azından silahla değil.”

“Zinnia ne peki? Ejderha kuyruğu mu?”

Kıkırdadı. “Bu deyimi hiç duymamıştım ama hayır. İyi biri-ne benziyor ama bana denk olamaz. Diğer ejderlere ve soylulara da olamaz.”

“Neden bu kadar eminsin? Daha savaştığını bile görmedin.”

“Sen nereden biliyorsun?”

Çünkü Zinnia benim kılık değiştirmiş hâlim, demeye çalıştım ama ağzımdan anlaşılmaz iniltiiler çıkınca boğazımı temizledim. “Söylediğin gibi, burada haber hızlı yayılıyor,” dedim ve bunun dışındaki cahilliklerimi manalı bir şekilde görmezden geldim.

Rush’ın güçlü parmakları belinden sarkan küçük bıçaklara değdi. “Ayna Dünya’da kadınların savaşması yasak. Kraliçe, peri halkını onurlandırmak için Zinnia’ya izin verdi.

“Evet, eminim o yüzden yapmıştır.”

Rush, çok değerli Kraliçesine attığım lafı duymazdan geldi. “Becerikli bir savaşçı olmak için arzudan fazlası lazım. Gerçek bağlılık lazım. Kadınlarda silahlara bağlılık yok.”

Ona pis bakışlar attım. “Hmm, eminim yoktur.”

“Kadınların başka ilgi alanları var, başka türlü zaman geçiriyorlar.”

“Tahmin edeyim. Dedikodu yapıp örgü örerek mi? Makyaj yapıp mücevher takarak mı? Yemek yapıp çocuk yetiştirerek mi? Hainlik yapıp insanları sırtından bıçaklayarak mı?”

“Evet, onlar da var ama aynı zamanda sarayın içindeki büyü-yü kontrol ediyorlar.”

“Onu Kraliçe yapmıyor muydu?”

“Hayır, onun gücü krallığın geri kalanına güç vermeye ayrılmış durumda. Ayna Dünya’nın sağlığı ve iyiliği ona bağlı, Kral’a değil.”

“Herkes öyle diyor. Peki Braque, Sandor ve Ivar’a ne demeli?”

Soluk gözleri beni delip geçti. “Onlarla ne tür etkileşimlerin

oldu?”

Kullanılmış gibi hissetmeme neden olan etkileşimler. Her cevabım inilti olarak çıkınca “Kim olduklarını biliyorum,” demekle yetindim. Anlaşılan bunu söylememe izin vardı, oldukça da işe yaramazdı.

Bakışları yumuşamadı. “Braque ve Ivar Kraliçe’nin soyundan. Çoğu periden daha güçlüler. Güçlerini Kraliçe için kullanıyorlar.”

“Peki ejderhalar? Neden kafaları sarayın yolunu süslüyor? Ayrıca bu ayna dünya ne demek? Embermere için başka bir isim mi? Bir de saray bu kadar renkli ve parlakken diğer her yer neden ölüyormuş gibi solgun? Yolda gelirken gördüğüm insanlar bile solgun, hastalıklı görünüyordu.”

Bana o kadar uzun süre baktı ki Braque’un büyüünün yanlış bir şey söylememe izin verdiğini anladım. “Ne?” diye sordum.

“Kral’ın akrabası olup bunları nasıl bilmezsin? Forzantoslu olup yaşadığın dünya hakkında hiçbir şey bilmemen nasıl mümkün?”

Kesinlikle, demek istedim ve aramızdaki birçok yalanı, seslendirilmemiş gerçekleri anlamasını bekledim. Kraliçe, Braque’un kaçmamı engellediğini söylemişti. Rush bu düşünceden yola çıkarsa Braque’un neler yapmış olacağını tahmin edebilirdi.

Ama birden ayağa kalktı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum.

“Uyumaya.”

Ben de kalkıp ona yaklaştım. Benden yarım kafa boyu uzundu. “Ama saat erken. Daha yemek bile yemedik.”

“Goblinin sana yemek getirir. Yarın erkenden egzersizim var. Dinlenmem lazım.”

Ona baktım ve çenesinin gevşediğini gördüm ama bakışları beni fazla detaylı incelemeye devam ediyordu. “Kolay uyanırım.

Ben varken sana kimse dokunamaz. Rahat olabilirsin."

"Nedense inanmıyorum," diye mırıldandım.

"Seni koruma becerimden şüphen mi var?"

"Hayır."

"Ne o zaman?"

Derin bir nefes aldım. "Önemi yok, değil mi? İkimizin de kendine ait bir rolü var. İyi geceler."

Başka bir şey söylemek istiyor gibiydi. "İyi geceler, Elowyn."

Adımı ilk defa söylemişti. Artık "leydim" demediği için sevi-
necek bir neden bulamıyordum.

Birkaç dakika olduğu yerde durduktan sonra kafasını salladı,
arkasını döndü ve ön odaya doğru ilerledi. Kapı eşiğini geçtik-
ten sonra "Rush?" diye seslendim.

Döndü, uzun, gümüş renkli saçları arkasından savruldu ve
ince örgülerden biri omzuna düştü. "Evet?"

"Dört probationun da bitmesi ne kadar sürüyor?"

"Ha," dedi. Bu tek hece bile hayal kırıklığıyla çıkmış gibiydi
ama nedenini anlayamamıştım. "Şey, yarışmaların süre sınırı
yok. Kaç tur eleme olacağına göre değişiyor. Yani her aşama için
kaç yarışmacı olduğuna bağlı. Yakında kaç kişi olduğunu öğre-
niriz. Ama Gladius Probatio bir hafta sürmeli. Nuptialis ise en
fazla üç hafta sürer. Son iki aşama daha kısa olacak, ikisi de birer
hafta diyebiliriz."

"Yani altı hafta kadar kısa bir süre içinde seçmediğin biriyle
nişanlanacaksın öyle mi?"

Yutkunup çenesini kaldırdı. Örgüsü omzundan düştü. "Evet."

"Peki evlenmen ne kadar sürecek?"

"Kraliçe istediği an ama bir ay dönümü içinde evlenmemizi
ister diye düşünüyorum. İşlerin hızlı yürümesini seviyor."

"Kraliçe evlilik düzenlerken aşka önem vermiyor diye tah-
min ediyorum?"

“Hem de hiç. Bitti mi?”

“Evet. Bitti. Sabah görüşürüz.”

“Sabah burada olmayacağım.”

“Doğru, Zinnia ile egzersizde olacaksın.”

Gözlerini kıstı. “Zinnia’yı eğiteceğimi söylemedim.”

“Zinnia ve ‘domuza benzemesi’ sarayda herkesin dilinde,” dedim. Tahmin ediyordum ama mantıklıydı.

Kasıldı. “Başka bir şey var mı?”

Yenilmiş bir şekilde koltuğa yığılıp, “Hayır. Bu kadarı yetti de arttı,” dedim.

Düzenleme

Ny.ozlem

15. BÖLÜM

BU DOMUZCUK ÇOK DOYDU

“Dün gece neredeydin?”

Bu suçlama, ahırın huzurlu boşluğunu lekeliyordu. Ellerim hızla belime, bıçaklarımın olması gereken yere gitti. Ama orada değillerdi. Hayal kırıklığımla bastıramadan ellerimi indirdim, arkamda Millicent’i bulacağımı biliyordum. Onunla sadece bir kez konuşmuş olabilirdim ama kibirli ses tonu hafızama kazınmıştı.

Saçları kül sarısı olan kıza baktım, maskesinin altından buram buram hissedilen öfke olmasa güzel denebilirdi. Eğilip yeni botlarımın bağcıklarını bağladım. Pru sabah dolabımdan botları çıkardığında sevinçten neredeyse dans edecektim. “Sana ne?”

Millicent homurdanıp burnunu havaya kaldırdı, görmesem bile bundan emindim. “Ahırda olan her şey beni ilgilendirir. Kraliçe beni buraya bu yüzden gönderdi. Denetleme yapmam için. Goblinleri komuta etme ve her şeyin düzgün işlemesi sorumluluğunu bana verdi.”

Burnumu çektim. Durumunun tüm detaylarını bilmediğim hâlde yalan söylediğine emindim.

“Ne, inanmıyor musun?” diye sordu. Sert, tehlikeli olduğunu düşündüğü bir tonda sormuştu.

“İnanıp inanmamam senin için neden önemli?”

“Çünkü senden *üstünüm*, o yüzden önemli.”

Rush ile egzersizim sırasında botlarımın beni engelleme-yeceğinden emin olduktan sonra yüzüne baktım. Konuşmaya başlamadan önce bile ondan sıkılmıştım, bu yüzden “Benden üstün olduğunu nereden çıkardın?” diye sordum.

Cıkladı, bana tepeden bakabilmek için çenesini kaldırdı. “Bir yerden çıkarmama gerek yok, gerçek bu. Ben Potesantos klanıdanım. Potesantos klanının ejder ve ejderiçeleri ikinci göbek kuzenim. Sen ise beslenmesi gereken bir boğazdan başka bir şey değilsin. Bir köylüsün. Ayak bağısın.”

Tüm ısrarıma rağmen Pru’nun üstüme giydirdiği elbiseyi inceledim, dövülecek hâle getirebilir miyim diye düşündüm. Pamuktan uzun eteklerimle oynadım. “Köylüler de kelimenin anlamı gereği bir şeydir.”

“Sen akıllanmazsın. Burada olmanla nasıl başa çıkacağım bilmiyorum.”

“Al benden de o kadar,” dedim eteğimi belimdeki kemer müsveddesi içinden geçirirken.

Şaşkınlıkla bağırdı. “Ne yapıyorsun?”

“Tekrarlıyorum, seni ilgilendirmez. Bunu bana gelecekte soracağın soruların cevabı olarak da kabul edebilirsin.”

“*Hepsi* beni ilgilendirir. Böyle dolaşamazsın. İnsanlar ne düşünür? İnsanlar ne der?”

“Hiçbir fikrim yok ama seni temin ederim ki hiç umurumda değil,” dedim ve eteklerimin ucunu kemerin bir yanına düğümledikten sonra diğer yana geçtim.

“Herkes haklı. Sen bir domuzsun,” dedi Millicent öfkeyle.

Burun deliklerimin büyüdüğünü hissedince sakinleşmek

için odaklandım. Beni kızdırdığını belli edip ona istediğini vermeyecektim.

Bana bakan gözlerine kenetlenip tüm gücümü gözlerime ilettim; aptal, çirkin suratını gözlerimle yakmak istedim.

Önce o gözlerini kırptı ve şeytani bir şekilde gülümseyerek etrafından dolanmaya başladım.

Kolumu tutup beni kendine çekti. Kolunu çevirdim, onu sırtıma alıp yere fırlattım. Yıpranmış tahtaların üstüne düşüp büyük bir patırtı çıkardı ve ciğerlerindeki nefes boşaldı. Sarsıntıdan yere saman parçaları yağdı ve Millicent hırıldayarak nefes aldı, konuşamadığı hâlde beni öldürmek ister gibi bakıyordu.

Arkamdan ayak sesleri duyuldu ve Reed birkaç saniye sonra yanımda belirdi. Gözleri faltaşı gibi açıldı ve bir Millicent'e bir bana baktı. "Ne oldu?" diye sordu.

Cevap vermek yerine Millicent'i parmağımla tehdit ettim. "Bir daha iznim olmadan bana sakın dokunma. Anlaşıldı mı?"

Millicent dirsekleri üstüne kalkıp derin bir nefes aldı. Yüzündeki nefret yok oldu ve bir anda kendini acınacak bir kurbanına dönüştürdü. Dökülmeyen göz yaşlarıyla dolan gözleri Reed'e döndü ve "Bana saldırdı," dedi.

"Güneş ışığı adına," diye inledim. "Bu saçmalık için vaktim yok," dedim ve Millicent'in yanından geçip fırfırlı iç çamaşırına işaret ettim. "Elbiseni düzeltsen iyi olur. İnsanlar ne düşünür?"

Aniden düzeldi, dizlerini göğsüne çekti ve eteğini kapattı. "Reed, durdur şunu! Açıklama yapması lazım. Dün gece neredeydin, domuzcuk? Burada istediğini yapamazsın."

Tek ayağım dışarıdaki seyrek çimenlerin üstündeydi bile, son bir kez arkamı döndüm. "Birkaç erkekle seviştim. *Hem de... bütünü... gece.* Beni çok doyurdular, bu kadar ısrarlı bir şekilde sorduğun için teşekkür ederim."

Kapısında adam bekleyen odamda yalnız başıma yemek yedim ve

kafam karışık bir şekilde uyudum ya da Braque uyurken iki yerde birden olmamı ayarlamayı unutmuş, onun suçu, benim değil gibi cevaplardan çok daha eğlenceli bir cevaptı.

Millicent'in ağzı o kadar açıldı ki yumruğumu içine sokabildim. Millicent'in emirlerini uygulamak için kulını bile kıpırdatmamış olan Reed, kulaklarını kapatan at kuyruğundan sarkan saçlarını kulağının arkasına attı ve bana tuhaf bir bakış attı.

Ahırdan uzaklaştığım sırada Millicent'in bağırdığını duydum, "Yakala onu! Böyle şeyler söyleyemez! Böyle şeyler yapamaz."

"Boş zamanında istediğini yapabilir bence," dedi Reed. "Ayrıca ona 'domuzcuk' deme. Çok kaba."

Millicent cıkladı. "Gerçek bu..."

Devamını duymamak için hızlandığım sırada güneş ufuktan belirdi, gökyüzünü bütün gün bakabileceğim kırmızımsı bir turuncuya boyadı. Gece Kalesi'nde dağlar çok yüksek olduğu için güneş çok geç doğup çok erken batıyordu, gökyüzü hiç bu kadar büyüleyici görünmüyordu.

"Güzel, değil mi?"

Arkamı döndüğümde Rush'ın bana doğru yaklaştığını gördüm. Yaklaştığını duymam gerekirdi ama duymamıştım. Önceki gece muhafızların sesini de duymamıştım. Sezgilerim ejderha muhafızları kadar keskin değildi tabii ki ama yine de geliştirmek için çok çalışmıştım.

"Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim," dedim, ilk defa gerçeği söyleyebildiğim için mutluydum.

Ama bu kafamı kaldırıp Rush'a bakana kadardı. Üstünde yıpranmış bir tunik ve kaslarına yapışmış bir pantolon vardı, tüm sert kasları ve kıvrımları ortaya çıkmıştı. Ayağındaki eski botlar benimkinden daha hafif ve ince görünüyordu. Gümüş saçlarını küçük örgüler yapmış ve tüm örgüleri büyük bir kuyruk yapıp

geniş omzundan aşağı sarkıtmıştı. Uykudan dudakları şişmişti, soluk gözlerindeki ışık ise gündoğumu kadar parlaktı. Belinde silahlarla dolu bir kemer vardı, parlak ve keskin silahlarını görünce onu kışkırdım.

Rush çenesiyle en renkli kırmızı tarafı gösterdi. "Kaçırıyorsun," dedi.

Normalde umurumda olmazdı ama Kraliçe'nin gözdesi olduğunu hatırladım, yani *düşmanım* oluyordu. Beni burada ölüm tehdidiyle tutan kadından emir alan kimseye güvenemezdim. Aynısı Kral, sözde *babam* için de geçerliydi. Kaçırılmamı o emretmişti. Dolaylı yoldan Xeno'ya zarar vermiş, Gece Kalesi'ndeki tek arkadaşımı muhtemelen öldürmüştü.

Yüzümü sertleştirdim, gündoğumuna bir kez daha baktıktan sonra, "Egzersize hazırım," dedim.

...

Rush'a *dalga geçiyorsun* anlamında bir bakış attım. Normalde adarın kaldığı ahır kabinlerinin birinin içinde durmuş hançerin farklı kısımlarını gösteriyordu, bakışımı fark etmedi.

"Burası kabza. Burası topuz. Burası da balçak (kabza). Burası bıçak ama buradaki delici nokta dışında bir şey hatırlamana şimdilik gerek yok," dedi ve hançerin keskin ucuna dokundu. "Bu da işim bittiğinde hançeri koyduğum kın."

"Hadi canım," dedim. O kadar sarkastik konuşuyordum ki ağzımdan tam anlamıyla damlamamasına şaşırdım.

"Tüm parçaları hatırlayamazsan merak etme," dedi peri savaşçı. Normalde çok dikkatli olmasına rağmen tepkilerimin farkında değil gibiydi. "Öğrenmesi zaman alabilir," dedi ve kaşlarını çatı. "Gerçi bir hafta temelleri öğrenmek için bile yeterli değil," dedi ve kafasını sallayarak kendine cesaret verdi. "Ama elimizden geldiğince ilerleriz. Yapacak bir şey yok."

Hançeri bana uzatmadan kınına soktu, elbisemin eteğine bir

kez daha baktı ama bu sefer elbisemin tuhaflığını sorgulamadı. Kılıcı arkasından ince bıçaklar çıkarıp avcuna koydu. “Bunlar fırlatma bıçağı.”

Gözlerimi devirmemek için tüm irademi kullanmak zorunda kaldım.

“Uzaktan saldırı için kullanılıyorlar.”

“Kolaymış.”

Gözleri bana odaklandı ve güldü. “Kulağa kolay gelebilir ama hedefini vurmak için çok becerikli olmak gerekiyor. Özellikle de hedefin hareket ediyorsa ve seni incitmeye çalışıyorsa.”

İnce bıçakları tartıyormuş gibi elini yukarı aşağı salladı. “Fırlatma bıçaklarının da hançerler gibi birçok çeşidi var ama ben en çok bunları seviyorum. Evimdeki demirci bana bu seti yaptı, her zaman yanımda taşıyorum.”

Bir bıçağa doğru uzandım ama elini çekti.

“O kadar acele etme,” dedi.

Uzun, acılı bir şekilde iç geçirdim.

“Oyuncak gibi görünebilirler ama bunlar tehlikeli silahlar. Bir anda öldürebilirler. Onları eline almadan önce saygı duymayı öğrenmen lazım.”

Ellerimi havaya kaldırıp çenemi oynattım. “Bak, sadede gelelim. Harcayacak zamanın yok, benim de öyle. Beni eğitmenin tek nedeni Kraliçe’nin emretmiş olması, benim yanımda olmak istemediğini biliyorum. Yarışmaya bu kadar az kalmışken kendi egzersizlerini yapmayı tercih edersin, değil mi?”

Bana baktı ve ağır bir nefes verdi.

“Haklı mıyım?” diye ısrar ettim. Cevap vermeyince, “Evet?” dedim.

“Hem evet hem hayır.”

Kaşlarımı merakla kaldırdım.

“Kraliçe ve Kral’ın emriyle geldiğim doğru ama bunun için

seni suçlamıyorum.”

“Öyle bir şey düşünmedim zaten...”

“Evet, yarışmaya bu kadar az kalmışken gerçek egzersiz yap-sam daha iyi olur ama Kraliçe bunu istedi. Yapmamız lazım.”

Narin bir şekilde gülümsedim. “Tamam. O zaman basitleşti-relim. Kaç tane fırlatma bıçağın var?”

“Yedi. Neden?”

“Hepsini görebilir miyim?”

Yüzüme o kadar uzun süre baktı ki yapmayacak sandım ama sonunda yedi bıçağı da çıkardı ve avcunun üstüne koyup gü-müşten bir sıra yarattı.

“Hareketsiz durur musun?”

“Ne yapacaksın? Bıçak kullanacak durumda değilsin. Daha bir şey öğretilmedim...”

“Lütfen hareketsiz durur musun?” dedim ve tereddüt etmeye devam ettiğini görünce ekledim. “Tehlikeli bir şey yapmayaca-ğım, başını belaya da sokmayacağım, söz veriyorum.”

Sonunda kafasını evet anlamında salladı. Kafasını salladığı an dört bıçağı aldım ve üç tanesinin kabzasını sol elimin par-makları arasına sıkıştırıp arkamı döndüm. Sağ elimle ilk bıçağı on metre uzaktaki bir ağaca fırlattım. Neredeyse hiç ses çıkar-madan saplandı.

Tak, tak, tak, diğer üç bıçağı da aynı ağaca sapladım, sonra dönüp diğer bıçakları aldım. *Tak, tak, tak*. Sırtımı Rush’a dön-düm ve yüzümde şeytani bir sırıtma belirdi. Saraya geldiğimden beri ilk defa kendim gibi hissediyordum.

Ellerimi belime koyup kafanı bir yana yatırdım. “Artık baş-langıcı geçip gerçek egzersizlere başlayabilir miyiz?”

Rush’ın gözleri o kadar büyümüştü ki ay kadar gümüş olduk-larını görebiliyordum. “Bunu nereden öğrendin?” diye fısıldadı hayrele. “Sen...”

“Kadın mıyım? Evet, fark ettim. Silah kullanmayı bilmek için bacaklarımın arasında bir dal ve iki böğürtlen olması gerekmiyor.”

Ağaç gövdesine çizdiğim gülümseyen yüze baktı; iki bıçakla göz, diğer beşiyle kıvrımlı bir ağız çizmiştim.

“Herhâlde toparlanman lazım,” dedim. “Ben bıçakları alayım.”

16. BÖLÜM

DEĞERLİ KAFASINA TAÇ TAKIYOR MU?

Turnuva bir hafta sonra başlayacak olsa bile Rush'ın benimle dövüş egzersizi yapmayı planlamadığı belliydi. Fırlatma bıçakları konusundaki becerimi görmenin verdiği şoku atlattıktan sonra beni ağaçlara doğru çağırdı. Sonra kim bilir nereden ortaya çıkan bir goblin yanına koştu. Kısa bir süre sonra goblin tekrar gelip yanında bir set kılıç getirdi ve Rush'ı "ejderim" diye selamladı. Tüm içtenliğimle Rush'ın kılıçları bana vereceğini umuyordum. Kaçırıldığımдан beri kendi tanıdık silahlarımı özlüyordum ama bıçaklarımı vereceklerini düşünmüyordum. Özellikle de Rush -ve dolayısıyla Kraliçe- bıçakları kullanmayı bildiğimi öğrendikten sonra vermezlerdi. Elowyn ile aynı kişi olduğumun farkında olmayabilirdi ama Kraliçe, Zinnia hakkında anlattığı her şeyi dikkatle dinleyecekti.

Kısa bir kılıcı inceledikten sonra kabzasını bana doğru uzattı. Kılıcı aç gözlü bir şekilde aldım ve Rush beni süzdü. "Elbisen dövmüşmek için uygun değil," dedi.

Acı bir kahkaha attım. "Öyle mi dersin?" dedim ve eteğimi tutan düğümleri sıkılaştırdım. "Pni'ya bana pantolon vermesini

söyledim ama kabul etmedi. Elimden geleni yaptım ama çok ısrarcı bir şey.”

Ahırın arkasına yürümeye başladı, bakışları keskinleşiyordu. Dövüşmeye hazırlanıyordu. Xeno’yu hatırladım ve kalbim sızladı.

“Pru kim?” diye sordu.

“Goblin işte, bana, şey”—*hizmet eden, hayır*— “benimle ilgilenen.” *Elowyn ile ilgilenen*. Kraliçe’nin yalanlarla ördüğü ağa takılmıştım bile.

Rush kafasını yana yatırıp beni yakından inceledi. “Goblinin adını mı biliyorsun?” diye sordu.

“Şey... evet? Sen bilmiyor musun?”

“Hayır.”

“Yeni falan mı?”

“Saraya geldiğim ilk günden beri benimle.”

“Ne kadar oldu.”

Çenesindeki bir kas kasıldı. “Üç yıl, altı ay ve dokuz gün oldu.”

“Vay be. Uzunmuş.”

Aynı kas bir kez daha seğirdi. “Kesinlikle öyle.”

“Ama tahtın vârisi olduğunda, sonra Kral falan olduğunda burası evin olacak.”

“Evet,” dedi ve soluk gözleri karardı. Ayın önünü bulutlar kapatmıştı.

Yanımdan geçmeden önce ona doğru döndüm. “Neden bundan mutlu değilmişsin gibi hissediyorum? Soylu olmak büyük bir onur değil mi? Bu fırsat için onca perinin gelmesi bundan değil mi?”

Rush ağır ağır gözlerini kırptı, aklından geçen düşünceleri temizliyor gibiydi. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. “Tabii ki büyük bir onur. Değil demedim.”

“Diyeceğini de düşünmüyorum. En azından seni duyabilecek birileri varken.”

Bana o kadar uzun süre baktı ki ne gördüğünü merak etmeye başladım, bu da bana kendi bedenimde bile olmadığımı hatırlatıverdi. Bu yeni farkındalığın ürpertisi vücuduma dağıldığı sırada, "Anlamazsın. Ayna Dünya'daki en güçlü klanın ejderiçelerinden değilsin," dedi.

"Kulağa yük olmaması gerekir gibi geliyor. Açıklasana, hatta hazır başlamışken Ayna Dünya'dan da bahset." Bundan kastım *bana buranın ne tür bir yer olduğunu anlamama yarayacak herhangi bir şey söyle* idi.

Yanımdan geçti ve hızla döndüğü sırada kılıcını çekti. "Buraya egzersize geldik, dedikodu yapmaya değil," dedi.

Ona pis bir bakış attım ama kendi kılıcımı sıkıca tuttum, Zinnia'nın daha kısa olan mesafesine alıştım ve yüksek bir çığırıyla onun kılıcına vurdum. "Dedikodu yapmıyorum. Anlamaya çalışıyorum. Bilgi güçtür lafım hiç duymadın mı?"

"Tabii ki duydum. Bunu duymamak için mağarada yaşamak gerek," dedi ve kılıcını o kadar hızlı savurdu ki bir adım geri sıçramak zorunda kaldım ve blok yaptım. "Ama sorduğun her şeyin cevabını zaten biliyor olmalısın."

"Öyle mi? Üç buçuk yıldır sana yardım eden goblinin adını sormaya neden tenezzül etmediğini bilmem mi lazım?"

Rush dönerek uzaklaştı, kılıcı yeni doğan güneşin ışığı altında parlıyordu. "Kimse goblininin ismini bilmez. Öyle bir şey yok," dedi ve bana doğru hamle yaptı. Ama hazırdım.

Blok yaptım, eğildim ve saldırdım. "Öyle bir şey yok çünkü kimse isimlerini sormuyor, öyle mi?"

"Anlamı yok. İsimler güçlüdür," dedi ve kılıçlarımız bir kez daha buluştu, çarpışan metalin sesi yıpranmış sinirlerimi rahatlatıyordu. "Hiçbir goblin üstlerinde zaten aşırı güç sahibi olan peri klanlarına ismini söylemez."

Pat, pat, pat, çıtıng. "Pru dışında. Onun adını biliyorum."

“Ama tam ismini söylemedi değil mi?” dedi ve sağa sola döndü, uzun saçları arkasında savruluyor, kılıcını takip etmek zorlaşıyordu.

Pru bana adını söylememişti bile, Kraliçe’den duymuştum. Ama amansız saldırılarına karşı savunma yaparken konuşmayı takip etmekte zorlanıyordum.

“Bunları nasıl bilmezsin?” diye sordu saldırısı devam ederken. “Ailen goblini olacak bir sınıf olmasa bile etrafta goblin görmüşsündür,” dedi ve acımasız bir saldırıdan sonra ekledi, “Değil mi?”

Homurdanarak, “Sonra konuşsak? Şu anda meşgulüm,” dedim.

“Gerçek, tam ismini herkese söylemiyorsundur herhâlde,” dedi ve aceleci saldırıları beni ahırın çitlerine kadar geri püskürttü. Alından yuvarlandım, döndüm ve saldırarak onu çite yapıştırdım.

Sırıttı. “Anlaşılan dikkat dağıtma girişimlerim işe yaramıyor. Güzel, güzel. Hayatta kalmak istiyorsan rakibinin seni etkilemesine izin veremezsin.”

Hırlayarak onu ring boyunca kovaladım, birbirimize darbeler savurmaya devam ettik. “Hayatta kalmaktan fazlasını yapacağım,” dedim. Kimsenin ağzından düşmeyen Gladius Probatii’nun nasıl olacağını hâlâ bilmiyordum, bildiğim tek şey kimsenin bu aşamadan canlı çıkmamı beklemediği idi.

Rush güldü, saldırımı blokladı, ters tarafa hamle yapar gibi yaparak hareketlerini su gibi takip eden saçıyla dikkatimi dağıttı. Kılıcını ters tarafa savurdu, beni çite yapıştırmayı başardı. Gümüş kılıcı çıplak boğazıma değiyordu.

“Hayatta kalmak istiyorsan daha hızlı olman lazım,” dedi. Göğsüm alçalıp yükseliyordu, fazla büyük göğüslerim aldığım her nefesle daha da rahatsız edici oluyordu.

“Kaburganı sıkıp nefes almana izin vermeyen bir elbise içindeyken dövüşmeyi denesene,” dedim. Boğazını kılıcına tehlikeli

bir şekilde yapışıyordu. *Kendi bedenimde bile değilim*, demeyi denedim, sesim sinir bozucu inilti hâlinde çıkmasına rağmen devam ettim. *Bekle de gör. Daha kısa kollara, bacaklara ve uzuvlara alışacağım. O zaman göreceksin.* En azından öyle umuyordum.

Iniltileri duyunca Rush'ın kaşları kalktı.

"Evet," dedim. "Parçaları birleştirebilir."

"Ne parçalarını birleştirebilir?"

Bir büyüünün konuşmaması engellediğini ve görüntüyü değiştirdiğini. Artık ikimizi de duydun. Çok da zekice bir büyüydü. Ben daha bir kelime bile etmeden söyleyeceklerimi öngörebiliyordu. Aniden içimi Braque'un taşaklarını kesme isteği doldurdu.

"Çok tuhafsin," dedi Rush. "Farkındasın değil mi?"

"Ben olduğum gibi olmayı seviyorum," dedim. İçinde bulunduğum durumda böyle bir şey söylemenin çok ironik olduğunun farkındaydım ama rekabetçi yanım sağduyumu ezip geçiyordu.

Kılıcı bir santimliğine çekti. "Öyle olması gerekir zaten," dedi.

Üstündeki tatlıçım kokusunu içime çektim ve bir anda kendimi kollarına bırakmak istedim ama tabii ki boğazıma kılıç dayamıştı. Bu aptal fikri aklımdan çıkardım.

"Sen de turnuvadan... tek parça hâlinde çıkmak istiyorsan daha uyanık olmalısın," dedim ve ona doğrulttuğum kılıcın ucunu tuniği ve pantolonu altında kasılmış bacak arasına dokundurdum. Tüy kadar hafif dokunmuş olmama rağmen yumruk yemiş gibi geri sıçradı ve kılıcını bıraktı.

"Ne yapıyorsun lan?" diye hırladı, gözleri alev alev olmuştu.

Gözlerimi kırıştırdım, el değmemiş kar kadar masumdum. "Öğret bana, hocam. Ölüm kalım savaşlarında tüm avantajları değerlendirmem gerekmez mi?"

"Ölümüne savaşmıyoruz," dedi. Omuzları sinirden dikleşince normalden daha tehlikeli görünmeye başlamıştı.

Sırtımı çitten çektim. "Ama onun için hazırlanıyoruz. Kimse

Gladius aşamasından canlı çıkacağımı düşünmüyor, sen bile.”

Bana pis bakışlar attı.

“Gördün mü? İnkâr etmeye bile çalışmadın.”

“Yine de. Yapılmayacak bazı şeyler var.”

Kahkaha attım. “Neden? Sikin kutsal, cevherli bir asa mı?”

Bana doğru öfkeyle yaklaştı. “Evet, öyle. Bundan sonra hiç aklından çıkarmasan da iyi edersin.”

Kafamı kaldırıp ona baktım. “Değerli kafasına taç takıyor mu?” diye sordum. Onu kızdırmak istemiyordum ama kendime engel olamıyordum.

Rush’ın çenesi yanıma indirdiğim kılıç kadar sertleşti. “Ona değecek kadar heyberli,” dedi öfkeyle.

Burnumu çektim. “Hep bu kadar kibirli misin?”

“Öyleysen de haklıyım,” dedi ve boş eliyle bacak arasını tuttu. Gözleri parladı, yüzünde şeytani bir gülümseme vardı. Leydi Elowyn’in yanında olsa böyle yapacağından şüphe ediyordum.

“Unutmamak için elimden geleni yapardım,” diye cevap verdim. Yoksa *unutmak için elimden geleni yaparım* mı demem gerekirdi?

İri kasları, biçimli çenesi, alevli gözleri ve güzel yüzüyle Rush gibi birinin dikkatimi dağıtmasına izin veremezdim. Odaklanmam gereken tek bir şey vardı, buradan kaçıp Gece Kalesi’ne dönerek Xeno ve Saffron’un durumuna bakmak. Tek amacım kaçmaktı ve Kraliçe’nin gözdesi, güzelliğine rağmen yolumdaki engelden başka bir şey değildi.

Rush benim düşmanım.

Geri çekildim ve ben de pis bakışlar attım. “Hiç merak etme. Bacakların arasında sallanan şey dışında odaklanmam gereken konular var,” dedim ve alaycı bir şekilde gülümsedim.

Dişli bir şekilde sırtarak cevap verdi, “Eylemler sözlerden daha etkili ama değil mi?”

Bu hatırlatma üstüne hırlayarak kılıcımı ona doğrulttum ve saldırdım. Saldırıma amansız bir savunmayla karşılık verdi ve dövüşümüzün büyüleyici ritminde kayboldum. Sonu gelmeyen çangırtılar rahatlatıcı bir müzik gibiydi. Düşüncelerimdeki karmaşa yok oldu, Zako'nun bana bıçak tutacak yaştan beri öğrettiği içgüdülere güveniyordum.

Bedenim farklı olduğu için her hareketim tuhaf geliyordu ama yapılan şeyler temelde aynıydı. Yıllardır binlerce kez yaptığım gibi kendimi dövüşün akışına bıraktım. Artık bekaretimi aldığını hayal ettiğim adamın çekiciliğine kapılmıyordum. Yalnızca sonraki hamlesini anlamamı sağlayacak hareketlere bakıyordum. Yoruluyor mu diye kontrol ediyordum. Benim hamlelerimi tahmin edebiliyor mu, taktik değiştirmenin zamanı geldi mi diye bakıyordum.

Görüş alanım daralarak yalnızca ejderi görmeye başladı. Akıl almaz derecede hızlı kollarını ve ellerini görüyordum. İleri atılıp bana ani saldırılar yağdırmasını sağlayan güçlü kalçalarını.

Döndüm, saldırısını savuşturdum ve ileri atılarak onu şaşırttum. Kılıcımı her yönde savurdum ama tüm dikkatim kılıcımın bedeniyle değdiği noktaya odaklanmıştı. Kılıcının bana doğru nasıl yaklaştığını izliyordum.

“Dur,” diye homurdandı ama kendimi akışa o kadar kaptırmıştım ki duramıyordum. Bir hamle daha yaparak tuniğini kestim, yarasından kan aktı.

“Lanet olsun, Zinnia,” diye bağırdı. “Dur dedim.”

Nefesim düzenli aralıklarla, ağır ağır geliyordu. Körü körüne kafamı salladım, damarlarıma karışan, kanımla birlikte akan dövüşün etkisinden hâlâ kurtulamamıştım.

Geri adım atıp tuniğini çıkarıp bir yana attı. Tunik, ahşap çitin üstüne düştü.

“Tekrar,” dedi ve kelime ağzından tam çıkmadan tekrar saldırdım.

Eteklerim bacaklarımı gıdıkladı ama bakmak ya da düzeltmek için duraksamadım. Rush'ın göğsü artık dikkat etmediğim bir et parçasına dönüşmüştü. Hareket ettikçe sırtıma vuran örgülerim ağırdı ama saçlarımı toplamakla uğraşmadım.

Dön, eğil, kaç, *saldır*. Sola saldır, sağa saldır, geri çekil, ileri atıl ve *saldır*, pantolonunu kestim.

Fark ettiğine dair tek işaret hırıltısıydı. Daha hezeyanlı, daha amansız saldırmaya başladı. Eteklerim hafıfledi, bacaklarımı gıdıklamaları kesildi.

“Silah değişikliği,” dedi ve kılıcını hançerle değiştirip bana da hançer attı. Hançeri elimde tartıp ağırlığını ve kütlesini ölçtüm, sonra aramızdaki mesafeyi kapattım. Dönüp sırtımı göğsüne yapıştırdım ve hançerimi yukarı kaldırarak damarlarının şiştiği koluna dayadım.

Bir tezahürat duyunca gözlerimi kırptım ve bir anda etrafımı tekrar fark ettim. Rush ile ahırda tektik ama Reed ve Millicent de bir yerlerden belirmişti. Pru ona ihtiyacım olmadığına ne-reye gidiyorsa oraya gitmişti, her şekil ve boyuttan periler çitin başına toplanmış bizi izliyorlardı. Alkışlayıp ıslık çalıyorlardı, tanımadığım yüzlerin çoğu gülümsüyordu.

Yüzünde efsanevi boyutlarda bir somurtma vardı. Normalde hoş olan yüzünü çarpıtan bir zehir gibiydi.

Rush'tan uzaklaşıp ona baktım, ne yapmam gerektiğini bilmi-yordum. Egzersiz yapmaya başlayalı ne kadar zaman olmuştu?

Bakışlarıma uzun süre karşılık verince seyircilerimizin sesi yükseldi, gösterimizi tartışmaya başladılar.

Rush sonunda, “Bak, bak. İlk dersimizin böyle olacağını *kesinlikle* hayal etmemiştim. Sürprizlerle dolusun,” dedi.

“Tahmin bile edemezsin,” diye mırıldandını ve eteğimi kese-rek bana şaibeli iyiliği nasıl yaptığını anlamaya çalıştım. Bacağundan yaralanmadığımdan emin olmaya çalışırken Millicent

çitin üstünden sarktı. Yüzü bana o kadar yakındı ki “yanlışıklıkla” dirsek atma içgüdümü bastırmakta zorlanıyordum.

“Ejder Rush Vega,” dedi bal kadar tatlı ama bir o kadar kaba bir şekilde. “Kraliçe mesaj gönderdi. Seni ve Leydi Elowyn’i hemen görmek istiyormuş.”

“Mesajı ne zaman gönderdi?” diye sordu Rush, kaskatı kesilmişti.

“Zinnia’nın domuz kıcını tekmelemeye başladığın zaman.”

Somurttu ama ben farkına bile varmadım. Egzersizden sonra şişen, belirgin kaslarını saran esmer cildini incelemekle meşguldüm.

Bundan ibaret de değildi. Kollarında, göğsünde ve sırtında sarmaşığa benzer bir iz kıvrılıyor, yuvarlaklar çiziyordu. Ejderha muhafızlarının çoğunda bulunan koyu renkli dövmelemin tersine, bunlar gözleri kadar parlaktı; ay ışığı altındaymış gibi parlıyorlardı.

Daha önce hiç bu kadar güzel birini görmediğime karar verdim.

Bu da onu Embermere’deki en tehlikeli insan yapıyordu.

“Hançerin,” dedi Rush. Ses tonu bunu ilk kez söylemediğini işaret ediyordu. Elini uzattı.

“Hayır. Bende kalsın.”

“Olmaz. Kraliyet Sarayı’nda muhafızlar dışında hiçbir peri silah taşıyamaz.”

“Kadınlar silah taşıyamaz demek istiyorsun.”

“Öyle demedim.”

“Ama öyle demek istedim. En azından kısmen.”

Millicent homurdandı, bir kez daha dirseğimi burnuna geçirmemek için kendimi zor tuttum. Şiddet hâlâ damarlarımdaki kana karışmış durumdaydı, sistemimden çıkması uzun sürecekti.

Ben tekrar uyandırana kadar uyuyacaktı.

“Kadınlar savaşmamalı,” dedi Millicent. Ses tonu bile gerilmiş sinirlerimi rahatsız ediyordu. “Kadınlara yakışmıyor. Onurumuzu korumak için Ejder Rush Vega gibi harika periler varken de gereksiz.”

Dikkatini Rush’a çevirdi, ben de aynısını yaptım. Çıkardığı tunikle terini siliyordu. Millicent sessizce görüntünün tadını çıkardı.

“Kendini savunabildiğı çok belli,” diye araya girdi Reed ama beni savunuyor olmasına rağmen yüzüne bile bakmadım. Rush elini boynuna götürmüştü, kol kasları çekici bir şekilde şişiyordu. “Başka birine ihtiyacı yok,” diye ekledi Reed.

Millicent’in dudaklarını yaladığını duymaktan çok sezdim, bu yüzden Rush’a bağırdım: “Ter silmek ne kadar sürüyor sanki? Giyin artık. *Majestelerini* görmemiz lazım.”

Kafasını bana çevirdi. “Biz bir yere gitmiyoruz,” dedi. *Lanet*. Haklıydı. Kraliçe *Elowyn*’i çağırması. “Güzel bir egzersizdi.”

“Hem de nasıl,” diye araya girdi benim yarım kadar olan bir peri.

“Yarına kadar dinlenip kaslarını gevşet,” dedi Rush. “Yarın daha zorlayacağım.”

Homurdandım ama cevap veremedim önce tuniğini giydi, hançeri elimden aldı ve diğeri elini çitin üstüne koyup diğeri tarafa sıçradı. Silahlarla dolu kemeri şangırdadı.

Tepeden aşapı inip saraya doğru uzanan yolda kaybolana kadar onu izledim. O sırada “Leydi Elowyn” olduğumu ve odama gelmeden önce dönmem gerektiğini fark ettim. Muhtemelen önce temizlenecekti. Yoksa Kraliçe’nin emrini yerine getirmek için acele mi ederdi?

Küçük perilerin bazıları bana sorular sordu ama onlara zoraki bir şekilde gülümsedikten sonra ağaçlara doğru koşmaya başladım.

“Nereye gidiyorsun?” diye bağırdı Reed arkamdan.
Güzel soruydu.

Ormana girip görüş alanlarından çıktığım anda Pru bir ağacın arkasından belirip beni durdurdu.

“Acele et, acele et, yoksa gider kelleler.”

Rush’ın biraz önce öğrendiği emirleri nasıl öngörebilmişti bilmiyordum. Bileğimi tutup beni ağaçlardan birindeki tünele doğru sürükledi.

17. BÖLÜM

EMBERMERE'DE TEHLİKELİ BİR DÖNEM

Pru beni saraydaki odama açılan tünelin kapısından geçirdiği sırada bacakları benden çok daha kısa olan bu goblinin bu kadar hızlı ilerleyebilmesine hayret ediyordum. Tüm yol boyunca “acele et, acele et, yoksa gider kelleler” lafının farklı varyasyonlarını söylemişti. Kraliçe'nin tebaasını korkutarak hezeyanlı bir sadakat yaratmayı iyi becerdiği belliydi.

Pru, Kraliçe'nin emrini yerine getirmek için o kadar gergindi ki kendimi yıkayabileceğimi defalarca kez söylememe rağmen beni yıkamak konusunda ısrar etmişti. Anlaşılan ben yeterince hızlı yapamayacaktım. Zaman kazanmak için temiz bir elbise giymekle yetinebileceğimi söyleyince Kraliçe'nin korkumu alacağını ve görevini düzgün yapamadığını anlayacağını söyleyerek bayılacak gibi oldu. Her zaman olduğu gibi sonunda Pru'nun panik hâlindeki ısrarlarına teslim oldum.

Gece Kalesi'nde yaşarken ejderha muhafızlarından sürekli emir almayı sevmiyordum ama en azından onlardan korkmuyordum. Kellemin uçmayacağını biliyordum; ait olduğu yerde.

omuzlarımın üstünde kalacaktı. Goblinlerin böyle bir rahatlığı yoktu.

Pru, Kraliçe ile görüşebilecek kadar göz alıcı olduğuma karar verdikten sonra aynaya baktım ve bu sırada gerçek bedenime döndüğümü gördüm. Bir kez daha ne zaman dönüştüğümü fark etmemiştim. Farkında olmadan iki bambaşka beden arasında geçiş yapmam çok rahatsız ediciydi. Braque bunu yapabiliyorsa, Kraliçe parmaklarını şaklatarak beni felç edebiliyorsa, başka neler yapabilirlerdi? Minik goblin beni yatak odamın kapısına doğru ittiği sırada huzursuzluk boğazımı yakıp geçti. Rush'ın uyuyacağı ön odaya doğru ilerledik.

Girişimiz Rush'ın irkilmesine neden oldu. Patikadan geldiği yol, goblinlerin gizli tünelleri kadar hızlı değildi. Rush donup kaldı, çıplak göğsü ışıldıyordu; su dolu leğenin üstünde elinde havluyla dikiliyordu. Kendini çabuk toparladı ve temizlenmeye devam etti. Ben ise onu izlemeden edemedim.

"Kusura bakmayın Leydi Elowyn," dedi ıslak havluyu sırtına sürerek.

Düşüncelerim ve dilim normalde olduğu gibi çalışsa ona yardım etmeyi teklif edecektim. Ama o büyüleyici esmer cildine, o güzel, güçlü kaslarına ve ışığı öncekine göre kısılmış dövmelerine dalıp gitmiştim.

Gözlerimi kırptım. Havluyu karnının kıvrımlarına gezdirdiyordu. Ağzım sulandı ve bu durum o kadar gülünçtü ki kendime geldim.

Bu adam benim *düşmanımdı*. Belki de bunu unutmamak için kendi göğsüme dövme yaptırmam gerekiyordu.

"Acele etmeliyiz," dedi Pru benim cesaret kırıcı derecede büyüleyici bulduğum yarı çıplak peri savaşçısından etkilenmemişti. "Ejder Rush Vega, bekleyecek zamanımız yok."

"Biliyorum, biliyorum," dedi ve saçlarını açtı, gümüş saç tel-

leri belirli bir kaynağı olmayan ışıktaki parlardı. Büyüyle dolu olan bu yerde anlamadığım bir büyü daha.

“Banyonun sonra yaparsın,” diye ısrar etti Pru.

Ona sert bir bakış attım. Onun banyosunu ertelemesi uygundu ama benim değil miydi? Pru bakışlarıma koyu gözleriyle boş bir karşılık verdi. Umurunda olan tek şey Kraliçe’nin emirlerine uymaktı.

Tekrar Rush’a döndüğümde tuniğini giymişti ve trans bozuldu. Tunığın üstüne deri zırhını giydiği sırada derin bir nefes aldım. Sonra imrenmeye devam ettiğim silahlarını kuşandı, elimi tuttu ve beni koridora açılan kapıdan geçirdi.

Rush, Kraliçe’ye doğru yürüme hızımızı belirlediği sırada kimse konuşmadı. Anlaşılan Kraliçe’nin gazabına uğramamak için önden gitmesinde sakınca yoktu. Tüm köşeleri beklemeden dönüyordu, Kraliçe’nin salonuna geldiğimizde zar zor nefes alıyordum. Pru sürekli ellerini ovuyordu. Kraliçe’nin onu cezalandıracağı gün bugün mü diye düşünüyor gibiydi.

Kraliçe’nin yüzüne yumruk atıp kafasındaki tacı düşürmek istiyordum. Gücün hak edilmesi gerekiyordu. Güce saygı gösterilmesi gerekiyordu.

Kapının önüne geldiğimiz anda Ivar belirdi, ince kaşlarını çatarak üçümüze de pis bakışlar attı. “Majesteleri uzun süredir sizi bekliyor,” dedi.

Rush başını eğerek Kraliçe’nin yaverini selamladı. “Özür dilimiz,” dedi.

Pru arkamda inlemiş olabilirdi ama kafamı eğip ona baktığımda fazla uzun burnu altındaki dudaklarını sıkıca kapattığını, hiç ses çıkarmadığını gördüm.

Bu sefer orman yeşili bir takım giymiş olan Ivar güldü. “Majestelerine söyleyin ve bağışlayıcı bir gününde olduğunu umun,” dedi ve tekrar pis pis baktı. “Ama değil.”

Rush kafasını sallayarak kabul ettiğini gösterdi.

Cıkladım. “*Majesteleri* istiyor diye ahırlardan buraya kadar koşup temizlendik. Nefeslenmek için bile durmadık. Daha erken gelmemizi beklemek mantıksız,” dedim.

Çok öfkeliydim, Rush’ın bakışlarındaki merakı ve Braque’un büyüünün çifte kimliğimi ortaya çıkarmamı engellemediğini fark etmedim.

Ivar, arkasındaki açık kapıdan içeri baktı ve öfkeden alev alev olmuş gözlerle bize döndü.

Pru boğazını temizledi. “Lütfen Leydi Elowyn’i bağışlayın, Lord Ivar. Bu büyük sarayın işleyişine hâlâ yabancı. Kafası çok kolay karışıyor, etrafındaki görkeme alışık değil. Ona ahırlarda olduğumu söyledim, o da kendi ağzından söyledi. Büyüleyici Kraliçemizin etkisine kapılınca kendini bile unutuyor.”

Ağzımı açtım, kendimi susmaya zorladım ve bekledim.

Ivar öfkeli bakışlarla bana baktı. “Yerini bilsen iyi edersin... dua et de *Majesteleri* cömert bir gününde olsun.”

Yüzündeki şeytani gülümseme *değil* diyordu.

Ne zaman öyleydi sanki?

Ivar geri çekilip girmemizi işaret etti, “Acele edin,” dedi.

Pru kafasını birçok kez salladı ve beni ileri itti. Bu sırada *acele* er kelimelerini aleve verebilmek istiyordum.

Önceki günkü salona girdik. Kraliçe yine olağanüstü bir elbise içindeydi, bu seferki elbisesi tacındaki devasa mücevherlerle uyuşan bir yakut rengiydi. Önünde üç peri vardı, periler Kraliçe’yi selamladıktan sonra gitmek üzere arkalarını döndüler.

Bunlar Dougal, Sandor ve Finnian idi; beni kaçıranlar. Dougal yanımdan geçtiği sırada ejderha yüzüğü parladı ve bana sırıttı. Yapuklarının şaibeli eriğinden rahatsız oluyor gibi bir hâli yoktu.

Sandor bana bakmaktan kaçınmıştı. Ama Finnian... bana baktığında gözlerinde bir şey vardı. Bir uyarı olabilir miydi? Yoksa

pişmanlık mıydı? Ne olduğunu bilmiyordum, ben anlamını çözemedi gözlerinden silindi.

Pru eğildi ve hızla geri çekilerek duvara yaslandı. Duvarın içinde kaybolmayı istiyor gibiydi.

“Majesteleri,” dedi Rush selam vererek. Kraliçe’nin gözlerindeki kutup esintisini görünce ben de eğildim.

“Seni çağırdığımda hemen gelmenin mantıksız olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Kraliçe, sorusu soğuk ve ölümcüldü. Ivar arkamızdan bir yerden sessizce kıkırdadı ama ona pis bir bakış atmak için bile odadaki –hayır, krallıktaki–en güçlü yırtıcıdan gözlerimi almaya çekiniyordum.

“Hayır, Majesteleri,” dedi Rush adıma cevap vererek. “Leydi Elowyn, zamanınızın Ayna Dünya’daki herkesten daha değerli olduğunun farkında. Sizin her isteğinizi yerine getirmek, perileri ve topraklarımızı yönetmenize destek olmak istiyoruz.”

“Elowyn kendi konuşabilir,” diye cevap verdi Kraliçe, aklımdan geçenleri dillendirerek. Pru durduğu yerden sessizce inledi. Ona bakmadan bile uzun, ince, boğumlu parmaklarını ovuşturduğunu anlamıştım.

Çenemi tutmama neden olan tek şey, Kraliçe’nin benim davranışlarım için sevdiklerimi cezalandıracağını söylemiş olmasıydı.

“Özür dilerim, Majesteleri. Saygısızlık etmek istemedim,” dedim. Kelimeler ağzımda iğrenç bir yağ tadı bırakmıştı. “Buraya mümkün olduğunca hızlı gelmek için elimizden geleni yaptık.”

“O zaman elinizden daha iyisi gelmeli,” dedi ve Pru’dan o kadar kısıp bir inilti yükseldi ki benden başkası duydu mu diye merak ettim. “Beni hayal kırıklığına uğratmak zekice bir davranış değil ve bunu birçok kez tekrarladın.”

Burun deliklerimin büyüdüğünü hissettim ama dudaklarımdan çıkacak kelimeleri bastırmak için var gücümle çabaladım. *Beni kaçırdın, aptal ejderha anası! Beni burada zorla tutuyorsun.*

köleden farkım yok. Benden alacağın tek şey soğuk, çarpmayan kalbine hançerdir.

"Bir şey söyle," diye fısıldadı Rush dudağının kenarından.

"Özür dilerim, Majesteleri. Daha dikkatli olacağım." Evet, bana yaptıkların ve zavallı Pru'yu korkudan felç ettiğin için intikam almak konusunda daha dikkatli olacağım.

Kraliçe bana tepeden baktı, beni süzdüğü sırada aramızdaki benzerlikleri görmeden edemedim. İkimiz de uzun ve zayıftık ama benim kaslarım belirgindi, onunkiler değildi. İkimizin saçı da mehtapsız bir gece kadar karanlıktı ama onun saçları omuzlarına dalga dalga dökülüyordu, benimki ise saraydaki tüm kadınlar gibi topluydu. Burunlarımız düzdü, uçları hafif kıvrıktı; dudaklarımız ise geniş ve dolgundu. Benim gözlerim açık griyken onunkiler çarpıcı bir maviydi. Bu farklılıkları görmezden gelirse annem olduğunu düşünebilirdim, sözde babam olan Kral bana hiç benzemiyordu.

Ama hiçbir anne, çocuğuna en sevdiği ayakkabısına bulaşan ejderha boku gibi bakmazdı.

Kraliçe düşünceli bir ses çıkardı, sonra yerde süzülerek en büyük koltuklardan birine oturdu. "Emirlerimi uygulamakta gerçekten de daha dikkatli olursan problem kalmaz. İkiniz de oturun."

Ben hareket edemeden Rush boş koltuklardan birine oturmuştu bile. Mide bulandırıcı itaatkârlığının yarattığı homurtuyu yutarak diğer koltuklardan birine oturdum.

"Embermere için tehlikeli bir dönemdeyiz," dedi Kraliçe. "Ayna Dünya'nın başlangıcından beri vârisiz kalmadık. Oğlumun cinayeti"-sesi hafifçe titredi ve gözlerini çevreleyen katı hadar bir anlığına yumuşadı, belki de kederdendi- "tahtımı almayı planlayan peri klanı asilerini cesaretlendirdi. Gözümün önünde saray halkını öldürüyorlar ve dokunulmaz olduklarını,

gazabıma uğramayacaklarını düşünüyorlar.”

Uzun parmakları koltuğun kollarını o kadar sıkı tutuyordu ki parmakları bembeyaz kesilmişti. “Artık burada güvende değiliz.”

Boş bir şekilde arkamıza bakar gibi olunca Rush ileri eğilerek “Sarayı terk mi edeceksiniz, Kraliçem? Güvenliğiniz için gidecek misiniz?” diye sordu.

Kraliçe hemen ona döndü. “Tabii ki hayır. Böyle bir şey yenilgiyi kabul etmek olur. Soyumdan gelen hiç kimse yenilmedi. Ben de ilk olmayacağım.”

“Dün geceki katil bulundu mu?” diye sordum.

Çenesindeki bir kas seğirdi. “Henüz değil ama onu *bulacağım* ve bulduğumda acı içinde ölecek. Yaptıkları yüzünden soyunun kuruyacağını bilecek.”

Dehşet, mideme taş gibi oturdu. Rush, yaşanacak şiddete hazırlanmak ister gibi derin bir nefes aldı.

“Daha fazlasını bile hak ediyorlar,” diye araya girdi Ivar. Hükümdarın yanında belirmişti, elinde şekerleme dolu kristal bir tabak vardı. “Yaptıklarını düşünersek Kraliçem fazla merhamet bile gösteriyor.”

Kraliçe, narin bir şekilde şekerlerden birini alıp emmeye başladı. “Belki de haklısın, Ivar. *Oğlumu* öldürdüler. Oğlumu. Krallıktaki en büyük suçu işlediler. Ve bunu benim canımı yakmak için yaptılar. Bu ne cüret?”

Ağızına ikinci bir şeker atıp ekledi: “O korkak vatan hainini bulduğumda klanının topraklarındaki tüm perileri yok edeceğim. Kimseyi bağışlamayacağım. Bu ihanet cevapsız kalamaz. İzin vermem.”

“Tabii ki, Kraliçem,” dedi Ivar. “Verdiğiniz ceza efsanelere konu olacak.”

Ivar bu şiddetten o kadar zevk alıyordu ki neredeyse dudak-

larını yalayacaktı. Birbirlerine çok uygunlardı. Mideme oturan taş biraz daha ağırlaştı. Ivar'ın Kraliçe'nin sağ kolu olmasına şaşmamak gerekirdi.

"Kişisel korumanıza mı katılacağım?" diye sordu Rush. "Güvenliğinizi mi sağlayacağım?"

Kraliçe ona baktı, şekerlerinin tadını çıkarırken bu öneriyi değerlendiriyordu; sanki tebaasının sekizde birini yok etmek önemli bir konu değilmiş gibi.

"Sadakatın çok hoşuma gitse de," dedi Kraliçe -Rush'ın boyunda bir damar nedensiz yere şişti- "vâris olarak daha çok işime yararsın. Planladığımız gibi Peri Vârisi Yarışmasında yer alacaksın."

"Emredersiniz, Majesteleri."

Peki ben? Peki "Zinnia", diye sormak istiyordum. Ama Kraliçe'nin uyarısı aklımda tazeydi.

Hükümdar arkasına yaslandı ve Ivar çekildi, anlaşılan Kraliçe'nin sözsüz emirlerini çok iyi anlayabiliyordu. "Zinnia'nın seni şaşırttığını duydum," dedi.

Nasıl olduğunu düşündüm. Bizim fiziksel olarak gelmemizden daha hızlı nasıl duymuş olabilirdi?

Dudaklarım sertleşti. *Millicent*.

Kraliçe devam etti. "Erkek becerileri varmış."

Somurttum. Bende *erkek* becerisi yoktu. *Kadın* becerisi vardı. Embermere'nin kadınlarının silah kullanmasına izin verilse güçlü, kana susamış Kraliçe kadınların ne kadar güçlü olduğunu görürdü, muhtemelen onlara yenilirdi.

"Öyle," dedi Rush.

Göğsümün içinde tüy gibi bir kıpırtı hissettim, Kraliçe'nin tehditlerinin yarattığı yük bir nebze bile olsa azalmıştı.

Rush, parmaklarını kalçasındaki bir kasın üstüne gezdirdi. Hareketini takip etmeden yapamadım.

“Kraliyet muhafızları kadar becerikli. Nasıl oldu bilmiyorum ama gerçek bir savaşçı.”

Duydun mu, Zako? Savaşçı dedi. Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi ama Kraliçe bana sert bir bakış attı. Rush’a hitap ederken gözlerini benden almadı.

“O zaman artık onu eğitmene gerek yok.”

“Artık sabahları egzersiz yapmayacak mıyız yani?”

“Hayır, hep Elowyn’in yanında kalacaksın. Kraliçe’nin kuşeni olarak saray halkına yeni tanıtıldığı için hedef olabilir. Buz kıracağını kim kullandıysa yaptığı işi biliyormuş. Kadın aniden ölmüş, şifa büyülerimiz bile etki etmedi.”

“Peki benim egzersizlerim ne olacak, Kraliçem?” diye sordu Rush. “Gladius Probatio bir hafta sonra başlıyor.”

“Onu da yanında götürdü. *İzlesin,*” bu hafif ima bana verilen bir emirdi. Embermere’deki tüm kadınlar gibi bıçağın ucu neresi, kabzası neresi bilmiyor gibi yapmamı emreliyordu.

Somurttum ve Kraliçe’nin gözlerinin buz mavisi gibi parladığını gördüm. Pru küçük bir fare gibi inleyerek bana hâlâ odada olduğunu hatırlattı. Ama Kraliçe’nin kızdığı kişi kendisi değildi. Hükümdarlar, goblinleri yalnızca işlerine geldiğinde görüyorlardı.

“Anlaşıldı, Majesteleri,” dedi Rush. “Peki Leydi Elowyn’in saray hayatına yabancılığı ne olacak? Son üç yarışmaya katılacak mı?”

Kraliçe’nin yüzünde beliren şeytani gülümsemedeki mesaj açıktı: *O kadar uzun yaşayabilirse ki yaşayamayacak.* Rush’a bakarak, “Evet, tabii ki. Kral’ın akrabası olarak yarışmaya katılıp eşin olmaya hakkı var. Saray hayatına alışması için elinden geleni yap ama kendini çok zorlama. Gücünü Gladius Probatio’ya saklaman lazım. Ayrıca yapabileceklerinin sınırı var. Bildiğin gibi, saray ahalisinin çekiciliği de sırları kadar tehlikelidir.”

“Bunun fazlasıyla farkındayım,” diye cevap verdi Rush. “Ley-

di Elowyn'e elimden geldiğince yardım etmekten zevk duyarım."

"Çok... fazla yardım etme de."

"Tabii ki, Kraliçem. Nasıl isterseniz."

Gözlerimi devirmek istiyordum, devirmemek için tüm iradem kullanmam gerekti. "Majesteleri, sarayda ne kadar kalacağım?"

"Seni burada istediğim sürece."

"Peki o ne kadar olacak?" diye ısrar ettim.

"Kraliçe'yi duydun," diye hırladı Ivar, bir kez daha gölgelerin arasından belirerek. "Onu rahatsız etme."

O zaman beni kaçırp tehdit etmesin, diye bağırarak istiyordum.

Bağırmadım. Xeno hâlâ hayattaysa, Kraliçe'nin canımı yakmak için yapabileceklerinden sonra olmayabilirdi. Ve Saffron... Ben nefes aldığım sürece o yaramaz ejderha yavrusunun kafasını kazığa oturtamazlardı. Ne pahasına olursa olsun buna izin vermezdim.

Zalim Kraliçe beni süzdü, sonra Rush'a baktı ve bana geri döndü. Tacında ırnak boyunda yakutlar parlıyordu. Altın taciğim süsleyen mücevherlerin üstünden yüzünü çevreleyen altın zincirler sarkıyordu.

Kötü biri olsa da çok güzel bir kadındı.

Sonunda "Rush, dışarı çık. Elowyn ile görüştükten sonra seninle yalnız konuşacağım," dedi.

Birkaç saniye içinde kapı Rush'ın arkasından kapandı ve Kraliçe ile yalnız kaldım, Ivar ve Pru ile birlikte.

Kapı sürgüsü kapandığı anda Kraliçe'nin yüzü serdeşti. "Buraya kimseyi baştan çıkarmaya ya da büyülemeye gelmedin," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Ne? Ne diyorsun sen?"

"Kraliçenle ne biçim konuşuyorsun," diye hırladı Ivar, kapıların yanından.

Kraliçe ona doğru elini kaldırdı ve Ivar sustu. "Seni buraya getirmemin tek nedeni," diye devam etti, "Kral'ın istemesiydi.

Nuptialis Probatio'da yarışmana izin vereceğim ama kesinlikle kazanmayacaksın. Rush benim seçeceğim kişiyle evlenecek, seninle değil. Anladın mı?”

Rush ile evlenmeyi kesinlikle istemiyordum. Kimseyle evlenmek istemiyordum! Ama Natania gibi kendini beğenmiş ejderiçe ya da konteslerden biriyle evlendiğini düşünmek de çok rahatsız ediciydi.

Boğazımı temizledim. “Tahtına vâris olmak istemiyorum,” dedim. Onun olan her şey gibi, tahtının da alev alev yanmasını istiyordum. Taht yandığı sırada üstünde oturuyor olursa daha da iyi olurdu.

“Evet, buna inandığının farkındayım. Çünkü cahil ve aptalsın. Ama herkes benim gibi büyük bir güce sahip olmak ister.”

Kafamı iki yana salladım. “Herkes değil,” dedim.

“İki tür peri vardır, güç istediğini kabul edenler ve etmeyenler. Başka bir şey yok.”

“Ne kadar siyah beyaz düşünüyorsun.”

Ivar kapının önünden tekrar tısladı ama konuşmadı.

“Peki Zinnia'ya ne olacak? Hâlâ onu taklit etmem gerekecek mi? Gladius Probatio mudur nedir, orada savaşacak mıyım?”

“Savaşacaksın.”

“Neden?”

Ivar'ın Kraliçe'yi savunmak için araya girmek istediğini hissedebiliyordum. Sanki zalimlik ve intikam dikenleriyle kaplı değilmiş de porselenden yapılmış bir bebekmiş gibi davranıyordu.

“Çünkü Kral, piçinin vâris olduğunu görmek istiyor. Bu da seni ringde görmesi gerektiği anlamına geliyor.

“Dövüşte öleceğimi umuyorsun yani.”

Omuzlarını silkti. “Perilerin şiddetten hoşlandığı herkesçe bilinen bir gerçek. Başka biri tarafından ölürsen Kral beni suçlamaz. Ve periler ne zaman birbirlerine silah çekseler birileri

ölür,” dedi ve ağzındaki şekerle birlikte hastalıklı bir biçimde güldü. “Tutkulu bir ırkız,” dedi.

“Hmmm. Bir katil gönderip işi halletsen daha kolay değil mi?”

Cıkladı ve kafasını iki yana salladı. “Hiç mi bir şey bilmiyorsun, aptal? Hayat oyundur ve bu oyun böyle oynanmaz. En azından kazanmak istiyorsan. Çok erken, çok işime gelir bir şekilde ortadan kalkarsan Kral benden şüphelenir.”

“Neden acaba,” dedim duygusuz bir şekilde.

“Ama Rush’ın elinde ölürsen benden şüphelenmez.”

“Rush’m senin emirlerini uyguladığını anlar.”

Elini sallayıp homurdandı. “Herkes benim emirlerimi uyguluyor. Maçın sonucu öyle olmuş olacak o kadar. Ne yazık. Ne kadar üzücü ve trajik,” dedi ve yüzü sahte bir kederle karardı.

Aklımı okur gibi ekledi: “Gladius Probatio’dan önce kaçmaya çalışırsan Xeno denen arkadaşın ölür.”

Kalbim tekledi. “Xeno hayatta mı yani?”

Burnunu buruşturdu. “Öğrenmenin tek yolu var. Çok sevdiğin o iğrenç ejderha yavrusu yok mu? Onu burnundan kuyruğuna kadar keserim, çikolata şelalesine çeviririm ve saray halkı baksın diye Ayna Koridoru’na koyarım.”

Ürpermek için kendimi zor tuttum; tatlı, haylaz Safforun’u gözümün önüne o şekilde getirmemeye çabaladım. “Yani burada kalıp öldürülmeyi mi bekleyeceğim? Çok aptalca,” dedim.

Yüzüne dökülen parıltılı yakutlarla oynadı. “Herkes atalarının yapuğu hataların bedelini öder. Kaderin bu. Benim kaderim ise farklı.”

“Bu ne demek?”

“Çekilebilirsin demek. Ha, Xeno ve çirkin ejderha yavrusunu sevmiyorsan da kaçmayı düşünürsen hem senin goblinini hem de yüzlerce başkasını öldürürüm, haberin olsun.”

Olduğum yerde kaldım, kalbim boğazımda atıyordu. “Yap-

mazsın.”

Gülümsemesi bana zaten bildiğim şeyi anlatıyordu; yapardı, hem de zevk alırdı.

Pru’dan ses çıkmayınca sandalyemi çevirip onu aradım. Yüzü bembeyaz kesilmişti. Duvara yaslanmıştı, çoktan hayalete dönmüş gibi bembeyazdı.

“Yaparım,” dedi. “Bunu da duydum. Bu çirkin yaratıkları seviyormuşsun.”

Gözlerimi kıstım, çenem Gece Kalesi Dağları kadar sertleşti ve “Şeytansın,” diye fısıldadım.

“Hayır, canım. Becerikliyim. Ve becerikli kraliçeler güçlerini silah olarak kullanır.”

“Halkın seni bu şekilde sevmez.”

“Aptal kız, onların sevgilerine ihtiyacım yok. Bağlılıklarına ihtiyacım var, o da elimde.”

“Korku ve bağlılık aynı şey değil.”

“Ne kadar cahil olduğun bir kez daha kanıtlanmış oldu. Ivar, onu dışarı çıkar. Cesedi başında gözyaşı dökene kadar onu bir daha görmek istemiyorum.”

Ivar bir anda yanımda belirdi, kolumdan tutup beni koltuktan kaldırdı. Beni kapıya doğru götürdüğü sırada Kraliçe’ye döndüm. “Bu yanına kalmayacak.”

Sıkılmış gibi iç geçirdi. “Kaldı bile. Birkaç gün önce varlığından bile haberim yoktu ama çok işime yarayacaksın. Her şey plana göre işliyor.”

Ona söyleyecek milyonlarca şeyim vardı, işlerinde çok renkli küfürler de vardı ama hiçbirini söyleyemeden Ivar beni kapıdan dışarı çıkardı. Beni işlemeli, süslü kapının iki yanında duran kraliyet korumalarının kollarına itti ve “Rush, Majesteleri seni görmek istiyor,” dedi.

Rush içeri girdi, Pru dışarı çıktı, Ivar arkasından kapıyı çarptı.

Kapının üstündeki kıvrımlara baktım, oymalar sarmaşığa benzetilmeye çalışmıştı ama onları göremiyordum bile.

Kraliçe'nin haklı olduğunu, çoktan kazandığını düşünmeden edemiyordum.

18. BÖLÜM

KAN YEMİNLERİ VE BÜYÜLÜ İLLÜZYONLAR

Kraliçe ile konuşmamdan birkaç gün sonra Rush ile rutinimizi Kötürtmüştük. Sabahları oturup diğer ejderler ve yarışmacılarla egzersiz yapmasını izliyordum. Sonra birlikte öğlen yemeği yiyorduk, o sırada bana saray hayatının detaylarını anlatıyordu ve cehaletim konusundaki şüphesi giderek artıyordu. Öğleden sonra benim ısrarımla sarayı ve etrafını keşfediyorduk. Akşamları ise büyük odalardan birinde saray ahalisine katılıyorduk, saray halkının ihanet ve incitici eleştiri konusundaki becerilerinin inanılmaz olduğunu anlamıştım.

Pru, olabildiğince göze batmadan beni takip ediyordu. Ben onu konuşmaya dahil etmediğim sürece asla konuşmuyordu. Kendi rızasıyla hiçbir şeyin parçası olmuyordu.

Rutinimiz tanıdık bir hâl aldıkça beni daha da rahatsız etmeye başlıyordu.

Kraliçe sarayın zevkini çıkarırken benim boş boş oturmamı bekliyordu. Saray dışındaki halkı sefalet içinde yaşarken kendisi neşeyle yaklaşan cinayetimi bekliyordu.

Ben de bunu öylece kabul edecektim.

Kraliçe'nin beni tanımadığı çok belliydi.

Kaçamayacağımı garanti altına almıştı, onca kişinin ölümünü vicdanım asla kaldırmazdı. Kraliçe'nin dediğine uyacağına hiç şüphem yoktu. Ama sonum gelene kadar boşa zaman harcamayı da kabul etmiyordum. Burada her şeyin farklı olduğu, yeterince güçlü olmadığımı düşündüğüm Gece Kalesi'nden bile güçsüz olduğum doğru olabilirdi.

Ama tüm engeller aşılabilirdi. Her zorluk yenilebilirdi. Konu düşünce yapısı, kararlılık ve büyük bir cesaret sahibi olmaktı. Öyle olması gerekiyordu. Başka alternatifi kabul etmeyecektim. Ölmek için çok gençtim, elimden geleni yapmadan ölmeyecek kadar kararlıydım.

Kraliçe'nin beni öldürmek için yaptığı planın bana anlattığından daha derin olduğu kesindi. Ama Rush'a Kraliçe'nin ona ne söylediğini kaç kez sorarsam sorayım, bana anlatmamıştı. Ne kadar ısrar edersem o kadar susuyor, o kadar mesafeli davranıyordu.

İzole olmuşum ve yalnızdım, taş kalpli bir Kraliçe'nin planlarına yem olmak üzere hazırlanmışım. Peki sözde babam? Zorla birlikte geçirdiğimiz gecelerde Rush ile gittiğimiz koridorların ucunda birkaç kez görmüştüm o kadar. Ama Rush beni hükümdarların yanına yaklaştırmıyordu, ben istesem bile. Kraliçe ona ne söylemişti bilmiyordum ama tek potansiyel müttefikimi kaybetmiştim. Kral'ın bir şey yapamayacak kadar zayıf olduğu belliydi, fark ettiğinden ya da umurunda olduğundan bile şüpheliydim.

"Gel, yanıma otur, Pru," dedim etrafa bakarak. Dövüş ringinin kenarındaki bir sandalyede oturuyordum. Goblinin nerede olduğunu bilmiyordum ama bir yerlerden beni izlediğine emindim.

Bu tarla, ahırın arkasındaki açıklıktan uzaktaydı; sarayın ters tarafında, budanarak kontrol altına alınmış süslü bahçeler içindeydi. Saraydaki her şey gibi, Kraliçe bitkilere ne yapacaklarını söylüyordu ve bitkiler boyun eğiyordu. Yoksa onları köklerinden

kestiriyor, parçalatıyor ve üstlerine işetiyordu. Günler geçtikte çok daha çekici ve acı verici bir hâl alıyordu.

Dövüş arenası çok kullanılmıştı. Yerde sayısız dövüşten kalma çizikler ve çukurlar vardı. Egzersize katılmak ve kendi işaretimi bırakma isteğim kaburgalarım altında sızlayan bir ağrıya dönüşmüştü, bastırılması gereken bir şey daha.

Rush, Leantos klanından gelen bir ejder ile dövüşüyordu, bir kez daha üstünü çıkarmıştı ve rahatsız edici derecede dikkat dağıtıyordu. Düşmanım olmakla kalmıyordu, aynı zamanda beni öldürecek kişiydi. Formuna ve becerisine hayran olmaktan kısa hayatumdaki rolünü unutmamam gerekiyordu yoksa bu ikinci olacaktı.

“Pru,” diye seslendim bir kez daha.

Birkaç saniye sonra goblin yanımda belirdi, koyu gözlerini kırparak bana baktı. Yıpranmış elbisesi önündeki ellerini ovuşturuyordu. “Evet, Hanımefendi. Neye ihtiyacınız var?”

“Arkadaşlığa. Yanıma otur.”

“Yapamam, biliyorsunuz,” dedi. Bulutlu güneşin altında gözlerini kısarak etrafı taradı. Tüm yarışmacılar ringin etrafındaydı, ya sıralarını bekliyorlar, tezahürat yapıp yuhalıyorlardı ya da hepsini birden yapıyorlardı.

“Kimse izlemiyor,” dedim.

“*Her zaman* birileri izliyor,” dedi Pru etrafını taramaya devam ederek. “Ve dinliyor. Bunu unutma, Hanımefendi.”

Homurdandım ve kafamı sandalyenin arkasına dayadım. “Kraliçe’ye sende bana eşlik etmeni istediğimi söylesem?”

Pru’nun boğumlu yüzü empatiyle kırıştı. İkimiz de Kraliçe’nin umursamayacağını farkındaydık.

“Kendini görünmez falan yapsan da öyle takılsak?” diye sordum.

Pru’nun minik çenesi geri çekildi. “Goblinlerin öyle bir gücü yok,” dedi.

“Ne çeşit bir gücün var? Neler yapabiliyorsun?”

Pru bana baktı; derin, koyu gözleri şüpheyile parlıyordu.

“Kimseye söylemeyeceğim, söz,” dedim.

Bunun üstüne çenesi bir kez daha oynadı. “Bir... *gobline* yemin mi edeceksin?”

“Tabii, neden olmasın?”

Güldü. “Yeminler Embermere’de çok ciddiye alınır. Şaka yapılacak bir şey değil.

Dikleşerek ona döndüm. “Ciddi olmadığımı nereden çıkar-
dın? Onurum yok mu sanıyorsun? Buraya geldiğimden beri
gördüklerimden yola çıkarsak onurlu olan tek kişi benim. Bu-
rası yılan ini gibi.

Yine mırıldandı, kafasını yana yatırıp beni süzdü.

“İyi, söyleme. Bana ne. Bu iğrenç yeri kendi başıma çözerim.
Yani Kraliçe beni burada olduğum için öldürmeden önce. Beni
buraya *kocası getirdiği* hâlde.”

Kimsenin bana bir şey anlatmak istemediğini Pru’nun da
fark ettiği belliydi. Evet, Dayana, Natania düzinelerce insan
bana şunun bunun demode elbiseleri, saç modeli ya da aksesu-
varları hakkındaki fikirlerini söylüyordu. Ya da sevişmemesi ge-
reken biriyle sevişenleri anlatıyorlardı. Kimin kime ne nedenle
şantaj yaptığını da söylüyorlardı, bu biraz daha ilginçti. Ama ne
zaman işime yarayacak bir konu açsam konuşmayı önemsiz bir
konuya yönlendiriyorlardı.

Rush beni öldürmese bile yakında sıkıntıdan ölecektim.

Silahlarımı, egzersizlerimin zorluğunu, kullanılmış kasları-
mın acısını... hatta Gece Kalesi’nin soğuk dağ havasını özlüyor-
dum. Ejderha ateşi adına, Saffron’u ve en olmadık zamanda ayak
altına girmesini bile özlüyordum. Bununla karşılaştırıldığında,
olmaması gereken yerde duran kuyruğuna takılıp düşmeyi ter-
cih ederdim. Artık ikinci komutan Malessa ile takılmayı bile

tercih ederdim ki kişiliği kan kaplı bir balyoz gibiydi.

Xeno'nun arkadaşlığını, rahatlatıcı gülümsemesini özlemiştim. Beni saran sıcak kollarını özlemiştim. Zako'nun rehberliğini ve rahatlığını –hatta azarlamalarını– özlemiştim, bir parçam eksik gibi hissediyordum. Ölmeseydi ben de burada olmazdım. Dougal'ın beni götürmesine asla izin vermezdi.

Verir miydi?

Yoksa bana olan sevgisi yalnızca Kral'ın emirlerinden mi kaynaklanıyordu?

Pru'nun hâlâ teslim olmadığını görünce ona buruk bir şekilde gülümsedim. “Merak etme. Anlıyorum. Kendini korumak için elinden geleni yapman lazım. Benimle konuşurken görünmen iyi bir şey değil.”

Dövüş ringine döndüm –seyrek ağaçların arasında zayıf çimenlerden oluşan, sarmaşıklarla çevrili bir alandı– ve erkeklerle katılmak için kollarımda ve bacaklarımda hissettiğim sızıya karşı koymaya hazırlandım. *Savaşmak istiyordum. İşe yarar şeyler yapmak istiyordum. Süslenip sarayda gezdirilmek işkence gibiydi.*

Menekşe rengi eteğimin parlak taftalarını düzelttikten sonra sandalyeme yığıldım, bacak bacak üstüne attım ve bakışlarımla Rush'a ve emirlerine, kaderine rağmen karşı koyamadığım kaslarına kaymasına izin verdim. Onun elinde yaşayacağım kadere rağmen karşı koyamıyordum.

Diğer ejderle boğuşuyorlardı. Rush'ın sırtı, göğsü ve omuzları terle parlıyordu. Dövmeleri parlıyordu, hareket ettikçe ışıkları da hareket ediyor gibi görünüyordu. Sanki bedeni üstünde hareket edebiliyorlardı, bedeni de dövmeleri de sanat eseriymi.

Diğer ejderi yere attı, kollarını ve bacaklarını tuttu ve kıvranan periyi yere sabitledi. Sonra kafasını kaldırıp bana baktı. Gözlerimiz birleşti...

Ve esiri dönüp Rush'ın üstüne çıkararak avantajı ele geçirdi.

“Goblinler görünmez olamaz,” diye fısıldadı Pru çekingen bir şekilde. “Ama etrafımızdakilere karışabiliriz, böylece özellikle bizi aramayan kişiler bizi göremez,” dedi ve çekinerek yaklaştı. “Söylediklerimi başkalarına anlatmayacağına dair gerçek bir yemin eder misin?”

Tüm dikkatimi ona odakladım, Rush'ın üstümde yarattığı etkiyi yok etmek için gözlerimi kırptım. Onu kısmen duymuştum, bu yüzden, “Tabii ki. Ne yapmam gerektiğini söyle yeter,” diye cevap verdim.

Pru'nun bedeni sıcak dalgası gibi titredi. Bedeni oradaydı ama aynı zamanda değildi. Geçici bir scrap gibiydi. Bir hayalet gibi. Çekinerek ona doğru uzandım ve... parmağım omzuna dokundu.

“Dokunabiliyorum,” diye fısıldadım şaşkınlıkla. “Ama arkanı görebiliyorum. Haklısın, burada olduğunu bilmesem anlamazdım.”

Pru sıkılmış bir şekilde bana baktı. “Evet, farkındayım.”

Kıkırdayarak kendimi şaşırttım. Pru kişiliğini saklıyordu demek. “Peki neymiş bu yemin?”

“Kan yemini.”

Kaşlarımı çattım. “Kan mı?”

“Öyle olması gerekir. Tüm gerçek yeminler için kan gerekir.”

Büyü hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum ama temellerden haberim vardı, kanın kötü emeller için kullanılabileceğini biliyordum. Zako'nun bana hediye ettiği peri masallarından birinde, *Aşık Ogre ve Yarı Ölü Troll*'de, Troll kanını Ogre'ye vererek büyük -ve ölümcül- bir hata yapıyordu. Ogre de kanını bir cadıya verip karşılığında yiyeni kendisine aşık eden bir tepsi kurabiye alıyordu. Ogre, bir periye aşıktı ama peri onu sevmiyordu, bu yüzden onu ele geçirmeye çalışıyordu. Hikâyenin ver-

diği mesaj çok barizdi ama... Pru güvenilir birine benziyordu. Reed gibiydi, ısrarcı denemelerime rağmen ahırlara dönüp onu ziyaret edememiştim.

Kaybedecek neyim vardı ki? Bilgi güç demekti ve ikisinden de yoksundum.

“Tamam,” dedim sonunda. “Kan. Yapalım.”

Pru’nun zayıf saçları dikildi ve şokla sarsıldı. “Gerçekten yapacak mısın?”

“Evet. Nasıl yapacağız?”

“Kolay,” dedi Pru ve eteği altına elini sokup bir dikiş seti çıkardı. Lord ya da leydilerin elbiselerini tamir etmek için hep hazırda herhâlde. Ama bu dikiş seti inanılmazdı. Kapalıyken Pru’nun iki parmağı boyundaydı ama açıldığında uzadıkça uzuyordu –büyük bir ejderha ayağı boyuna geliyordu– ve içinde büyük boy bir makas, birini bıçaklamak ya da iplik kesmek için kullanabileceğim bir bıçak, çeşitli iğneler, tebeşir, bant ve bilmediğim başka aletler vardı.

“Eteğinin altında başka neler var?” diye sordum şaşkınlıkla.

İnce dudaklarında bir gülümseme belirdi, ilk defa gülümseğini görüyordum. “İşte o hep sır olarak kalacak,” dedi.

“Çok merak ettim,” diye fısıldadım.

Yorgan için kullanılan kalın bir iğne aldı ve bana doğru uzatıp diğer eliyle dikiş setini eteğinin altına soktu. “Parmağını uzat lütfen.”

İşaret parmağımı uzattım. İğneyi acıtacak kadar batırdı, sonra kendi parmağına da aynısını yaptı ve kan damlalarım birleştirdi. Benimki parlak kırmızıydı, onunki ise bir o kadar parlak bir yeşildi.

“Ahh,” dedim.

Pru kaskatı oldu. “İyi misin, Hanımefendi?”

“Evet, ama... kanın... tuhaf. Gıdıklıyor.”

Somurttu. “Duralım mı?”

“Dalga mı geçiyorsun? Olmaz! Devam. Bilmediğim her şeyi çoktan öğrenmiş olmam lazımdı.”

“Bilmediğin her şeyi öğrenmene yetecek zaman yok ama...”

“Mecazi konuştum, Pru,” dedim somurtarak. “Yemin. Nedir?”

“Önce sen söyle. Söylediklerimi tekrarla.”

Kafamı evet anlamında salladım.

“Ben, sonra tam, eksiksiz adını söyle.”

Dudaklarımı aşağı kıvırdım. “Kimseye adımı söylememem lazımdı hani? Bana karşı kullanılabilir demiştin.”

“Evet ama yemin ediyoruz. Yeminden sonra sana karşı kullanamam.”

“Ama önce bana söyletiyorsun.”

Cesur bir şekilde bana baktı. “Evet,” dedi.

Biraz bekledikten sonra, “Diğer türlüünü kabul etmeyeceksin herhâlde,” dedim.

“Evet, Hanımefendi.”

“Lanet... Gerçi seni suçlayamam. Burada kimse sana saygı göstermiyor.”

Omuzlarının bir anlığına gevşediğini görünce ne kadar yük taşıdığını fark ettim.

“Tamam,” dedim kendimi hazırlayarak. Gerçi Braque bana hiçbir şey hissettirmeden bedenimi tamamen değiştirebilen karmaşık bir büyü yapabiliyorsa muhtemelen bunu da hissetmeyeceğim. “Ben, Elowyn Xiomara Ashira...” dedim alt dudakımı ısırıp düşünerek, “Embermereli?”

Pru cesaret verici bir şekilde kafasını salladı. “...bozulursa hemen ölümle sonuçlanacak bu bağlayıcı yemini ediyorum...”

Gönülsüzce kelimeleri tekrarlardım. Bu ölüm tehdidi denizine bir tane daha eklemenin anlamı yoktu, değil mi?

“Pru olarak tanıdığım goblinin bana gizli olarak söylediği her

şeyin...”

“Pru olarak tanıdığım goblinin bana gizli olarak söylediği her şeyin...”

“Ölümüne kadar gizli kalacağına yemin ederim. Başka kimseye söylemeyeceğim.”

Bir kez daha kelimeleri tekrarladım.

Pru tatmin olmuş şekilde konuştu: “Ben, Ashburn goblin klanından Chauncey Norreye Wigglebottom ve Vickrose Lorey Tassletail’in kızı, Edsel Vernine Rockear’ın torunu Primrose Dewley Walleye Longnose Brittlefoot Dragonheart, Elowyn Xiomara Ashira Embermereli’nin bağlayıcı kan yeminini kabul ediyorum. Ona gizli olarak söylediğim her şeyi ebediyen sır olarak saklayacağına yoksa Ashburn klanının gazabını üstüne çekeceğine, goblinlerin ırk olarak yaşamaya başladığı zamandan beri çektikleri tüm acıları çekeceğine korkunç, acılı bir ölüm yaşayacağına onay veriyorum.”

Somurttum. “O kadarına gerek var mı?”

Yanakları kızardı ve normalde kül rengi olan yüzü renklendi. “Pardon. Kendimi kaptırdım. Goblin olmayan biriyle ilk defa kan yemini ediyorum. Benim halkım için ceza ne kadar acımasız olursa yemin o kadar etkileyici oluyor.”

“Harika,” diye cevap verdim son derece neşesiz bir şekilde.

Pru bana baktı, gözleri beklenti dolu denebilirdi.

“Evet?” dedim. “Bu kadar mı yoksa daha var mı?”

“Bu kadar herhâlde. Parmaklarımızı şöyle birleştiriyoruz” dedi ve kan damlalarımızı karıştırmak için uğraşırken dili keskin dişleri arasından belirdi, “ve yemin işlemeli.”

“İşlemeli mi?”

Homurdandı. “Evet, bu konuda asıl uzman dedemdi. Yaptığı yeminlerle ünlüydü. Daha doğrusu *öyleydi*,” dedi ve yanaklarındaki renk yok oldu. “Kimse ona ettiği yemini bozamazdı.”

“Deden o gün Kraliçe’nin bahsettiği Edsel mi?”

Pru parmaklarımızı ayırdı. Parmak ucum, kendine ait bir kalbi varmış gibi atıyordu. Pru hayretle kendi parmağına bakıyordu.

“Pru?” dedim.

“Evet? Ne oldu?”

“Kraliçe’nin bahsettiği Edsel... deden mi?”

Gözleri sertleşip parlayan onikse dönüştü. “Öyle ama bu konuda konuşmayacağım, yemin etmiş olsak bile.”

“Tamam, sorun değil. Ama yanıma oturup biraz rahatlar mısın?”

Homurdandı ama önümde yere oturdu ve bağdaş kurdu. “Rahatlamış. Sanki goblinlerin rahatlamaya izni varmış gibi. Ölünce bile rahatladığımı düşünmüyorum.”

“Çok... zor,” dedim sonunda.

“Tahmin bile edemezsin.”

“Anlat o zaman. Bilmek istiyorum. Gerçekten.”

İkimiz de beklerken bir goblin daha belirdi –incecik tuniğine, pantolonuna ve dizleri altındaki zümrüt yeşili ejderha ayaklarına bakılırsa– erkek bir goblindi. Rush’ın mağlup ettiği Leantos klanı ejderine içecek getirdi. Arka plandan iki goblin daha belirdi, biri Rush’a içecek verdi, diğeri ise alnındaki teri silsin diye havlu uzattı.

Ve terli omuzları, kolları, göğsü, karın kasları... daha da aşağısını silsin diye. Kaslı kalçalarını da silse fena olmazdı, aralarında sarkan şey de dahil...

Kafasını kaldırdı, belki de onu dikizlediğimi fark etmişti. Yüzümde gördüğüm ifade küküldüğüne neden oldu sonra kurt gibi gülümsedi. Mahcubiyet boynumdan yanaklarıma yayıldığı sırada diğerleri gülüyor, benim ve Leantosluların Ejderin yenilgisi hakkında laf atıyorlardı.

Kendimi daha fazla utandırmadan –gerçi artık mümkün müydü bilmiyordum– gözlerimi Pru’ya çevirdim. Böylece Rush ve çakal sürüsü goblin tarafından büyülendiğimi anladı, diğerleri onu şimdiye kadar görmemiş bile olabilirdi. Onların gözünde kendi kendime konuşuyor olabilirdim.

Önemli değildi.

Rush’ın ve yasaklı zevkler vaat eden şeytani, gamzeli gülüşünü aklımdan çıkararak Pru’ya, “Lütfen bana herhangi bir şey anlat,” dedim.

“Ejder Rush Vega’yı unutasın diye mi?”

Cıklayıp ona pis bir bakış attım, “O kadar belli oluyor mu?”

“Sadece ona baktığın zaman.”

“Lanet.”

Pru, umursamaz bir şekilde elini salladı. “Aman, kafana takma. Saraydaki tüm kadın periler onun olmak istiyor, bazı erkekler bile istiyor. Hatta bazı insanlar bile.”

Rush’ın ay ışığı rengi saçlarını boynundan çektiğini, güçlü kaslarını kuruladığını unutmama yetmişti.

“Sarayda insanlar mı var?” diye sordum.

“Birkaç tane var, evet.”

“Neden hiç görmedim?”

“Kraliçe ‘kibar halk’ etrafında görülmelerini istemiyor, böylece boş bakışları ve anlamsız ifadeleri görünmüyor,” dedi Pru, ayağı önündeki bir tutam çimenle oynayarak.

“Yani onlar da benim gibi burada zorla mı kalıyor?”

“Bazıları zorla kalıyor, evet. Senin gibiler mi? Hayır. Bildiğim kadarıyla hiçbirini kaçırılmalı. Ayna Dünya’nın büyü, efsanevi bir yer olacağını düşünerek kendi istekleriyle geliyorlar,” dedi ve karanlık bir kahkaha attı. “Öyle ama onların düşündükleri biçimde değil. Bunu anladıkları zaman da çok geç oluyor. Kapana kuıldıklarını fark bile etmiyorlar.”

“Güneş ışığı adına. Kulağa çok kötü geliyor.”

Pru ürperdi. “Öyle. İnsanlardan ve alt katlardan uzak durmaya çalışıyorum. Onları görmek hoşuma gitmiyor.”

Pru’nun açık sözlülüğüne rağmen sormak istemiyordum. Kaderlerini zaten anlamıştım. Embermere’ye gelen insanlar asla geri dönemiyordu.

Metal metale vurdu ve ikimiz de ringe doğru döndük. Rush, kalabalığın ortasında duruyordu, iki farklı adam birbirlerini süzüyorlardı. Rush bana baktı ve göz göze gelmeden hemen Pru’ya döndüm. Gözlerime her baktığında vücudumda bir elektrik akımı hissediyordum ve bu hissi yaşamak istemiyordum. İlk önceliğim hayatta kalmak olmalıydı, Rush ise hedefime giden yolda bir engeldi.

Somurtarak tekrar bacak bacak üstüne attım.

“Muhtemelen onun da seçim şansı yok,” diye fısıldadı Pru.

“Herkesin seçim hakkı vardır.”

“Her zaman öyle olmuyor.”

“Evet, oluyor. Seçenekler iyi olmayabilir, hatta berbat olabilir ama her zaman bir seçenek vardır. Beni öldürmeye çalışırsa bunu kendisi seçmiş olacak.”

“Hanımefendi öyle düşünüyorsa öyledir.”

“Yapma, Pru. Bence ‘hanımefendi’ aşamasını çoktan geçtik, sence de öyle değil mi? Biraz önce kanlarımızı karıştırdık,” dedi.

Kıkırdadı, gerçek anlamda kıkırdadı. “Sanırım. Ama Kraliçe sana isminle hitap ettiğimi duyarsa hem kellemini alır hem de derimini yüzer.”

Hırladım. “O kadına lanet olsun! Aslında onun ölmesi gerekir, herkes rahatlar.”

Pru’nun kafası olası tüm yönlere döndükten sonra bana tekrar baktı, gözleri kocaman olmuştu. “Bunu bir daha asla söyleme. Burada sadece yerin kulağı yok. Ağaçların da var. Bazı kuş-

lar bile Kraliçe adına çalışıyor, zehirli çiçekler de öyle.”

“Bir çeşit büyü var demek istiyorsun değil mi? Gerçek kulak ya da göz yok yani?” dedim gergin bir şekilde gülerek.

“İkisini de demek istiyorum.”

Yutkundum. “Gerçekten gözleri ve kulakları mı var?” dedim ve kulak mememi burarak Pru’nun becerikli parmakları olmadan asla yapamayacağım örgülerimi salladım.

Goblin ciddiyle kafasını salladı.

“Hasiktir,” diye fısıldadım.

“Evet, aynen öyle. Kayalar bile Kraliçe’nin casusları olabilir, hiç şaşırmam. Gerçi öyle olduğuna dair bir işaret görmedim. Bu topraklar onun. İstedğini yapıyor, bizler de onun emirlerini uyguluyoruz.”

“Yapmazsanız da sizi öldürüyor.”

“Ya da daha kötüsü.”

“Ölümden kötü ne olabilir?”

“Birçok şey.”

Sonraki sorumu düşünürken göğsüm sıkıştı. “Deden gibi mi?”

Koyu, göz bebeği olmayan gözlerinde yaşlar birikti; gözleri sonsuz havuzlara dönüştü.

“Anladım,” dedim. Kraliçe’nin buz tutmuş kalbini parçalamak, sonra tekrar çalıştırıp bir kez daha yok etmek istiyordum.

“Peki toprak neden onun?” diye sordum dişlerimi sıkarak.

“Ataları Ayna Dünya’nın ilk hükümdarlarıydı. Büyüleri toprağın büyüüne bağlıydı, şimdi de onlara bağlı. O yüzden...”

“O yüzden ne?”

“O yüzden... bu durumdayız.”

“Sarayın dışının karanlık olmasından mı bahsediyorsun?”

Kafasını evet anlamında salladı ve etrafına bakındı. Uçan kuşların birinde devasa bir kulak görürsem kafayı yiyecektim.

“Peki Ayna Dünya’nın olayı nedir?” diye sordum.

Kılsız kaşları hayretle yükseldi. “Gerçekten bilmiyor musun? Peri sarayının sürgününü herkes biliyor sanıyordum.”

Kalp atışlarım hızlanmaya başladı. Ağzından çıkan her kelimayı duyabilmek için biraz öne eğildim. “Her şeyi anlat,” dedim nefes nefese.

Şansa bak ki -Dougal’ın Gece Kalesi’nde bana o kan kırmızı yüzüğünü gösterdiği günden beri dönmeyen *kötü şansa*- yüzlerce kuş tam o anda havalanmaya karar verdi. Çırtıkları kanatları ve ani ciyaklamaları o kadar rahatsız ediciydi ki savaşan periler bile durup gökyüzüne baktılar.

Yer öfkeleniyormuş gibi titredi; ağaçlar inledi ve saraya doğru eğildi, bulutlar hızlanarak güneşin önünü kapattı. Küçük, tüylü hayvanlar hızla kaçışmaya başladı.

“Ne oluyor?” diye sordum, tüm kaslarım kasılmıştı... olacak korkunç şeyi bekliyordum. Huzursuzluk iliklerime kadar işlemişti. Parmaklarım kasılıp gevşedi, bir silah tutmak, kendimi *bundan* koruyabileceğim izlenimini yaratmak istiyorlardı.

Pru, neredeyse tadını alabildiğim dengesizliği daha da kötüleştirmemeye dikkat eder gibi yavaş yavaş ayağa kalktı. Ringin etrafında düzinelerce goblin belirdi, peri erkekleri silahlarını kınlarına soktu, gömleklerini giydiler ve gökyüzüne baktılar.

Bekliyorlardı.

Hazırlanıyorlardı.

Rüzgâr aniden şiddetlenip çığlık atmaya başladı, huzurlu günün sessizliğini yok etti. Korsem ve eteklerim altında tüylerim diken diken olmuştu. Ben de ayağa kalktım, hangi yöne dönmem gerektiğinden emin değildim. Tehlikenin ne taraftan geleceğinden emin değildim. Aniden yoğunlaşan havaya karışmış gibiydi. Ayaklarımız altında ürtüyordu. Derimizi kaplayarak bizi boğmaya çalışıyordu.

Çoktan grileşen hava daha da karardı, fırtınalı bir hâl aldı.

Gök uzun uzun gürledi ama ona eşlik eden bir şimşek yoktu.
Gürledi... gürledi... ve gürledi, sonu yok gibiydi.

Ürperdim.

Rush yanıma geldi, elimi tuttu ve dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

“Koşmaya hazır ol.”

Sessizce topuklarımı çıkarıp onları elime aldım.

19. BÖLÜM

ZEHİRLİ BİR SOY VE AYNADAN BİR DÜNYA

Gök gürültüsü sonsuz, kesintisiz bir şekilde devam ediyor, ayaklarımız altındaki toprağı sarsıyordu. Şimşek çakmasını bekleyip duruyordum ama çakmıyordu. Bir kez bile çakmamıştı. Gerilmiş sinirlerimi rahatlatmak için bile çakmamıştı.

Saray bahçesindeki kuşlar, böcekler ve küçük hayvanlar damarlarımda sızlayan içgüdüsel gerginlikle bağıyorlar; bana kaçmamı, kaçmamı, *kaçmamı* söylüyorlardı. Ama ters yöne!

Rush beni saraya doğru götürdü, yan yana koşuyorduk ve elimi torna gibi sıkıyordu. Egzersiz yaptığı arkadaşları yanımda ilerliyordu, patikalarda ilerlerken, bakımlı çiçeklerin üstünden zıplarken silahları hafif çingırtılar çıkarıyordu. Alçak tepeliklerin üstünden koşmaya başladık ve bu sırada etrafımızdaki perilerin sayısı giderek arttı.

Daha önce hiç görmediğim, adlarını bilmediğim her türden ve boydan yaratıklar yeşilliklerin arasından beliriyor, saraya ulaşma çabamızda bize katılıyorlardı.

Gümbürtülü birkaç nefeste gündüzü geceye çeviren şey neydi? Yüreklerimize ve bedenlerimize huzursuzluk sokan bu şey neydi? Arkamızdan kırbaçlanıyormuşuz gibi bizi koşturmak zorlayan bu şey neydi?

Zaten olabildiğince hızlı koştuğumuzu düşünüyordum. Ejderha ateşi aşkına, yalınayak koşuyordum, ayak kabarımlarını ve eteklerimi tek elime almıştım, diğer elim ise Rush'ın elini tutuyordu. Ama boğuk, kederli borazanların bariton sesini duyduğumuzda Rush'ın bacakları akıl almayacak kadar uzun adımlar atmaya başladı. Ben de kendimi ona ayak uydurmaya zorladım, diğer yarışmacılar da aynısını yapıyordu. Nefeslerim ağır ama düzenliydi. Gece Kalesi Dağları'nda koşup kendi rekorumu kırmaya çalışmam boşuna değildi.

Bizi bekleyen birçok bilinmeyene rağmen Dougal beni süslü bir kafesten farkı olmayan "odama" bıraktığından beri hiç bu kadar özgür hissetmemiştim. Kaslarım ısınmış ve esnemişti, kanım hoşça sızlıyordu, cildim gıcıklandırıyordu. Her yandan belirip saraya doğru ilerleyen kütleye katılan goblinlerin yüzü her zamankinden daha üzüntülü ve ciddi olmasa bu koşunun tadını çıkarabilirdim; rüzgârın yüzüme ve boynuma vurmasından; Rush'ın uzun, gümüşü saçlarının ipeksi bir bayrak gibi savrulmasından zevk alabilirdim.

Ama çevremdeki kimse koşumuzun tadını çıkarmıyordu. Gerginlikleri havada ayrı bir tabaka oluşturmuştu, karşı koymama rağmen beni de enfekte ediyordu.

On dakika kadar sonra Rush yavaşladı. Botları, terasa geldiğimize işaret eden solgun taşlar üstünde neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Diğerleri farklı yönlerde dağıldı, bu sırada arkalarından gelen perilerin akını devam ediyordu. Kısa boylu periler sola döndü, birkaç goblin peşlerinden gitti ama çoğunluk sağ tarafa gitti. Çeşitli boylardaki tilkiler, yılanlar ve kediler önü-

müzde açılan koridora koştular, şekil değiştiren olabilirler miydi? Diğer tuhaf, tasvir edilemez yaratıklar ise duvarların içinde kayboldular ve gözden kayboldular.

Rush, arkadaşları ve ben tilki ile kedilerin pati seslerini takip ettik, ta ki bir sisin içinde kaybolmuşlar gibi aniden ortadan kaybolana kadar. Ama içeride hava açıktı, normalde akşamları kullanılan ışıklar parlıyordu. Yılanlar ise duvarlardaki görünmez delikler içinde kayboldular.

Ürperdim, gözümün önünde ne kadar şeyin gizli olduğunu düşünmeden edemedim. Pru bana her yerde casusların olduğunu söylememiş miydi? Toprağın içinden çıktıklarını görene kadar sarayda bu kadar fazla perinin yaşadığından haberim yoktu.

Borazanlar son kez ağıt yakarken Rush kenara çekildi ve arkamızdan gelen trafikten uzaklaşarak beni de yanında götürdü. Arkadaşları etrafımı sardı, hepsi bana bakıyordu.

“Ne oldu? Neden durduk?” diye sordum aceleci bir şekilde. Gözlerim yeni gelenleri taradı, hiçbirinin görüntüsünü seçebilecek kadar uzun bakamıyordum. Gördüğüm şeylerin sayısı arttıkça sorularımın sayısı da artıyordu.

“Biraz toparlan diye durdum. Ama... bunu nasıl yaptın?” diye sordu Rush.

Dikkatim hâlâ dağınık olduğu için bir süre ona baktım. Göğsüm normalden daha hızlı yükselip alçalıyordu. “Ne yapmışım? Ne diyorsun? Acelemiz yok mu? Ne oluyor?”

“Bizim kadar hızlı koştun,” dedi diğer ejderlerden biri. Saçları yeni doğan güneş kadar solgundu.

“Evet, ne olmuş?”

Soluk saçlı ejder ve Rush birbirine baktı, birkaç tanesi daha bakiştılar.

Homurdandım. “Tahmin edeyim, Embermere’de kadınlar koşmuyor değil mi? Kutsal ejder ateşi adına, kadınlar tüm gün

ne yapacaklar? Aptal saçlarına şekil mi verecekler?”

“Kadınlar *koşabilir*,” dedi Rush. “Ama koşmuyorlar.”

“Bizim kadar hızlı koşmadıkları da kesin,” dedi bir tanesi ki-birli bir homurtuyla.

Rush, boş eliyle ayaklarımı işaret etti. “Ayakkabılarını giy. Artık saraydayız.”

“Hmmm. Fark ettim,” dedim. “Ama acil bir durum var.”

Rush kaşını kaldırdı.

“Yani,” diye açıkladım, “görüntüm kimin umurunda? Buraya *koşarak* geldik. Ayaklarım zaten kirlendi,” dedim ve elini çekiştir-dim. Onu tekrar harekete geçirmeyi ummuştum ama kaya gibi olduğu yerde kaldı.

“Sarayda en önemli şey görüntüdür, acil durumlarda bile,” dedi yarışmacılardan biri. Bunun saçı Rush kadar uzundu, ren-gi ise canlı bir lavantaydı. Çenesi, kaşları ve yanakları sert ve erkeksiydi.

Birkaç tanesi kafalarını sallayarak katıldıklarını gösterdi.

“Kirli olsa da olmasa da, ayakkabılarını ne kadar hızlı giyip eteğini ne kadar hızlı düzeltirsen” dedi Rush gözleriyle açıkta-ki kalçalarımı inceleyerek, “neler olduğunu ve nereye gitmemiz gerektiğini o kadar hızlı öğreniriz.”

Somurttuğum sırada önümüzden periler ve hayvanlar geçti. Ayaklarımı artık koşmama izin vermeyecek topuklulara sok-tum ve eteğimi düzelttim.

“Hazır mısın?” diye sordu Rush.

“Tabii ki,” dedim elimi onun elinden almaya çalışarak.

Elimi bırakmadı; tilkilerin, kedilerin ve yılanların gittiği yönde hızla yürümeye başladı. Rahatça attığı her adım için be-nim birkaç tane gülünç adım atmam gerekiyordu.

“Bu aptal topuklularla sana nasıl ayak uyduracağımı?” diye sordum. Ayakkabıların verdiği rahatsızlıktan çok daha önemli

bir şey varken sızlandığının tamamen farkındaydım.

Rush aniden durdu, bana döndü ve beni bir anda kucağına aldı.

Ciyakladım, herkes iç çamaşırlarımı görmesin diye eteklerimi kolları arasına indirdim. “Ne yapıyorsun?” diye hırladım ama çoktan yürümeye başlamıştı. Beni göğsüne bastırıyordu, arkadaşları yanımda ilerliyordu.

“Problemi çözüyorum,” dedi ve sesi göğsümde titredi, kollarım dudaklarıyla temas eder gibi sızladı. Kıpırdayıp inledim.

Bana baktı, tek kaşını kaldırarak sessiz bir soru sordu. Kaşları bütün bir sözlük kadar anlam taşıyordu.

Sinir bozucu derecede yakışıklı yüzüne pis bakışlar attığım sırada mavi giysili bir kraliyet muhafızı bizi gördü ve arkasındaki koridora dönüp, “Onu buldum,” diye bağırdı.

Kraliyet muhafızının bakışları Rush ve benim üstümde gezdi, sonra diğerlerine baktı ve beni topuklulardan kurtarmak isteyen özentici kurtarıcıma döndü.

“Yaralı mı?”

“Hayır,” diye cevap verdi Rush.

“Ben cevap verebilirim,” dedim ama muhafız tekrar konuşmaya başlamıştı bile.

“Benimle gelin.”

Kraliçe’nin mavi rengini giyen diğer gardiyanlar da yanımıza geldi ve diğerlerinden hiçbir farkı olmayan geniş bir koridorda yürümeye başladık. Bu koridoru süsleyen çok sayıdaki resimlerin ve heykellerin hiçbirini tanıımıyordum.

“Ne oldu?” diye sordu Lavanta, botları taş zemini döverken. Nasıl olsa onlar bebek gibi taşınmak yerine rahat ayakkabılar giyebiliyorlardı.

“Kral’a suikast girişimi oldu,” diye cevap verdi bizi ilk gören gardiyan.

“Hâlâ yaşıyor mu?” diye sordum, sesimdeki endişe beni de

şaşırtmıştı. Kral bana çok babacan davranmamıştı.

Gardiyan arkasına baktı, birkaç saniye gözlerime baktıktan sonra, “Öyle. Çok zayıfladı ama topraklara şükür olsun ki hâlâ nefes alıyor,” dedi.

“Nasıl oldu?” diye sordu soluk saçlı ejder.

“Tüm detayları bilmiyoruz ama anladığımız kadarıyla zehirlenmiş.”

“Zehirlenmiş mi?” dedim nefes nefese. “Bu nasıl mümkün olabilir?”

Kraliyet gardiyanının çenesi kasıldı. “Olmaması gerekir.”

“Majesteleri son derece üzgün,” diye ekledi diğer gardiyanlardan biri.

“Anladık,” dedi Lavanta duygusuz bir şekilde. “Gökyüzü en son böyle karardığında...” dedi ve ne diyeceğini fark ederek cümlesin sonunu getirmedi.

Benim dışımdaki herkes anlamıştı. Vâris Prens Saturn’ün cinayetinden bahsettiğini düşündüm. Bu da demek oluyordu ki...

“Gökyüzünü Kraliçe mi kararttı?”

“Evet,” diye cevap verdi Rush. “Toprakla bağlantısı var. Ayna Dünya’nın büyüüne erişen onun soyu, Majesteleri Kral’ın değil.”

Ayna Dünya. Yine aynı laf. İlk fırsatta Pru’yu odama kilitleyip onu her şeyi anlatmaya zorlayacaktım.

“Suçlu bulundu mu?” diye sordu Rush, gardiyanlardan birine.

“Henüz değil,” dedi adam omzu üstünden bakarak. Yüzünü görmediğim hâlde öfkesini hissedebiliyordum. “Muhtemelen vâris prensi ve o zamandan beri saraydaki birçok lordu ve leydiyi öldüren kişi.”

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim. “Birçok” mu? Burası nasıl bir yerdi? Gece Kalesi’nde yaşadığım süre boyunca çok az kişi ölmüştü, hepsi de savaşta, korumakla yeminli olduğu ejderhalar uğurunda ölmüştü. Onurlu bir şekilde ölmüşlerdi. Kimse buz

heykeli parçasıyla öldürülmemiştir.

Birkaç köşe daha döndükten sonra Kraliçe'nin salonu yerine Kral'ın odasına gittiğimizi fark ettim. Hiçbir şeyi tanımamama şaşmamak lazımdı. Ne de olsa *babam* beni yanına çağırmamıştı, bir ömür boyunca ayrı kaldıktan sonra birbirimizi tanımaya çalışmak yüce kral hazretlerine fazla banal gelmişti herhâlde.

Orman yeşili giymiş başka gardiyanlar kapıların arkasından belirdiler ve bir başka koridora daha geçtik. Gardiyanların kılıçları, kalçalarına kadar gelen yeleklerinin derisine çarpıyordu. Koridorun sonundaki kapıda kayboldular. Yine yeşil giymiş başka adamlar ise ters yöne koşuyorlardı, yanımızdan geçtikleri sırada yavaşlamadılar bile. Başka bir gardiyanlar sürüsü ise en büyük kapının iki yanında nöbet tutuyorlar, kıpırdamamaya çalışmaktan seğiriyorlardı.

Burası da dışarıya kadar kaotikti ama gardiyanlar sessizdi. Söylemek istedikleri ama dillendiremedikleri tüm kelimelerin ağırlığını göğsümde hissediyordum.

"İndir beni," diye fısıldadım Rush kapının önünde dururken.

Tereddüt etti ve beni göğsüne yapıştırdı. Üç kalp atışı boyunca –saydım– tuttuktan sonra beni yavaşça bedeni boyunca indirip yere bıraktı. Beni bıraktığı noktada durdum; sırtım göğsüne, kucumun kıvrımları kalçasına dayanıyordu; parmaklarım elinin içindeydi.

Kendimi uzaklaşmaya, *düşmanım*la aramıza mesafe koymaya yönelttim ama hain bacaklarım kıpırdamadı.

Kapılar açıldı, koyu saçları kısa örgüler hâlinde toplanmış bir yaver bana pis bakışlar attı. Gümüş zillerle süslediği bu örgüleri çok sinir bozucu olmalıydı. Şimdilik hiç ses çıkarmıyorlardı.

"Amma uzun sürdü," dedi Zilli herkes duysun diye. Solgun yüzündeki dudaklar aşağılayıcı bir şekilde büzülmüştü. Bakımlı parmaklarını bana doğru şaklattı. "Öyle dikilmesene. Krali-

çe'nin Eşi Majesteleri Kral Orenn Amadeo'yu daha fazla bekletmeyeceksin herhâlde?"

"Çağırıldığımı bilmiyordum," dedim duygusuz bir şekilde. Hareket etmedim.

Zilli gözlerini devirip kafasını kaldırdı ve çok acı çekiyor gibi iç geçirdi. "Kanla yazılmış davetiye mi istiyorsun? Çünkü gelmeyecek. Kaldır kışını!"

Hareket edersem daha da kaçıyordu.

Rush beni ileri itti, elini belime koydu, sıcak nefesi kulağıma vurdu. "Dashiell'i kızdırmak istemezsin. Güven bana," dedi.

Asıl problem ne ona ne de başkasına güvenemdi, belki Pru'ya güvenebilirdim ama belki de güvenemezdin. Ne de olsa o bir goblindi ve bana sadık değildi.

Gönülsüz bir şekilde yürümeye başladım.

"Toprağın kutsal büyüüne şükürler olsun," diye homurdandı Dashiell, "Yürüyebiliyormuş."

Kafamı hızla ona doğru çevirdim ve en sevdiğim, *benimle uğraşırsan seni bıçaklarım* bakışımı attım. Karanlık bir kahkaha atmakla yetindi. "Amma haşinmiş."

"Evet, haşinim. Şu bıçağını ver de ne kadar haşinim göstereyim."

Kapı, Rush, arkadaşları ve benim arkamdan sessizce kapandı. Büyük odanın perdeleri kapanmıştı, birkaç loş küre dışında hiçbir ışık kaynağı yoktu. Orada burada bekleyen yeşil üniformalı gardiyanlar vardı, birkaç peri ise devasa bir sayvanlı karyolanın başında toplanmıştı.

Odadaki tüm erkekler işlerini bırakıp bana baktılar. Cıklayıp devasa yatağa doğru yürüdüm. Tüllü perdeleri ardında Kral yatıyor olmalıydı.

Birkaç gardiyan hükümdarları ile arama girip Dashiell'e sorgulayıcı bakışlar attılar.

Rush'ın eli benimkini tuttu, beni kendine çekmeye çalıştı. *Gel, git, dur*, bir karar verecekler miydi? Rush'ın rehberliğine karşı koydum.

“Bırakın geçsin,” dedi Dashiell elini sinirli bir şekilde sallayarak. Tüm parmaklarında, baş parmaklarında bile gümüş yüzükler parlıyordu. Göz ucuyla bir tanesinde ejderha olduğunu gördüm. Anlaşılan ejderhalar yalnızca mücevherlerde ya da kraliyet armalarında olduğunda beğeniye layıktı. Yoksa gördükleri yerde öldürülecek hayvanlardı. Dengesiz hastalar.

“Peki diğerleri?” diye sordu yeşilli bir gardiyan.

“Amarantoslu Ejder Rush Vega geçsin, anlaşılan göbekleri bir kesilmiş,” dedi Dashiell ikimize de siniri bozuk bir bakış atarak. “Bendisantoslu Ejder Hiroshi Asher, Magiarantoslu Ejder Ryder Link ve Encarantoslu Ejder West Renato benimle bekleyecek. Diğer yarışmacılar gitsin.”

Rush'ın arkadaşlarından bazıları kapıdan çıkıp gözden kayboldu, ben de onlarla birlikte gitmiş olmayı diledim.

Bir uğultu duyunca tekrar Kral'ın tarafına baktım, periler yatağın üstüne uzanıyordu. Bir tanesi düzelip, “Acel et, kız,” dedi.

Aman, en sevdiğim üç kelime bir arada.

“Kral... akrabası ile konuşmak istiyor.”

Umursamaz, duygusuz sestem bu konuşanın Dougal olduğunu anlamıştım, yaklaşıp bakır rengi saçlarını ya da Gece Kalesi'nde yüzüme salladığı ejderha şeklindeki yüzüğü görmeme gerek yoktu.

“Dikilmesene,” diye hırladı ve kolumu tutup tırnaklarını etime batırarak beni ileri çekti. Şaşırarak ona doğru sendeledim.

Kolumu çekip Dougal'a cevabını verecek -daha da iyisi gösterecek- fırsatım olmadan Rush Dougal'ın elini tuttu. O kadar sıkıyordu ki kemiklerinin çatırdadığını duyabiliyordum.

“Bırak onu,” dedi. Verdiği emir alçak bir hırıltıydı, aynı anda

tüylerim diken diken oldu ve bacaklarımın arasında bir sızı hissettirdi. Kendimi kasarak bu duyguyu bastırdım, hiç zamanı değildi. Aşağılanmak için yalvaran yüzüklü bir göt vardı.

Dougal, Rush'ın söylediklerine uymayınca ve benim dış göstermeme boyun eğmeyince Rush parmaklarını birer birer açtı. Canı çok yanmış olmalıydı. Dougal'ın sessiz inlemelerinin her birinden ayrı zevk aldım.

Dougal elini hızla çekti, sıkılmış gibi yaparak parmaklarını gerdi. "Hep olduğu gibi fazla dramatiksin, Rush. Başı derde giren tüm prensesleri kurtaran ejder..."

Tüm prensesleri mi? Benden başka kaç prenses vardı ki? Gerçi ben başı derde giren bir prenses değildim. Aniden hepsini bulup saçlarını yakmak istedim. Bu istenmeyen öfkeye karşı somurttum. Neyi kıskanıyordum ki? Ayrıca ne zamandan beri bir erkeği kıskanıyordum? Her şeyi geçtim, *bu adamı, düşmanımı mı* kıskanıyordum?

"Ve sen," dedi Dougal öfkesini doğrudan bana yönelterek, "ejderhaların yanında yaşayan, medeniyet görmemiş bir hayvandır. Süslü elbiseler bunu değiştiremez," dedi ve dudaklarını kıvrıdı.

Ne yaptığımı anlamadan belinden sarkan hançeri elimde buldum, parlak metal ucunu boğazına dayamıştım. Gözlerinin derinliklerine baktım, bir parça ışık aradım ama göremedim.

Dougal yutkununca boğazı bıçağa değdi, gözlerinde artık sahte bir bıkkınlık yoktu. Birçok şey bir anda gerçekleşti. Kral'ın gardiyanları Dougal ve beni çevrelemeye çalıştı. Rush, yanında Ryder, West ve Hiroshi ile arkama geçti, hepsinin elleri belleindeki kılıçlarına gitti. Dashiell, "Aptallar Kral'ın rahatını bozuyorlar," gibi bir şey mırıldandı. Ama benim dikkatimi çeken Finnian olmuştu.

Beni kaçıranlar arasındaydı, en başından beri Dougal ve

Sandor ile birlikteydi. Ama vurulduktan sonra beni iyileştiren de oydu. Karamel rengi gözleri merhametle parlayan da oydu. Bana bir şey olsa, Kral'ın yanındakiler içinden sadece onun umurunda olabilirdi.

Yatağın yanındaki küçük komodinin yanında duruyordu. Sandor ile birlikte olanları izliyordu.

"Dougal," dedi, sesi ondan bir dilim ekmek ister gibi kibardı. "Leydi Elowyn'den özür dilesen belki bıçağı bırakır."

Dougal, boğazında bıçak olmasına rağmen güldü. "Neden özür dileyecektim?"

"Çünkü kalpsiz bir götsün ve seni şuracıkta öldürmemek için hiçbir geçerli neden göremiyorum," diye hırladım. "Herkes iyilik etmiş olurum," diye gülümsedim ve beni kaçırmakla kalmayan, aynı zamanda tokat atan adama duyduğum nefretin herkes tarafından hissedilmesine izin verdim.

Dougal kasıldı. "Kralını bekletiyorsun," dedi. Bıçağı boğazını kanatacak kadar batırdığım için sesi hırıltılı bir fısıltı olarak çıkmıştı.

Kanı aktığına inanamıyormuş gibi şaşkınlıktan nefesi kesildi. Gülümsemem daha da büyüdü.

"Leydi Elowyn," dedi Finnian, "Kralımız sizi görmek istiyor. Lütfen Dougal ile olan geçimsizliğini askıya alın. Şu anda Majestelerinin size ihtiyacı var."

Bunu düşündüğüm sırada Dougal'ın gözleri ışıldadı. Sonunda homurdanarak bıçağı boğazından çekip yüzüne doğrulttum. "Bana bir daha dokunursan ya da tokat atarsan bedelini *kesinlikle* ödersin."

Dougal bir kez daha homurdandı ama bu sefer sırf gösteri yaptığından şüpheleniyordum. Kaba bir şekilde hançerinin kınını kemerinden kopardım, hançeri kına soktum ve kını korse-nin içine soktum. Kının ucu göbek deliğime değiyordu.

Odadaki gerginlik o kadar artmıştı ki perdeleri kapalı oda boğucu bir hâle gelmişti ama kimse bana karşı çıkmadı. Kimse bana kadınların kendilerini Dougal gibi pisliklerden korumak için silah taşımayacağını söylemedi.

Önlerine geçtiğimde gardiyanlar bir anlığına tereddüt etti, sonra dağıldılar. Rush, West, Ryder ve Hiroshi bir adım arkamdan geldiler ve birlikte Kral'a yaklaştık. Finnian'a başımla selam verdim, Sandor ile baktık ama bakışlarından olanlarla ilgili hiçbir şey çıkaramadım. Gri gözlerinde ifade yoktu.

Dashiell kendi kendine homurdanarak hepimizin önüne geldi. Ama Kral'ın omzuna değen parmakları kuş tüyü kadar nazikti.

"Majesteleri," dedi rahatlatıcı bir sesle, "Leydi Elowyn geldi."

Kral cevap vermeyince Dashiell elini Kral'ın kolunda gezdirdi. Hükümdarın üstünde ince bir sabahlık vardı, kalın yorganları çenesine kadar çekmişti.

"Kralım? Leydi Elowyn sonunda geldi."

Kral'ın göz kapakları yavaşça, uyku mahmuru bir şekilde açıldı.

Dashiell ona gülümsedi. Bu suratsız perinin gülümseyebileceğini hiç düşünmüyordum. "Nasıl hissediyorsunuz hükümrânım?" diye sordu.

"Biri beni öldürmeye çalışmış gibi hissediyorum." Kral'ın cevabı boğuk bir hırıltıydı, kuma yavaşça değen bir metalin hışırtısı gibiydi.

Sandor ve Finnian geri çekilerek Dashiell'in yanına geçme izin verdiler. Kral'ın geniş omuzları düşmüştü, yüzü bembeyazdı ve ter içinde kalmıştı. Koyu kahverengi gözleri bulanıktı, bir yanı burada, diğer yanı bu hayattan sonra neresi geliyorsa orada gibiydi.

Öksürdü ve bu hareket göğsünün kasılmasına neden oldu.

bu yüzden bir kez daha öksürdü.

“Su, Kral’a su getirin,” diye bağırdı Dashiell. Sonra Finnian ve Sandor’a bakarak, “Onun için yapabileceğiniz bir şey var mı?” diye sordu.

“Şimdilik yok,” dedi Sandor. “Dinlenip gücünü toplaması lazım. Karanlık ve sessizlik rahatlatır, iyi gelir. Tabii ki Finnian ve ben yanında kalacağız. Ne olur ne olmaz.”

Bu birkaç kelimeden bile Sandor’un Kral’ın hayatta kalacağını düşünmediği belliydi.

Finnian ekledi, “Majesteleri Leydi Elowyn ile olan konuşmasını toparlanana kadar ertelese daha iyi olabilir. Şu anda tüm enerjisini iyileşmeye ayırması lazım,” dedi ve arkasını dönüp küçük cam şişeler toplamaya başladı. Her şişeyi deri çantasındaki özel bölmelere yerleştiriyordu.

Bir goblin belirdi, elindeki gümüş tepsinin üstünde tek bir bardak su vardı. Dashiell tepsiyi aldı, Kral’ın kafasını çocuk gibi tuttu ve ona birkaç yudum su içirdi. Dashiell, bardağı goblinin kafası üstünde tuttuğu tepsiye koyarken kafasını iki yana sallıyordu. Bana dönüp sessizce konuştu. “Leydi Elowyn, sonra tekrar gelirsiniz. Odanızdan çıkmayın. Kral sizi görmeye hazır olduğu zaman çağırabilmem için nerede olduğunuzu bilmem lazım,” dedi. Sonra Rush’a bakarak, “Yanında mı olacaksın?” diye sordu.

“Tabii ki,” dedi Rush bu çok doğal bir şeymiş gibi, sanırım öyleydi de. Ne de olsa kukla ustası Kraliçe ona öyle emretmişti.

“O zaman...”

Ama Dashiell’in sözü kesildi. Kral boğazını temizledi, biraz öksürdükten sonra zayıf bir şekilde, “Onunla hemen konuşmam lazım... eğer kurtulamazsam anlatamam. Artık... öğrenmesi lazım,” dedi.

Kalbim birkaç saniyeliğine durdu, sonra çarpmaya devam etti. “Ne?” diye fısıldadım. “Neyi bilmem lazım?”

Kral’ın buğulu, camsı gözleri benimkilerle buluştu. “Annemin kim olduğunu,” dedi.

Dashiell tokat yemiş gibi irkildi. “Herkes dışarı çıksın!” dedi ve kolumu tuttu. “Sadece sen kal.”

20. BÖLÜM

KRALİÇE KRALI YENER

Dashiell, hasta Kral'ı rahatsız etmemek için parmaklarını şaklatıp emirler fısıldayarak odayı rekor sürede boşalttı. Goblinlere bile gitmelerini emretmişti.

Rush kalmak için savaşıyordu. Dashiell'in önünde dikiliyordu, yaver ondan kısa ve zayıf olmasına rağmen gözlerini kararlılıkla kısmıştı; bu irade savaşının kazananı belli olmayabilirdi.

"Gitmiyorum," dedi Rush bu zaten kararlaştırılmış bir gerçek gibi.

"Gideceksin ve gidiyorsun. Kral öyle istiyor."

"Kral bana gitmemi söylemedi."

Dashiell somurttu ve normalde genç duran yüzünde derin hatlar oluştu. "Aptallık etme, Rush. Sen de biliyorsun ki Kral kendinde değilken onun adına ben konuşuyorum."

Rush'ın kaşları yarım santimetre yükseldi. "Onu Kraliçe yapmıyor muydu?"

Dashiell cıkladı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Kral'ı iyi tanıdığım için ne istediğini tahmin edebilirim. Bu yüzden kendisi burada olmasa da isteğinin yerine getirilmesini sağlamaya en uygun kişi benim," dedi dudaklarını şapırdatarak. "Hemen

gideceksin. Kral, Leydi Elowyn ile konuşmak için yeterince bekledi bile.”

“Anlaşıldı,” dedi Rush ama geri çekilip benim yanımda durdu. Bacaklarını omuz boyu açtı, ağırlığını yere verdi, bir dağ kadar sabitti.

Dashiell gözlerini kıstı; gözleri farklı renkti, bir tanesi cildinin koyuluğuna ters düşen çarpıcı bir maviydi, diğeri ise koyu bir kahverengiydi. “Yılanlar ne kadar iyi uçabiliyorsa sen de o kadar iyi anlayabiliyorsun herhâlde,” dedi.

“Hayır, çok iyi anladım. Ama senin anlamadığın şey şu ki hükümdarlarımız bana Leydi Elowyn’i hayatım pahasına korumamı emretti. Kraliçe’nin bizzat emri gereği onun yanından ayrılamam.”

Dashiell alt dudağını ısırды. Kral’a bağlılığı ne kadar güçlü olursa olsun, Kraliçe’nin Kral’ı yendiğini bilmesi gerekiyordu.

“İyi,” dedi sonunda pes ederek. “Ama bu sırları saklayacağına dair yemin etmen lazım.”

Heyecandan bedenim gerçek anlamda titriyordu. Sonunda annemin kim olduğunu gerçekten öğrenecek miydim? Bunca yıldan, onca gizemden sonra gerçeği öğrenecek miydim? Zako’ya onun hakkında o kadar soru sormuştum ki sonunda bana ne şartlar altında olursa olsun bunları asla söylemeyeceğini açıkça belirtmek zorunda kalmıştı.

Aldığım her nefes, sahip olmaya cesaret ettiğim keskin bir umut patlaması gibiydi.

“Brasque’u çağırmam lazım,” dedi Dashiell ama memnuniyetsizlikle söylemişti, adamdan en az benim kadar nefret ediyormuş gibi.

Yataktan anlaşılmaz mırıltılar yükseldi. Dashiell’in biçimli kolları yükseldi ve Kral’ın yanına koştu.

Hükümdarın güvenilir bir yaveri olduğu açık olan bu adam.

kulağını Kral'ın dudaklarına yaklaştırdı ve kafasını tekrar tekrar salladı. Bu sırada ben de söylenenleri duymaya çalışıyordum. Hiçbir şey anlayamadım ve içim erken doğan bir hayal kırıklığıyla mahvoldu.

Bunca şey, Kral annemin kimliğini açıklasın diyeydi. Sabırlı olmam gerekiyordu. Yirmi üç yıl bekledikten sonra birkaç dakika daha beklesem ne olacaktı ki?

Dashiell, Kral'ın koluna sevgiyle dokunduktan sonra büyük yatak odasının ortasında duran Rush ve bana döndü.

"Majesteleri yemini bizzat yaptırarak," dedi Dashiell, dudaklarını büzerek. "Sırf burada kalmak istiyorsun diye iyileşmek yerine gücünü sana harcayacak," diye Rush'ı suçladı.

Ama Rush etkilenmemişti. "Ben de hükümdarlarımın emirlerini uyguluyorum, tıpkı senin gibi," dedi.

Bu Dashiell'i biraz da olsa rahatlatmış gibiydi. İç geçirerek Rush ve bana baktı. "İkinizin özel bir bağı olduğunu söyledi," dedi.

Öyle mi? Rush'a döndüm ama o sakindi. O da benim kadar şaşırmamış mıydı?

Sormaya fırsatım olmadan Dashiell, "Gelin. Kral'ın gerçekten dinlenmesi lazım. Hızlı olmamız lazım," dedi.

Annemin kim olduğunu öğrendiğim sürece patronluk taslayan bu adamın istediği kadar hızlı davranmaya razıyım.

Birlikte Kral'ın yatağına yaklaştığımız sırada Dashiell bana doğru dönüp elini uzattı. "Hançerin lazım," dedi ve ben aptal numarası yapınca, "Dougal'dan alıp göğüslerin arasına sıkıştırdığın hançer," dedi. Bir kez daha dudaklarını büzerek ne kadar rahatsız olduğunu belli etti.

Çok beklersin. Sonunda silah bulmuştum. Artık asla veremeyecektim.

"Hançeri verene kadar Majesteleri'ne daha fazla yaklaşamazsın."

Düşündüğüm sırada hançerin ağırlığı on katına çıkmıştı sanki. Bu beklenmedik avantajımdan vazgeçmeyi düşünmemin tek nedeni annemin kimliğini öğrenecek olmamdı.

Baş parmağımla Rush'ı gösterdim. "Onun kılıcı ve bir sürü bıçağı var. Neden ondan silahlarını vermesini istemiyorsun?"

"Çünkü o bir ejder ve o majestelerini korumak için yeminli. Sen ikisi de değilsin," dedi ve eliyle *ver* hareketi yaptı.

Kral inleyerek, "Bırak. Canımı yakmaz," dedi.

Dashiell hiç ikna olmuş gibi değildi, beni büyük bir tiksintiyle baştan ayağa süzdü. Rush yaklaştı, adamın incelemesine son vermek ister gibi bedenini omzuma yapıştırdı.

"Emin misiniz, hükümrانım?" diye sordu Dashiell arkasına bakarak. "Erkek gibi silah kullandı. Normal değil."

"Sana 'normal değil' neymiş gösteririm," dedim Dashiell'e bakarak. "Bana öyle bakmaya devam et de normal değil neymiş..."

"Gördünüz mü Kralım? O..."

"O benim kızım," diye araya girdi Kral. Sözleri zayıf olsa da Dashiell'in nefesini kesecek kadar etkiliydi. Arkamdaki Rush bile şaşkınlıkla nefesini tuttu.

"Bırak," diye ekledi Kral. Bence gereksizdi. Dashiell ufak bir esintiyle yere düşecek gibi duruyordu.

Kral yatakta yanını işaret etti. "Elowyn, otur," dedi. Söylediğini yapınca bana bakmak yerine Rush'a döndü. "Rush, artık sen ve Dashiell benim büyük bir sırrımı biliyorsunuz. Kimseye söylemeyeceğinize dair size güvenebilir miyim?"

Rush, "Tabii ki, Majesteleri," diye hemen cevap verdi.

"Kimse onun gerçek kimliğini bilemez," dedi Kral öksürerek, hırıltıları, bu konuşmanın babamla yapabileceğim son konuşma olduğunu gösterir gibiydi.

"Benim hayatıma kastettilerse," diye devam etti Kral, "o za-

man... onu da öldürmeye çalışabilirler,” dedi ve zorlukla birkaç nefes aldı. “Bu olamaz. O... ne pahasına olursa olsun... güvende olmalı.”

“Onurum üstüne yemin ederim. Gerçek kimliğini kimseye açıklamayacağım ve onu her şeyimle korumaya devam edeceğim. Canım pahasına.”

Kral’ın camsı gözleri Rush’ın bekleyen bakışlarıyla buluştu. “Evet, ciddi olduğumu görebiliyorum,” dedi ve oturmaya çalıştı ama altına yığılmış yastukların üstüne düştü.

Dashiell yoğun bir rahatsızlıkla cıkladı ve bana dirsek atarak Kral’ın yanına yaklaştı. “Hızlı olmamız lazım,” dedi.

Kral büyük bir çabayla kafasını salladı. Koyu saçları alına yapışmıştı, Dashiell nazik dokunuşlarla saçlarını kulakları arkasına taradı.

“Kraliçe sizin Elowyn’in babası olduğunuzu biliyor mu?” diye sordu Rush.

Dashiell ayağa kalkıp nemli bir bez aldı, fazla suyu leğenin üstünde çıkardıktan sonra Kral’ın yüzünü ve boynunu sildi.

“Biliyor,” dedi Kral zor nefes alarak. “Ama bilmediği şey... buradaki... odanın dışında... kimsenin... bilmemesi gereken... anenin kim olduğu,” dedi ve gözleri beni buldu. “Kimse bilemez.”

“Tamam,” dedim uyuşmuş bir şekilde.

Dashiell arkama geçti, bir adımda lordunu koruyabileceği bir konumdaydı. Kral elime uzanıp zayıfça okşadı.

“Sana pek... babalık yapamadım.”

Pek mi? Başarısızlıkları konusunda çok iyimser konuşuyordu.

Parmakları elimden kayıp yatağa düştü, ölmüş gibi yukarı kıvrıldı. “Daha fazla... fırsatımız olacağını umuyorum. Ama zamanım gelmişse bu toprağın kararı.”

“Toparlanacaksınız, Kralım,” diye araya girdi Dashiell, teminatında çaresizliğin verdiği bir hız vardı.

Ani bir öksürükle sarsıldı, tüm göğsü titredi. O kadar şiddet-

li öksürüyordu ki karşı koyacak gücü yoktu, ona engel olmamak için yatağın ucuna kaydım.

Odada olmaması gereken bir goblin yine su getirip Dashiell'in bakımını yaptıktan sonra Kral tekrar bana baktı. Göz kapakları yarı kapalıydı. Her nefesi diğerinden daha çok zorluyor gibiydi. Parmaklarını bana doğru oynattı ama hiç kıpırdamadılar, ölüm çırpınışlarını yapan solucanlara benziyorlardı.

Sesi hayalet tarafından tutulan tüy kadar hafifti. "Annen..."

Kapılar çarpılarak açıldı, kalbim göğsümden çıkacak gibi oldu. Rush bu yeni tehditle yüzleşmek için arkasını döndüğü sırada ben de şokumu atlatmak için derin bir nefes aldım.

Annemin adı Kral'ın ağzındaydı! Şimdi susmuştu, gözleri kapıya doğru gidiyordu.

"Ne oluyor?" diye sordu Kraliçe.

Öfkem yükselip midemden boğazıma tırmandı, dönüp ona baktım. Gelişinin yarattığı hayal kırıklığını gizlemeye çalışmadım. Gündüzü korkunç bir geceye mi çevirebiliyordu? Embermere'de yaşayan her şeye dehşet saçabiliyordu öyle mi? Ne o ne de çevresini saran gardiyanlar olanları anlamadan hançerimi kalbine saplayabilirdim.

Kraliçenin yoğun sis rengindeki elbisesi yere değiyordu, aynı renkte mücevherlerle süslü eteklerini savurarak yatağa doğru ilerledi. Gardiyanlarının çoğu kapıda bekliyordu. İki tanesi onu yakından takip ediyordu, Rush ile Dashiell'i süzüp ellerini kılıçlarına götürüyorlardı.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Rush'a ama o cevap vermeden öfkeyle bana döndü. "Sen de. Kral'ın dinlenmesi lazım... sizinle ilgilenmesi değil. Dashiell," dedi öfkeyle. "Neler oluyor?"

Dashiell'in hakkını vermem gerekiyordu. Bu beklenmedik müdahaleden rahatsız olduğu kesindi ama Kraliçe'ye iyi niyetle gülümsedi. İşte o anda yalan söyleyeceğini anladım. Ellerini

birleştirdi ve yatağın etrafından dolaşıp Kraliçe ile Kral arasına girdi. Kraliçe savunma pozisyonunu fark etmemiş gibiydi ama Rush fark etti. Keskin gözleri ikisinin de hareketlerini yakından takip ediyordu.

“Majesteleri,” dedi Dashiell eğilerek onu selamlarken, “Kral hâlâ rahatsız. Bedeni, o hain zehri yenmeye çalışıyor. Leydi Elowyn ve Ejder Rush Vega durumunu görmeye gelmişti. Kendilerine gitmelerini önermiştim bile.”

“Ne kadar düşünceliler,” dedi Kraliçe gizlenmiş bir öfkeyle.

“Hemen gidin,” dedi Kraliçe Rush ve bana. “Kral’ın dinlenmesi gerek. Kimse, *hiç kimse* en yakınlarımı tehdit edip yaşayamaz,” dedi öfkeyle.

Oğlu öldürölmüştü ve eşi neredeyse... Kraliçe’nin patlamasına ramak kalmış gibiydi ve patladığında yanında olmak istemiyordum. Cildinden neredeyse kıvılcım çıkıyordu.

Ayağa kalktım ama dönüp Kral’ın zayıf bedenine baktığımda Rush’ın bileğini tuttuğunu gördüm.

“Yanından ayrılma,” dedi rüzgâr uğultusuna benzer bir sesle.

“Ayrılmayacağım, Majesteleri,” dedi Rush. “Söz veriyorum.”

Kraliçe, abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. “Bu saçmalıklara gerçekten vaktimiz yok,” dedi.

Eteklerini savurarak yatağın diğer tarafına geçti ve eşinin yanına oturdu. Bugünkü tacı narindi, yüzünü çevreleyen gri mücevher zincirleri her hareketinde şıkırdıyordu.

“Oren, Rush’a akrabaları korumasını söyledim,” dedi Kraliçe.

Dashiell ve Rush birbirine o kadar hızlı bakış attı ki hiç olmamış gibiydi.

“Güvende olacak,” diye devam etti Kraliçe, içeri girdiğinde gözlerini kapatan Kral’a bakarak.

“İnsan tahttan ne kadar uzaktaysa o kadar güvende oluyor,” dedi. Sözlerini acıyla söylüyordu ama beni tehdit ettiğini de

düşündüm. Üstümdeki kontrolünü hatırlatıyordu. Ona boyun eğmezsem ve Kral'a olan bağlantımı açığa çıkarırsam başkalarına yapacaklarının hatırlatmasıydı. Gece Kalesi'nden yola çıktığımdan beri Xeno ve Saffron'dan hiç haber almamıştım. Ama burada olsalar bile haberim olmazdı herhâlde.

Kraliçe öne eğilip Kral'ı inceledi. Gözleri buğulandı, ilk defa açık açık gözdağı verdiği bu adamı seviyor mu diye merak ettim. Belki de Kral, ustaca oynanan bir satranç oyunundaki bir piyondan daha fazlasıydı.

Kral'ın diğer tarafında bekleyen Dashiell'e baktı. "Finnian ve Sandor nerede?"

"Hemen dışarıdalar, Majesteleri."

"Peki neden emrettiğim gibi Kral'ın başında değiller?"

"Kral bir süre yalnız kalmak istedi, Kraliçem. Onun isteği üzerine çıktılar."

Kraliçe kafasını eğerek düşündü, tacından sarkan mücevher zincirleri şingirdadı.

"Kral'ı iyileştirmek için onların becerilerine ihtiyacımız var," diye ekledi Dashiell ve gözlerim faltaşı gibi açıldı. Dashiell onların gizliden gizliye koruyor, Kraliçe'ye ne kadar önemli olduklarını hatırlatıyordu. Kral'ın emri üstüne dışarı çıktılar diye onları gerçekten cezalandıracak mıydı?

Belki de Kraliçe düşündüğümünden bile kötüydü.

Kraliçe cevap olarak tısladı ve Dashiell'in mavi gözü seğirdi.

Gardiyanlara doğru elini sallarken, "Sen, Ivar ve Braque'u çağır. Acele etsinler. Finnian ile Sandor'u da içeri gönder," dedi.

"Emredersiniz, Majesteleri," dedi mavi üniformalı gardiyan selam vererek. Sonra hızla koşarak dışarı çıktı.

Kraliçe bana pis bakışlar attı. "Senin hâlâ burada ne işin var?"

"Şey, ben de gidiyordum," dedim ve sesimin gücü karşısında çatladığını duyunca sinirim bozuldu. Çenemi biraz da olsa kal-

dırdım.

Gözlerini hafifçe kıstı, sürekli bana bakarak, “Rush, onunla birlikte git. Artık ‘söz’ verdiğin için Elowyn’e yaşamı boyunca eşlik edeceksin anlaşılan,” dedi.

Rush’ın eli koluma değdiğinde parmak uçlarındaki gerginlik benim bedenime yayıldı. Kraliçe’nin çok uzun yaşamayacağıma dair yaptığı gizli imayı anlamış mıydı? Ben kesinlikle anlamıştım.

“Majesteleri,” dedim eğilerek. Kelimelerim o kadar tatlı bir tehlikeyle doluydu ki kimse anlamazdı.

Kral, “Elowyn,” diye mırıldanarak Kraliçe’nin dikkatini çekti.

“Onu merak etme, Oren. Artık sana engel değil. Nasıl hissediyorsun?”

Rush beni kapıya doğru götürürken Kral’ın verdiği cevabı duyamadım. Finnian ve Sandor biz çıkarken içeri girdi, ikisi de korkmuş görünüyordu. Finnian yanımdan geçtiği sırada karamel gözlerinde bir uyarı var gibiydi.

Ama bariz uyarı dışında ne söylemek istediğini bilmiyordum; Kraliçe ölmemi istiyordu, yoksa kurtuluşuma mı işaret ediyordu? İki türlü de çıkış yolu göremiyordum.

Düzenleme
Ny.özlem

21. BÖLÜM

SÜSLÜ AYNA KORİDORU

Kral'ın zehirlenmesi saraydaki herkesin dilindeydi. Öldürmek isteyen kişi henüz yakalanmamıştı. Saray ahalisi o kadar hezeyanlı bir şekilde suçlamalarda bulunuyor ve hipotezler üretiyorlardı ki bitkin düşmeleri gerekirdi. Ne var ki dedikodu konusundaki enerjileri sonsuz gibiydi, özellikle de ortadan kalkmasını istedikleri birine kolayca suç atabilecekleri böyle bir durumda.

Birkaç gün daha geçmişti, saray halkından bir leydinin öldürülmesinden ve hükümdara suikast girişiminde bulunulmasından sonra hiçbir şey olmamış gibi devam etmek inanılmaz gelse de olan tam da buydu. Olanlara dair tek işaret olağandışı gardiyan sayısıydı. Neredeyse tüm koridorların, nişlerin ve kapıların başında bir gardiyan duruyordu; durmadıkları zaman da en az bir gardiyanın görüş mesafesinde oluyorlardı. Bu güç gösterisi, sarayda yaşayanları daha güvende hissettiriyor mu diye merak ettim. Bana göre her yerde gardiyan olması hücremin parmaklıklarını daha da daraltıyordu, kaçmamak için tüm irademi kullanmak zorunda kalıyordum.

Pru, goblinlerin arasındaki söylentilerden Embernere'ye

genç bir ejderha muhafız ve bir ejderha yavrusunun geldiğini öğrenmişti. Kraliçe'nin esirleriydiler. Sonunda cevabımı almıştım, Xeno hayattaydı! Kraliçe ölü bir adamı kaçırmazdı, değil mi? Önce onlara ulaşmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu, böylece birlikte kaçabilirdik.

Benimle konuşanlardan olabildiğince çok bilgi almaya çalışsam da bilmediğim çok şey vardı. Tüm periler Kraliçe'den korkuyordu, korkuları da çenelerini tutmalarına neden oluyor, işe yarar bir şey söylemelerini engelliyorlardı.

Turnuva ertesini gün başlayacaktı. Ayna Koridoru, süslü flamlalarla süslenmişti ve bu dekorasyonlar zaten abartılı olan önceki kutlamaları tamamen gölgede bırakmıştı. Yüksek tavandan uzun, sarkıt benzeri ışıklar asılmıştı; odada büyülü bir ışık yaratıyorlardı. Kanatları çok çeşitli renklerle süslenmiş kelebekler rasgele uçuyor, aynalı tavan hareket ediyormuş izlenimi yaratıyorlardı. Küçük kuş boyundaki periler kristal tabakların yanında oturmuş, meyve, peynir, fındık ve diğer yiyecekleri düzenliyorlar; misafirler tabaklarına yemek alınca açık kalan boşlukları dolduruyorlardı. Diğerleri ise küçük elbiseler ve takımlar içinde kristal sürahilerin başında oturuyor, misafirler içki alana kadar sıkılmış bir şekilde bekliyorlardı. Misafirler içki aldıktan sonra küçük periler sürahilere dokunuyordu ve sürahiler parlak, büyülü bir ışık içinde yeniden doluyordu.

Dans pistinin altında çeşitli boyutlarda yılanlar kıvranıyordu. Buraya son geldiğimde zemin ahşaptı ama şimdi cama dönüşmüştü. Sürünerek pullardan ve renklerden oluşan büyüleyici bir görüntü oluşturuyorlardı ve kelebekler ile misafirler dağılıp aynalı tavanda boşluk yarattıklarında bu görüntü milyonlarca kat güçleniyordu. Tüm salon hareketli gibiydi, durmak bilmeden dans eden misafirler de bu hissi güçlendiriyordu. Bu sefer orkestraya kısa boylu perilerden oluşan bir koro eşlik ediyordu,

çaldıkları şarkılar yabancı fakat neşeliydi. Kimse yarışmanın ilk aşamasının, Gladius Probatio'nun ölümle sonuçlanacağını hatırlamıyordu sanki.

Atmosfer yoğun, lüks hatta bulaşıcıydı. Rush'ın koluna girmiş bir şekilde odayı döndüğüm sırada misafirler daha da sarhoşlaşmaya, sesleri daha da yükselmeye başladı; gittikçe cesaretleniyorlar, kontrollerini kaybediyorlardı. Buraya geleli daha bir saat olmamıştı ve büstiyerler alçalmaya, daha fazla göğüs göstermeye başlıyordu. Her yerde flörtleşen periler vardı. Heyecan verici seks beklentisi havayı ağır bir koku gibi kaplamıştı.

Kraliçe zeminin üstünde süzülerek tüm bu olaylara gözcülük yapıyordu. Saray halkı, kraliçe arının başına üşüşen bal arıları gibi üşüşmüştü Kraliçelerinin etrafında; daha fazla hareket daha fazla gelgit yaratıyorlardı.

Duvarlar, pencereler ve aynalar gittikçe artan bu enerjiyi içlerinde tutmaya çalışıyor gibiydi. Kraliçe, herkese kucak açan ve yaklaşılmaz tanrıçalığı karıştıran bir gülümsemeyle bunları içine çekiyordu. Umursamaz görünse de her hareketinin kasten olduğunun farkındaydım. Manipülasyon yapıyordu. Halkını kontrol etmekte uzmandı.

Kral'a ihtiyacı yok gibiydi hatta onu istemiyor gibiydi.

Embermere'ye gelmeden önce amacı her gün politik ilerleme olan anlamsız bir hayat hayal edemezdim. Gece Kalesi'ndeki günlük rutininin sıkıcılığından bıksam da en azından bir şeyler başanyordum. Ejderha yavrularının bakıma ihtiyacı vardı, ejderha muhafızlarına yemek yapılması gerekiyordu ve egzersizlerim sonucunda sürekli ilerleme kaydediyordum, bu ilerlemeyi görmem bazen haftalar, hatta aylar sürse bile. Ama bu? Sahte gülümsemeler ve ölümcül sosyal etkileşimlerle dolu bir hayat? Kraliçe hayatını kendine saklayabilirdi, hatta hazır eli değmişken hayatını zalim kışına sokabilirdi.

Tabii ki, iki farklı kişiymiş gibi davranarak yapmak zorunda kaldığım aptal şovun ötesinde Kraliçe bana kendi hayatını sunmuyordu. Hatta bir hayat bile sunmuyordu. Bitmek bilmeyen kutlamalara katılıyor gibi görünsem de Kraliçe beni ölüme mahkûm etmişti. Ona kalsa bu son gecem olacaktı, bu gece olmasa da sonraki gece, olmadı öteki gece ölecektim; hepsi Zinnia'nın yarışmada ne kadar uzun süre hayatta kalabileceğine bağlıydı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Rush. “Yine aklın başka bir yerde gibi.”

Gökyüzüne uzanan topuklar üstünde yürümekte iyileşmiş olsam da her zaman olduğu gibi koluna girmiştım. Birlikte büyük odanın etrafında dolanıyor, arada sırada durup saray halkıyla konuşuyorduk. Hiçbiri konuşmak istediğim insanlar değildi. Rush söz verdiği gibi kişisel ihtiyaçlarımı giderdiğim zamanlar dışında yanımdan ayrılmamıştı, o zaman da kapının hemen önünde beklemişti. Uyurken odalarımız arasındaki kapının açık kalmasında ısrar ediyordu; yatağını da kapı eşiğine çekmişti, böylece bir şey olursa hemen yataktan kalkıp beni savunabilecekti.

Kraliçe'nin hem onunla hem de benimle konuşmasının üstünden günler geçmişti, ona beni öldürmesini emretmiş olmalıydı. Bariz hamle buydu. Rush, Kraliçe'nin favori piyonuydu, rûm emirlerini sorgulamadan uyguluyordu. Gladius Probatio'nun şampiyonu olması bekleniyordu. O ve kazanan gelini, Peri Vârisi Yarışmalarının nihai kazananları olacaktı. Bunlara rağmen herkesin tahtın vârisi olacağını düşündüğü peri ejderi beni Kraliçesi olacaktım gibi koruyordu.

Gülünçtü ve hiç verimli değildi.

Bakışlarım yanlışlıkla Dayana ve kızı Natania'ya kaydı, aceleyle başka yere bakmaya çalıştım ama gök mavisinin farklı ton-

larında olan birbirine uyumlu saçları dikkat çekmeyecek gibi değildi.

“Bu ikiliyle bir daha konuşamam,” diye cevap verdim Rush’a ve onu ters tarafa yönlendirdim.

Rush, yüzünde nazik bir gülümsemeyle –böyle ortamlarda hep bu maskeyi taktığını daha sonra öğrenecektim– bana karşı koydu. “Kaçarsan seni daha kötü avlarlar. Güven bana. *Biliyorum*. Bir süre sonra gittiğin her yerde belirmeye başlarlar.”

Önceki gecelerde bu sosyal satranç tahtasında yapılan hamleler ona kolayca inanmanı sağladı. Evlilik çağında kızı olan tüm anneler onu odaya girdiği anda görüyordu, görevli daha ismini anons etmeden fark ediyorlardı.

Yüzündeki boş gülümsemeyle kulağıma eğildi. “Bunu kontrol etmenin en iyi yolu karşılarına çıkıp konuşmayı kısa kesmeye çalışmak,” dedi.

“Ama insana canavar gibi yapışıp bırakmıyorlar. Önceki gece gibi sonsuza dek konuşmak zorunda kalacağız.”

Hafifçe iç geçirince dehşetinin farkına vardım. “En azından uzun sürmeyecek. Yarışma bittikten sonra hiçbirinin bana kızlarını sevdirmesine gerek kalmayacak. Kaderim zaten belirlenmiş olacak.”

“Tekrarlıyorum, bu da kulağa çok iyi gelmiyor.”

Dayana gözlerini Rush’a odaklamıştı, Natania ile birlikte bize doğru salınıyorlardı bile. Natania büstiyerini bir santimetre indirerek göğüslerini büyüttü, dışarı taşacak gibiydiler. Sonra gözünün yanındaki küçük, mavi kristale dokunarak hâlâ yerinde durduğundan emin oldu.

Rush ona bakarak kısık sesle, “En azından bunları yapmak zorunda kalmayacağım,” dedi.

“Evet. Tabii. Kendini kandır bakalım,” dedim ve hanımefendilere yakışmayan bir şekilde burnumu çektim. “Sevmediğin

biriyle çocuk yapmak zorunda kalabilirsin. Her gece bununla... seks yapmak zorunda kaldığını düşünebiliyor musun? Ejderha ateşi aşkına, ayda bir bile fazla. Natania ona bir vâris verdikten sonra seni canlı canlı yer.”

Rush'ın maskesi donup kaldı. Bir anlığına ay ışığı rengindeki gözleri vahşileşti, o da hücrelerinden kaçmak için benim kadar çaresiz gibiydi.

Ama sonra akbabalar geldi, kendilerini tahta oturan Kraliçe'yi görebilecekleri bir konuma yerleştirdiler. Kraliçe olağanüstü bir görüntüydü, altın elbisesi o kadar parlaku ki ışıkların altında som altından yapılma gibi duruyordu. Saray dışındaki halkı açık açık acı çekerken içeride lüks içinde yaşamaya düşkünlüğüne düşünürsek bu mümkün olabilirdi. Yanındaki taht boştu.

“Demek buradasın, Ejder Rush Vega,” diye mırladı Dayana, başını karmaşık, geometrik şekillerle süsleyen minik örgülere dokunarak. Goblinleri muhtemelen bu örgüleri örmekten parmaklarında kas yapmıştır.

“İyi geceler, Dul Kontes,” dedi Rush, kafasını ona doğru eğerek. “Ve Kontes Natania.”

Kontes o kadar sığ bir şekilde kıkırdadı ki en yakındaki kadehi alıp –ağır kristalden yapılmış, muhtemelen ağır olanlardan birini– kafasına geçirmek istedim. Menekşe rengi balçığa bulanmış iri kirpiklerini kırptırdı. Etrafımıza baktım, en yakın kadeh nerede diye baktım. Altın saçları beline gelen uzun, soluk bir adamın elindeydi, atılırsam ulaşabilirdim.

Natania biraz daha kıkırdadı, komik bir şey yaşanmamış olması umurunda değildi. Ona baktım, gülümsüyor gibi yaparak dişlerimi gösterdim.

Tereddüt etti ve kıkırtısı yok oldu.

Emin değildim ama Rush'ın göğsünden hafif bir kıkırtı yük-

seldi gibi hissettim.

“Leydi Elowyn,” dedi Dayana kesik bir şekilde. “Sizi tekrar görmek ne güzel.” Sesinin falsetto tonuna bakılırsa o da beni gördüğüne mutlu değildi.

“Evet, yine buluştuk,” dedim sahte bir kibarlıkla. Ağırılığımı Rush’a yakın olan belime vererek ona daha da yaklaştım.

Anne ve kızı bunu fark etti, gözleri hafifçe kısıldı ama abartılı makyajları nedeniyle bu küçük fark çok bariz bir hâl almıştı. Basit bir hamlenin onları bu kadar sinir edeceğini fark etseydim bilerek yapardım. Aslında bunu kalçama bağladığım hançeri hissedebilmek için yapmıştım; gerçi ikisini de bıçaklama niyetim yoktu, en azından gerekçe olmadan.

Natania boğazını temizledi, annesine baktı; Dayana kafasını sallayarak onu yüreklendirdi.

“Yarınki açılış etkinliği hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu Natania, Rush’a dönerek. “Çok başarılı olacağından eminim,” dedi. Gereksiz derecede nefes nefese konuşuyordu. Belki de bunun nedeni kollarını kullanıp göğüslerini daha da yukarı kaldırmasıydı.

Rush gülümsedi ve ben daha düşünmeden dirseğimi onu dürterken buldum. Kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırıp bana merakla baktı, kadınlar da bakışlarını takip ederek somurttu.

Omuzlarımı silktim ve Rush’ın Natania’ya cevap vermesini bekledim.

Homurdandı ve Natania’ya döndü. “Turnuva’nın iyi olacağını düşünüyorum, özellikle de dövüş kısmının. Bu turnuvaya hayatım boyunca hazırlandım, başarabileceğimi biliyorum. Ama kaderde ne varsa o olacak.”

“Kraliçe ne isterse o olacak demek istiyorsun,” diye araya girdim.

“Evet,” dedi Rush. “İkisi aynı şey.”

Dayana gergin bir şekilde Kraliçe’nin tahtına baktı, ben ise o yöne bakmayı reddediyordum. Kraliçe’ye beni etkilediğini göstererek memnun olmasına izin veremezdim. Dayana’nın gözlerini korkmuş bir şekilde bize çevirmesine bakılırsa Kraliçe bizi izliyordu.

“Tribünlerden seni destekleyeceğim,” dedi Natania.

“Alçakgönüllülük yapma,” diye düzeltti Dayana. “Tribünlerde olmayacağız. Gözde periler için ayrılmış locada olacağız. Sen de Rush’ın eşi ve sıradaki Kraliçe olacaksın, canım.”

Rush’ın kol kasları, tuniğinin altında görünmez bir şekilde kasıldı, kendi kolumda hissedebiliyordum.

“Bakalım toprağın büyüğü neyi uygun görecek,” dedi Rush. Yüzündeki gülümseme o kadar narindi ki paramparça olacak gibiydi. İki kadın da bunun farkında değil gibi duruyordu.

“Şans için beklememize gerek yok,” dedi Dayana. “Natania, bir prensesin sahip olması gereken tüm özelliklere sahip. Bunu herkes biliyor.”

Soluk adamı ve gevşekçe tuttuğu kadehi bir kez daha kestikten sonra, “Leydi Aleeza’nın katili hakkında haber var mı?” diye sordum.

Dayana *Leydi Aleeza kim* olduğunu düşünüyormuş gibi gözlerini kırpu. Parmaklarını eteğinin morumsu katlarında dolaştırırken yüzündeki şaşkınlık yok oldu. “Yeni bir gelişme olmadı. Onu ve diğerlerini kim öldürdü bilmiyoruz.”

“Diğerleri denip duruyor. Çok kişi mi öldü?”

“Saraya yeni geldiğini unutup duruyorum.”

Tüm planlarını yaparken bunu hiç unutmadığından eminim. “Evet,” dedim gergin bir şekilde. “Sarayda kaç kişi öldü?”

“Son zamanlarda mı?” diye sordu Natania. “Yoksa belli bir zamandan itibaren mi?”

Korku tüm bedenimi sardı. “O kadar fazla mı?”

Dayana elini salladı. “*O kadar fazla değil. Çok önemli periler de değildi, şey dışında tabi*” –tahta doğru bir bakış attıktan sonra sesini kısı- “vâris prens dışında. Onun ölümü korkunç bir trajediydi.”

Ama Rush’a attığı hevesli bakış *onun trajedisi, bizim kazancımız* der gibiydi. Neyse ki akıllıca davranıp bunu sesli söylemedi. Kraliçe bu sinir bozucu kadını neden seviyordu bilmiyorum ama Saturn’ün ölümünden herhangi bir avantaj elde ettiğini söylerse onu bir anda öldüreceğinden hiç şüphem yoktu.

“Yarın ilk karşılaşmada ne giyeceksin?” diye sordu Natania, Rush’a dönerek.

Rush onu inceledi, sonra gözlerini kırptı. “Amarantos klanı rengindeki zırhımı tabii ki. Siz hoş hanımefendilerin izniyle, Ejder Hiroshi Asher, Ryder Link ve West Renato ile yarınki etkinlik hakkında konuşmam lazım.”

Natania’nın eli aniden ileri fırlayıp Rush’ın diğer kolunu tuttu. “Sonra dönüp benimle konuşacak mısınız?” diye sordu. Bir kez daha balçıklı kirpiklerini kırptırdı. Bir kez daha kirpiklerinin yapışacağını umdum.

“Lütfen özrümü kabul et ama hayır. Leydi Elowyn’e muhafızlık yapmam gerekiyor, yarın için de dinlenmeliyim.”

“O zaman onu burada bırak, sen gidip ejderlerle konuş,” diye önerdi Dayana. “Onunla ilgileniriz, sen de ona... eşlik etmeye mola vermiş olursun. Âdetlerimizi bilmeyen birine yardımcı olmak çok yorucu olmalı.”

“Büyük bir ayrıcalıktı,” dedi Rush, cadı kadını susturarak. “Onu koruma emri doğrudan hükümdarlarımızdan geldi,” dedi ve diğerleri aptalca şeyler söyleyemeden kafasını eğerek onları selamladı, “Kontes, Dul Kontes, görüşmek üzere.”

Dayana elini hızla ona uzattı. Rush’ın kolu bir kez daha kasıl-

dı, sonra elini alıp kadının parmaklarına nazik bir öpücük kon-
durdu. Sonra aynısını Natania'ya da yaptı.

Onlara arkamızı döndüğümüzde çenem kasılmıştı, ikisinin
de çirkin, maviye boyanmış dudaklarına yumruk indirmemek
için kendimi zor tutuyordum.

"Bu siktiğimin işini her gece nasıl yapıyorsun aklım almı-
yor," diye homurdandım. Salonun ters tarafında duran, etrafları
konuşmak istemediğime emin olduğum kadınlarla sarılı Ryder,
West ve Hiroshi'ye doğru ilerlemeye başladık.

Rush hoş bir şekilde kıkırdadı. "Amma küfürbazsın," dedi.

"Daha hiçbir şey görmedin," dedim. Nedimeliğim hâlâ ye-
rinde olabilirdi ama Rush'ı ne zaman görsem aklım -benim iz-
nim olmadan- başka yerlere gidiyordu. Dudaklarımı bedeninin
hangi kısımlarında gezdirmek istediğimi düşünüyordum. Onu
o şekilde düşünmek istemiyordum -*unutma, düşman*- ama giy-
silerinin kaslarına yapışması, gözleri ve dudaklarının çekici, içi-
ne dalmak istediğim türden olması beni çok zor durumda bıra-
kıyordu. Götü, üstünden taş sektirecek kadar sertti. Buna karşı
koyabilecek bir kadın var mıydı?

Evlilik çağındaki kadınlarla dolu bir sarayda en büyük prob-
lem de buydu, hepsi Rush kazanılacak bir ödölmüş gibi tuzak
kuruyorlardı.

West, Ryder ve Hiroshi'ye ulaşmamız bir saat sürdü, san-
ki odanın değil de şehrin diğer tarafındalardı. Rush'ı kapma-
yı umut eden soylu kadınlar ve kızları yolumuzu kesip durdu.
Gösterişli elbiseleri, parlak saçları ve şaibeli aksesuvar seçimle-
rine rağmen hepsi birbirine karışıyordu. Sekiz peri klanının her
biri Peri Vârisi Yarışmaları için birden fazla temsilci yollamıştı
ve hepsi Rush'ı ele geçirmek istiyordu. Önceki gece tanıştığım
düzinelerce aristokratın üstüne Coretta bilmem kim, Eliana ve
Malina diye birileriyle tanıştım. Hepsinin ismi o kadar uzundu

ki ilk isim dışındakini hatırlamam mümkün değildi, o da şanslıysam. Hepsi de Rush'a ejderhaların tanrısıymış gibi muamele yapıyordu. Yılanların arasından geçişimizin sonuna doğru kalçamdaki kın sızlıyor, onu kullanmam için yalvarıyordu. Gerçi makamın her şey olduğunu düşünecek şekilde büyütülmüşlerdi, bu yüzden onları sığ, anlamsız periler olmakla suçlayabilir miydim bilmiyordum.

Rush'ın içlerinde sinir olmadığı tek kişi Amarantoslu bir kontesti, Tula Verena Lark. Rush'ın ikinci göbekten kuzeniydi ve tahta vâris olmak gibi bir amacı yoktu. Arkadaş canlısıydı ve oldukça samimiydi, Rush'ın üstüne atılan kadınlara gülünce beni de güldürdü. Ta ki Zinnia'nın becerisi hakkındaki söylentilere rağmen yarınki karşılaşmadan canlı çıkamayacağını söyleyene kadar.

"Savaşan bir kadın," dedi Tula kafasını hem şaşkınlık hem de hayretle sallayarak. "Bir de 'Halkın Kahramanı' düşünebiliyor musunuz?" dedi ve biraz daha güldü.

Ben gülmedim. "Evet, düşünebiliyorum," dedim duygusuzca. "Kadınlar da en az erkekler kadar iyi savaşabilir. Eğitimeleri ve avantajlarını kullanmayı öğrenmeleri gerek o kadar. Erkekler genelde daha büyük ve daha güçlü ama kadınlar hızını kullanabilir. Zekice savaşan bir kadın neredeyse tüm erkekleri yenebilir."

Tula şaşkınlıktan ağzını açarak bana baktı.

"Zinnia, Rush ile olan egzersizde bu şekilde başarılı oldu. Hızlıydı, hangi hamleleri yaptığını bilmesi gerekiyordu."

"Kesinlikle öyleydi," dedi Rush. "Nasıl oldu bilmiyorum ama başardı. Yarın gerçekten başarılı olabilir."

"Hayır," dedi Tula kıkırdayarak. "İmkânı yok. Gün batmadan ölmüş olur. Gerçi Majesteleri'nin perilerin temsilcisi olarak savaşmasına izin vermesi çok cömert bir davranış."

"Evet, *o kadar* inanılmaz biri ki," dedim ama bu kadın ironiden anlamıyordu. "Rush, gitmemiz gerekmiyor mu?"

Önceki gece gibi Tula ile birlikte çocukluk anılarına girmeden, ormanları gezmek, birbirlerine şaka yapmak, Ayna Dünya'nın büyüğü yaratıklarıyla maceralar yaşamak gibi ilginç şeyler yapmalarına izin verilmesini anmaya başlamadan önce onu acele ettirdim.

Sonunda ejderlerin yanına geldiğimizde başka bir sohbet kaldıracak hâlim kalmamıştı, zamanla sevdiğim bu adamlarla bile. Yarınki karşılaşmalar hakkında konuşmak için bile. Bilmem gerekenleri zaten yeterince biliyordum. Yarışmacılar "rasgele" olarak birbiriyle eşleşiyordu. Gerçi Kraliçe'nin hiçbir şeyi şansa bırakacağını düşünmüyordum. Karşılaşma, ringe giren savaşçılar yenilgilerini kabul edene ya da yaralanma ve ölümden savaşamayacak duruma gelene kadar devam ediyordu. Zinnia'nın öleceğine dair tahmin yaptıklarını duymak istemiyordum.

Ölmeyeceğime inanmam gerekiyordu.

Yarışmaya her şeyimi vereceğimi zaten biliyordum. Herkesin tersine, hayatta kalmak için savaşacağıma dair hiç şüphem yoktu. Hem kendi hayatım hem de Xeno ve Saffron'un hayatı için. Ayrıca muhtemelen yüzlerce goblinin hayatı için.

Gladius Probatio hakkında bilmem gerekenleri zaten biliyordum. Elimden gelen her şeyi yapacaktım, ya kazanacaktım ya da ölecektim. Başka ihtimal yoktu.

Zinnia herkesin gözünde, Kraliçe ve perileri onurlandırmak için seçilmiş rasgele biriydi. Kraliçe bunu nasıl yapmıştı bilmiyordum ama benim etkim olmadan Zinnia'ya bir hayat icat etmişti. Duyduğum kadarıyla ahırlarda uyumuş ve günlerini orada, muhtemelen egzersiz yaparak geçirmişti. Detaylardan haberim yoktu.

Ama yarın, yüzüm ve bedenim ne olursa olsun, hayatta kalmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Ve sonraki gün. Ve önceki gün. Bu korkunç yerden kaçmanın bir yolunu bulana kadar.

Selamlamalar bittikten sonra Rush'a yaslandım. "Beni yatağa götürür müsün?" dedim.

West bağırana ve Ryder, "Kaçırma," diyene kadar ne anlama geleceğini fark etmemiştim.

22. BÖLÜM

HİÇBİR ŞEYİN GARANTİSİ YOK VE HER ŞEYİN BİR BEDELİ VAR

Sessizce odama yürüdük. Rush, arkadaşlarının isteğine verdiği tepkiyi düşünüyor muydu bilemiyordum; çenesi sertti, gözleri fırtınalıydı. Ama *ben* bu heyecan verici olasılığı düşünmeden edemiyordum. Sonunda Rush'ın koluna daha da yaslandım, ayaklarım uzun saatlerdir giydiğim topuklulardan dolayı ağrıyordu.

Asıl uzun süren, bu *gündü*. Burada geçirdiğim her gün öyleydi.

Neredeyse iki haftadır Kraliçe'nin esiriydim ve kaçmaya yaklaşamamıştım. Burada kaldıkça Kraliçe'nin bana karşı kullandığı avantajların sayısı da artıyordu. Omurgamı kasan gerginlik daha da yükseliyordu, gittikçe artan bitkinliğime karşı daha çok savaşmam gerekiyordu. Katiller hem Vâris Prens Saturn hem de Kral'a bu kadar kolay yaklaşabiliyorsa kimse güvende değil demekti. Kraliçe'nin her an Xeno, Saffron, Pru ve diğer birçok masumu öldürme fikrini gerçekleştireceğinden de şüphem yoktu.

Eğitimli bir savaşçı olduğum için hiç bu kadar minnettar ol-

mamıştım. Kendini savunmayı bilen tek kadın olabildiğim bir ayna dünyada en büyük avantajım buydu. Ama buna rağmen parmaklarını şıklatarak bedenimi kontrol altına alan biriyle nasıl savaşıacaktım? Braque'a emir vererek zihnimi kontrol edebilen büyüler yaptıran birine nasıl karşı çıkabilirdim?

Rush beni odama götürdüğünde -önce önüme geçip odamda saklanan katiller var mı diye aradı- yatağımın ucundaki banka yığıldım. Bu bank, Gece Kalesi'ndeki Flint'in bankından bile büyüktü. Baş Ejderha Muhafızı istese kendine dev bir yatak yaptırabilirdi ama önemsiz lüksleri sevmiyordu, gerçi neredeyse tüm kadın ejderha muhafızları yatağına girmiş ya da girmek istemişti. Ejderha muhafızlarının en güçlüsüydü, bu yüzden Ejderha Anası onu ejderha muhafızlarının lideri olarak seçmişti. Gece Kalesi'ndeki tüm kadınlar karakteristiklerinin çocuklarına geçmesini istiyordu, belki de büyüleyici derecede yakışıklığı olduğu içindi.

Ejderha bakıcısı olarak yaşadığım hayatın anılarından bir anda koptum, sersemlemiş hâlde onlarca uyarıya rağmen hayran olmaktan kendimi alamadığım adama baktım. Rush silah kemerini çözdüğü sırada ayakkabılarımı çıkardım ve bacaklarımı eteğimin altına çektim. Hançerini ve iki ince fırlatma bıçağını aldıktan sonra kemerini ön odadaki tekli yatağının yanında duran komodine koydu. Hançeri yastığının altına koydu, fırlatma bıçaklarını yatağın iki yanına, karyolanın yanına sıkıştırdı.

Sarayda yaşadığım zaman boyunca alıştığım gibi Pru yoktan var olur gibi belirdi. Umursamadan yere attığım ayakkabılara bakıp cıkladı ve soyunmama yardım etmek için yaklaşmamı işaret etti.

Karşı koyacak gücüm bile yoktu. Hiçbir şey söylemeden dediğini yaptım, eteğimin kopçalarını ve büstiyerimi tutan düzinelerce kurdeleyi çözdüğü sırada gömleğini çıkaran Rush'ın

kasılan sırt kaslarına baktım. Gövdesini saran dövmelerin ışığı sönmüştü, alevi sönmek üzere olan bir mum gibiydi. Hayatımda gördüğüm en güzel erkekti, gözleri ve saçları büyüleyici mehtabın rengindeydi, dudakları öpülmek için yaratılmıştı; o sırada yaptığı gibi somurtmak için değil.

Pru homurdandı ve beni boğan elbiselerin içinden çıkmadan önce kapıyı kapatmak için o yöne yürüdü.

“Bırak,” dedi Rush hemen.

“Leydi Elowyn soyunuyor,” dedi Pru nazik bir şekilde ve kapıyı kapatmaya devam etti.

Rush elini kapıya dayadı. “O zaman görünmeyecek kadar ört. Kapı açık kalacak. Bir şey olursa ona kolayca ulaşabilmem lazım,” dedi.

Peki ya görünmek istiyorsam? Ama bu düşünceyi yüksek sesle söylemedim, Pru duyar diye fısıldamadım bile. O sırada bile bu düşüncenin ne kadar aptalca olduğunu fark etmiştim. Kraliçe ve Kral’ın söylediklerini düşünürsek, Rush’ı gardiyanım olarak seçmelerinin *nedeni* karşı konulmaz olması olabilirdi hatta büyük ihümalle öyleydi.

Rush Kraliçe’nin gözde ejderiydi, tabii ki kurnaz Kraliçe yakışıklılığını kullanarak beni tuzağa düşürmeye çalışacaktı. Böylece gardımı düşürecektim ve manipülasyonlarına kolay hedef hâline gelecektim.

Bu yeterli bir hatırlatma olmuştu. Sisten çıkar gibi seri şekilde gözlerimi kırptım. Sonra somurttum.

“Daha iyi,” diye fısıldadı Pru. “Hanımefendinin sağduyulu davranması lazım.”

Bunu ilk kez söyleniyordu ama bir daha duymaya ihtiyacım olmayacağını umuyordum. Ben aptal bir kız değildim, bekaretimi kaybetmek için çaresiz, aptal bir kız değildim... gerçi kudretli olduğu belliydi, son derece fitti, çok güzeldi ve bana istediğim

tüm zevkleri yaşatabileceği neredeyse kesindi...

...hem de tüm gece boyunca.

Alt dudağımı o kadar ısırđım ki Pru'nun Ayna Koridoru'na gitmeden önce dudaklarıma sürdüğü pigmentteki acı böğürtlen tadını aldım. Hayatım tehlikedeyken nedimeliğimi düşünmek çok gülünçtü. Dürtülerine yenik düşen bir kadın olmak istemiyordum; önemli olan her şeyimi kaybetmeme neden olurdu, buna kellem de dahildi.

"Kapıyı biraz daha kapat," dedim Pru'ya ve şişkin etek katmanlarıyla dolu elbisenin içinden çıkmayı başardım. İç çamaşırlarım gereksiz derecede fırfırlıydı ama en azından rahat hareket edebiliyordum.

Pru kafasını salladı, ejderha ayaklarından biriyle kapıyı tekmeledi. Sonra da eteği, sırf üstüne serilsin diye yapılmış gibi duran bir mobilya üstüne serdi. Sarmaşığa benzer oymalarla süslenmiş ahşabın üstüne tülleri serdiği sırada Rush hırladı ve kapıyı açtı, öncekinden daha da çok açmıştı.

Gözlerimi devirdim. "Röntgencilik yapmak istiyorsan hiç beceremiyorsun."

"Röntgencilik," dedi şaşırmış gibi. Öfkesinin durulduğunu hissettirdim ve cevap verdi, "Senin kişisel *korumanım*. Bu büyük toprakların hükümdarları tarafından seni hayatta tutmam ve korumam emredildi. Ne cüretle?"

"Vay be. Tamam, tamam," dedim ve on iki santimetrelilik açıklıktan görsün diye elimi sallayarak onu sakinleştirdim. "Anladım. Beni çıplak görmek istemiyorsun."

Gümüş gözleri parladı, rüzgârın harladığı kora benziyorlardı. Çenesini kasarak bana sert bakışlar attı. "Yatmaya hazırlan artık," dedi. Her kelimesi ağırdı. "Uyumamız lazım. Turnuva yarın başlıyor, değerlendirebileceğim her avantaja ihtiyacım var."

"Şampiyonayı şimdiden kazandın sanıyordum."

Gözleri soğuk bir alevle parladı. "Embermere'de hiçbir şey

garanti değildir. Hiçbir şey. Her şeyin bir bedeli vardır.”

“O konuda haklı,” dedi Pru ve boynumda ılık sarı mücevherlerle kaplı duran gerdanlığı çıkardı. Çektiği taburenin üstünden indi ve gerdanlıkla birlikte kapısı açık dolaba doğru ilerledi.

Parmaklarımı köprücük kemiklerimde gezdirdim, ağırlık yok olduktan sonra cildim tuhaf gelmişti. Rush’ın parmaklarımı takip ettiğini anlamam birkaç saniye sürdü.

Kafamı kaldırdığımda gözlerini kaçırdı ve somurtarak botlarını çıkardı. Sessizce *ne*, demeye çalıştım ama bilerek bana bakmıyordu. Gözden kayboldu ve su şapırtısı duyuldu, yatağının başında duran sürahidен leğene su döküyordu. Şapırtıları duyunca ne yaptığını merak ettim. Yüzünü ve ağzını mı yıkıyordu? Yoksa ıslak ellerini çıplak, altın kaslarına mı sürüyordu?

Pru, saçlarımdaki tokaları gereğinden fazla güç kullanarak çekip aldı. Sanırım amacında başarılı olmuştu, artık Embermer’de arzulamam gereken son kişi olan adamı düşlemiyordum. Ne yıkadığı artık umurumda değildi.

Pru son tokayı da saçımdan çekti ve birkaç saç telime takıldı.

“Ah,” dedim acıyla.

Bir saniye sonra kapı o kadar sert açıldı ki Rush’ın yatağına çarptı. İçeri girdi, keskin gözleriyle etrafını arıyordu.

Bu sefer gözlerini deviren Pru oldu. “Bir şeyi yok, Ejder Rush. Bebeklik yapıyor o kadar,” dedi.

Rush’ın görüntüsünü gördükten sonra dikkatimi dağıtabilecek çok az sayıda cümleden birini kurmuştu; göğsü ve ayakları çıplaktı, uzun saçları her zamanki örgülerinden kurtulmuştu; üstünde bacaklarını ortaya çıkaran ince bir iç çamaşırı dışında hiçbir şey yoktu. Kalçaları kas doluydu, baldırları güçten yuvarlak olmuştu. İliklerine kadar bir savaşçıydı.

Onu daha iyi inceleme fırsatı bulamadan ki buna çok niyetliydim, birkaç saniye önceki kararlılığıma rağmen yeterince ih-

tiyatlı olamıyordum, Pru'ya o kadar hızlı döndüm ki boynum çıtladı.

“Ben bebek *değilim*,” diye hırladım. “Senin elin çok ağır.”

Pru umursamazca omuzlarını silkti, gözlerimde alev alev yanan suçlamaya aldırış bile etmedi. Tokalarımı ve küpelerimi do-laptaki bir çekmeceye koyduktan sonra elinde bir gecelikle yanı-ma yaklaştı.

“Her şey tamamsa,” dedi Rush, “ben odama dönüyorum.”

Pru'ya pis bakışlar atmaya geri döndüm ama benden gözle-rini kaçırdığı sırada yanımda ne kadar küçük kaldığını fark et-meden edemedim. Benim elbiselerim parlak ve yeniyken onun-kiler hep soluktu. Elbisesi yulaf çuvalı rengindeydi ve üstünde gerçekten çuval gibi duruyordu. Altındaki çırpı bacakları çıp-laktı, ayaklarını ısıtacak çorapları bile yoktu. Saçı düzenli olma-sına rağmen parlamıyordu. Tuhaf ejderha ayaklarıyla birlikte bu sarayda en az benim kadar yabancı duruyordu.

Beliyle kapıyı biraz daha kapattıktan ve tabureye çıktıktan sonra bana kollarımı kaldırmamı işaret etti ve ona samimiyetle gülümsedim.

Şüpheyle gözlerini kısıtı.

“Tüm goblinler sarayda çalışmıyor ama tüm goblinler Taht için çalışıyor, öyle mi?” diye sordum.

Pru atletimi çıkarıp aceleyle yere attı, yeni getirdiği geceliği hızla üstüme geçirdi. “Tahta hizmet etmek bizim için büyük bir onur,” dedi ama çok hızlı konuşması bunun ezberlenmiş bir ce-vap olduğuna işaret ediyordu.

“Evet, tamam ama hiç... özgür iradeniz var mı?”

Odanın dışından bir gıcırdama sesi geldi, muhtemelen Rush yatıyordu. Sonra sessizlik oldu.

Pru bir anlığına kasıldı, sonra kalçama bağladığım kını çı-karmamı işaret etti ve ayak bileklerime gelen geceliğimin altın-

dan iç çamaşırımı çekip aldı. “İrademizi Taht’a hizmet etmek için kullanıyoruz.”

Kınımın kopçasıyla oynadım. “Ama bu gerçek bir seçim mi?”

Pru, saç örgülerimle o kadar uzun süre uğraştı ki cevap vermeyecek sandım. Cevap verdiğinde ise sesi o kadar kısıktı ki diğer odadan duyulması mümkün değildi.

“Embermere’de gerçek kararların sayısı çok azdır, Hanımefendi. Hayatımızı olabildiğince iyi değerlendirmeye çalışıyoruz.”

“Özgür olanınız var mı? Yani gerçek anlamda?”

“Periler Diyarı’nda kesinlikle var. Ayna Dünya’da... muhtemelen yok,” dedi ve tokalarımı çıkarırken göstermediği bir naziklikle saçlarımı taramaya başladı.

“Ve Ayna Dünya...”

Bu sefer ona bıraktığım açıklığı tereddüt etmeden doldurdu.

“Bir ceza. Hepimiz, Majesteleri’nin atasının günahının bedelini ödüyoruz,” dedi. Sözlerinde acılı bir suçlama vardı.

“O ne demek?” diye sordum fazla yüksek bir sesle. Daha kısık sesle ekledim: “Daha fazla detay ver. *Lütfen*. Burada nasıl hayatta kalacağımı anlamak için bilmem lazım.”

Pru, fırçayı elbisesinin cebine koydu. Düzelttiği saçlarımı parmakları arasına alıp tek bir örgü yaparak sırtıma bıraktı. “Kraliçenin atası, kraliyet soyunun ikinci prensiydi. İsmi Prense Borromeo idi,” dedi ve *Borromeo* ismini öfkeli, nahoş bir şekilde telaffuz etti. “Safkan elfti, ataları gibi. Çok uzun zaman önceydi, üç bin yıl kadar önce. Altın Orman’da yaşıyorlardı, elflerin ve perilerin kraliyet soyu hâlâ orada yaşıyor. En azından öyle sanıyorum.”

“Neden *öyle* sanıyorsun?” diye fısıldadım. “Böyle bir şeyi bilmen gerekmez mi?”

“Borromeo ile birlikte giden hizmetkârların soyundan geldiğimiz için Altın Orman’a girmemize izin verilmiyor, o yüzden

bilmiyorum.”

“Anladım,” dedim anlamadığım hâlde. Yeteri kadar anlamadığımı belliydi.

“Borromeo, peri halkına ihanet etti ve babası, yani kral, onu Periler Diyarı ve Altın Orman’dan sonsuza dek sürdü. Ama Elf Kralı Spiro oğlunu çok sevdiği için yeni bir dünya yarattı, sırf o ve yanında götüreceklerinin yaşaması için. Başta Altın Orman’ın aynada görünen hâline benziyordu. Her şey ters ya da baş aşağıydı. Pusulalar kuzey yerine güneyi, doğu yerine batıyı gösteriyordu, o tür şeyler işte. Ama zamanla her şey kendine has bir şeye dönüştü. Embermere ya da Ormanların eskiden olduğu gibi görüldüğünü düşünmüyorum. Goblinlerin arasında anlatılan hikâyelere göre başta her şey çok güzelmiş. Doğa el değmemiş, yeşil ve neşeliymiş. Saraydan uzak yerlerde bile harmoni varmış. Hayvanlar perilerin arasında yaşıyormuş.”

“Ejderhalar bile mi?” diye sordum.

“Onlar bile.”

“Ejderhalar bu yüzden mi öldü? Ceza yüzünden mi? Ayna dünya yüzünden mi?”

Pru sırtıma dokunarak konuşmayı bitirdiğini işaret etti. Ona döndüm ve taburenin üstünde duran goblinle neredeyse yüz yüze geldim.

Somurttum. “Gerçi ejderhaların kafaları sütunların üstüne kazara konmuş olamaz.”

“Hayır, ejderhalar... onu Kraliçe’nin babası, Kral Erasmus yaptı. O bambaşka bir hikâye.”

Umutlu görünüyordum sanırım çünkü “O hikâyeyi de başka bir zaman dinlersin, turnuva için erken kalkman gerekmediği bir zaman,” dedi.

“Ama beni böyle merakta bırakamazsın,” dedim. O kadar yüksek konuşmuştum ki Rush cevap verdi.

“Bırakabilir, bırakacak da. Dinlenmemiz lazım. Harcadığımız her dakika uykumuzdan alıyor. Yarın en iyi formumda olmalıyım.”

“İşimiz bitti, Ejder Rush,” diye seslendi Pru.

Rush odasındaki mumu söndürmüş olmalıydı, kapının aralığından hiçbir şey göremiyordum.

“Güzel,” dedi.

Pru tabureden aşağı indi. Uzaklaşmadan önce onu kolundan tuttum. “Yaptığı ihanet neydi?” diye fısıldadım. “Borromeo, babasının bir daha dönmesin diye kocaman bir dünya yaratmasına neden olacak ne yapmış olabilir?”

Pru, kollarını saran parmaklarımı inceledi. Elim ince ve pek büyük olmasa da kolaylıkla sarmıştı.

“Şimdi olmaz, Hanımefendi. Bugün olmaz. Rush haklı, dinlenmeniz lazım,” dedi ve açık kapıya bakıp sesini daha da kısıtı. “Senin savaşağını da bilmiyor. O gider gitmez gelip seni alacağım.”

Pes ederek kolunu bıraktım ve kafamı salladım. “Daha sonra anlatacağına söz veriyor musun?”

Yavaşça nefes alıp vererek bana bakmaya devam etti. “Ben kolay kolay söz vermem, hiçbir goblinin yapmayacağını yaptım zaten. Büyükbabam soylulardan biriyle kan yemini yaptığımı öğrense aklını kaçırdı,” dedi ve zaten üzgün olan yüzü daha da karardı, dudakları aşağı sarktı.

Parmaklarımı pamuk elbisemde gezdirdim, o kadar inceydi ki ışıktaki arkası görünüyordu gibiydi. Ona bakmak yerine elbiseme bakımdım. “Herkesin yarın öleceğini düşündüğü birine söz vermek istemiyorsun,” dedim.

“Hayır, konu o değil. Öyle olsa söz vermem daha kolay olurdu. Bir günde kurtulmuş olurdum.”

Dudaklarımı sıkıca kapatarak kafamı salladım. Rush’ın ya-

rağı tekrar gıcırdayarak uyumak için rahat bir pozisyon aradığını işaret edince ben de kendi yatağıma doğru ilerledim. Pru yorganı çekip yatağı açtı ve hiçbir şey söylemeden yattım. Ele geçirmeyi başardığım bıçağı göğsüme yapıştırmıştım.

“İyi uykular, Hanımefendi,” dedi Pru ve odanın diğer tarafına geçti, parıldayan küreleri söndürdü ve karanlıkta kayboldu.

23. BÖLÜM

YAPAMAM İLE YAPMAM AYNI ŞEY DEĞİL

Saat kaçtı bilemiyordum, yanlışı bedende kalkıp hayatta kalmak için savaşmama ne kadar kalmıştı onu da bilmiyordum. Ama dinlenmemin ne kadar önemli olduğunun farkındaydım. Hatta bu gecenin ne kadar önemli olduğunun *fazlasıyla* farkındaydım.

Sorun da buydu.

Aptal zihnim susup derin bir uykuya dalmama, üstüne düşünmemin hiçbir fayda sağlamadığı, içimi kemiren endişelerden kurtulmama izin vermiyordu.

Bunca çaba beni çözüme yaklaştırmıyordu. Hem de hiç. Kaçmaya bir adım bile yaklaşamamıştım.

Dakikalar geçtikçe herkesin beklediği gibi ölürsem Embermere'de olan Xeno ve Saffron'un başına ne geleceğini düşünüp daha da acı çekiyordum. Saffron hâlâ bebektir. Hiçbir ejderha kafasının kesilip sütuna dikilmesini hak etmiyordu. Bebekler ise bu kadarı hiç ama hiç hak etmiyordu.

Bir anda Pru'nun bilgi vermeye gönüllü olduğu anda arkadaşlarımı sormak yerine aptal Ayna Dünya'yı sorduğumu fark

ettim. Ayna Dünya bir yere gitmiyordu, hakkında edindiğim bilgiler de bir işe yaramamıştı. Ama Xeno ve ejderha yavrusu hakkında soru sormayı akıl edebilseydim onları kurtarmama yarayacak bir şeyler öğrenebilirdim. Xeno ölümcül olabilecek yarasından tamamen kurtulmuş muydu? İşini bilen bir katil, ejderha muhafızlarını bile öldürebilirdi.

Yorganı üstümden sert bir şekilde çekerek yüksek sesle homurdandım. “Siktir,” dedim öfkeyle sonra bağırdım.

Karanlıkta üstümde yükselen şekle anlam vermek için gözlerimi hızla kırptırdım. Yatakta geriledim, ta ki omuzlarım devasa tahtaya çarpana kadar. “Yaklaşma,” dedim ve yastığımın altına sakladığım hançere uzandım. Ama yastığımın üstüne oturmuştum, bu yüzden kıcımlı kaldırıp hançere uzanmam bir saniye daha uzun sürdü.

O sırada figür yaklaşmıştı. Büyümüştü. Daha korkutucu olmuştu. Daha tehlikeli olmuştu.

Hızla ileri atılarak hançerimi geniş bir açıyla savurdum.

Akul almayacak bir hızla geri sıçradı.

“Ne yapıyorsun, El?” diye hırladı Rush.

“Rush?”

“Tabii ki. Başka kim olacaktı?” dedi öfkeden boğuklaşmış bir sesle.

Ses tonu öfkemi bir seviye daha artırdı.

“Bilmem belki beni öldürmeye gelen bir *katil* sanmışımdır. Hani *babama* ve *yarı kardeşime* yaptıkları gibi,” dedim. Saturn’ü daha önce bu şekilde düşünmemiştim ama o anda hiç tanımadığım kardeşimi kaybettigimi fark ettim. “Ne yapıyorsun?” diye onu suçladığım sırada sonunda Rush’ın bedenini seçebilecek hâle geldim ve hâlâ bana doğrultmakta olduğu bıçağı gördüm. “Bana bıçak doğrultmasan olmaz mı?”

“Aynısı senin için de geçerli.”

“Geçerli *olabilir* ama doğrultmaya devam edecek misin?” Çocukça olduğunu biliyordum ama umurumda değildi. Ondan çok kendime kızmıştım ama o daha kolay bir hedefti. Kraliçe tarafından beni izlemek, sonra da adil bir yarışma kisvesi altında ringte beni öldürmek için gönderilmiş ikiyüzlü bir düşmandı.

Hançerimi daha sıkı kavradım, sırf bana hançeri bırakmamı söylediği için bırakmıyordum.

“Ne yapacaksın, beni bıçaklayacak mısın?” dedi Rush. Boğuk sesi daha da derinleşmişti. “Ben senin *korumanımı* unuttun mu?”

Sesindeki ironiyi ve yan kapıda uyuduğunu, aramızdaki kapının açık olduğunu unuttuğumu görmezden geldim. Bu gece çok uzun sürmüştü ve hiç ses çıkarmamıştı. Gece Kalesi’ndeysen Zako ölene kadar onunla aynı çadırda kalmıştım. Kalın kumaşa rağmen birkaç çadır öteden duyabildiğim bazı ejderha muhafızlarının tersine Zako testere gibi horlamıyordu ama yine de horluyordu. Tüm erkeklerin horladığını sanıyordum.

Rush ise dağda avlanan ejderhalardan kalanlar arasında yemek bulmaya çalışan kar leoparları kadar sessiz uyuyordu.

Rush hançerini bıraktı. Karanlıktan göremese bile ona somurttum ve ben de hançerimi bıraktım. Yine de hazırda bulundurdum, yatağa bıraktım ve kalp atışlarımın yavaşlamasını bekledim.

Rush kendi hançerini yatağımın önüne attı ve iki elini de beline koyarak bana sert bakışlar attı. Bakışlarının –ve öfkesinin– ağırlığı cildimi alev alev yakıyordu.

Karşılık vermeye çalıştım ama yarı çıplak olduğunu fark ettim. İç çamaşırı dışında tamamen çıplaktı, göz alıcı kasları ve altın renkli cildi görünüyordu. Şu anda onun ne düşüneceğini umursamadan bakacak bir ruh hâlindeydim, bu yüzden tüm detayları seçebilsem harika olurdu... yalnızca şeklini, hatlarını ve kıvrımlarını görebiliyordum. Çok yazık olmuştu.

“Üşüyorsun,” dedi Rush. “Yorganın altına gir ve uyu.”

Göğüs uçlarım gerçekten de sertleşmişti ama soğuktan olduğundan pek emin değildim. Biraz önce terliyordum, susmak bilmeyen zihnim beni zorla çalıştırıyordu.

“Uyursan belki ben de uyumayı başarabilirim,” diye homurdandı.

Kaslarımdaki savunmacı gerginlik bir anda yok oldu ve yerini kurşun gibi ağır bir suçluluk kapladı.

Silahımı bıraktım, bacaklarımı yorganın altına soktum ve parmaklarımı yorganın üstünde gezdirdim. İpek olabilirdi ama bu kumaşın yalnızca tasvirini duymuştum. Ejderhalar ve ejderha muhafızlarının ipek gibi şeylerle işi olmuyordu. Crestshine Gölü’ndeki pazarda muhtemelen satıyorlardı ama Zako’nun beni götürdüğü kısımlarda yoktu. Buradaki çarşafar, Gece Kalesi’ndekilerden bin kat daha yumuşaktı. İçlerinde eriyip gitmem gerekirdi, uykusuzluk çekmem değil.

Önceki sesimi yarı yarıya kısarak sordum: “Benim yüzümden mi uyuyamadın?”

“Tabii ki senin yüzünden. Gizli görevdeki sinsicikler bile bu kadar huzursuz olmuyor.”

Yatakta dönüp iç geçirdim. “Sinsicik nedir?”

Bakışlarının sıcaklığını uzun birkaç saniye boyunca yüzümden hissettim. “Sinsicik nedir bilmiyor musun?”

“Bilmediğim belli,” diye cevap verdim, eski dostum haklı öfkenin geri dönmesine sevinmiştim. Suçluluktan çok daha iyiydi. “Yoksa sormazdım.”

Yine birkaç saniye bekledikten sonra “Sinsiciklerden birkaç tane mutlaka görmüşsündür,” dedi.

Bekledim.

Nefes aldı, sonra verdi. “Kediler. Şekil değiştirenler. Sırtındaki gömleği çalarlar, ruhun duymaz. Çok içten pazarlıklılardır.”

“Ah,” dedim ilgisiz bir şekilde.

Birkaç adım yaklaştı ve kalçaları yatağa çarptı. Bakışlarım kalçalarında gezindi, yaklaştığı için birkaç detay daha seçebiliyordum. Cildi aynı anda hem sert hem de yumuşak görünüyordu. Parmaklarım ona dokunma isteğiyle sızladı. Bacakları arasındaki şeyi keşfetmek istiyordum. Onu yalnızca uzaktan görmüştüm –ejderha muhafızları arasında çıplaklık normal bir şeydi– hiç dokunmamıştım.

Kollarını göğsünde bağlayarak kol kaslarının şişmesine neden oldu. “Forzantos’ta sinsicikler olduğuna eminim. Ne olduklarını nasıl bilmiyorsun?”

“Şey, beni dış dünyadan uzakta büyüttüler.”

“Dış dünyadan uzakta mı?” diye tekrarladı. Ses tonu artık saçmalıklarına inanmadığını gösteriyordu.

“Evet, yani...” dedim ve cümleyi tamamlamadım.

Ona gerçeği söylemek istiyordum. Neden istemeyeyim ki? Evet, müttefik değildi. Ama yine de ağzından işime yarayacak bilgi alabilirdim. Pru’nun ruh hâline güvenirsem bu dünyanın nasıl işlediğini öğrenmem aylar sürebilirdi.

Biraz daha dik oturup ileri eğildim, cildine koklamak istediğim bir menekşeymiş gibi yaklaştım. “Bak. Rush. Sana her şeyi anlatmak istiyorum. Gerçekten.”

“O zaman neden anlatmıyorsun?”

“Çünkü anlatamam.”

“Yapamam ile yapmam aynı şey değil.”

“Ee herhâlde. Onu biliyorum,” dedim ve somurtarak kendimi yara olduğunu düşündüğümü birkaç çıkıntı dışında pürüzsüz olan kaslarından başka yere bakınaya zorladım. Benim de birçok yaram vardı.

“Beni iyi dinle,” dedim. “Sana her şeyi anlatmayı çok *istiyorum*. Ama *yapamam*. Bunu bir düşün. Kaçırıldığımı ve buraya rızamı dışında getirildiğimi zaten biliyorsun. Bunu sana tanış-

uğımız gün söyledim.” Buradan kaçmama yardımcı olmak için kılını bile kıpırdatmamıştı. Benim isteklerim yerine hükümdarların isteklerine boyun eğmişti, kaçırılmama normal bir olay gibi yaklaşmıştı. Ejderha ateşi adına, burada normal bir olay bile olabilirdi, şaşırmazdım.

Tüm bunları düşünüyor gibiydi, çıplak kollarımdaki bakışları odanın karanlığına rağmen gittikçe ısınıyordu. Boynuma, göğüslerime, karnıma baktı ve daha da aşağı indi. En azından bacaklarım hâlâ yorganın altındaydı.

Utanarak kıpırdadım ve karanlık olmasına rağmen pişman oldum. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Zako’nun sözleri hâlâ aklımdaydı; *düşmanına asla zayıflık gösterme, yoksa ona sana karşı kullanabileceği bir silah vermiş olursun*. Sesindeki hafif aksan hâlâ kulaklarımdaydı. Onun gibi konuşanı hiç duymamıştım.

Ne zaman olmuştu bilmiyordum ama Rush’ın bende yarattığı arzu zayıflığa dönüşmüştü. Bu zayıflığımı keşfetmesine asla izin veremezdim. Hayatımın böyle gideceğini bilsem, Zako’nun çok önem verdiği nedimeliğimin zayıflığa dönüşeceğini söylerdim. Kamptaki kadın ejderha muhafızlarının yaşadıklarına benzer şeyler yaşayabilseydim bu kadar saf, meraklı ve gözü kara olmazdım. Rush diğer erkeklerden farksız olurdu. Temel üreme içgüdümün sözüne bu kadar kulak vermezdim.

Şimdiki ana odaklanarak, “Sana bir şeyler söylediğimde inlediğimi hatırla...” dedim.

Sonunda çenesindeki sakalı sıvazlayarak konuşmaya başladı: “Demek istiyorsun ki Kraliçe... birine... muhtemelen Braque’a... büyü yaptırdı ve bana anlatmak istediklerini söylemeni engelliyor, öyle mi?”

Evet! Ama dışarıdan annesine seslenen yeni doğmuş ejderha yavrusu gibi bir ses çıkardım. “Sonunda. Gerçi sırf sana değil.

Aslında..." *İii,iiii,iiii*. Gözlerimi devirip inledim.

"Yani Forzantoslu değil misin?"

İiii. Sonrasında kafamı *hayır* anlamında sallamaya çalıştım ama kafatasım boynuma yapışmış gibiydi. Braque'un büyüğü biraz kararsızdı ama kararını verince inanılmaz güçlüydü.

Ama Rush'ın cevabımı duymaya ihtiyacı yoktu. Gözleri ve ağzı kocaman olmuş gibi konuşarak hançerini yatağın ortasına doğru koydu, eli dizime çarpınca da oturdu. "Demek seni Forzantoslu birileriyle tanıştırmaya çalıştığım da o yüzden korkmuş tavşan gibi kaçıyordun."

Cıkladım. "Korkmuş tavşan gibi *kaçmadım*. Konuyu değiştirip uzaklaştım. Casus gibi," dedim. Muhtemelen bu konuda çok bilgisi vardı...

Silüetine bakarak gözlerimi kısıtım. "Braque'un yaptığı..." *gizlilik büyüünü nereden biliyorsun?* Çok sinir bozucu inilti çıkar-dım. Homurdandım ama Rush mesajı almıştı. Yeterince zekiydi.

O sırada sırtını yatağın başına dayadı, aramızdaki mesafeyi biraz daha azalttı. Artık zorlanarak yüzündeki ifadeleri seçebili-yordum.

"Ne demek istediğini anlamadım," dedi masumca. Fazla ma-sumca.

"Tabii. Kesin anlamamışsındır."

"Peki nasıl Kral'ın kızı oluyorsun?"

"Hayır. Olmaz. Beni böyle soru yağmuruna tutacaksan senin de bir o kadar cevap vermek lazım. Her şey karşılıklı. Kraliçe'nin üstündeki etkisi neden bu kadar büyük? Sana karşı kozu nedir?"

Omurgası kasıldı, zayıf ışığa rağmen tüm bedeninin kasıldığını tahmin ettim. "Seni ilgilendirmez."

"Yanılıyorsun. Çok ilgilendirir. Beni izleyip ona rapor veriyorsun."

Dudaklarından keskin iç çekiş yükseldi.

“Aynen öyle,” diye devam ettim. “Gerçi parçaları birleştirmeme şaşırmaman lazım. Kraliçe sana haber vermeni söylediğinde yanındaydım. Dinlemiyorum mu sandım? Etrafımda olanları öğrenmek için bu kadar çaresizken tüm detayları unutuyorum mu sandın?” Cevap vermeyince zorlamaya devam ettim. “Masum olduğumda hâlde beni neden izlediğin çok önemli. Kozu nedir?”

Konuşmak için her kelimesini dağdan indirmesi gerekiyormuş gibi homurdanarak, “Söyleyemem,” dedi.

“Yapamaz mısın yapmaz mısın?” dedim olabildiğince bariz bir ironiyle. “Senin lafındı, benim değil.”

“Aynı şey.”

“Değil.”

“Aynı şey,” dedi. Ağaç gövdesi gibi kaskatı kesildi, hançerini yataktan alıp ayağa kalktı.

“Hep böyle çifte standart mı uygularsın?”

“O ne demek bilmiyorum.”

“Evet, biliyorsun. Güzel ve aptal rolünle beni kandıramazsın.”

Kafasını bana doğru çevirdi. “Sence... güzel miyim?”

“Hayır,” diye hırladım. Braque’un yalan söyleme becerime müdahale etmemiş olması iyiydi. “Sence *ben* güzel miyim?” diye ona sorarak dikkatini dağıtmaya çalıştım.

“Evet,” diye acıyla homurdandı.

Çenem şaşkınlıkla geri çekildi. Şeytanca sırıttım. “Tam olarak ne kadar güzelim?”

“Ben yatıyorum,” dedi kış uykusundan uyanmış bir ayı gibi. “Artık uyumama izin ver.”

“Yoksa ne yaparsın?” diye meydan okudum, dinlenemediği için hissettiğim pişmanlıktan eser kalmamıştı.

“Yoksa zorla yaptırırım.”

Öfkeli bir şekilde odadan çıktığı sırada bu kışkırtıcı tehdidi düşündüm. Kapı açık olduğu hâlde hızla çekip kapıyı duvara vurdu. Çok becerikli hareket edebildiğini bildiğim hâlde bariz bir öfkeyle yatağa yığıldı. Sonra gürültülü bir şekilde dönüp yorgani o kadar sert çekti ki kumaş bu olayı başlatan şey gibi ses çıkardı.

“Artık zıbar,” diye hırladı.

“Her zamanki kibarlığına, ‘Leydi Elowyn’ laflarına ne oldu?”

“Sandığım kişi değilmişsin.”

“Evet, sen de değilsin.”

Onu hiç tanımadığımı fark ediyordum.

Ama her şeyden daha önemli bir şey biliyordum.

O benim *düşmanımdı*.

Rakibimdi.

Asla ama asla güvenemeyeceğim biriydi.

24. BÖLÜM

PERİLER KENDİNİ TUTMAYI SEVMEZ

Uyku sonunda bedenimi ele geçirdiğinde güneş çoktan penceremi aydınlatıyordu. Yatakta döndükten, endişelendikten ve merak ettikten sonra o kadar derin uyumuştum ki Pru beni sarsmak zorunda kalmıştı.

“Hanımefendi,” diye fısıldadı fazla yakında durup boğumlu parmaklarıyla omzumu tutarak. “Kalkma zamanı. Acele et...”

“Eğer bir kez daha acele et dersen bilerek o kadar yavaş davranırım ki aklını kaçırsın,” dedim. Sonra homurdandım, yan dönüp elini ittim ve yorgani üstüme çektim.

Goblin daha da yaklaştı, sesi önceki kadar yakından geliyordu. “Ama Hanımefendi, acele etmek *zorundasın*.”

Yüzümü yastığa gömüp inledim.

“Zinnia’nın bedenine geçtin,” diye devam etti Pru. “Biri içeri girerse seni bu hâlde görecek.”

“O Kraliçe’nin problemi, benim değil. Ben kimseye yalan söylemek istemedim. Açığa çıkması daha iyi olur. İşim kolaylaşır.”

Sırtüstü dönüp gözlerimi açtım ve açar açmaz domuz yavrusu gibi bağırdım.

Pru'nun karanlık, yalvaran, göz bebeğinden yoksun gözleri yüzümden on santim mesafedeydi. Kocaman açılmışlardı, tüm dikkatimi üstlerine çekiyorlardı. Hızla geri çekildim ve kafam yatak tahtasına çarptı.

"Kutsal ejderha ateşi adına, Pru! Kişisel alan diye bir şey duymadın mı?"

Kasvetli bir şekilde gözlerini kırptı. "Hayır," dedi.

"Sıcağım ha," diye mırıldandım, artık uyanmıştım. Yüzümü ovdum, ön odaya açılan kapının kapalı olduğunu gördüm. "Rush nerede?"

"Gitti. Kral'ın kişisel muhafızları dışarıda bekliyor. Majesteleri Kral, seni korumaları konusunda ısrarcı oldu."

Oturur pozisyona gelip sırtımı yatak tahtasına dayadım ve yorgan altındaki vücudumu inceledim, bacaklarım daha kısa ve daha iriydi ama neyse ki hâlâ güçlülerdi. Acı dolu bir şekilde iç geçirdim. Kazanma ihtimalimin düşük olduğu bir turnuvada yarışmam yetmiyormuş gibi Kraliçe -muhtemelen tamamen kasten- var olan avantajlarımı yok etmek için elinden geleni yapmıştı.

"Hanımefendi acele etmeli," dedi Pru ve ona tüm gücümle somurttum.

Hiç etkilenmemiş gibiydi, bu yüzden çıktım: "Üçüncü şahısta 'hanımefendi' diye konuşmayı bırak. Çok tuhaf."

Pru birkaç adım geri attı; büyük, düztaban ejderha ayakları önce halıda, sonra da ahşap zeminde patırtılar çıkardı. "Tabii ki, eğer Hanımefendi öyle istiyorsa," dedi ve açılış dövüşü için giyeceklerimi hazırladığı dolaba yaklaştı.

Bir süre ona baktım, koruyucu bir çeşit deriden yapılmış kalın üst ve pantolon çıkardığını görünce rahatlardım. "Bir dakika. Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Omzu üstünden bana bakıp kıkırdadı.

Gözlerim birkaç saniye önce Pru'nun gözlerinin büyüdüğü kadar büyüdü. "Pru," diye fısıldadım, "sen... espri yaptın ve... güldün mü?"

"Hayır, kesinlikle öyle bir şey yapmadım. *Hanımefendi*. Biri-ne yaptığımı söylersen de ölene kadar inkâr ederim."

Ben de kıkırdamadan edemedim. "Peki madem. Sen benim sırrımı saklarsan ben de seninkini saklarım," dedim ve yatağın kenarına yaklaşıp ayaklarımı aşağı sarkıttım. "Gerçi başka seçeneğin yok. Kellen kesilecekken objektif karar vermek zor."

Parmakları giysilerimi bırakıp amaçsızca, paniklemiş bir şekilde oynadı. Tavana, duvarlara, sonra da köşelere baktı.

Bana doğru koştu, yatağa çok yakın olmasına rağmen birkaç kez dönüp arkasına baktı. Nefes verir gibi sessizce konuştu: "Böyle konuşmamalısın. Ne burada ne de sarayın içindeki herhangi bir yerde. Unutma, her yerde gözler ve kulaklar var ve hepsi..." dedi ve bir kez daha arkasındaki boşluğa baktı, "Kraliçe'ye hizmet ediyor."

Sonra yüksek sesle görünmez izleyicilerimize anonsta bulundu, "Artık giyinme vaktin geldi, *Hanımefendi*. Geç kalmak istemezsin."

Ama yüzüm bembeyaz kesilmişti. Birkaç saniye sürdü ama Pru bunu fark etti.

Tekrar yatağımın yanına geldi, beni teselli etmek ister gibi parmaklarını uzattıktan sonra vazgeçti, ellerini indirerek iç kurtarıcı elbisesinin havalanmasına neden oldu. "Sen... iyi misin?"

Kafamı evet anlamında sallayıp hemen modumu değiştirdim, kafamı o kadar sert salladım ki Zinnia'nın yabancı, bakır rengi saçları yüzüme düştü. "Ben... unuttum ve..." dedim ve odada gizli casuslar aradım ama ne aradığımı bilmiyordum. Oda güvenli görünüyordu; anlaşılan sarayın çeşitli illüzyonlarından biriydi, bunu da kesinlikle aklımdan çıkarmamalıydım.

Sesim ölmek üzere olan birinin fısıltısına dönüştü. "Rush'a büyülediğimi, kimseye nereli olduğumu söyleyemediğimi anlattım. Hepsini bu odada söyledim ve pek sessiz de konuşmadım. Lanet olsun."

Pru'nun normalde kül rengi olan derisi bembeyaz kesildi. "Onu nasıl becerdin?"

Somurttum. "Kararlılık ve onur kırıcı iniltiyle," dedim.

Pru çenesini ileri geri oynattı, bana boş boş bakıyordu. Sonunda, "Mümkün olmaması gerekir. Rush da bunu anlamalı."

"Rush'ın aklı başında değildi sanırım."

Kafasını iki yana salladı, zayıf saçları, sıska omuzlarına döküldü. "Şaşırmadım. Seni seviyor."

Kalbim duracak gibi oldu. "Ne?"

"Bunun için zaman yok," dedi ve yataktan kalkıp tuvalete geçmemi işaret etti. "Acele etmemiz lazım yoksa..."

"Kellelerimiz gider. Evet, evet, *biliyorum*."

Pru elini leğenin derinliklerindeki musluğun üstünde gezdirdi ve su akmaya başladı. "Bugün kelleni her yönden kaybetme riskin var."

Tek ayağım küçük odanın içinde donup kaldım. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Turnuvada gerçekten kafa kesmiyorlar," dedim yüksek, gergin bir kahkaha ile. "Dövüşlerde ölenler olduğunu duydum ama kimse uzuv kesmiyor... değil mi?"

Bileğimden tutup beni ileri sürükledi, saçlarımı toplayıp yüzümü leğene eğdi. Küçük, beceriksiz bir çocukmuşum gibi yüzümü yıkamaya başladı. Aklımda birbiriyle çelişen düşüncelerim o kadar hızlı çarpışıyordu ki ona izin verdim.

"Ayna Dünya'nın peri vârisini belirleyecek bir turnuva hiç olmadı. Ama Altın Orman'da olduğu dönemlerde birçok kişinin kellesi uçmuştu. Periler kendilerini tutmaktan hoşlanmaz. Hanımefendi, var gücünle savaşmalı ve rakibine seni parçalayacak

fırsat tanımamalısın. Ağzını çalkala.”

Dediğini yaptım. “Ben... hiçbirini öldürmedim.”

“O zaman bugün birini öldüreceğini kabullensen iyi olur. Kabullenemezsen tereddüt ettiğin için pişman olacak kadar yaşamazsın. Dövüş ringine girdiğinde kimse seni korumayacak. Yasak. Rush olmayacak, kraliyet korumaları olmayacak, kendin dışında kimseye güvenemezsin.”

Yutkunduktan sonra kendime hatırlattım, *ben yeterim*. Zako öldüğünden beri tek başımaydım. Evet, Xeno yanımdaydı ama ona Zako gibi güvenemiyordum, her ne kadar bana yalan söylemiş olsa da.

Vahşice somurttum, yarı kararlılıktan, yarı öfkeden. Hayatta kalmak için birini öldürmem gerekiyorsa bunu yapardım. Bu benim değil, beni zorla içine soktukları bu sapkın, karanlık sistemin suçuydu. Burada olmasam da insanların kellesi uçacaktı. Silah başkasının elinde olacaktı o kadar.

Bugün kazanacaktım.

Ve bunu sadece kendim için yapacaktım.

25. BÖLÜM

VAHŞİLİK VE ZAFER KARMAŞIK UZUN BİR OYUN

Pru, yaşlı bir ağaç gövdesinin içindeki paneli açtı ve goblinlerin oyduğu tünelden çıktı. Aceleyle peşinden gittim.

“Bunu savaştan hemen önce yapmak iyi *olmadı*,” diye homurdanarak ayağa kalktım. İki elimi de belime koydum, omurgamın düzelmesini bekledikten sonra gerindim. “Normal insan gibi yürümek varken bu tünellerden geçmekten bıktım. Buraya gelmek o kadar uzun sürdü ki iki santim kıaldım, Zinnia’nın benden kısa olmasına girmiyorum bile.”

Heyecanlı sesler, at kışnemeleri ve genel bir uğultu öğlen öncesi havasında yankılanıyordu ama kaynaklarını henüz görememiştim. Kral’a suikast girişimi düzenlendiğinden beri ilk defa dışarı çıkıyordum. Kraliçe’nin endişesi sarayın etrafındaki toprakların bir anda hastalıklı gibi sarsılmasına neden olduğundan beri bu manzarayı ilk kez görüyordum. Her şey normale dönmeye başlamıştı, daha doğrusu Embermere’de ne kadar

“normal” olabilirse o kadar normaldi. Çimenler, çalılar ve ağaçlar yemyeşildi, her yanda çiçekler açıyor, toprağa büyülü bir ışık veriyordu. Ne var ki bu görüntü içimdeki ısrarcı huzursuzluğu azaltmıyordu. Gökyüzü açık, parlak bir maviydi, bulutların büyülü olduğu çok belliydi; yoğun beyaz kütleleri hızla şekil değiştirerek şaha kalkan bir tek boynuzlu at hâline geliyordu. Sonra kurbağaya dönüşüp üç kez zıpladıktan sonra kayboluyor, Ejderha Anası kadar büyük bir ejderhaya dönüşüp birkaç saniyeliğine güneşi kapatıyorlardı.

Bulutların bir savaşçıya dönüşüp ejderhanın kafasını tek hamlede kestiğini görünce bu manzaraya olan beğenim yok oldu.

Katil bulutlara somurturken bulutların masum bir kuşa dönüşüğünü gördüm, hoş bir şarkı söyler gibi gagasını açtı ve kanatlarını birkaç kez çırttıktan sonra tamamen kayboldu.

“Neredeyiz biz?” diye sordum küçük leylaklarla kaplı bir tepecikte yürümeye başlamış olan Pru’ya. Peşinden giderken ayaklarımı bilerek yere vuruyordum, artık hiçbir şeyin güzelliğine önem verecek durumda değildim.

“Sarayın diğer tarafındayız,” dedi Pru, tüm kültürlerinin benim tapınmak üzere yetiştirildiğim ejderhaları öldürmek üzerine kurulu olmasından rahatsız değil gibiydi. “Kraliçe, arenayı vâris prensin ölümünden sonra inşa ettirdi. Duvarlar dikildiğinde hâlâ yastaydı.”

“Ne kadar da yüce bir davranış,” dedim öfkeyle. Adımlarım boş takırtılar çıkarıyordu. Hayvan yerine birkisil deriden -wompa ağacından- yapılmış zırhımın üstü kınlarla doluydu. Çaldığım hançer dışında hepsi boştu. Arenaya vardığımızda tepeden ayağa silahlanmayı amaçlıyordum. “Artık anlat, Pru. Burada kimse bizi duyamaz,” dedim. *Öyle umuyordum.* Ejderhaları neden öldürüyorlar? Neden kafalarını kesmek istiyorlar? Ejderhalar inanılmaz varlıklar. İnanılmaz güçlüler ve çok güzel-

ler. Büyünün vücut bulmuş hâli gibiler.”

Goblin adımlarını yavaşlatmadı. Zinnia'nın bacakları Pru'nun bacaklarından çok daha uzun olmasına rağmen ona ayak uydurmakta zorlanıyordum.

“Söyledim ya,” dedi goblin arkasına bakarak. “Kraliçe'nin babası, Kral Kanlı Erasmus yaptı.”

“Kanlı mı? Neden şaşırmadım acaba?”

“Ondan önce Embermere'deki herkes ejderhalara saygı gösterirdi. Özellikle de Ormanlar'da, orada pek görülmezlerdi.”

Konuşmaya başladıktan sonra sözünü kesmek istemediğim hâlde sormak zorunda hissettim. “Ormanlar tam olarak nedir?”

“Peri klanlarının topraklarını saran vahşi bölgeler. Oraya gitmek istemezsin. Amansız bir yer.”

“Burası da amansız,” dedim. İnkâr etmedi. “Pru, herkes bugün öleceğimi düşünüyor. Her şeyi anlatsan da beni öldürecek yer hakkında bir şeyler bilerek ölsem olmaz mı?”

Tepeciğin zirvesine geldiğimizde bana döndü. “Kazanacaksın sanıyordum.”

“Tabii ki. Ama konu o değil.”

“Konu her zaman kazanmaktır. Peri hayatı uzun, karmaşık bir oyundur.”

“Öyle olmamalı.”

Omuzlarını silkip durdu ve aşağıdaki manzaraya baktı. “Yine de öyle.”

Zirvede yanına gelip ıslık çaldım. “Vay be, arena devasaymış.”

Saray kadar camlı bir yer değildi ama neredeyse o kadar gösterişliydi. Gece Kalesi'ndeki kampın boyunda olabilirdi, devasa bir oval şeklinde etrafa yayılıyordu. Duvarları ahşaptı, üstünde fazla hızlı büyümüş gibi duran sarmaşıklar vardı. Sarmaşıklar da çiçek açıyordu -nahış kırmızılar, sarılar, turuncular ve beyazlarla kaplıydı- ve arkalarında yaşanacaklar yalnızca kendile-

rini savunurken ya da görev gereği cinayet işleyen Gece Kalesi muhafızlarından daha yüceymiş gibi numara yapıyorlardı.

Duvarlar –ve sarmaşıklar– birkaç kat yüksekliğindeydi. Bir tarafı yuvarlak bir kuleye dönüşüyordu, devasa stadyumun kışındaki bir çıban gibiydi. Gök mavisini bir bayrak gururla sallıyor, zirvede dizilmiş diğer küçük bayraklara eşlik ediyordu.

“Kraliçe hiçbir şeyi abartısız yapmaz,” dedi Pru, anlaşılan günlük hayatının dehşetine karşı nasır tutmuştu.

Dudaklarım aşağı kıvrıldı. “Görüyorum,” dedim.

“Acele etmemiz lazım.”

Bu kelimeyi o kadar çok kullanıyordu ki yanağım seğirdi.

Yürümeye devam etti. “Muhafızlar nerede kaldığımızı merak edecek,” dedi.

“Kral’ın muhafızlarına beni tünellerden geçireceğini mi söyledin?”

“Tabii ki hayır. Hâlâ odanda olduğunu düşünüyorlar. Diğer muhafızlar ise seni –Zinnia’yı– arenada bekliyor.”

Dudaklarımı büzdüm. O kadar çok yalan vardı ki. “Herkes katılırken benim Gladius Probatio’ya katılmamak için bahanem nedir peki?”

“Emin değilim. Herhâlde hasta olduğunu söylediler.”

“Tabii ki. Neden doğruyu söylesinler ki? Akıl almaz olurdu.”

Omuzları yükseldi ve sessiz bir iç geçirmeyle indi. “Güzel olurdu,” dedi.

“Biliyorum. Sarkastik olarak söyledim.”

“Goblinlerin sarayda sarkastik konuşması yasak.”

“Şok oldum,” dedim. Konuşmayacak gibi durunca devam ettim. “Peki ‘Zinnia’ köylü olduğu hâlde neden muhafızları var?”

“Orası basit. Çünkü o –sen– peri halkını temsil ediyorsun. soylu peri klanlarından değilsin. Bundan hoşlanmayanlar var.”

Pru’nun yanında yürümeye devam ettim. “Yani?”

“Yani, Gladius Probatio’da yer almak için gelmiş soyluların çoğu bu dikkat dağıtıcı öğeden memnun değil.”

“Dikkat dağıtıcı öğe. Çünkü beni tehdit olarak görmüyorlar.”

Tekrar omuzlarını silkti ve köhne elbisesi altında ne kadar küçük olduğunu fark edip şaşırdım.

“Güzel. Öyle düşünsünler bakalım,” dedim. “Hafife alınmaya alışığım.”

“O hissi bilirim.”

Devasa arenanın yanına park etmiş atlar ve süslü arabalara yaklaşıyorduk. Zamanımın azaldığını fark ederek, “Ejderhalar diyorduk. Bir zamanlar saygı görüyorlarmış, kanlı Kral ne yaptı da değişti?” diye sordum.

“Kardeşini çaldıkları için onları suçladı.”

“Ne? Bu mu yani?”

Pru kafasını salladı ama böyle bir konuşmadan bekleyeceğim ciddiyetle kafa sallamıyordu. “Peri tahtı ne derse o olur. İtaat etmek zorundayız.”

Nefesim boğazımda takılıp kalmıştı, kelimeleri telaffuz etmekte zorlandım. “Yani... hepsini öldürdüler, öyle mi?”

“Hepsini.”

“Peki, ejderhalar gerçekten kardeşini çaldı mı?”

“Çalıp çalmamalarının önemi yok.”

“Tabii ki var,” dedim öfkeyle.

“Embermere’de yok. Kral’ın haklı bir nedeni olmasa bile fark etmezdi. Yine hepsini öldürmek zorunda kalırdık.”

Midem haklı öfkeyle alev aldı, taşmak üzere olan bir bardak gibiydim. “Herhâlde hiç ejderha görmedin.”

“Görmedim, nereden bildin?”

“Çünkü görseydin, nasıl olduklarını bilseydin yok olmalarından havadan sudan konuşur gibi bahsetmezdin.”

“Belki de haklısındır,” dedi daha yumuşak bir sesle.

Kararlılığımı ve aniden ejderhaların intikamını almak için içimde doğan isteği toplayarak güç aldım, omuzlarımı dikleştirdim. "Tamam. Bugün olacaklar hakkında biraz daha bilgi ver."

Pru bana yarışmada işime yaramayacak önemsiz detaylar verdikten sonra Kraliçe'nin lanetli kışına girmiş bir dal gibi susup kaldı. Bu sefer beni uyarmasına gerek yoktu. Daha önce gördüğüm atlara hiç benzemeyen atların yanından geçtiğimiz sırada herkesin gözü benim üstümdeydi. Birkaç tanesi normal atlara benziyorlardı, Dougal ve adamlarının beni kaçıırken kullandığı türden atlardı. Ama çoğunun... neye benzediğini tasvir bile edemiyordum. Çoğunun kılı yoktu, yanlış hayvan olmasalar üstleri ejderha pullarıyla kaplı derdim. Renkleri saf, incimsi bir beyazdan çivit mavisine çalan koyu mor arasında değişiyordu. Kızıl pullular ve zümrüt renkliler, açık pembeler ve güneş sarıları vardı. Şaşkınlıkla bakmadan edemiyordum.

Denizin alacalı renkleriyle giydirilmiş bir at, çok sevdiğim *Plume Gölü Sirenleri* hikâyesindeki deniz halkına benziyordu. Bana kibirli bir şekilde kişnedi, gururlu burnunu havaya kaldırarak tepeden baktı. Gördüğüm atlardan çok daha büyüktü, sırtının alçak kısmı kafamdan yüksekteydi.

Kibirli hayvana bakarak cıkladım. *Ejderhalardan nefret eden bir toplum ama ejderhalara benzeyen bir sürü şey var.* Atlar, goblinler, kraliyet arması...

Atların ve çektikleri arabaların geçebileceği büyüklükteki tünelle girdiğimde pullarını unuttum ve Pru'yu kaybettim. Duvarlarla bir olmuştu sanki.

İyi şanslar, Peri Ejderleri gebert ya da umarım hayatta kalırsın bile dememişti.

Evet, onu arkadaşım olarak görmüyordum ama en azından hayatta kalmamı isterdi değil mi? Evet. Kesinlikle isterdi.

Ne kadar yalnız olduğuma, kendime yabancı omuzlarımda ne kadar yük olduğuna dair bu hatırlatmayı bastırdım. Uzun zamandır ilk defa Zako'yu bilerek hatırlamaya çalıştım, yanımda olup beni yüreklendirmesini istedim.

En azından o beni hayal kırıklığına uğratmamıştı. Çekici aksanı uğultuyu bastırıp zihnimi ele geçirdi.

Düşmanın düşünceğini tek bir neden için bilmek istersin, hareketlerini tahmin etmek. Onları da okumaktan zevk aldığın kitaplar gibi oku. Ama senin hakkında ne düşündüklerine kafa yorma. O onları ilgilendirir, seni asla ilgilendirmez. Önemli olan tek şey kendine inanman. Zaferin tadına bakman. Diğer hiçbir şeyin önemi yok. Şimdi gözlerini kapa ve kendini zaferi kazanan darbeyi indirirken hayal et.

Ustamın cesedi çoktan kül olup rüzgâra karışmış olsa da söylediğini yaptım. Periler yanımdan geçip giderken olduğum yerde durdum ve gözlerimi kapattım.

Kalabalığın gürültüsünü, uğultuyu artıran bağırıışları bastırıp tamamen kendime odaklandım. Kalp atışlarıma odaklandım.

Bam-bam, bam-bam, bam-bam.

Sonra nefesime.

İkisi de dinlendirici bir uykudan kalkmışım gibi sakinleşene kadar bekledim.

Sonra kendimi bu yeni beden içinde hayal ettim. Beceriyle sığıyor, rahatlıkla geri çekiliyordum, birlikte büyüdüğüm ejderhalar kadar hızlıydım. Baş Ejderha Muhafızı Flint kadar becerikliydim. Aynı güç, hız ve *kuvi* ile kendimi hayal ettim. kafası ve bedeni belirsiz, benimkine benzeyen zırh giymiş bir gövdeye öldürücü darbeyi indiriyordum.

Hareketlerinin kolaylığı ve zaferim bedenime uzun zamandır bildiğim bir gerçek gibi yerleştikten sonra gözlerimi yavaşça, rahatça açtum...

Biri arkamdan çarparak sağ omzumun ileri attı. Birkaç adım

sendeledikten sonra dengemi buldum.

Hayvan ve arkadaşları kafalarını geriye atıp kahkahalara boğuldular, duyacağım kadar yüksek sesle, "Bu Zinnia. Öldüğünden haberi olmayan kadın," dediler.

Braque'un bana parlak bakır renkli saçlar vermesi kötü olmuştu, şimdiye kadar hiçbir peride görmediğim kadar parlak saçlarım vardı. Küçük örgüler hâlinde toplayıp başımın etrafına sarmış olmama rağmen Kraliçe'nin saçları kadar fark edilir biçimdeydi.

Sakin umursamazlığımı korumakta zorlandım.

Zaferimin belirsiz hissini.

Bu tuhaf bedendeki becerimin bilgisini.

Savaşım şimdiden başlamıştı...

"Zinnia?" diye sordu tiz sesli biri.

Kafamı eğdim. Pru'dan bile küçük, siyah pullu ayakları olan bir goblin, dikkatimi çekmek için boş kınlarımdan birini çekiyordu.

"Evet?" dedim. Kül rengi yüzü ve boğumlu burnu Pru'ya çok benziyordu.

"Embermere Kraliçesi Yüce Majesteleri Talisa Zafira Tatiana'nın sana bir mesajı var," dedi ve bana bir parşömen uzattı. Üstünde kraliyet mührü vardı; sırt sırta vermiş, birbirlerinin yansıması olan iki ejderha. Balmumu hacimli ve ağırdı, rengi ise taze kan rengindeydi. Ortasındaki mühür ise uğursuz görünüyordu.

"Endişelenecek bir şey değil," diye fısıldadı goblin büyük bir sır verir gibi, sanki bunu söylemesi bile başını belaya sokabilirmiş gibi. "Cömert bir yüreklendirme mesajı. Embermere Kraliçesi Yüce Majesteleri Talisa Zafira..."

"Evet?" diye araya girdim.

Goblinin yanakları pespembe kesildi. "Şey, Majesteleri sizi

destekliyor. Kazanmanızı istiyor,” dedi. Etrafına baktıktan sonra parmak uçlarına kalktı, bana dokunmadan olabildiğince yaklaştı. “Ben de.”

Teşekkür etme fırsatı bulamadan goblin parşömeni bana uzattı ve geniş koridorda aceleyle ilerlemeye başladı.

Parmağımı mührün arkasına sokup mührü kırdım ve gök mavisi parşömeni açtım. Balmumuyla aynı kan kırmızısıyla yazılmasa çok hoş olacak bir el yazısıyla yazılmış, Kraliçe'nin ağzından dökülen “yüreklendirme” mesajını içimden okudum.

Unutma ki Gece Kalesi'ndeki arkadaşların ve mide bulandırıcı ejderhanın, sana hizmet eden goblinin ve tüm soyunun, sahip olduğu tüm arkadaşların, Reed'in, ailesinin ve arkadaşlarının hayatı benim elimde.

Beni hayal kırıklığına uğratırsan pişman olursun... sonra da ölürsün. Kafanı çok sevdiğin ejderhaların yanında kazığa dikerim.

Bir an onu hayal kırıklığına uğratmamanın Gladius Probatio'yu kaybetmek, aynı zamanda kellemden olmak olduğunu düşündüm ki parşömen alev aldı. Bir anda alev almıştı, o kadar hızlı yandı ki bana da sıçramasın diye yere atmak zorunda kaldım.

Kafamı kaldırdığımda beni izleyen kimse göremedim. Ama birinin -muhtemelen birilerinin- beni izlediğini hissederek bu huzursuz his sırtıma dayanmış bir ok gibi arenaya girdim.

Kaderime doğru.

Ya da sonuma.

Günün sonunda görecektim.

26. BÖLÜM

BENİ SİLAHLARA GÖTÜR

Yepyeni, hardal sarısı tunikler giymiş, şapkalarına aynı renkte tüy takmış -ama zırhsız- iki muhafız koşarak gelip yanımda durdular.

Nefes nefese kalmışlardı, kafalarındaki tüyler beni bulmaya çalışmanın verdiği yorgunlukla sallanıyordu. Hezeyanlı, faltaşı gibi açılmış gözlerle hem birbirlerine hem de bana bakıyorlardı. Tavırlarına ve bellerinden sarkan kısa kılıçlara bakılırsa beni korumaları pek mümkün değildi.

Onlara selam vermek amacıyla, “Geç kalmadınız mı?” dedim.

Ama “Ucuz kurtardık,” gibi cevaplarını duyamadım, arenaya -ve perilerin büyüünün gücüne- ilk defa bakmakla meşguldüm.

Gece Kalesi’nde benim dışımdaki tek peri Zako idi. Binlerce kez büyü yaptığını görmüştüm ama hep küçük işler içindi. Hava çok soğuk olduğunda çadırımızı birkaç derece ısıtırdı, elbiselerimizdeki ya da çarşaflardaki lekeleri çıkarırdı -siyah üstüne fuşya benekli, rüya gibi kokan- bir zambağı her sene doğum günümde filizlendiriyordu; yaşadığımız soğuk dağlarda zambak yetişmemesine rağmen.

Nadiren, Clara adında kızıl saçlı bir cadı, ejderha üstünde Gece Kalesi'ne gelirdi; çok güçlüydü, gücünü hissedebiliyordum. Hiçbir Ejderha muhafızı, Flint bile, saygı duydukları bu hayvanların üstüne binmeye cesaret edemezdi. Fakat kimse Clara'nın ejderha sürmesine itiraz etmezdi. Kimse köyümüze yaptığı büyülere engel olmazdı, tam tersine minnettar olurlardı. Dışarı çıktığımızda buz tutmamamızın sebebi oydu.

Büyülerinden çok etkilendiğim için her geldiğinde onu gizli gizli izlerdim, özellikle de büyü yapıyor gibi görünmemesi beni çok etkilerdi. Hem o büyülere hem de sarayda gördüğüm onca büyüye rağmen arenadaki büyülere hiç hazırlıklı değildim. Yavaşlayıp durdum, muhafızların devam etmemi söylediklerini duyamıyordum bile.

Arenanın ortası açıktı, tüm dövüşlerin burada yapılacağına şüphe yoktu, üstü ise bir model ile kaplıydı, Embermere'nin modeli olduğunu düşünüyordum. Pürüzsüz değildi, minyatür tepeler, dağlar, vadiler ve çukurlar ile doluydu. Normalde devasa olduğunu düşündüğüm nehirler bile o kadar küçülmüştü ki bileklerimi geçmiyorlardı. Tepeler ve vadiler yeşile boyanmıştı ama yer şekilleri daha çok kahverengi ile taçlanıyordu.

Büyünün uzmanlığına hayran kalsam da benim için tek anlamı bastığım yere de düşmanım kadar dikkat etmem gerektiği idi.

İç duvarların hepsinden dökülen şelaleler o kadar şiddetliydi ki gürlemeleri gerekirdi. Ama sadece fısıldıyorlardı, zemin suyu olduğu gibi yutuyordu.

Arenanın çeşitli noktalarına dikilmiş dokuz kaidenin üstünde boyum kadar kristal küreler duruyordu, her birinin içinde minyatür bir şehir vardı. Yalnızca Embermere ve ortasındaki sarayı tanımıştım, bu yüzden diğer sekizinin peri klanları olabileceğini düşündüm. Küreler kadar devasa kurbagalar kaidelerin iki yanında oturuyor, kürelerin içindekileri koruyordu. Her

kurbağanın farklı bir rengi vardı, çiçek bahçesi gibi parlaklardı.

Sürekli dökülen şelalelerin üstünde sıra sıra dizilmiş koltuklar vardı. Üstü kraliyet armasıyla süslü yuvarlak kulede ise hükümdarların toplanacağını tahmin ediyordum. Platformun büyük kısmı iki tahta ayrılmıştı ama bir tanesinin diğerinden daha önde olduğunu fark etmeden edemedim. Kraliçe'nin öndeki tahta oturacağına şüphe yoktu, Kral sonsuza dek gölgesinde kalacaktı.

Tribünlerdeki tüm koltuklar doluydu, periler ve çeşitli yaratıklar heyecanla zıplıyor, birbirlerine bağırıp tezahürat yapıyorlardı. Saray ahalisinin gece toplantılarında giydikleri zevksiz elbiseler yoktu, peri halkının gerçek doğası -ve şaşırtıcı çeşitliliği- ortaya çıkmıştı. Hepsinin kulakları sivriydi ama bazılarının ki sivrilerek sonlanıyordu, bazılarının kulakları ise yuvarlaktı ama hafif bir çıkıntısı vardı, tıpkı benimki gibi. Koltuklardaki perilerin çoğu uzundu ama daha uzunları vardı, bazıları ise çok daha kısıydı. Saçları katran kadar koyu ile yağmursuz bulutlar kadar beyaz arasında değişiyordu; bozkırların yeşilinden denizlerin mavisine, tahıl tarlalarının yanık turuncularından krem renklerine ve hatta doğada kendi başlarına yetişen bitkilerin renklerine kadar çeşitliydi. Sonunda Zinnia'nın saçlarına benzer bakır tonları görmeye başladım. Lilalar, canlı kırmızılar, morlar, ayçiçeği sarıları ve mercan renkleri vardı. Düz, şaşırtıcı derecede bukleli ve kıvrıkcık olan saçlarındaki çeşitlilik yüzlerindeki çeşitliliğin yanında hiçbir şeydi, bedenleri uzun süreli bir çeşitliliğin canlı kanıtı gibiydi. Cilt renkleri de saçları gibi olası tüm renkler arasında gidip geliyordu ama büyük çoğunluk soluk kayısı rengi ile pürüzsüz bir kahve arasındaydı, bazılarının cildi ise çekici bir çikolata rengindeydi. Çoğunun kılı yoktu ama bazılarının kulakları hafif kıllarla kaplıydı. Bazılarının elbiseleri ve pantolonları arkasında kuyrukları vardı. Birkaç tanesinin

burnu tilkiye benziyordu. Diğerlerinin ise iğne şeklinde keskin dişleri ve fazla büyük gözleri vardı.

Görünüşleri nasıl olursa olsun, hepsinin yarışma için heyecanlı olduğu belliydi. Geldiğimi fark ettiklerinde mesajı orman yangını hızıyla birbirlerine iletiler ve sayısız meraklı göz bana doğru döndü.

Muhafızlardan biri bana yaklaştı. "Hadi. Etrafa bakacak zaman yok. Şimdiden diğerlerinin yanında olman gerekirdi."

İkincisi de bana doğru eğildi, şapkasındaki tüy yüzümü işaret ediyordu. "Majesteleri gelmeden önce ait olduğun yere gitmen lazım."

Kalabalığa baktım, gözlerimi kusak gökyüzünde hızla yükselen güneşe baktım. "Beni silahlara götürün."

Peşlerinden yürümeye başladım. Bellerinde kılıçlar o kadar umursamaz bir şekilde sallanıyordu ki kılıç kullanmayı bilmediklerini tahmin ediyordum. Beni sarmaşıklar ve filizlenen güllerle kaplı bir iç duvarın önünden geçirip yere oyulmuş bir bölgeye götürdüler, içeride en az elli kişi vardı.

Her biri, yardımcıları bile erkekti. İçeri girdiğim anda tüm dikkatler üzerime yöneldi. Benim de gözlerim dövüşçüler, ziyaretlerine gelmiş aileler ve arkadaşları ile goblinleri arasında dolaştı. Rush'ı bulmaya çalıştım. Perilerin en güçlüleri ve en önde gelenleri arasında bile göze batıyordu. Uzun, kaslı, hızlı ve çevik... besin zincirinin en tepesindeki savaşçıydı.

Ay ışığı rengindeki saçları küçük örgülerle toplanıp tek bir örgü hâline getirilmiş ve zırhının üstüne sarkmıştı. Gözleri o kadar açık renkti ki parlıyor gibi görünüyordu, beni gördüğünde gözleri ışıldadı ama kaşları şimşek gibi çatıldı.

Üstündeki kınlarla birlikte hoş bir şekilde gülümsedi ve yaklaştı. "Zinnia," dedi başıyla selam vererek, "Fikrini mi değiştirdin diye düşünmeye başlamıştık."

Gülümsemesine karşılık verdim, bakışlarımı silahlarla dolu masalara yönelttim. Tüm iyi silahlar alınmıştı ama hiçbir silahım olmadığını düşünürsek çok daha iyi seçeneklerdi. "Neden değiştireyim?" diye sordum çünkü Embermere'den kaçıp bir daha arkama bakmak istemesem de gerçeği açıklayamazdım.

Gerçi bu inanılmaz adamı bir daha görmemek çok kötü olurdu. Sırf bu ve ona karşı hissettiğim açıklanamaz çekim bile neredeyse kalmama yeterdi.

Neredeyse.

"Çünkü kazanma ihtimalin yok," diye cevap verdi Lennox, Ayna Koridoru'nda gördüğüm ama tanıştırılmadığım bakır saçlı adam. Süslü giysileri ve turuncu renkli dudakları, kirpikleri ve kaşları olmadan onu tanıyamamıştım.

Ona doğru dönüp soğuk bir şekilde gülümsedim. "O zaman kaulmamdan korkmana gerek yok," dedim.

Yüksek sesle homurdandı, korku kadar olağandışı bir şeyi hissetme ihtimali olmadığını kanıtlamak için iki yanına da baktı. Ama ben anlamıştım, kontrol ediyordu ama korkuyordu, kahverengi gözlerindeki sert bakışların ardında gizliydi.

"Korkmuyorum," dedi tekrar homurdanarak. "Asıl senin korkman lazım."

"Dövüşmeyi bilmediğimi düşündüğün için mi öyle diyorsun?"

Diğerlerine tekrar baktıktan sonra kafasını evet anlamında salladı. "Tabii ki. Biz hayatımız boyunca bunun için çalıştık. Sen çalışmadın. Çalışmış olamazsın."

Ona doğru bir adım atım, muhafızlarım olduğu yerde kaldılar. "Benim geldiğim yerde varsayımlar hakkında ne derler bilir misin?"

Yine kıkırdadı. "Embermere'de söylenenle aynıdır diye tahmin ediyorum."

"Yanlış tahmin ediyorsun."

Bekledi, kolunu kaldırıp omzunu gerdi ve hafifçe zıpladı.

“Evet? Söyleyecek misin?”

Kafamı yana yatırıp onu baştan ayağa süzdüm. Fiziği neredeyse Rush kadar gelişmişti. Aslında tüm dövüşçüler son derece fit ve çevikti, biri dışında. Cüce ama iri biriydi, beni görmezden geliyor, benim kaldıramayacağım kadar ağır baltasını sivirliyordu.

Lennox'a döndüm. “Hayır. Yapacak daha iyi işlerim var, ısınmak gibi.”

Homurdandı. “Evet. Tabii. Geri çekilmeye alışsan iyi olur. Arenada ihtiyacın olacak.”

“Onu rahat bırak, Lennox,” dedi Rush ve Hiroshi, Ryder ile West etrafımı sardılar, işe yaramaz muhafızlarımı daha da geri ittiler.

Lennox büyük, nasırlı ellerini kaldırdı. “Neyse. Onu savunmak istiyorsanız savunun. Ama o bizim gibi buraya hak ederek gelmedi.”

“Benim, geçmişim ya da yapabileceklerim hakkında hiçbir fikrin yok,” dedim başkasına konuşma fırsatı vermeden. Tüm kararlılığımı bu basit cümleye yükledim. “Merak etme. Arenada görürsün,” dedim ve göz kırıp arkasındaki silah dolu masalara yaklaştım.

Bir balyoz alıp ağırlığını test ettim. “Lennox?” dedim ona bakmadan.

“Evet?”

“Çaresiz, savunmasız bir kadın olduğumu düşünmeye devam et,” dedim alaycı bir tonla. “İnsanları yanıltmaya bayılırımı.”

Balyozu bırakıp güz aldım. Bu silahı kullanmak zorunda kalmamayı umuyordum ama bu adamlardan biri beni öldürmeye çalışırsa kesinlikle karşılık verecektim.

Lennox kahkaha attı. “Tamam, kız,” dedi ve birkaç tanesi de ona katıldı.

Onları görmezden geldim, ikinci bir kemer takıp silahlan-

maya başladım. Lennox, birkaç kişiyle toplandı, esneyip fısıldaşıyorlar, sürekli olarak bana bakıyorlardı. Rush ile arkadaşları ise başka bir tarafta duruyor, kararlılıkla konuşuyorlardı. Bir şeyde karar kılmış gibi görünüyorlardı. Rush beni çağırdı.

Kaşlarımı çatarak yaklaştım. "Ne var? Hazırlanmam lazım."

Rush'ın gözleri beni delip geçti. "Yarışmadan çekil."

Kaskatı kesildim. "Yapamam."

Hiroshi bana döndü, parlak gözlerinde yalvarış vardı. "Yapabilirsin, yapmalısın da. Peri halkını temsil etmesine izin vererek gösterdiği cömertlik için Kraliçe'ye herkesin önünde teşekkür et, sonra çekildiğini söyle. Açılış anonsundan sonra yaparsın, Gladius Probatio resmen başlamadan önce. Fırsatın varken yap."

"Herkes anlayışla karşılar," diye ekledi West. Saçları çenesine gelen az sayıda periden biriydi, bugün ise saçlarını geriye taramıştı, kafasını koruyan parlak bir katman gibiydi.

Dördünden en az bir el boyu kısa olmama rağmen çenemi kaldırdım. "Neyi anlayacaklarmış?"

"Hayatına önem verdiğini," dedi Rush. "Buradaki herkes seni öldürmeyi planlıyor. Yani, cüce planlamıyor olabilir. Onun ne düşündüğünü bilmiyorum."

Onların yarı boyunda olan ama bu bedende benden pek de kısa olmayan savaşçıya baktık. Bakışlarımızı fark ederek hırladı, bize dişlerini gösterdikten sonra baltasını bilemeye döndü.

Omuzlarımı silktim. "Bu yarışmanın amacı birbirimizi öldürmek," dedim.

"Ama olmamalı," dedi Rush.

"Evet ama öyle. Ne fark eder ki?"

"Tehditlerini gerçekleştirebilecek kadar iyi dövüşçüler," dedi Ryder parmaklarını kılıcının kabzasının üstünde gezdirerek.

"Ben de onlara dengim."

"Dövüştüklerini görmeden bunu nasıl söylersin?" diye sordu

Hiroshi ve Ryder öfkeli bir şekilde homurdandı.

"Cahillik ediyorsun, Zinnia," dedi. "Gururunu kurtaracağına canını kurtar."

Yavaşça Ryder'a pis bakışlar attım. "Seni temin ederim, Ryder, konu gururum değil. Kuralları ben koymadım. Kurallara göre oynamak zorundayım o kadar."

Ryder'ın çenesi kasıldı. "Bu bir oyun değil."

Cıklayarak elimi havaya kaldırdım. "Sence bilmiyor muyum?" dedim ve her birinin gözlerinin içine baktım. "Bakın, bu durum benim de hoşuma gitmiyor, hayatta kalmam sizden çok benim işime yarar."

"Seni iyi tanımıyoruz diye canın yansın istiyor değiliz," dedi West.

"Sizi şuradaki şerefsizlerden ayıran da bu. Ne dersiniz deyin ben savaşıcağım. Savaşmak zorundayım. Bu yüzden bana onların zayıflıklarını anlatsanız daha çok işe yarar."

Hepsi tereddüt edince Rush'a *yapma* bakışı attım. "Dövüşebildiğimi biliyorsun. Kendi gözlerinle gördün," dedim.

Somurttuktan sonra, "Doğru. Gördüğüm çoğu erkek kadar iyi dövüşüyorsun, gördüğüm tüm kadınlardan iyi dövüştüğün kesin," dedi.

"İşte. Endişelenmeyi bırakın."

Rush'ın gözleri parlayan ay ışığından fırtınalı gökyüzü rengine dönüştü. "Bunlar sıradan adamlar değil. *Savaşçılar*. Doğduklarından beri ayrıcalıklılar, bu tür bir yarışma için hazırlandılar. Seni öldürmeye çalışacaklar," dedi ve arkamızı taradıktan sonra çok daha kısık bir sesle, "Emirler böyle," dedi.

Burun deliklerim büyüdü ve bunu fark edince onları normale dönmeye zorladım. Kararlılığımı demir gibi sertleşmişti, "Sadece onların demirleri yok. Bilmediğimi sanma," diye hırladım.

Gözlerindeki fırtına, girdap gibi dönmeye başladı.

“Sizlere güvenmek için de bir nedenim yok,” diye ekledim mesajı almadılarsa diye.

“Biz canını yakmak *istemiyoruz*,” dedi Rush.

West, Ryder ve Hiroshi kafalarını sallayarak ona katıldılar.

“Ama kazanmayı istememizin kişisel olmayan nedenleri var,” diye açıkladı Rush. “Herhangi birimiz kazanırsak Ayna Dünya’nın hayatta kalma ihtimali artacak.”

“Kraliçe’nin hükmünde olduğundan fazla mı olacak?” diye sordum.

Hiçbiri cevap vermedi.

“Anladım,” dedim. Üstüme bakıp yeterince silahım olduğundan emin olduktan sonra omuzlarımı ve boynumu germeye başladım. “Peki Lennox’un zayıflığı nedir?”

Buna da cevap vermek için acele etmediklerini görünce cıklayarak somurttum.

“Sol tarafıyla saldırmayı sever,” diye cevap verdi Rush bana daha fazla ısrar etme fırsatı vermeden. “Sonraki saldırısını da ele verir. Hareket etmeden önce gideceği yöne bakar.”

Çekilmeyi kabul etmememe rağmen bana yardım etmeyi kabul etmiş gibilerdi, Rush ve arkadaşları bana diğer dövüşçülerin zayıflıklarını anlattılar.

Müttefikler edindiğimi düşünmek aptallık mı olurdu?

27. BÖLÜM

GLADIUS PROBATİO

Hepsi insan boyunda, kıvrak ve akıl almaz derece güzel dokuz Peri belirdi. Baştan ayağa gümüş bir kumaşla kaplılardı ve hareket ettiklerinde su gibi dalgalanıp ışıldıyorlardı, arenanın çevresinde o kadar alımlı ve kusursuz bir şekilde hareket ediyorlardı ki insanlar kafalarında taç, arkalarında hizmetkârlar var sanırdı. Ne taçları ne de hizmetkârları vardı ama gelişleri için prova yaptıkları belliydi. Aynı anda adım atıyorlardı, koordine hareketleriyle büyüleyici bir gösteri yapıyorlardı.

Hâlâ kurbağaların korumasında olan dokuz kürenin önünde bir bir durdular ve çeşitli şekillerde borazanlar çıkardılar. Arenadaki kalabalık borazanlar daha üflenmeden sessizliğe gömülmüştü.

Periler borazanlarını sırayla kaldırıp yüksek sesli, uzun bir nota üflediler. İlki deniz kabuğuna üflüyordu, ikincisi bir çeşit çarpık geyik boynuzuna, üçüncüsü ise bir bitkinin içi boşaltılmış dalına. Diğerlerini anlamamıştım, ta ki Einbermere'nin önünde duran temsilci elindekini kaldırana kadar. Kadının omuzları güçlü ve gururlu duruyordu.

Öyle olmamalıydı.

Kanım dondu. Arenanın diğer tarafından bile elindekinin ne olduğunu anlamıştım; bu bir ejderha burnuydu, ejderhanın vücudundan ayrılmıştı. Muhtemelen kapalı ağzından üfleyerek hayvanın kafasının olması gereken yerden “müzik” sesi çıkaracaktı.

Ejderhanın burnunu altın gibi saran pullar, ejderhanın ölümden beri yok olmamıştı. Korkunç bir büyü yapılmış olmalıydı çünkü ejderhaların pulunun parlaklığı hayat enerjileriyle birlikte kayboluyordu.

Daha da kötüsü, pullarının sarısı o kadar parlak ve göz alıcıydı ki bana Saffron’u hatırlatmıştı.

“İyi misin kızım?” diye sordu boğuk, çatlak bir ses.

Cüceye baktım. Gözleri şaşırtıcı derecede yeşildi. Gür sakalı ve uzun saçları içinde neredeyse parlıyorlardı.

“Değişir,” diye cevap verdim.

Bodur, kare alını çatıldı. “Neye göre?”

“Ejderha borazanının nereden geldiğine göre.”

Ejderha ateşi aşkına, eğer Kraliçe Saffron’u öldürüp onu borazan yaptıysa...

Dişlerimi o kadar sıktım ki birbirlerine sürterek gıcırtilar çıkardılar.

Cücenin daha fazla soru sormasını bekliyordum ama sormadı. Baltasının ucunu yere koyup kabzasına yaslandı ve izlemeye devam etti.

Kraliçe arenaya açılan tünelden çıktığında borazanlar ve seyirciler saygılı -belki de korkulu- bir sessizliğe gömülmüştü. Benim ise sinirden kanım kaynıyordu. Etrafımda Pru ya da herhangi bir goblin var mı diye baktım ama göremedim.

Saffron’u bulmam gerekiyordu.

Sonra Kraliçe’yi boğacaktım.

Sırası değişebilirdi.

Uzun, dalgalanan saçlarının ucuna ince ipekten bir tül takılmıştı, arkasından birkaç kişilik mesafe boyunca sürükleniyordu. Arenanın ortasındaki alan engebeli olmasına rağmen adımları yerin üstünde süzülüyormuş gibi rahat bir endamla ilerliyordu. Kafasında bir taç vardı ama aşağı da sarkıyor, yüzü etrafına avize gibi parlıyordu. Parlak sarı altın ve kırmızı mücevherlerden yapılmış bir avize. Elbisesi kusursuz, incimsi bir beyazdı, altındaki toprakların üstünden geçtiği sırada elbisesine ne toz ne de çimen yeşili bulaşıyordu.

Bu da büyü olmalıydı. Kadında çok fazla büyü olduğu belliydi.

Yine de boğazını kesebilirim o yakutlar gibi kırmızı kan dökeceğini düşünüyordum. Üstünde ejderha pulları yoktu.

Kral yanında yürüyordu. Olağandışı beyaz renginin zehir yüzünden olduğunu düşünüyordum. Kral'ın güneş ışığında parlayan soylu tacı bile Kraliçe'nin göz alıcılığından hiçbir şey eksiltemiyordu. Üstündeki beyaz takım elbise ise Kraliçe'nin gölgesinde kararmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Arkalarından küçük bir grup geliyordu. Birçoğu muhafızdı, bazıları ise saray halkındandı. Kraliçe'nin hemen arkasında Braque ve Ivar'ı gördüm, Dashiell ise Kral'ın her an ölmesini bekliyormuş gibi sürekli ona bakıyordu.

Kraliçe, halkına melekse bir şekilde gülümsüyordu, halkı ise ona olan hayranlığını açık açık belli ediyordu.

Öfkeden kanım daha da kaynadı.

Hükümdarlar, platformun iki yanındaki spiral merdivenlere tırmandılar, şov yapmak için yavaş hareket ediyorlardı. Kraliçe sonunda oturmayı başardığında parlayacak gibiydim, beni zorla soktuğu dövüşü sabırsızlıkla bekleyecek hâle gelmiştim. Dövüşürken onu hayal edecektim.

Kraliçe'nin peşinden gelen grup, arkasındaki sandalyelerine

oturdu ve Ivar, çok sevdiği Kraliçesinin tahtının yanına bir tabure çekti.

Tabure ejderha kafasıydı.

Nefesim kesildi, tutacak mıyım bırakacak mıyım karar veremiyordum. Duygularım çatışma hâlindeydi, bu Saffron değildi. Ama yine de bir ejderhaydı.

Kafa kocamandı, yetişkin bir ejderhanın kafasıydı ama daha küçük türlerdendi. Zümrüt pulları güneş ışığında parlıyordu, platformun parmaklıkları ya da duvarı olmadığı için seyircilerin büyük çoğunluğu bunu görecek.

“Şu anda sinirini ne bozuyorsa, bozmasına izin verme,” dedi cüce. Benimle konuşmuyormuş gibi dümdüz ileri bakıyordu. “Periler becerikli olduğunu söylüyor ama buradan canlı çıkmak istiyorsan daha fazlasına ihtiyacın olacak.”

Sinirlendim ama cevap vermedim.

“Dövüşe sakla. O zaman ihtiyacın olacak,” diye ekledi.

Buna hâlim yoktu, homurdanarak Rush’ın meraklı bakışlarını üstüme çektim. Yan taraftaki bir bankta West, Ryder ve Hiroshi ile birlikte oturuyordu. Son zamanlarda onu hiç bu kadar gergin görmemiştim. Gözlerimiz buluşunca bana arkadaşça ama zayıf bir şekilde gülümsedi.

Zinnia’nın bedeninde olduğumu unutarak gülümseyip göz kırptım.

İrkildi ve arkadaşlarının dikkatini üstüne çekti. Aceleyle kafamı çevirdim.

“Birazdan başlarlar,” diye devam etti cüce. “Birkaç anons olur, Kraliçe onayım falan verir, sonra onu onurlandırmak için kan dökeriz.”

Kabaydı, dobraydı ve konuşurken onu kimin duyacağını umursamıyordu. Tüm vücudumla ona doğru döndüm.

“Ne?” diye sordu. “Ejderha görmüş gibi bakıyorsun,” dedi ve

karanlık bir şekilde kıkırdadı, yaklaşan bir fırtına gümbürtüsü gibiydi. “Daha doğrusu canlı bir ejderha görmüş gibi,” diyerek dilini şaklattı ve somurttu.

“Buraya geldiğimden beri düşüncelerini açıkça söyleyen bir tek seni gördüm.”

“Ondan pek emin değilim. Saraydaki tüm periler çeneleri çıkana kadar konuşuyor,” dedi ve çenesini çıkarıp sakalını sıvazladı. “İki farklı yerden sıcıyorlar.”

Aniden kahkaha atarak hem kendimi hem de etrafımızdaki-leri şaşırttım. Kahkahamı bastırarak rahatlamak için boynumu ve omuzlarımı gevşettim.

Birkaç saniye sonra yarı tek boynuzlu at, yarı pegasus –herhâlde unisus deniyordu– arenaya girdi, tek başına takırtılar çıkararak Kraliçe’nin yürüdüğü yoldan ilerledi. Tepeleri düz olan sıradağlar üstünde ilerledikten sonra arenanın merkezinde durup Kraliçe’ye baktı ve Kraliçe kafasını salladı.

Unisus yüksek bir *hehehe* sesi çıkararak boğazım temizledi, sesi sıradan atlara çok benziyordu. Ta ki ağzını açana kadar.

“Peri ülkesinin, Embermere ve Ormanların, Ayna Dünya’nın insanları ve yaratıkları, Majesteleri Kraliçe Talisa Zafira Tatiana ve Majesteleri Kraliçe Eşi Kral Oren Amadeo adına hepinize birinci Peri Vârisi Yarışmalarına hoş geldiniz diyorum.”

Unisus’un karşılaması yüksek, maskülen bir tonda çıkıyordu. Sözlerini bitirince tezahüratlar yükseldi. Seyircilere baktım ama yaratığın konuşmasına şaşırان kimseyi göremedim.

Unisus’un yüzü ağzı alunda hafifçe sallanan hoş, kısa bir sakalla süslenmişti. Tüyleri Gece Kalesi’nde tüm yıl boyunca gördüğüm, yeni yağmış karlar kadar saf ve beyazdı. Yeleşi, kuyruğu ve sırtında kadı duran kanatları tam olarak isimlendiremediğim bir gökkuşağı rengindeydi, kafamı her çevirdiğimde değişiyor gibiydi. Kanatları kuş kanadından çok helikopter böceği kanadı

gibiydi, ağırlığını kaldırabiliyor mu yoksa sadece dekoratif mi diye merak ettim. Butları güçlüydü, kalçaları ve bacakları kaslıydı, ayakları tüylü beyaz kıllarla kaplıydı.

Ona bütün gün bakmak istiyordum.

“Hepinizin bildiği gibi,” diye devam etti büyülü peri yaratığı, “Trajik ve alçakça bir olay Peri Vârisi Yarışmalarının düzenlenmesini mecbur kıldı. Hepimiz yüce Vâris Prens Saturn’ün beklenmedik ve haksız ölümünün yasını tutuyoruz. Hafızası sonsuza dek bizimle yaşasın, hayat enerjisi, Eter Âlemi’ne olan huzurlu yolculuğuna devam etsin.”

Her yanımdan sesler yükseldi, yanımdaki suskun cüce bile kaıldı ve bir ağızdan bağırdılar: “Hafızası sonsuza dek bizimle yaşasın! Hayat enerjisi Eter Âlemi’ne olan huzurlu yolculuğuna devam etsin!” Yüzlerce kişi söylese de cümleler açıkça duyuluyordu, bu da cümlelerin benim dışımda herkesin bildiğini düşünmememe neden oldu.

Unisus’un burun delikleri genişledi ve gökkuşağı rengine ışıklar saçarak öfkeyle konuştu, “Katilleri hak ettikleri cezayı bir an önce görsünler. Kafaları kesilsin ve kanları toprağı sulasın.” Devasa toynağını yere o kadar sert burdu ki vadilerden birinde şimşek hızında ilerleyen bir çatlak oluştu ve el büyüklüğünde bir çukur açtı.

Sözleri tekrarlandı ama bir ağızdan konuşulmuyordu, sesler birbirine karışıyordu.

Büyüleyici yaratık kafasını –ve parlayan yelesini– salladı ve kendini toparladı. “Şimdi Peri Vârisi Yarışmalarının kurallarına gelelim. Tüm dövüşçüler diskalifiye olana kadar günde bir kez ve sadece bir kez savaşıyor. Her maçtan sonra sadece bir kazanan belirlenecek. Kazanan, maç sonunda ayakta kalan kişi olacak. Teslim olma seçeneği mevcut fakat korkak olmak isteyen tarafın silahını yere atıp Kraliçemiz önünde diz çökmesi.

teslimiyetlerini merhametle kabul etmesi için yalvarması gerek. Bunun dışında Gladius Probatio için kural yok. Tüm dövüşçüler bir sonraki aşamaya geçmek için tüm avantajları ve aletleri kullanabilirler."

Kalbim duracak gibi oldu, elimi göğsüme götürdüğüm sırada daha önce düşünmediğim korkunç bir şeyin farkına vardım.

Büyü.

Buradaki herkes safkan peri olmalıydı, yani büyüleri vardı.

Bende yoktu.

Neden kimse bunu söylememişti? Doğru. *Çünkü kimse beni korumuyordu ve Embermere'deki herkeste büyü olduğu için günlük hayatın büyük bir parçasıydı.*

Bedenimi ele geçiren acılı paniğe karşı koymak için göğsümü ovarken kötü haber tellalı Unisus konuşmaya devam etti.

"Gladius Probatio'da elli beş dövüşçü yer alacak. Her gün yapılacak karşılaşmalar rasgele belirlenecek. Birinci günün kazananı, rasgele belirlenen karşılaşmaları için ikinci güne geçecek. Bu süreç tek bir erkek kalana kadar devam edecek."

Somurtarak silahlarımı kontrol ettim. Benim bir şansım olduğuna inanıyormuş gibi yapsalar ölürler miydi?

"Gladius Probatio'nun kazananı belirlendikten sonra Kraliçe ile Kral onu onaylayacak ve peri halkına üç günlük bir dinlenme süresi verilecek. Sonra da Nuptialis Probatio başlayacak."

Birkaç kişinin alkışlaması nedeniyle duraksadı.

"Nuptialis Probatio için geçerli kuralları o zaman belirteceğim, aynıysa Regius Probatio ve Magicus Probatio için de geçerli. Her aşamanın bitişinden sonra üç günlük bir ara olacak. Peri Vârısı Yarışmalarının sonu geldiğinde sadece bir çift vâris kalmış olacak. Bu çift gelecek Kraliçe ve Kralımız olacak."

Yine alkışlar

"Gladius Probatio'da yarışacak cesur dövüşçüler -yarışma-

calar, lütfen adı söylenenler yanıma gelsin- Amarontus Ejderi Rush Vega."

Rush engebeli alanda yavaş yavaş yürümeye başlayınca seyirciler coştı. Pelerin gibi üstüne geçirdiği özgüveniyle sunucunun yanında durdu. Onurlu ve güçlü bir şekilde dururken kadınlardan bazıları onunla yarmak ve çocuklarını doğurmak istediğini söylediler bağırarak.

Keşke ismim okunsaydı, böylece hangi kadınların bu ahlaksız teklifleri yaptığını görebilir, sonra gidip karınlarına yumruk atabilirdim.

"Bendisantos Ejderi Hiroshi Asher."

Hiroshi, kibar alkışlar eşliğinde arenaya çıktı.

"Magiarantos Ejderi Ryder Link."

Yine kısık alkışlar. Hiçbir yarışmacı Rush gibi karşılanmamıştı.

"Encarantos Ejderi West Renato."

Liste uzadıkça uzadı. Her peri klanının birkaç temsilcisi vardı. Bir tanesinin yukarıda tutulduğu belliydi, bu kişi genelde ejder oluyordu, bunun dışında kontlar, vikontlar, dükler ve hatta birkaç lord bile vardı.

Unisus benim sözde klanıma geldiğinde onu yakından dinledim. "Forzantos Ejderi Lennox Heath."

Alanın diğer tarafında, yancıları arasında duran Lennox bana pis, öfke dolu bir bakış attı. *Tabii ki* Forzantoslu idi.

"Forzantos'un gerçek vârisi," dedi bana doğru bakıp arenaya çıktı.

Unisus, klandan beş aristokrat daha saydıktan sonra ekledi: "Kraliçemiz olağanüstü bir cömertlik göstererek Esherantoslu Zionia'yı da davet etti. Peri halkının düşük statulu insanlarını ısmal etmek gibi özel bir unvana sahip."

Sonrasında yukarıdan uzahürerler, bağırımlar ve alkışlar nite-

deyse Rush'a gelenler kadar yüksekti ama kimse benimle yatmayı teklif etmemişti.

Hmmm, peri halkı, çok değerli Kraliçelerinin acımasızlığı ve zalimliğinden bıkmış olabilir mi? Bence evet. Yüzümde beliren gülümseme gerçektir. Perilerin temsilcisi olarak kazanabilirsem majestelerine ders verebilirdim.

Unisus'u tekrar dinlemeye başladığımda cücenin adını söylüyordu.

"Ve son olarak, Potesantos Kontu Roan Drum."

Sunucu, Roan Drum yanındaki uzun sıraya katılana kadar bekledikten sonra Kraliçe'ye baktı ve Kraliçe bir kez daha kafasını sallayarak devam etmesini işaret etti.

Unisus kafasını gerip atıp bağırdı: "Peri Vârisi Yarışmaları resmen başladı! Gladius Probatio, atalarınız Eter Âlem'den sizi desteklesin, ilk kanı döken siz olun!"

Tribünlerdeki periler ayağa kalkıp kutladılar, gümbürtüyle aynı duyguyu paylaştıklarını gösterdiler. Diğer dövüşçüleri taklit ederek oval şekilli arenanın iki yanında beliren devasa harflere döndüm. Yüzlerce parıldayan yıldızdan oluşan ışıklar günün dövüşlerini yazıyordu. Işıldayan beyaz bir ışıktaki *Lennox Heath Zinnia'ya karşı* yazdığını gördüm.

"Evet be," diye tısladı Lennox arkamdan.

Onu yenmek için Kraliçe olduğunu hayal etmeme bile gerek yoktu.

28. BÖLÜM

KANA SUSAMIŞLIK VE AKIL OYUNLARI

Arenanın engebeli zemini düzeldi ve şelalelerin arkasından düzinelerce dansçı çıktı. Çeşitli boylarda perilerdi, ince ve kıvraklardı, kaslarının kıvrımlarını gösteren sıkı elbiseler giymişlerdi. Tüllü etekleri ve atkuları -ve yarı saydam kanatları- kıpırdadıklarında arkalarında savruluyordu.

Tek vücut hâlinde ilerlediler ve hem bireysel adımlardan hem de bütünsel hareketten oluşan bir koreografi ile dans ettiler. Olağanüstü renklere boyanmış bayraklar arkalarında duman gibi savruluyordu -şüphesiz bu da büyüleydi- yoğun bir sisten çıkan yılanlara benziyorlardı, dansçılar birbirlerine sarıldılar, kolları ve bacakları birleşti.

Seyirciler büyülenmişti, kolektif dudaklarından sürekli olarak *aaa* ve *ooo* sesleri yükseliyordu. Ben de etkilenmiştim ama büyülenmemiştim. Lennox'un aşağılayıcı bakışlarım üstümde hissedebiliyordum, sanki parmakları cildimde dolaşıyor, boğazımı sarıyordu. Ne zaman yenik düşüp ona doğru baksam kibri-ni etrafına sıkı, geçilmez bir pelerin gibi sardığını görüyordum.

Onu yıkıp geçmek fiziksel bir ihtiyaç hâline geldi.
Fırsatım olacaktı.

Gösteri sonlandıktan ve dansçılar bir kez daha su perdelerinin ardında kaybolduktan sonra devasa kurbağalar korudukları kürelerin önüne sıçradı ve yaşanacak maçları izlemek için yerleştiler.

Sunucu dörtmala arenanın ortasına geldi ve günün ilk karşılaşmasını anons etti. Unisus'un sesi bir kez daha gümbürtü gibi çıktı, bunun da büyü olduğunu düşünüyordum. Erkinliğin her yanı daha önce hiç görmediğim kadar çok büyüyle düzenlenmişti ve ben ejderhalar arasında büyümüştüm.

İlk karşılaşma West ve bir Leantos kontu arasındaydı. Halkın West'i tuttuğu belliydi. Dansçıları *aaa* ve *ooo* diye izleyen, güzel sanatlardan anladıkları izlenimini veren kalabalık bir anda başka bir şeye dönüşmüştü. Perilerin karanlık yüzünü acımasız bir şekilde sergiliyorlardı. Kraliçe'den farklı olduklarına dair umutlarımın suya düşmesinden korkuyordum.

Arenada dövüşen savaşçılar kadar şiddet dolu şekilde bağıyorlar, kan dökülmesini istiyorlardı. Ölüm görmek için yalvarıyorlardı. Şiddeti, onlara sonsuz hayat veren bir nektar gibi içiyorlardı.

Huzursuzluk rüylerimi diken diken etti. Gerçekten kaşınıyormuş gibi kaşındım ama ne yaparsam yapayım gitmiyordu. Yarışmanın şiddetli olacağını söylemişlerdi. Ama kimse bana peri halkının şiddet istediğini söylememişti. Kalabalığın hezeyanlı enerjisi, önündeki her şeyi ezip geçecek bir dalgaya dönüşmekte olan tehlikeli bir güçtü.

West'in becerisi hemen ortaya çıkmıştı. Ama rakibinin de. Botları altındaki zemin bir kez daha çukurlarla dolu, engebeli bir araziye dönüşmüştü. Devasa alanda birbirlerine hamleler yaparak ve karşıdakinin hamlelerini savuşturarak o kadar rahat ilerliyorlardı ki ikisinin de kılıç tutabilecek yaştan itibaren dövüşmeye başladığı

belliydi. Hamleler fazla dengeli hâle gelince West döndü, dönerken kılıcını kınına soktu ve takla attı. Yerden bir mızrak alarak ayağa kalktı. Mızrağın ucu keskin ve ölümcüldü.

Leantos kontu cevap olarak kılıcını yere attı, kılıç minyatürü bile derin olan bir vadiye sivri ucu yukarıda düştü. Dikkat etmeleri gereken bir tehlike daha oluşmuştu. Minçika çekti ve şaşırtıcı hamlelerle West'in mızrağını tutup elinden aldı.

Nefesim ve kalp atışlarım birbirine uymayan hızlardaydı.

Birkaç silah sonra West kazandı.

Rakibini yere yatırmıştı, dizini göğsüne koymuştu ve hançerini boğazına dayamıştı, incecik bir kan akıyordu.

Kalabalık daha fazlasını istiyordu.

Bazıları "Kes," diye bağıırken bazıları "Bağışla," diyordu ama rahatsız edici bir çoğunluk, "Öldür!" diye bağıyordu.

West tribünlere baktı, perilere birkaç saniye boyunca bakınca silahsız, zaten yenilmiş bir adamı öldürmeyi düşünüyor diye korktum.

Bağırışlar daha yüksek, daha da ısrarcı hâle geldi, bir çığlık diğerlerini bastırıyordu. Seyirciler karar vermişti. Klanlarından birinin kontunun ölmesini istiyorlardı.

Rush, Hiroshi ve Ryder ciddi gözlerle arkadaşlarını izliyorlardı. West onlara baktı ama Kraliçe'ye dönmedi.

Sırf bu hareket bile çok şey anlatıyordu. West, Kraliçe'ye barksa ona seyircilerin istediğini vermesini emredeceğini biliyor olmalıydı.

West sonunda diğer adama bir şeyler söyledi, hançerini çekti ve kontun kalkmasına yardım etti.

Kalabalıktaki çoğu insan alkışladı. Daha büyük bir çoğunluk ise yuhaladı.

Maalesef, uzayan endişe listeme bir tane daha eklenmişti. Hem hayatta kalmam gerekiyordu hem de yendiğim adamı öl-

dürmemenin bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Kendini korumak için öldürmek başka şeydi, cinayet işlemek bambaşka şeydi.

Beş maç sonra Lennox'un arkadaşlarından biri kalabalığın baskısına yenik düştü. Olduğum yerden Kraliçe'yi göremiyordum. Ama Lennox'un yancısı diğer adamı ters çevirdi, tek koluyla boğarken tek eliyle hançerini çenesinin altına yapıştırdı ve Kraliçe'ye baktı.

Kraliçe ne yaptıysa adamı bıraktı ve aynı anda bıçağıyla rakibinin boynunu kesti. Diğer adamın gözleri çırpınmaktan kocaman olmuştu. Birkaç saniye sonra gözlerindeki ışık yok oldu ve uzakta durmama rağmen göğsüne kan döküldükçe hayat ışığının yok olduğunu gördüm.

Seyirciler alkışlıyor, ayaklarını yere vuruyorlardı. Üstümüzden devasa bir ejderha sürüsü geçiyor gibi ses çıkıyordu.

Kendi bedenimde olmadığım hâlde Rush'a baktım. Hemen gözlerime baktı ve o gümüşü derinliklerde kendiminkine benzer bir huzursuzluk gördüm.

Panîğim arttı, boğazım kasıldı ve Zako öldüğünden beri hiç istemediğim kadar yanımda olmasını istedim. Babam gibi olan o adam yanımda olsa, beni sakinleştirmek için son bir öğüt verse, bu çılgınlıkla tek başıma yüzleşmeyeceğimi söyleyip omzuma dokunsa tüm yalanlarını affederdim. Nadir kucaklamalarından biri için neredeyse her şeyi verirdim.

Omzumda bir el hissettim ve Zako'ya olan özlemimi aniden unutup korkmuş tavşan gibi geri sıçradım.

Rush idi.

Lennox ve arkadaşları içtenlikle kahkaha attılar, bu sırada kazanan adam, rakibinin kanı içinde yanlarına geliyordu.

"Onları düşünme," dedi Rush'ın sesi. Rahatlatıcı ve ölçülüydü.

Kurtuluşummuş, fırtınalı denizdeki kayığımımış gibi ona döndüm.

Diğerleri duymasın diye sesini kısıtı. “Kendi hareketlerine, Lennox’un bir sonraki hamlesini tahmin etmeye odaklan. Akıl oyunları oynamaya çalışacak. İzin verme. Dövüşmeyi biliyorsun, bana kanıtladın. Lennox daha ilk dakikadan kelleni keseceğini sanıyor.”

Yutkundum. Bana kaybedersem olacakları hatırlatmak zorunda mıydı? Kellemin ne kadar kolay uçabileceğini söylemese olmaz mıydı? Dikkat etmezsem, hızlı, uyanık ve hareketli olmazsam Lennox fırsatı değerlendirecekti ve merhamet göstermeyecekti.

Rush derin bir nefes verdi ve omuzları düştü. “Bak, canlı çıkamayabilirsin. Ama kazanma ihtimalin insanların düşündüğünden yüksek. Lennox kibirli götün reki. Bunu ona karşı kullan. Senden beklentilerine göre hareket et ve beklemediği anda saldır.”

Kafamı evet anlamında salladım çünkü daha iyi bir cevap bulamamıştım. Boğazım kurumuştı, cildim hâlâ kaşınıyordu, zaman olmadığı hâlde birden çışım gelmişti.

Sıra bendeydi.

Rush birkaç saniye omzumu sıktıktan sonra elini çekti. Bu yabancı bedende bile, üstümdeki zırha rağmen cildim dokunuşuna cevap verdi, dahasını istedi.

“Savaşlar kılıçlar, mızraklar ya da belindeki o gürzle kazanılmaz,” dedi belimdeki silahlara baktıktan sonra şakağına dokunarak. “Bununla kazanılırlar. Lennox’un aklına girmesine izin verme, odaklan, benimle dövüşürken hareket ettiğin gibi hareket et. O zaman kazanabilirsin. Kazanabileceğini biliyorum, Zinnia.”

“Teşekkürler,” dedim. Aslında kollarımı boynuna sarıp umudumu alevlendirdiği için onu göğsüme bastırmak isterken zayıfça gülmekle yetindim.

Gülümsemesi seksi ve güzeldi, bulutlar arasından beliren

güneş gibiydi. “Dövüşten sonra görüşürüz. Ve Lennox’u yere düşürdüğünde sakın Kraliçe’ye bakma,” dedi. Gözlerini bana odaklamıştı, nedenini sormamı bekliyor gibiydi.

“Bakmam.”

Beni iyice inceledi, bakışları muhtemelen fark ettiğimden daha fazlasını görüyordu. Sonra kafasını aşağı yukarı salladı ve ismi anons edildiği sırada geri çekildi.

Lennox özgüvenli bir şekilde arenaya çıktı, küçük bir sıradağ üstünden zıpladı.

“Mahvet onu, kızım,” diye hırladı Roan arkamdan bir yerden.

Ona bakmadım bile. Lennox’un uzaklaşan bedenine bakarak kafamı evet anlamında salladım.

Tüm hayatım boyunca bu an için çalışmıştım. Buz gibi sabahlar, donducuru gecelerde yapılan egzersizler bunun içindi. Gece Kalesi Dağları’nda koşuya çıktığım, kalçalarımın alev alev yandığı zamanlar. Bıçaklarımla antrenman yaptığım, esneyip güçlendiğim, bedenimi ve zihnimi kontrol etmeyi öğrendiğim her an. Düşüncelerimi ve reflekslerimi. Duygularımı.

Korkumu.

Bu ana kadar yaşadığım her şey bunun içindi.

Hayatta kalmak içindi.

Arkadaşlarımı kurtarmak için.

Kazanmak için.

Düşüncelerim çelik bir tuzak gibi kapandı ve arenaya çıktım.

29. BÖLÜM

HER ŞEY BİR ANDA TERSİNE DÖNER

Lennox, düellomuzun ilk birkaç dakikası boyunca benim tepkilerime dikkat ettiği kadar seyircilerin gösterilerine verdiği tepkilere de dikkat etmişti. Kollarını iki yanına açıp hamlelerimi savuşturuyordu, kaçırdığımda gülüyor ve seyircilerden benzer —ama çok daha yüksek— bir tepki yaratıyordu.

İki elimde sai hançeri olmasına rağmen silahını çekmemişti, sırf bu hareketi bile dövüşçülüğüm hakkındaki düşüncelerini açıklıyordu.

Yeterince ısınmıştım, yaptığı gösteriden istifade ederek paniklemiş, deli gibi çarpan kalbimin yavaşlamasını sağladım. Engibeli zeminde ve sığ çukurlar üstünde hareket etmeye alıştım. Arena zemini hangi bölgeyi taklit ediyordu bilmiyordum ama o kadar büyük ölçekliydi ki kocaman güller küçük su birikintilerine dönüşmüştü. Zeminin inişleri ve çıkışları üstünde savaşmak beklediğim kadar kötü değildi.

Lennox ellerini yüzünün önüne getirip yumruklarını sıktı, hızlı bir şekilde sağa sola yatmaya başladı. Şimşek hızında yumruklar

savurdu ama tam zamanında kaçtım ve seyirciler zevkle bağırdı.

Sesleri duymamaya başladım. Görüş alanım o kadar küçüldü ki önümdeki kibirli salaktan başka bir şey göremiyordum; yarı açık ağzıyla benimle alay ediyordu, kaşları ve gözleri meydana okuyucu bir ışıkla parlıyordu. Gösterisine rağmen kasları gevşek ve hazırdı, zırhının altından bile ne kadar güçlü oldukları belli oluyordu.

Onun belirlediği hızla ilerlemeye devam ettim; derin, uzun bir nefes alarak kendimi sakinleştirdim. Aynı yavaşlık, aynı ölçüyle verdim.

Hançerlerim ona yaklaşamadı bile. Ama göğsünü çektiği sırada gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Demek öyle oynamak istiyorsun?" diye sordu alt tribünlerdeki herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Tabii ki, diye düşündüm. Yalnızca onun gibi bir şerefsiz başkalarının kanıyla ıslanmış toprakta yaptığımız bu dövüş bir oyun gözüyle bakabilirdi.

Benim gibi odaklanmasına izin vermeden hızla saldırdım, belimden dönerek hançerlerimi savurdum, onu geri çekilmeye zorladım. Sonunda tökezledi ve aceleyle kılıcını çekmeye çalıştı.

Çok geçti.

Bana doğru bıçak fırlattığında takla atıp ona doğru döndüm.

Hançerlerden birini kafatasına, diğerini omurgasına bastırdım, ikinci hançeri gömleğinin içine soktum. İki hançeri de kanatacak kadar batırdım. Gömleği kan oldu, pantolonun bacağı boyunca akarak koyu, korkutucu çizgiler çizdi.

Seyirciler şaşkınlıkla susmuştu. Bir tanesine bile bakmaya cüret edemiyordum, Rush'a bile.

"Sen *beni* yenebileceğini mi sanıyorsun, orospu?" dedi Lennox, bu sefer kimsenin duyamayacağı bir şekilde.

Hançerlerimi hiç çekmeden dudaklarımı kulağına yaklaştırdım.

“Hiç hoş bir kelime değil ama kullanmakta ısrarcıysan, buradaki orospu sensin, ben değil.”

Dizinin arkasına tekme attım. Bacağı kıvrıldı ve yere yığıldı, dizleri bıldırcın yumurtası boyutundaki taşlara çarpıp çıtladı. Acıyla inledi.

Ensesini acıtacak kadar kestim ve tısladı.

“Kazanmayı hak etmiyorsun,” dedi ileri bakarak. Onu daha fazla yaralamayayım diye bana bakmıyordu. “Peri klanlarının gerçek ejderi benim. Sen kimse değilsin. Hiçbir şeysin. Alevler içinde yansan üstüne işlemeye bile tenezzül etmem. Ne kadar acı çekersen çek azdır.”

Saldırdım, kulak memesini kanatacak kadar güçlü ısırdım.

Acı çığlığını bastırdı ve seyirciler şaşkınlıkla bağırdı, birkaç kişi alkışladı.

Kanını tükürdüm. “Hiçbir şey hak etmeyen sensin. Saygımı hak etmiyorsun, tahtı ise hiç hak etmiyorsun. Sen lider değilsin.”

“Ne konuştuğundan haberin bile yok.”

Şaşkınlıktan serseme dönmüş seyirciler arasından tek bir ses yükseldi: “Öldür!”

Bunun üstüne Lennox gözle görülür şekilde kasıldı.

“Her şey bir anda tersine döner,” dedim.

“Ama... sen hiç kimsesin.”

“Olabilir ama en azından Embermere sarayı önünde rezil olan biri değilim.”

Düşüncelerim hissettiklerime yetişemeden önce içgüdülerim beni uyardı. Sadece içgüdülerime dayanarak yana çekildim, hançerleri bedeninden çektiğim sırada omurgasından gece karanlığında bir güç dalgası fırladı.

Güç dalgası bedeninden çıkar çıkmaz zırhını çekip hançerimi altına soktum, kalbinden bir santim ötede durdum.

Büyü dalgası arenanın ucundaki şelaleye çarptı ve duvarda ikimizin yan yana geçebileceği kadar büyük bir delik açtı.

İzleyiciler çığlıklar attı ve muhafızlar yeni deliğe doğru koşmaya başladı.

Lennox nefes bile almıyordu.

“Bıçağım kalbinin üstünde, farkındasın değil mi? Ölümün damarlarına girdiğini hissedebiliyor musun? Pisliğini sonsuza dek yok etmeme ne kadar az kaldı biliyor musun?”

Yutkundu, kremli kahverengi olan güzel cildindeki tüyler diken diken oldu. Yüzü önyargılardan çarpıklaşmamış olsa hoş, hatta çekici olabilirdi. Onun gibi birinde hepsi boşa harcanıyor gibiydi. Bu kadar güzel birinin içi nasıl bu kadar çirkin olabilirdi?

“Ben... özür dilerim,” diye fısıldadı, o kadar kısık sesle söylüyordu ki ben bile zor duymamıştım.

“Ne? Duyamadım?”

“Özür dilerim.”

“Ne için?”

“Şey... ne için özür dilememi istiyorsun.”

Homurdandım. “Biraz önce büyüyle beni öldürmeye çalıştığın için olabilir mi mesela?”

“Sen de beni öldürecektin,” diye bağırdı ve sonra hızla sustu, bunların son anları olabileceğini hatırlamış gibiydi.

Cıkladım. “Öldürmeyeceğim. Kimseyi öldürmedim,” dedim ve bu itirafı yaptığımı hemen pişman oldum. Bunu zayıflık olarak sınıflandırmadan önce devam ettim: “Öldürmek isteseydim öldürürdüm. Birazcık kanatmakla yetinmezdim.”

Göğsüne basurduğum hançer yüzünden düzgün nefes alamıyordu. “Dahasını yaptın ama,” dedi ve zırlı altına soktuğum hançere baktı.

“Evet, senin suçun. Beni aşağıladın ve sonrasında öldürmek için elinden geleni yapın. Herkesin gözünde küçük düşürmeye çalıştın, ben ise seni... neredeyse öldürüyorum.”

“O zaman hançeri çek.”

Onu inceledim. Güzel kahverengi gözlerinde gerçek bir korku vardı.

“Yapardım Lennox ama gerçekten iğrenç birisin. Bunu ikimiz de biliyoruz.”

Rush'ın tavsiyesine kulak vermeyerek Kraliçe'ye baktım.

Zaten bana bakıyordu. Olduğum yerden bile gök mavisi gözlerindeki öfkeyi görebiliyordum. Biraz arkasında oturan Kral ise öncekinden bile beyaz kesilmişti.

Kraliçe dudaklarını nahoş bir şekilde kıvrarak bana kafasıyla evet işareti yaptı.

Öldürme emriydi, Kraliçe'yi görebilen seyirciler de bunu fark etti. Tezahürata başladılar: “Öldür. Öldür. Öldür.”

Lennox'a döndüm. Saçlarından aşağı bir damla ter aktı, sonra saçları arasında kaybolup yok oldu.

“Beni öldürmene gerek yok,” diye yalvardı. “Değişeceğim.”

“Hayır, değişmeyeceksin.”

Bana öfkeyle baktı, korkusunun yerini öfke aldı. “O zaman öldür artık,” dedi üst dudağını kıvrarak. “En azından çirkin domuzcuk suratına bakmak zorunda kalmayacağım. Sen hiçsin. Beni öldürsen bile yarına kadar herkes seni unutacak.”

“Yanılıyorsun. Ben perilerin şampiyonuyum. Henüz farkında değiller o kadar.”

Hançeri hafifçe sağa, kalbinin tersi yöne çektim ama Lennox bunu fark etmemişti. Nefesini tuttu.

“Hayat enerjin Eter Âlemi'ni geçsin ve sonsuza dek ejderha alevinde yansın,” dedim ve bıçağımı çektim.

Nefes alıp boğuluyordu –muhtemelen onu öldürdüm mü öldürmedim mi karar vermeye çalışıyordu– onu ileri ittim. Elle-riyle kendini tutmaya bile çalışmadı, yüzüstü yere kapaklandı.

Tribünlerdeki kafa karışıklığı ejderha ateşi gibi yayıldı, herkes onu gerçekten öldürüp öldürmediğini anlamaya çalışıyordu. Ölmeyi önceki maçıta ölen adamdan çok daha fazla hak ettiği kesindi.

Hiçbir şey kazanmamış gibi hissederek hançerlerimi Lennox'un pantolonuna sildikten sonra savaşçıların bölümüne doğru ilerledim. Görüş alanından çıkmadan önce platforma ve üstünde oturan soylulara baktım.

Kraliçe'nin gözleri çenesi kadar sertti ve çenesi taş kesecek gibiydi.

Ona gülümsedim. Gözlerini kıstı. *Başkaldırıyor sevmiyorsun, değil mi?*

Kral ise kalp krizi geçirecek gibi duruyordu. Birkaç kat aşağıda durmama rağmen terlediğini görebiliyordum. Dashiell başında gergin bir sinekkuşu gibi duruyordu.

Savaşçıların bölümüne indiğimde Roan bana bakıp homurdandı: "Onu öldürdün mü, kızım?"

Cevap vermeli miyim diye düşündüm. Nasılsa yakında öğrenecekti. Lennox şokunu atlatıp ayağa kalkacaktı. Ama Rush'ın gözleri üstümdeydi; West, Ryder ve Hiroshi'nin de öyle.

Rush'ın gözlerine bakarak cevap verdim: "Öldürmedim ama bir yanıma keşke öldürseydim diyor."

Hizmetkârlar Lennox'a yardımcı olmak için arena koştuğu sırada arkadaşları kıpırdamadı. Küçük düşürücü yenilgisiyle ilişkilendirilmekten korkuyor gibi bir hâlleri vardı.

Hizmetkârlar parmaklarını havada savurdu ve sırtüstü yatan Lennox havalandı. Bedeni havada asılı duruyordu. Şifacılar onu şelalenin arkasına götürürken saçları arkasında savruluyordu, su perdesinin arkasında gözden kayboldular.

Banklardan birine yığıldım, bir devle savaşmış ve canımı zor kurtarmış gibi hissediyordum.

30. BÖLÜM

BU OYUNU İKİ KİŞİ OYNAYABİLİR

G ladius Probatio maçları devam ettikçe midemdeki korku daha da ağırlaştı. Akşam yemeği zamanı geldiğinde Pru Ayna Koridoru'ndaki kutlamalara katılmam gerektiğini yoksa Kraliçe'nin kellemini alacağını söyledi. Midemdeki yumru ekmek somunu boyuna gelmişti, iştahım kalmamıştı; ne lüks yiyecek ve içkileri istiyordum ne de saray ahalisinin parlak renklere boyadığı dudaklarından dökülen hezeyanlı dedikoduları duymak istiyordum. Aklıma arıların birmek bilmez vızıltısı ya da yılanların tıslaması geliyordu, konuşana göre değişiyordu.

Gün... hareketli geçmişti. Zaferimden sonra seyirciler hareketlenmişti. Kabaca iki gruba bölünmüşlerdi. Bir "köylünün" hem de bir kadının sarayın şampiyonlarından birini yenmesini görünce heyecandan kendilerini kaybedenler ile tiksinti, hayal kırıklığı, öfke ve en rahatsız edicisi, doğal düzeni bozan bir şey olarak gördükleri bu öğeyi düzeltme isteğiyle dolanlar.

Kimsenin beni uyarmasına gerek yoktu. Rakiplerim artık turnuvada karşıma çıkanlarla sınırlı değildi.

Seyircilerin artan huzursuzluğuna cevap olarak Gladius Probatio karşılaşmaları daha şiddetli ve vahşi hâle gelmişti. Bir yarışmacının eli kesilmişti, başka birinin ise kellesi. Eli kesilen dövüşçü elini kazara kaybetmişti, iki rakip de birbiriyle ölesiye savaşmıştı. Ama kafa kesilmesi? Onu Lennox'un yancılarından biri yapmıştı, Kraliçe'nin kafasını sallayarak verdiği emri yerine getirmişti. Dizleri üstüne çökmüş, artık tehlike teşkil etmeyen adamın kafasını koparmıştı.

Kafanın minyatür ülke üstünde yuvarlanmasını, kılıcın yanında kestiği uzun saçlarını görmek beni hem şoke etmiş hem de huzursuzlandırmıştı. Ölü adamın boynunun içi koyu kırmızı doku ve parlak kırmızı damarlar sarmaşığa benziyordu. Yüzündeki korku dolu teslimiyet donup kalmıştı.

Seyircilerden yükselen sesin kutlama olduğuna şüphe yoktu ama yanında kana susamışlık olduğu inkâr edilemezdi. En azından Rush ve arkadaşları da tiksiniş görünüyordu.

Ama seyircileri en çok çıldırtan şey Rush, Ryder ve Hiroshi'nin uzuv kaybı olmadan karşılaşmalarını kazanmaları olmuştu. Magiarantos klanının visejderlerinden biri rakibini yenmiş ve yarınki aşamaya çıkmıştı. Arenanın ortasında zaferini kutluyordu...

Sadağından bir ok çekti ve fırlattı...

Doğrudan platformda oturan Kraliçe'ye doğru.

Hedefini vuracaktı ama Ivar, tüm deneyimli savaşçılar ve muhafızlar gibi hızla hareket ederek hükümdarın önüne atlamıştı...

Ve onu vuracak okun önüne geçmişti.

Şaşkınlığa uğramış seyirciler Ivar öldü mü anlayamadan kraliyet korumaları Kraliçe'nin etrafını sardı ve onu uzaklaştırdılar. Aralarından Kraliçe'nin tacının parıltısı bile görünmüyordu.

Kral'ın orman yeşili üniformalı muhafızları ona yaklaştı, vücutlarıyla Kral'ı korumaya çalıştılar ama Kral'ı uzaklaştırmak için yeterince adam gelmesi sekiz dakika sürmüştü; o zamana kadar Kraliçe'nin güvenli bir yere götürüldüğüne şüphe yoktu.

Embermere Krallığı hükümdarları arasındaki farkı şimdiye kadar kabul etmediyse bile artık kabul etmek zorundaydı. Burası aslında bir *kraliçelikti*.

Hükümdarların yanındaki grup da dağıldı, platformda yalnızca Braque, Finnian ve Sandor kalmıştı, Ivar'ın başına üşüşmüşlerdi. Finnian bana yaptığı gibi oku kırdı ve Ivar acıyla bağırarak hepimize hayatta olduğunu işaret etti. Finnian okun bir kısmını sırtından, diğer tarafını göğsünden çekip aldı.

Platformda koruyucu bir şey olmadığı için arenada duranlar her şeyi görebiliyordu. Rush, Ryder, Hiroshi, West ve Roan katili yakalamak için arenaya çıktıklarında ben de peşlerinden gittim. Hayalini kurduğum şeyi yapacak kadar cesur bir adamı tutuklamak istemiyordum. Hayır, izlemek için gidiyordum. Fırsat, zayıflık aramak için. Ve katilin okunun hedefini bulduğunu umduğum için.

Peri klanlarının Kraliçe'nin hükmünden memnun olmadığı gittikçe daha da bariz hâle geliyordu. Saray ve etrafı lüks içindeyken diğer topraklar acı çekiyordu, buna rağmen Kraliçe akşamki partiye katılmıştı. O da cesurdu. Bu kutlama, Peri Vârisi Yarışmalarının açılışını kutlamak için düzenlenmişti. Ivar yoktu ama Kral oradaydı, gözleri hem ifadesiz hem de endişeli bakıyordu. Gözlerini yakalamaya çalıştım ama Kral farkında bile değildi.

Etler, cevizler, peynirler, meyveler, çikolatalar, hamur işleri ve bilmediğim diğer yemeklerle dolu tepsiler bile Embermere'nin fakirlerini bir ay boyunca doyurmaya yeterdi. Şarap ve meyve suları fiskiyelerden akıyor, Kraliçe'nin elindekileri boşa harcamaya –ve halkına– önem vermediğini gösteriyordu.

Burada geçirdiğim haftalardan sonra sonunda anlamaya başlıyordum. Kraliçe'nin halka gösterdiği pürüzsüz zeminin altında memnuniyetsizlik kabarıyordu.

Partiden sonra Pru yatak odama gelip uyumaya hazırlanma-

ma yardım ettiğinde ona Xeno ve Saffron hakkında sorular sordum. Hâlâ pek bilgisi yoktu. Embermere'de bir yerlerde rutsak olduklarını ve hâlâ yaşadıklarını varsaymak zorunda kaldım.

Onları bir an önce kaçırmam gerekiyordu. Kraliyet Sarayı fazla yüksek yapılmış iskambil kâğıdından bir ev gibi sarsılıyordu, her an yıkılıp herkesi kaosa boğabilirdi.

Sırtüstü yattım, bir kez daha sonu gelmeyen ve hiçbir işe yaramayan endişeler döngüsü uykumu alıp götürdü. Kaslarım dövüşün gerginliğinden kasılmıştı. Lennox'un vurduğu birkaç yerde morluk vardı, Zinnia'nın bedenindeyken olanların gerçek formuma aktarıldığının kanıtıydı. Ama tabii ki bunu zaten bilmem lazımdı. Kraliçe'nin beni Zinnia olarak arenaya sokmasının tek nedeni öleceğimi ummasıydı. Böylece "Leydi Elowyn"ın aslında Kral'ın uzak bir akrabası değil, piç çocuğu olduğu, tahtın gerçek vârisi olduğu ve yarışmalara, kandırmacaya ya da şiddete gerek olmadığını açıklamaktan kurtulacaktı.

Yüzükoyun yatıp kolumu yastığın altından geçirdim. Uyku sersemliğiyle yanlışlıkla hançerime vurdum. İpeksi çarşafların üstünde buzda kayar gibi kaydı ve yere düştü, yüksek bir takırtıyla yatağımın altındaki haliya çarptı.

Homurdandım, sonra Rush'ın her zamanki gibi odamın kapısına yapıştırılmış tek kişilik yatakta uyuduğunu hatırladım.

"Rush, sorun y..." Çok geçti. Çoktan gelmişti, elinde kılıcıyla yatağımın başında duruyordu. "Yok," diye bitirdim zayıf bir şekilde.

Aceleci bir şekilde bana bakarak baş ucumda yerini aldı, kaslar ve kuvvetten oluşan korkutucu bir figürdü, karanlık odada saldırganı arıyordu.

"Dikkat..." diye başladımı.

"Ne? Nerede o adam?"

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Odamda bir katil olsa bu kadın da olabilirdi. Kimseye zarar vermeden

kaçabilecek olsam Kraliçe'yi hiç düşünmeden öldürürdüm.

“Söylemeye çalıştığım,” diye başladım, Rush'ın çıplak göğsünü saran parşömenler ve sarmaşıklar parlamaya başlayınca gözlerimi ondan alamadım. “Vay be. Çok güzeller.”

Rush gergin bir şekilde bana baktı, kılıcı havadaydı, saldırıya hazırды.

“Dövmelerin,” diye açıkladım.

Güneşte bronzlaşmış cildinde dolaşan büyü'nün ışığı sayesinde kaşlarının çatıldığını gördüm.

Yatağın kenarına kayıp elimi ona uzattım. “Ben güvendeyim. Biz güvendeyiz. Başka kimse yok.”

Bir kez daha bana baktıktan sonra odanın en karanlık köşelerini taradı. “O zaman o ses neydi?”

Bir saniye tereddüt ettikten sonra parmaklarımı göğsüne koydum. Ona dokununca içim ürperdi. Kalçalarını açığa çıkaran iç çamaşırı dışında hiçbir şey giymeden uyuyordu.

“Rush, sorun yok. Gerçekten. Hançerimi yere düşürdüm o kadar.”

Kasları gevşedi, gerginliği azaldı. Kaslarının çıkıntılarını inceledim. Benim yüzümden gereksiz yere streslenmesin diye, başka bir nedenden değil.

Loş ışıklı odayı altmış saniye boyunca inceledikten ve hareket görmedikten sonra sonunda bana döndü. “Emin misin?”

“Kesinlikle.”

Kılıcını indirdi ve gevşekçe elinden sarkıttı. Ay ışığı rengindeki saçları sırtına dökülüyor, saate rağmen uyanık olan gümüş gözleriyle uyum sağlıyordu.

Rush zırlıyken tam anlamıyla göz alıcıydı. Yarı çıplakken daha da göz alıcıydı.

“Seni uyandırdığım için üzgünüm,” dedim fısıldayarak. “Kazara oldu.”

Kılıcını komodinime koyup hançerimi almak için eğildi. Kaslarının hareketini görebilmek için kafamı uzattım ve kendimi bacakları arasındaki çıkıntıya odaklanırken buldum. Bir saniye boyunca kucını ve etkileyici iriliğini harika bir şekilde gördüm.

Ağzımın suyu aktı ve aynı anda boğazım kurudu. Bu olağan-dışı tepkimi romantik deneyimsizliğime bağlıyordum.

Kalkıp hançerimi kılıcının yanına koyduğunda kafamı yastığa çektim, kaskatı kesildim ve ölmüşüm gibi ellerimi karnımda birleştirdim... bedenimdeki tüm hücrelerin canlanmasına rağmen.

Nefesimi verene kadar nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim ve Rush'ın bana baktığını fark ettim... eğleniyor gibiydi.

Gölgeli kaşları altındaki gözleri parladı ve kaşları oynadı. Dolgun dudaklarının bir yanı kıvrıldı ve çarpık bir şekilde gülümsedi. Evet, eğlenmişti.

"Ne?" dedim bacak bacak üstüne atıp sonra diğer bacağımı tekrar üste alarak.

Yüzüne tekrar bakana kadar cevap vermedi.

"Çok... ilginçsin, biliyor musun?" dedi.

Somurttum. "Ben 'ilginç' değilim. Boşver, çok ilgincim. Ama aynı zamanda ilgi çekici, endamlı, zeki ve... güzelim, sen dedin!" dedim. Aptal gibi saçmalıyordum. Bacaklarının arasını bir kez görünce salağa dönüyordum.

Zako nedime kalmam konusunda ısrarcı olmamalıydı! İçimi kemiren merak ve arzu büyüyerek kafamı dağıtabilecek bir zayıflık hâline gelmişti.

İstesem benimle yatacak birçok ejderha muhafızı vardı, başta Xeno geliyordu. Öyle olsa burada Kraliçe'nin bir numaralı casusunu arzularken bulmazdım kendimi.

Bu hatırlatmaya akıl sağlığımınmış gibi yapıştım.

Rush beni izliyor. Ne söylerse söylesin arenada fırsatını bulursa

beni öldürür. Kraliçe ona bunu emredecek. O düşmanım. Düşmanım! Duyuyor musun, Elowyn?

Rush yatağa doğru eğilerek beni inceledi. “İyi olduğuna emin misin? Biraz... kızarmış gibisin de.”

Geniş omuzlarından dökülen saçları güzel yüzünü çevreledi, kol kaslarına dokundu; dudaklarını büzerek beni inceledi, çenesini karartan sakalı...

Alarm, alarm, alarm! O düşmanın. İğrenç Kraliçe'nin casusu!

“İyiyim,” dedim aşırı tiz bir sesle. “Düşünüyordum da... şey, düşünüyordum da benim yatağıma yatmalısın.”

Kafasını geri çekti, alnı Dul Kontes Dayana'nın kibirli bir şekilde yüzü önünde salladığı güzel çiçekli yelpaze gibi kırıştı.

“Senin... yatağına yatmamı mı istiyorsun?” diye sordu.

Cıklayarak elimi delice havada salladım. “Öyle değil, fesat akıllı. Şey için...” *Evet, Elowyn, ne demek istedin? “Çünkü... uyuman lazım ve tüm gece kalkıp beni kontrol edemezsin. Yarınki savaşa hazır olmak için odaklanman lazım. Onun için de iyi uyuman lazım.”*

Homurdanarak gözlerini bedenimde dolaşurdu. Üstüm yorganla kaplı olduğu hâlde göğsümün kızardığını hissettim. “Seni korumam emredildiğinde bu efsanevi ‘iyi uykuyu’ kovalamaktan vazgeçtim,” dedi ve bakışları dudaklarıma odaklandı. “Seninle hiçbir şey kolay değil.”

Homurdanarak sırtımı yatağın tahtasına dayadım. “Sana ya da saraydaki insanlara neden kolaylık yapayım ki? Ejderha ateşi aşkına, ben...” *kaçırıldım, zorla tutuluyorum, savaşmak zorundayım ve insan öldürmem emrediliyor! Ama söyleyeceklerimin devamı Plume Nehri Sirenleri'ndeki yunuslar gibi çıktı.*

Yine de büyümüş gözlerinde farkındalık gördüm. Braque'in büyüüne rağmen ona söylediklerimden yola çıkarak parçaları birleştirebilecek kadar zekiydi. En azından olanları anlayacak

kadar zeki *olmalıydı*.

Kollarımı birleştirerek ona baktım. “Bak. Rush. Uyuman lazım. Benim de uyumam lazım. Bu yatak ikimizin de birbirimize dokunmadan uyuyabileceği kadar büyük. Sorun nedir?”

“Uygun değil,” dedi ama alevli gözleri kafatasımı delip geçmemek için elinden geleni yapıyordu. Belki de üstümdeki elbiseleri yakmamaya çalışıyordu.

Yine kıpırmızı kesildim. “Kim demiş uygun değil diye?”

“Tüm saray halkı. Özellikle de seni *korumamı* emreden Kral ve Kraliçe uygun görmez,” dedi ve kimsenin duyamayacağı bir sesle konuştu, “Elowyn, sen Kral’ın *kızısın*. Kızı. Seninle yatarsam bana ne yapacağını tahmin edebiliyor musun?”

Homurdandım. “Hiçbir şey yapacağını düşünmüyorum. Onu hiç görmüyorum ki görüşmeye çalıştım. Ona ulaşmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum ve kimse, sen dahil, onu görmeme izin vermiyor. Annem nerede hâlâ bilmiyorum. Bilmeye hakkım yok mu?” Kral’ın odasına yaptığım ziyaret kısa kesildiğinden beri Kraliçe ona ulaşmamı engelliyordu.

Derin bir şekilde iç geçirdim. “Yapma, Rush. Uyuyacağız. *Uyumak*, o kadar. Bekâretimi çalıp geceye karışacak hâlin yok herhâlde.”

Bu itiraf ağzımdan çıktığı anda geri alıp yutmak istedim, o değilse bile dilimi yutup kendimi utandırmamak istedim. Bunu neden söylemişim? Hiçbir nedeni yoktu ama yine de... ağzımdan çıkıvermişti.

Yanakların o kadar yanıyordu ki alev alacak gibilerdi ama fark etmiyor gibi yaptım. Belki rahat davranırsam ona çok kişisel bir şey söylemediğimi, bunu bilmesi gereken son kişinin Kraliçe’nin casusu olduğunu fark etmezdi!

Tuhaf bir kahkaha duydum ve aptal gibi gülen kişinin ben olduğumu anlamamı birkaç saniye sürdü.

Rush nazik bir şekilde yatağa oturdu. Hezeyanlı zihnini paniklemeli miyim yoksa çıplak erkekliği ile aramdaki tek şeyin birkaç kumaş olduğuna mı odaklanmalıyım bilemiyordu, bu yüzden iki yönde de devam ediyordu.

Beni sakinleştirmek için elini omzuma koydu ama kalbim daha da hızlı atmaya başladı.

“Çok...” dedi ve durdu. “İyi misin?”

“Tabii ki iyiyim,” dedim fazla hızlı ve fazla tiz bir şekilde. *Sen deneyimli bir savaşçısın, güneş ışığı adına. Kendini toparla, El*

Kıkırdadı, bana gülüyordu. “İyi görünmüyorsun.”

“Öyle mi? Bir hanımefendi daha önce hiç seks yapmadığını söyledikten sonra söylenecek şey mi bu? Dedim ya...” *Ağzımı kontrol edemediğim ve kendi kendine hareket ederek söylemek istemediğim onca iyi şeyin intikamını aldığı için...* “beni koruman gerekiyor, yani her anlamda korumalısın, bu da benim hakkımdaki tüm önemli detayları bilmelisin demek.”

Daha fazla kelime kusmadan önce ağzımı sıkıca kapattım.

Yüzü yumuşadı ve hâlâ omzunda duran eliyle omzumu sıkı, geceliğimin ince pamuğunu yakıp geçmek için elinden geleni yapıyordu. “Senin hakkında bu kadar kişisel şeyler bilmeden de işimi yapabilirim,” dedi. Ağzımı açtım. “Ama söylediğine sevindim. Senin hakkında daha fazla şey öğrenmek güzel. İtiraf etmeliyim ki... seni ilk gördüğümünden beri daha iyi tanımak istiyorum. Daha önce senin gibi birini görmedim.”

Hanımefendilere yakışmayan bir şekilde burnumu çektim, sonra kendi kendime kafamı iki yana salladım. “Kesin öyledir.”

Kafasını geri attı ve ağzından derin, neşeli bir kahkaha yükseldi. Gülmesi bitince sırtarak beni süzdü. “Elwyn, seni seviyorum. Burada düşündüğünü söyleyen biri görmek çok ilginç. Senin dışındaki herkes hayata bir oyun gibi bakıyor, her hareketini önceden düşünüp değerlendiriyor.”

Elini omzumdan atıp kollarımı göğsümde birleştirdim. “İlginç olduğuma sevindim,” dedim. Kollarımın göğüslerimi yukarı kaldırdığını fark etmemiştim, ta ki gözleri oraya gidip dönmeyene kadar.

Hafifçe kollarımı yükselttim ve göğüslerim daha da yukarı tırmandı.

“Gözlerim burada, Rush.”

Gözlerini o kadar hızlı yukarı kaldırdı ki boynu çıtladı. “Pardon. İstemedim...”

“Gerek yok. Buradaki konu dinlenmemiz -başka bir şey değil- özellikle de senin dinlenmen çünkü yarın dövüşeceksin,” dedim ve somurttum. Gerçek kimliğimi ondan gizlemek hiç hoşuma gitmiyordu. “Yanımda uyu, böylece ihtiyacım olursa sana ulaşmam daha kolay olur diyorum o kadar. Suikast girişimleri burada standart olduğuna göre başka türlü iyi uyuman mümkün değil.”

“Yerde uyuyabilirim...”

“Uyuyabilirsin ama sırtın tutulur, böyle bir şeye hiç gerek yok,” dedim ve ona bakmak için döndüm. “Aynı yatakta yatarsak bekaretimin güvende olacağına eminim.”

Öylesine kafasını salladı. “Acaba?”

“Acaba ne?”

“Acaba... dahasını istiyor musun?”

“Neyin dahasını?”

Omuzlarını silkti ve koyu kirpikleri altından bana baktı. “Anladın işte.”

“Anlamadım. Açıklaman lazım.”

“Acaba benimle, yani, şey...” Elini saçlarında gezdirdi, aniden gerilmişti. “Benimle romantik bir şeyler yapmak istiyor musun?”

Bu sefer gülme sırası bendeydi. “Açıkladığın için teşekkür ederim. Gerçekten anlamamıştım,” dedim duygusuz bir şekilde.

Ağızı açık kaldı ve beni şakacı bir şekilde itti. Yatağa düştüm, hâlâ gülüyordum. Yattığım yerden, “Bu oyunu iki kişi oynayabilir,” dedim.

Bir anda yüzü önümde belirdi, kolları iki yandan beni hapsediyordu.

Nefeslerim hızlandı, hareket etmeye cesaret edemiyordum.

“Benimle oynamak istediğine emin misin?” diye sordu, sesi baştan çıkarıcı bir mırıltıya dönüşmüştü, bunu daha önce hiç duymamıştım. Zevkten kıvrandım, sonradan gizlemeye çalışsam da yakalanmadan tatlı çalmayı başarmış bir sinsicik gibi sırtıtmasına bakılırsa başarısız olmuştum.

“Hayır, oyun yok,” diye inledim. “Sadece uyku. Sadece uyku.”

Rush bekâretimi almayı teklif ederse bu gidişle patlayacak ve ikimizi de bu tuhaf durumdan kurtaracaktım.

Kıkırdadı ama bu sefer kafasını çevirmedi, neşesi göğsünde titredi. Bana o kadar yakındı ki hissedebiliyordum. “O zaman yana kay, güzel Elowyn. Biraz uyuyalım.”

31. BÖLÜM

YASAKLI MEYVE

Rush yanıma yattıktan sonra -kılıcı komodinde, kolayca ulaşabileceği yerdeydi- hançerim ise yastığımın altındaydı, bunun hayatımdaki en kötü fikrim olduğuna karar verdim. Devasa yataкта bedeninin hiçbir yanı bana dokunmuyordu ama o kadar heyecanlıydım ki neredeyse yataktan düşüyordum. Çok yakın, çok sıcak, inanılmayacak kadar güzeldi.

Yasaklı meyveye uzanabilirdim ve tadına bakmayı hayatımda istediğim her şeyden çok istiyordum. Zako ile Crestshine Gölü'ne gittiğimiz nadir ziyaretlerde gördüğüm olgun bir mangoymuş gibi onu ısırarak ve suyunun çenemden aşağı akmasına izin vermek istiyordum.

Rush'a hissettiğim çekim Kraliçe'ye olan bağlılığına dair hatırlatmaları ve sevdiklerimi Embermere'den canlı çıkarmam gerektiği düşüncelerinden çok daha güçlüydü. Onu yatağıma davet ettiğim için kendime lanet okuyordum, ne de olsa yarınki dövüş için dinlenmesi gereken tek kişi o değildi.

Ama sonra nefesleri metronomı gibi derin ve ölçülü bir hâl aldı. Plume Nehri sirenlerinin bebeklerine söylediği ninniler

gibi de denebilirdi. Bu düzenli ses beni kaçırıldığım ve saraya hapsedildiğimden beri uyumadığım kadar derin bir uykuya davet ediyordu...

Bir süre sonra uyandım, devam eden gece kafamı karıştırmıştı ama sıcacıktım... bedenine sarılmıştım.

Kendime gelip pozisyonumuzu fark edince kasıldım, önceki rahatlığım yok oldu. Kafam onun uzattığı kolu üstündeydi, diğer kolunu belime sarmıştı, büyük ellerinden biri ise göğüslerimi tutuyordu. Uyurken bacağına benimkileri arasına bile sokmuştu. Ayak bileklerime kadar gelen geceliğim yukarı kalkmıştı, kalçalarım açıktaydı.

Onu uyandırırım korkusundan seçiremedim bile ama hangisinden daha endişeliydim bilemiyordum; sevgili gibi sarıldığımızı fark etmesinden mi... yoksa elini çekmesinden mi? Böyle bir yakınlığı daha önce hiç yaşamamıştım ve ani bir yoğunluk ile bunu istediğimi fark ettim.

Ama... onunla olamazdı.

Onu uyandırmalı ve üstümden atmalıydım. Ondan olabildiğince uzaklaşmalıydım.

Ama hain bedenim kendi kendine hareket ediyordu. İçgüdülerimi kontrol altına alamadan kendimi ona daha da yaklaşıırken buldum. Yüzümü ona doğru çevirdim ve düzenli nefeslerinin saçlarımı uçuşturmasına izin verdim. Dolgun, öpülesi dudakları o kadar yakındaydı ki... kendi dudaklarımı onunkilere yapıştırmak istiyordum. Tadını merak ediyordum. Mango olmayacağı kesindi ama çok daha iyi bir şey olurdu.

"Mmmm," diye inledi, yanağını yastığa bastırdı ve göğsümü sıktı. Sonra alnıma hafif bir öpücük kondurdu...

Ve gözleri aniden açıldı. "Elowyn," dedi gerginlikle.

Işıldayıp parlayan dövmeleri yüzünü aydınlatmasa gözlerindeki ay ışığı renkli derinliği göremeyecektim.

Yüzünde beliren çelişkili ifadeleri izlerken beklenmedik bir şekilde gülümsedim.

Benim çelişkime çok benziyordu.

Dudaklarımız birkaç santim uzaklıktaydı.

Ona döndüm ve aramızdaki mesafeyi kapattım. Göğsümdeki elini çekip iki göğsümü de ona bastırdım. Kalçası iç çamaşırımın ince kumaşına dokundu, o ve merkezim arasında gereksiz bir bariyerdi. Bacaklarımı etrafında sıkarak sessizce gitmesini istemediğimi söyledim.

Onu istediğimi.

Çekingen bir şekilde, sahip olmayı çok istediğim ama benim olabileceğinden emin olmadığım bir cesaretle dudaklarımı ona doğru yaklaştırdım.

“Emin misin?” diye sordu, bu rüyayı bozmamak ister gibi fısıldıyordu.

Hayır. Ejderha ateşi aşkına, hayır.

Gülümsemem titredi ama sesime güvenmek istemiyordum.

Dudaklarını benimkilere öyle güçlü bastırdı ki nefesim kesildi, onun nefesiyle birleşti. Beni rüyaya benzer bir duyguya sürükledi, istediği her şeyi yapabilecek, istediği herkes olabilecek bir kadın olduğum, kimsenin benden önemli bir şey beklemediği ve hayatta kalmak için her gün savaşmam gerekmeyen bir rüya.

Elleri sırtımda yukarı aşağı geziyordu –sıkıyor, dokunuyor, anlaşılan beni yok etmemek için elinden geleni yapıyordu– ve popomda, kalçalarımında dolaştıktan sonra saçlarıma çıktı ve parmaklarını saçlarıma doladı.

İnledim ve bu onu daha da alevlendirdi.

Parmakları kafa derimi çekiyordu, dudaklarımı kendi dudakları içine aldı ve her nefesi paylaşmaya başladık. Dudakları yumuşak, dolgun ve açtı.

Ve daha fazlasını istiyordum.

Dili dudaklarım arasından içeri sızınca onu büyük bir hevesle karşıladım. Kollarımı boynuna doladım, onu tüketmek ister gibi öptüm.

İnliyor, hırlıyor ve nefes nefese kalıyordum, onu kendime çekiyor ve ne kadar kolay birleşebileceğimizin farkındalığıyla onu kendime çekiyordum.

İçimde bir kararlılık belirdi. İçime girmesine ihtiyacım vardı. Bekâretimi alevlendirmek istiyordum ve kibriti yakan o olmalıydı. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamış olmama, bir erkeğe hiç bu kadar yaklaşmamama rağmen ısınan merkezimi kalçalarına bastırdım. Dudaklarımdan hayvani bir inleme yükseldi ve o da karşılık verdi.

Öpücükleri daha ateşli, daha vahşi, daha... aç bir hâl aldı. Elleri saçlarımı çekiyor, sırtına saplanıyor ve kucum beni inletecek kadar güçlü sıkıyordu. İçime giriyormuş gibi beni kasıklarına çekiyordu.

“Daha,” diye yalvardım titrek bir sesle.

Hırlayıp dudaklarımı parçaladı, dudaklarımı emip dilimi yaladı.

Bunlar da yeterli olmayınca öfkeli bir ejderha gibi hırladı, bacağına altımdan çıkarıp belime doladı.

Aniden sertleşmiş organı bana değdi, benden çıkabileceğini düşünmediğim kadar arzulu bir inleme çıkardım. Beni sırtüstü yatırdı ve kollarını kafamın iki yanına dayayarak beni altında hapsetti. Beni daha çok öpüp akıl sağlığımı yok ediyordu. Belki de akıl sağlığımı geri veriyordu. Bacaklarını benim bacaklarım arasına soktu.

Organını ısınan merkezime bastırduğında o kadar yüksek sesle inledim ki duvarların gerçekten kulağı olsa dikkat kesilirdi. *Burada güzeeeel şeyler oluyor.*

Sikini üstüme sürtrüğünde bacaklarımı kalçalarına sardım, geceliğimin belime kadar inmesine izin verdim, ellerimi kucına

yapıştırıp onu kendime doğru çektim.

Uzun, günahkâr bir şekilde inledi ve onu daha önce hiç yaşamadığım bir delilikle istedim.

“Rush, lütfen,” diye inledim. O içimdeyken ölsem mutlu ölürdüm, Kraliçe ve sonu gelmeyen zalim planları umurumda olmazdı.

Ama isteğim durmasına neden oldu. Kendini yukarı kaldırdı, kol kasları bedenini havada tutma çabasından şişiyordu.

“Ne bekliyorsun?” diye inledim ve kıcını tekrar kendime doğru çektim.

Karşı koydu.

Ellerimi bıkkınlıkla indirdim ve yatakta zıpladılar. “Ne?”

“Bu... doğru değil.”

“Neden değilmiş?” dedim. Ani sağduyusuna karşılık içimi mantıksız bir öfke doldurmuştu. “Kraliçe için tüm hareketlerimi izliyorsun diye mi?”

Çenesi kasıldı ve yüzünü daha da geri çekti. Kelimelerimi geri almak istedim ama almadım.

“Onu demiyordum,” dedi sonunda.

“O zaman ne var?” dedim. Belimi kaldırarak ıslaklığımı donundan çıkarmak için elinden gelen kısıma sürdüm. “Beni istediğin belli.”

Siniri bozuk bir şekilde cıkladı. “Tabii ki istiyorum. Seni ilk gördüğümünden beri istiyorum. İstememek aptallık olur.”

“O zaman neden şu an aptallık ediyorsun?”

“Çünkü bakiresin.”

İçimde ejderha ateşi gibi ani bir gerginlik hissettim ama bu gerginlik beni soğutuyordu. Dağ kayaları kadar sert bir şekilde konuştum, “Ee?”

“Eesi... masumiyetin değerli bir şey. Özel bir şekilde kaybetmelisin. İlk seferin yavaş, inanılmaz ve...”

“Ve ne?” diye homurdandım, bekaretime “masumiyet” olarak hitap etmesi beni sinirden deliye çevirmişti. Ben masum değildim. İçime sik girmemişti o kadar!

Benden uzaklaşmaya başladı, onu kendime çekip sonsuza dek tutmak istesem bile –daha doğrusu bana istediğimi verene kadar–büyük bir kısmım onu durdurmayı reddediyordu.

Yanına yatıp beni kendine çekti.

Kasıldım.

Dirseği üstünde yükseldi, eliyle kafasını destekledi. Gözleri ciddiyetle benimkilere baktı. “İlk seferin âşık olduğun biriyle olmalı.”

“İlk seferim nasıl olacak kararı bana ait olsa olmuyor mu?”

“Tabii ki ama ben de bunun bir parçasıyım ve rahat hissetmeye hakkım var.”

“Ha yani yaptıklarımı Kraliçe’ye yetiştirirken harika hissediyorsun öyle mi?”

Gözleri sertleşti, dövmelemleri parladı, hilal parlaklığıyla birkaç saniye yandıktan sonra söndüler. “O konuda iyi hissetmiyorum. İyi hissedeceğimi düşünüyorsan beni tanımıyorsun demektir. Bunu yapmamak için bir neden daha.”

Sırtüstü yattı ve anında yakınlığını özledim.

Sesimi yumuşattım ama inatçı, gururlu yanımla yapmak istemiyordu. “Bu mu? Rush, ben yapmak istiyorum. Seni içimde hissetmek istiyorum.”

Birkaç saniye boyunca sessiz kaldı. Sonra, “Casusluk yaptığımı söyleyip duruyorsun ama neler yaşadığımı bilmiyorsun. Yapmak zorunda olmam zaten yeterince kötü. Bir de üstüne senden faydalanamam.”

Güldüm. “Faydalanmayacağına eminim. Benim bunu istediğimi açıkça belli ettim sanıyordum.”

“İstediğini sanıyorsun,” diye düzeltti.

“Peki senin isteklerin? Beni istiyorsan neden elde etmene izin vermiyorsun?”

“Kendi isteklerime göre yaşamayı bırakalı uzun zaman oldu.”

Kalbim sıkıştı, elimi geceliğimde gezdirerek bacaklarımı biraz kapattım. “Beni neden izliyorsun?” diye sordum nazikçe.

“Çünkü zorundayım.”

Daha fazla açıklama yapmasını bekledim ama sonra yapmayacağını anladım. “Kraliçe’nin sana karşı nasıl bir kozu var?”

Uzun bir süre sessizlik oldu, alacakaranlığın kuşları pencerenin dışında bizi selamlıyordu.

“Asla ama asla ihanet edemeyeceğim bir şey,” diye cevap verdi sonunda.

“Yani bana mı ihanet edeceksin?” diye sordum fısıldayarak.

“Yapmam gerekeni yapacağım.”

Bedenlerimiz soğurken, sağduyu tutkuyu yenerken sessizlik içinde uzandık. Sonra beni bir kez daha kendine çekti, kolunu omuzlarıma doladı ve beni göğsüne bastırdı. “Üzgünüm, Elowyn. Gerçekten.”

“Sorun değil,” dedim ama öyle düşünmüyordum.

“Biraz uyuyalım. Yakında güneş doğacak ve savaşmam lazım.”

“Evet,” diye homurdandım. “Benim de.”

Bunu genel anlamda, saray leydisi olarak savaşmak olarak algılamıştı.

Omzuma dokundu. “Hep böyle olmayacak,” dedi.

“Söz mü?”

Ağır bir şekilde iç geçirdi. “Hayır.”

“Evet. Ben de öyle düşünmüştüm.”

Sonra bu durumun sona ermesini istediğim için kendimi uyumaya zorladım ve ilk defa zihnim ile bedenim bana itaat etti.

32. BÖLÜM

EJDERHALARIN ŞANSI

Bir şey beni sarstı. Uyku sersemliğiyle kendime gözlerimi açmamı emrettim ama hiçbir şey olmadı. Uyanmak için fazla rahattım.

“Hanımefendi. Hanımefendi, kalkma vakti.”

“Mmmm,” diye mırıldandım konuşana doğru, sonra yatağımın sıcaklığına gömüldüm.

“Hanımefendi,” dedi daha sert, aciliyet dolu bir sesle. “Uyanman lazım yoksa kellelerimiz uçar.”

Tek gözümü açtım ve Pru’nun boğumlu yüzünü görünce bağırdım... yanımdaki adamı uyandırdım.

Beni kendine çekip kafamı göğsüne ve omzuna dayadı. Bedeni pürüzsüz, sert ve sıcaktı.

Rush.

Her şeyi bir anda hatırladım. Aramızdaki sıcaklığı. Yanan cildine dokunmamı. Ona devam etmesi için yalvarırken “masumiyetimi” korumak için durmasını.

Bunun üstüne ondan uzaklaşmaya çalıştım ama beni daha da sıkı tuttu.

“Daha değil,” diye mırıldandı.

“Şimdi,” dedi çılgılıma bana daha da yaklaşarak cevap veren buyurgan goblin. Kafamı kaldırdığımda yüzünün tüm görüş alanımı kapladığını gördüm, yani yarı çıplak adamı yakından görüyordu.

“Pru,” diye konuşmaya başladım, hızla uyanıyordum. “Biraz mahremiyet vermen gerektiğini görmüyor musun?”

“Hayır görmüyorum. Sağduyulu davranması gereken iki kişi görüyorum.”

İnledim, tıpkı birkaç saat önce yaptığım gibi. “Sen de başlama.”

“Ha? Demek ejder sağduyulu davranmış.”

“Tabii ki,” dedi Rush gözlerini açmadan.

Pru inanmaz bir şekilde homurdandı. “Onu koruman lazım ama ben o kadar yakınına geldim ki istesem onu zehirli bir hançerle öldürebilirdim, sen de hiçbir şey yapamazdın.”

Rush ona baktı. “Büyük ayaklarının tünelden yaklaşmasını sen daha paneli açmadan duydum. Yatakta birlikte yatığınızı görünce söylediklerini de duydum. Elowyn’in hatırı için tekrarlamayacağım. Sonra onu uyandırmak için yanımıza geldin. Bizi uyandırmaya çalışmadan önce otuz saniye kadar yatağın başında bekledin.”

Pru cevap vermeyince hareketlerini birebir tasvir etmiş olduğunu anladım.

“Eğer *ben* senin boğazına hanerç dayamak istesem sen ne olduğunu anlamadan yapardım.”

Pru homurdandı. “Majesteleri bunu öğrenirse...”

Dirseklerim üstüne kalktım, odamda açmama izin verilen saçlarım Rush’ın omuzlarına düştü. “Kraliçe hiçbir şey öğrenmeyecek. Anladın mı, Pru? Bu konuda hiçbir şey söylemeyeceksin. Hiçbir şey.”

“Sorarsa söylemek zorundayım. Yoksa kellemi uçurur.”

“Sormayacak. Sen de bilgi vermeyeceksin, tamam mı?”

Pru geri çekilip perdeleri açtı ve erken sabah güneşinin içeri girmesine izin verdi.

“Pru...” diye zorladım.”

“Evet, evet, tabii ki. Majesteleri sormadığı sürece bir şey söylemeyeceğim.”

“Doğrudan sormadığı sürece,” diye düzelttim.

“Tamam,” dedi ama divandaki yastıkları düzeltmekle uğraşıyordu.

“Ciddiyim, Pru.”

“Yeterince ciddi değilsin,” dedi dolabın kapısını açıp iç çamaşırlarımın olduğu çekmeceleri açarken.

Rush kalkıp beni inceledi. “Gitmem lazım,” dedi.

Bir yanım kafamı çevirmek istiyordu, diğer yanım ise üstüne çıkmak istiyordu. Kendimi bakışlarına karşılık vermeye zorladım. “Biliyorum.”

“Maçımdan önce gelip bana ejderhaların şansını dileyecek misin?”

“Şey, buradaki ejderhalar pek şanslı değildi.”

Omuzlarını silkti. “Eski bir deyim. Gelecek misin? Dün gelmedin...”

Sinsi bir şekilde gülümsedim. “Bekliyor muydun?”

Dudakları çekingen bir gülümsemeye dönüştü. “Tabii ki bekliyordum.”

Cevap olarak üzgün, teslimiyet dolu bir şekilde gülümsedim. “Maçımdan önce gelip sana iyi şanslar dilemeyi çok isterdim ama burada yapsam daha iyi.”

“Neden orada olmuyor?”

“Etkinlikten önce ortalık karışabilir, beni kaçırmamı istemem,” *Yanlış bedende olduğum sırada.*

“Seni asla kaçırmam. Güzelliğin odanın diğer tarafından beni kendine çekiyor,” dedi ve gözleri parladı.

Bedenim neşeyle sarıldı. “Güzel. O zaman orada olup dikkatini dağıtmayayım,” dedim. Karşı çıkmak için ağzını açtığını görünce hemen ekledim, “Bugün orada ortalığı kasıp kavuracağına eminim. O yüzden şansa ihtiyacın yok ama yine de iyi şanslar dilerim. Artık yataktan kalk. Harekete geçme vakti.”

“Emredersiniz leydim,” dedi ve dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu.

Dudaklarının dudaklarıma yumuşak değışı içimi gıcıklandırmaya, sahip olamadığım her şeyi hatırlatmaya yetmişti.

Rush utanmaz bir şekilde kılıcını komodinden alıp donuyla diğer odaya yürüyüp gözden kaybolurken düzelip onu izledim.

Boş kapı eşiğine bakıyordum ki Pru yanımda belirip kısık sesle söyledi; “Hanımefendi izlemeyi bıraksa iyi olur. Zaman yok. Dövüş yaklaşıyor.”

İhtiyacım olan hatırlatma buydu. Kafamı hızla sallayarak yataktan çıkıp banyoya doğru ilerledim.

Pru fısıldayarak peşimden geldi. “Majesteleri, dün Ejder Lennox’u öldürme emrine karşı çıkmandan hoşlanmadı.”

Göğsümde bir ağırlık hissettim. Yürümeyi bırakıp ona baktım. “Xeno ve Saffron hâlâ güvende mi?”

“Bildiğim kadarıyla evet. Yeni bir haber almadım.”

Ağırlık çok az da olsa azaldı. “Yeni haber olmaması iyi bir şey değil mi?”

“Bu durumda kesinlikle öyle. Ama hanımefendi bugün de kazanırsa...”

Bir kez daha duraksayıp ona baktım. “Kazanırsa mı? Sadakatini kime, Pru?”

“Kellem bedenimden ayırabilecek hükümdarlara.”

“Haklısın,” diye homurdandım ve Pru’nun suyun sıcaklığını ayarlamasını bekledim.

“Hanımefendi, Ejder Rush’ın kime sadık olduğunu da unutmamalı,” dedi bana manidar bir bakış atarak.

“Biliyorum. Bana değil.”

“Doğru. Yatağını paylaşa bile sana sadık değil.”

Durumu açıklayacaktım ki açıklama yapmak için bir neden olmadığına karar verip sessiz kaldım. Sonra, “Kraliçe’nin ona karşı nasıl bir kozu var?” diye sordum.

“Bilmiyorum, Hanımefendi ama çok büyük bir koz olduğu belli.”

“Bana bilmediğim bir şey söyle,” diye homurdandım.

“Hanımefendinin gözlerinde çapak var.”

Şaşkınlıkla bağırdım, gözlerim onunkilerle yarışacak boya geldi. “Rush beni bu hâlde mi gördü?” diye inledim, dehşete düşmüştüm.

“Umurunda değil gibiydi,” dedi Pru banyo suyuma taze çiçek yaprakları katarak; çok hoş bir mavilikleri vardı. Sırtı bana dönük hâlde ekledi; “Ayrıca şaka yapıyordum.”

Ağzım açık kalmıştı, gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. “Ciddi. Olamazsın.”

“Ciddiyim,” dedi kendinden çok memnun bir şekilde. “Hanımefendi Pru’ya birçok şey öğretiyor.”

“Ne güzel değil mi?”

“Evet, hem de çok.”

“Sarkastik söyledim,” dedim karanlık bir sesle.

“Ben ciddi söyledim,” dedi Pru dönüp bana gülümseyerek.

Kendinden bu kadar memnun olduğunu görünce gülmeden edemedim. “Pru, seni arkadaşına çevirebilirim bence,” dedim ve geceliğimi çıkarıp bana uzattığı eline bıraktım.

Hızla gözlerini kırptı, kafasını eğdi ve çok kısıp bir sesle, “Arkadaş... hiç arkadaşım olmadı,” dedi.

“Zamanı gelmiş demek.”

Suyun içine girdiğimde düşüncelerimi Pru’dan ve ellemeden yapamadığım, sinir bozucu derecede güzel casustan uzaklaştırarak yaşayacağımı güne çevirdim. Akşama kadar hayatta kalmak için tüm sağduyuma ihtiyacım vardı.

Arenada -ve sarayda- kural yoktu, her şey mubahtı. Herkes alçakça savaşıyordu.

Benim de aynısını yapmam gerekiyordu.

33. BÖLÜM

BİR MESAJ ALINDI BİR MESAJ VERİLDİ

Gladius Probatio tek sayıda katılımcıyla başladığı için ikinci gün ilk günün final karşılaşmasıyla başladı. Gün boyunca yaşanacak karşılaşmalar için kötü bir standart koydu. Yenilen adam savunmasız bir şekilde dizlerinin üstünde olduğu hâlde Kraliçe gereksiz bir şekilde kafasının kesilmesini emretmişti. Önceki gün rakibinin boğazını kesen adam –Junius adında bir şerefsiz olduğunu öğrenmiştim– Kraliçe’nin emrini tereddütsüz yerine getirmişti. Kaybeden adamın kafası ilk denemede kopmamıştı. Üç güçlü darbe sonunda kopmuş kafası yere çarptı, ceset ise üstüne düştü.

Önceki gün kana susamış olan, ölüm isteyen izleyiciler bu güç istismarına aynı şekilde cevap vermemişti. Şaşkınlıkla bağırانlar, tiksintiyle söylenenler olmuştu. Korkunç manzaraya sevinenlerin sayısı çok azdı.

Belki de uzaktan gelenler, Embermere’nin ya da peri klanlarının, belki de Ormanlar’ın dışından gelenler kraliçelerinin ne kadar duygusuz ve umursamaz olduğunun farkında değildi. Artık Kraliçe’nin hiçbir kadının girmediği yarışmaya eşinin piçini

neden soktuğunu daha iyi anlıyordum.

Ona göre tahta vâris olmam mümkün değildi.

Daha fazla ölüm görmenin verdiği şoktan kurtulamadan önce Lennox'u gördüm. Diskalifiye olmasına rağmen savaşçılar bölümündeydi ve arkadaşımın zaferini büyük, onurlu bir savaşçının zaferi gibi kutluyordu. Unisus ikinci raundun başlayacağını bildirdi. İsmim bugün savaşacak şansızlar arasında belirdi, harfler neşeli bir olayı bildiriyormuş gibi parıltıyla havada asılı duruyordu. Bu tutarsızlık da beni diğer her şey kadar rahatsız ediyordu.

Arena bugün farklıydı. Ayna Dünya'da bir yeri temsil ettiğini düşündüğüm engebeli zeminin yerini çimenler ve yeni akan kanın kırmızılığıyla parlayan çiçeklerle dolu bir bozkıra dönüşmüştü. Arenadaki birçok tüneli gizleyen şelaleler ise küçük, parıltılı damlalardan oluşan sağanaklara dönüşmüştü. Dokuz büyük küre oval arenanın etrafında durmaya devam ediyordu ama kurbağalar yanlarında durmuyordu. Kıç kuça vererek sırtları üstünde duran kürelerden biri için kaide görevi görüyorlardı. Çeşitli bayraklar ve flamalar Embermere'nin soyluların renkleriyle sallanmaya devam ediyordu.

Bunlar Kraliçe'nin gözünde büyük bir şov gibiydi. Bir gösteriydi. Peki gereksiz acı ve ölümler ne oluyordu? Gücünün gösterisi miydi? Öyle olduğundan korkuyordum.

Omzuma bir el dokundu ve irkildim, arkama dönüp belimden iki bıçak çıkardımı. Bıçakları Reed'in boğazına dayamıştım ki arkadaşım olduğunu fark ettim, daha doğrusu bana sarayda tanıştığım insanlardan daha kibar davranan biriydi.

Şaşkınlıkla bana bakıyordu, gözleri dolunay büyüklüğündeydi.

"Sakin ol kızım," diye seslendi Roan Drum ve yanıma geldi. Kasılmış duruşuma rağmen rahat yürüyordu. Baltasına yaslan-

di. "Dövüşmeyi arenada yapıyoruz. Reed sana zarar vermez."

Yavaşça nefes verip bıçakları çektim.

Reed yutkundu. Korkusunu bastırdığını fark ettim.

"Özür dilerim," dedim mahcup bir şekilde gülümseyerek.

"Biraz gerginim, beni korkuttun."

Roan Drum havladı, yarı kahkaha yarı hınlıtlı bir sestti.

"Reed bir daha sessizce yanına yaklaşmaz herhâlde," dedi.

Reed bir kez daha yüksek sesle yutkundu. Bakımsız örgülerini yüzünden çekti. "Pardon, Zinnia. Seni korkutmak istemedim. Bugünkü dövüşünden önce sana ejderhaların şansını dilemek istedim. Dün de dilemek istemişim ama burası çok kalabalıktı, o yüzden bekledim."

Gülümsemem büyüdü. "Teşekkür ederim. Çok hoşuma gitti," dedim ve elimi arkadaşça koluna koydum. Reed irkildi.

Roan Drum tekrar güldü ve bizden uzaklaştı.

"Seni korkuttuğun için gerçekten üzgünüm," dedim Reed'e.

"Merak etme, korkutmadın," dedi ve yanakları anında kızardı. Kafasını eğdi. "Tamam, çok korktum ama anlıyorum. Senin yerinde olsam ben de gergin olurdum..." dedi ve çiçekli bozkıra bakmaya başladı... ve merkezindeki kan göletine.

"Evet," diye mırıldandım sesimi kısarak. "Keşke bunun bir parçası olmak zorunda kalmasaydım. Çok korkunç."

Kafasını evet anlamında salladıktan sonra bana döndü. "Dikkatli olacaksın değil mi?" dedi ve karanlık bir kahkaha attı. "Ben... buradan canlı çıkmanı istiyorum."

"Ben de, Reed. Ben de. Çok teşekkürler. Her şey bittikten sonra ziyaretine gelirim."

"Çok iyi olur. Çok hoşuma gider. Burada pek arkadaşımı yok," dedi ama gözleri ve sesindeki keder bana hiç arkadaşı olmadığını, daha da kötüsü, arkadaşı olacak kadar hayatta kalacağını düşünmediğini söylüyordu.

Gözlerime bakana kadar bekledim. “Ziyaretine geleceğim ve iyi arkadaş olacağız.”

Yüzü bir nebze aydınlandı. “Umarım, Zinnia. Gerçekten isterim. Rakibini rezil et.”

Gülümsedim, hissettiğimden daha özgüvenliymişim gibi yapmaya çalıştım. “Edeceğimi sen de biliyorsun.”

Yüzünde benim adıma hissettiği korkuyu son kez gördükten sonra alandan dışarı çıktı.

“Dikkat,” diye bağırdı biri ve yarışmacıların hepsi –ve Lennox– dimdik durdu.

Birkaç saniye sonra, yarışmacıların bölümünü yaralıların ve ölülerin götürüldüğü kısma bağlayan, sonra da tribünlerin altına bağlanan loş tünelden Ivar belirdi. Hükümdarların platformuna da bağlanıyor olmalıydı. Normalde olduğundan daha zor yürüyordu ama onun dışında değerli Kraliçesi için aldığı ok kalıcı yara bırakmamış gibiydi.

“Majesteleri Kraliçe Talisa Zafira Taiana ve Kraliçe Eşi Kral Majesteleri Oren Amadeo,” diye anons etti.

Üstlerindeki mavi üniformaya bakılırsa Kraliçe’nin kişisel koruması olan muhafızlar odayı doldurdu. Son suikast girişiminden sonra Kraliçe günlük işlerini yaparken etrafı hep muhafızlarla doluydu.

Kraliçe süzülerek görüş alanımıza girdi, Kral birkaç adım gerisinden geliyordu. Onun arkasında ise Braque ve Dashiell vardı, en arkadan ise birkaç muhafız geliyordu. Kraliçe’nin tacı kutlamaların temasına uygun bir şekilde çarpık, keskin çıkıntılarla doluydu, normalde yüzünü çevreleyen mücevherler yoktu. Parlak, beyaz bir altından yapılmıştı ve içindeki mücevherler arenadaki çiçekler gibiydi: kan rengindeydi.

“Majesteleri,” dedi yarışmacılar hep bir ağızdan ve eğildiler. Suratsız cüce bile başını eğmişti. Çenemi sıkarak kendimi aynı-

sını yapmaya zorladım. Kraliçe, babamın önünde bile kellemi uçurmaktan çekinmezdi.

Kraliçe başını endamlı, hafif bir şekilde eğerek, "Topraklarımızın en cesur savaşçılarısınız," dedi.

O zaman onları gereksiz yere öldürmesen daha iyi değil mi?

"Doğumuzdan beri bu onur için yetiştirildiniz," diye devam etti. "Kraliçeniz ve Kralınız adına savaşmak için. Tahta en güçlü ve en iyi vârisler bulunsun diye."

Kendisini dikkatle dinleyen savaşçılara baktı, yüzünde dikkatle yaratılmış meleksi bir yücelik vardı, ta ki beni görene kadar. Mavi gözleri yüzümle buluştuğunda taş gibi sertleşti.

Babam ise yalnızca bana bakıyordu. Gerçi bu formda kızına hiç benzemiyordum.

Kraliçe devam etti. "Gladius Probatio'nun kazananı Ayna Dünya'daki en değerli kadın ile eşleşmeye, ben ve Kral'ı altında yönetim sanatını öğrenmeye hak kazanacak. Gladius Probatio'dan sonra kazanan sonraki aşamalarda da değerini kanıtlarsa buradakilerden biri sonunda yeni hükümdarımız olacak."

Bir kez daha toplanan erkekleri inceledi, bu sefer dikkatli bir şekilde beni atladı, Rush'a o kadar uzun süre baktı ki herkes onu tutuyor olduğunu anladı.

Kraliçe gülümsedi, bu hareketi çok gerçek, çok samimi... ve çok şeytaniydi. Sırf bu yüzden gardımı kaldırdığımı hissettim.

Sonra arkamda bir şey hissettim. Olası tehditle yüzleşmek için arkamı döndüm ama daha dönmeden Kraliçe parmaklarını şaklatarak herkesin ilgisini üstüne çekti.

Hareket edemiyordum. Zihnimde çılgılık atıyor, panikle bağııyordum, haklı bir öfkeyle haykırıyordum... ama hiç ses çıkmıyordu, Brauqc'un büyüünün yarattığı sinir bozucu iniltiler bile çıkmıyordu.

Kraliçe'nin gülümsemesi büyüdü ve sonunda eşine dönüp

kolunu girdip onu diğer tarafa çevirdi.

“Hepinize ejderhaların şansını dilemeye geldik,” dedi Kraliçe diğerlerine bakarak.

Arkamdaki beden yaklaştı ve Lennox’un sesini doğrudan kulağımın içinde duydum. Uzaklaşmak istiyordum. Ondan kaçmak istiyordum.

Hiçbir şey yapamıyordum.

“Bu Kraliçe’den,” diye inledi diğer savaşçılar cömert Kraliçelerine teşekkür etmekle meşgulken. “Seni uyarmıştı. Şimdi öleceksin, orospu. Sevdığın herkes seninle ölsün istemiyorsan uslu bir kaşar gibi sessizce ölürsün.”

“Beni gururlandırın,” dedi Kraliçe.

Lennox zırhımı yukarı kaldırıp organlarıma ince bir bıçak sapladı. O kadar acıyordu ki Kraliçe’nin büyüüne rağmen gözlerim sulanmıştı.

Kral’ın bakışları bana dönünce Rush da bana döndü ama Lennox çoktan uzaklaşmış, bıçağını saklamıştı.

Bedenim yere yığılmak, mantıksız, kusacık bir anda verilen hasarın yasını tutmak istiyordu. Zihnim ve kalbim savaşmak, dünyanın, hayatın adaletsizliği hakkında var gücümle haykırmak istiyordu. Kraliçe orospusu gözümün önündeyken, hâlâ fırsatım varken onu öldürmek istiyordum. Ciğerlerimde hâlâ nefes varken.

Ama büyü çok güçlüydü, bihaber babamla ve yancılarıyla birlikte geldikleri yere dönene kadar beni ayakta tutuyordu.

Üstümdeki gücü sonunda yok oldu. Dizlerim boşaldı.

Arkadaşları arasına karışmış olan Lennox sırtıtarak bana baktı. Tökezleyip düştüm, düşüşümü hafifletmek için elimi uzattım.

Rush’ın kalçasını tuttum. Çoktan harekete geçmişti, bana doğru koşuyordu.

Beni yakalayıp yukarı çekti. Aniden Roan Drum, West, Ry-

der ve Hiroshi yanımda belirdiler, beni banka taşıdılar.

“Ne oldu?” diye sordu Rush endişeyle. “İyi misin?”

“Ne olduğunu biliyorsun,” diye hırladı Roan, gür kaşları altındaki gözleri Lennox’a suçlayıcı bakışlar atıyordu.

Rush, West, Ryder ve Hiroshi tek vücut hâlinde onun bakışlarını takip etti.

“Hey millet,” dedi Lennox neşeli bir şekilde. “Ne oldu?”

“Ne olduğunu biliyorsun, piç,” diye hırladı Roan.

Lennox oturduğu bankta düzeliş sırtını duvara verdi. “Hayır, bilmiyorum. Benimle böyle konuşman da hiç hoş değil.”

“Lan seni...”

“Roan,” diye uyardı Rush sessizce. “Bu şekilde elimize bir şey geçmez.”

Roan öfkesini Rush’a çevirdi. “Tabii geçer. Ona dersini vermemiz lazım.”

“Evet,” diye devam etti Rush fısıldayarak. “Ama zaten yenildi ve Ayna Dünya’yı değiştirmek istiyorsak birimizin vâris olması lazım. Zaferi onlara bırakırsak Kral Erasmus’un karanlığı daha da büyüyecek. Ayna Dünya’yı yok edecek. Birimizin kazanması lazım, Kraliçe’ye bizi diskalifiye etmek için bir neden verirsek kesinlikle diskalifiye oluruz.”

“Seni diskalifiye etmez.”

“Evet, beni de eder. Onun kuklası olmaktan nefret ettiğimi biliyor.”

“Yine de dediğini yapıyorsun,” diye hırladı Roan.

“Başka seçenek yok,” diye cevap verdi Rush.

“Her zaman başka seçenek vardır.”

Ryder ileri adım attı, ciddi bakışlarla elini Roan’ın omzuna koydu ve cücenin aklındakini yapmasına engel oldu. “Rush haklı,” diye fısıldadı, Pru’nun her yerde var olduğunu söylediği kulaklara ses gitmesin diye uğraştığı belliydi. “Ne olursa olsun

birimiz bu lanet turnuvayı kazanmalı.”

Roan, Ryder'in elini omzundan attı ve boş elini havaya kaldırdı, diğer eli ise baltasını sıktı. Sonra beni gösterdi. “Yaralandığını biliyorsunuz. Kraliçe'nin emriyle yapıldı. Köylülerin kazanmasına asla izin vermeyecekti zaten. Hiçbir şey yapmadan duramayız.”

Rush düşünceli, belki de öfkeli bir şekilde gözlerini kısıtı. “Sessiz ol. Evet, bir şey yapmadan duramayız,” dedi.

“O zaman ne yapacağız?”

“Biraz düşüneyim.”

“Zaman yok.”

Kraliçe konuşmalarını duyuyormuş ve umursamalarını bekliyormuş gibi unisus o sırada yüksek bir sesle bağırdı, “Sıradaki karşılaşma başlıyor; Etherantos klanından iki dövüşçü. Visejder Russet Sterling, perilerin şampiyonu Zinnia ile karşılaşacak!” Sunucu durunca seyirciler alkışladı. “Bu ikisi Etherantos'un son yarışmacıları, yani Etherantoslular alkışlamaya başlasın. Russet ve Zinnia'yı çağırıyoruz!”

Seyirciler tezahürat yapmaya başladı, anladığım kadarıyla çoğunluk beni tutuyordu. Ama odaklanamıyordum, hızlı fakat kesik nefesler alıyordum.

“Siktir,” diye homurdandı Rush. “Zamanlaman çok kötü, Azariah.”

“Onun yapacağı bir şey yok,” dedi Hiroshi başka bir şey düşünüyormuş gibi. Benim problemimi düşündüğünü umuyordum çünkü ne yapacağımı bilmiyordum. Bildiğim tek şey Lennox'un beni körü şekilde yaraladığıydı. Ne yaptığıнын farkındaydı, az kanıt bırakıp maksimum hasar vermek için sağ alt tarafımdan bıçaklamıştı. Zırhımın belinde tek bir damla kan vardı.

“Azariah'ın iradesi de bizimki kadar esir,” diye bitirdi Hiroshi.

“Yanlış. Bunlar olmamalı,” diye mırıldandı Roan.

West öne çıktı. "Bu yüzden kazanmalıyız."

İnsanüstü bir çaba göstererek ayağa kalktım, tökezledim ve banktan destek alarak doğruldum. Rush bana yardım etmek için kolunu uzattı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Neye benziyor?"

"Yere yığılıp Russet'i seni öldürme derdinden kurtaracaksın gibi görünüyor."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedim. Görüşüm bulanıyordu; her şeyi rüyadaymış gibi camsı görüyordum.

Dikkatli bir adım attım, gerçekten ayakta durabiliyor muyum diye test ettikten sonra bir adım daha attım.

"Ciddi olamazsın," dedi Ryder. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Zaten ölmüş olabilirim ama en azından herkesi yanımda götürmeden ölebilirim."

Rush'ın eli omzumu tutup beni kendine çevirdi. Dünya sarsıldı, ileri gidip geldikten sonra bulanık bir manzaraya dönüştü.

"Lütfen yapma," diye yalvardı. "Çekilebilirsin."

İç parçalayıcı derecede üzgün bir gülümseme belirdi yüzümdede. Bunun için evimden kaçırılmışımdım. Gece Kalesi'nde yaşayan habersiz bir misafirken oraya ait değildim, ejderha muhafızlarının söylediğini yapıyordum ama en azından güvendedim. En azından katiller sırttırırken sırtımdan bıçaklanmıyordum.

"Çekilemem."

"Çekilebilirsin. Çekilirsen seni ölüme çarptırmaz."

Rush'a baktım, kalbimdekileri gözüme yansıttım ve anlayacağını umdum. "Savaşmak zorundayım yoksa sevdiğim insanları öldürecek. Bu seni de içeriyor olabilir, o yüzden bırak gideyim."

Kaşları çatıldı. "Ben mi?"

"Sen, Rush. Keşke birbirimizi daha iyi tanıyacak vaktimiz olsaydı. Çok isterdim."

Kafa karışıklığı ile gözlerini kırptı, sadece Zinnia'yı görüyordu.

Başkası bana bunu yapmamamı söylemeden topallamaya başladım. Birkaç adım daha atarak güç ve kararlılık kazandım ve çenemi biraz daha kaldırarak arenaya çıktım.

Xeno ve Saffron için.

Pru ve çok daha iyisini hak eden tüm goblin köleler için.

Hatta belki Rush için.

Düşmanım olabilirdi, aramızdaki ilişki gerçek olmayabilirdi ama doğru koşullar ve yeterince zaman ile zorla evlendirilmiş olsak sonunda birbirimizi severdik. Kraliçe'nin aramıza soktuğu farklılıkları aşardık.

Tribünlerde uğultular vardı. Anlaşılan görünmeyi umduğum kadar güçlü görünmüyordum.

Gücüm hızla azalıyordu, ölmeden önce bu piçi de yenmek istiyordum. Kraliçe anlaşmaya sadık alacak -diye umuyordum- ve arkadaşlanmın canını bağışlayacaktı ve Ayna Dünya'yı önemsenmeyecek derecede daha iyi bir yere çevirecektim. Zalim perilerden birini eksiltmiş olacaktım.

Russet kibirli bir gülümsemeyle kılıcını kaldırıp bana doğru yürüdü.

Bıçağımı omzuma kadar kaldırıp binlerce kez yaptığım gibi fırlattım.

Bıçak yarı yolda düştü.

Ben düşünüyordum.

Diğer bıçağı kaldıramadan bıraktım, dizlerim üstüne çöktüm.

Russet yaklaşıyordu. Çok yakındaydı. Gözlerindeki şeytani parlaklık bana ne yapmayı planladığını belli ediyordu.

Hayatımdaki son düşüncenin önemli olmasını istiyordum ama yanlış bedende öleceğim dışında bir şey düşünemiyordum. Gerçekte olduğum kişi olarak ölme onuruna bile erişemeyecektim.

Hayat hiç adil değildi.

Kimse nasıl öldüğümü bilmeyecekti. "Leydi Elowyn" saray-

dan kaybolup gidecekti. Kraliçe ani yokluğumu açıklayan bir yalan daha uyduracaktı. Rush ile aramızdaki şey asla tamamlanmayacaktı.

Düşmanlar asla sevgili olamayacaktı.

Yalnız, kimliksiz ve habersiz ölecektim.

Eter Âlemi'nin bu boktan yerden daha iyi olduğunu umuyordum.

Kanım çekildi. Gücüm azaldı. Hangi organım delinmişti bilmiyordum ama yaşamam için gerekliydi.

Bu kadardı.

Son anlarım. Son nefeslerim.

Olabildiğince derin bir nefes aldım ama artık koku almıyordum.

Hiçbir şey yoktu.

Etrafımdaki hava soğuk, narin gibiydi. Yok gibiydi. Çevremden uzaklaşmış hissetmeye başlamıştım bile. Yarı buradaydım, yarı yoktum.

Kalabalığın uğultusu kesilmişti, benim dışımda bir şey kalmamıştı, umursamaz bir çiçek bahçesi içindeydim ve ölümün anlamsızlığı ötesinde bir çeşit varlık olduğunu umuyordum. Hayat da anlamsızdı.

Yere düşüyordum. Kendimi durdurmak için kollarımı uzattım ama kollarım ağırlaşmıştı.

Ellerimden biri istediğimi yapmadı ama diğer yerdeki çimenleri tuttu. Çimenleri parmağıma doladım.

Ve sonra...

İçime o kadar güçlü bir kuvvet o kadar hızlı doldu ki bedenim titremeye başladı. Kasıldım, oluşmaya çalışan düşünce kıvılcımlarını zorladım, bu deliliğe anlam vermeye çalıştım.

Ne olduğunu bilmiyordum ama ona hükmedemiyordum. Zaten boş olan bedenime doluyor, beni taşırmaya çalışıyordu.

Duyabildiğim tek şey kaosu ezip geçen Azariah'ın sesi ve beni...bir şeye dönüştüren gücün uğultusuydu.

“Bu... ne... ejderha kanları adına! Bu Zinnia değil. Bu bir... soylu!”

